

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN



KATHERINE
CENTER

Uzak- laşmanın Yolu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SALON
yayınları

Happiness for Beginners kitabının yazarından, anında New York Times çok satanlar listesinde giren en zor şartlar altında bile mutluluğu bulmak hakkında unutulmaz bir aşk hikayesi.

Margaret Jacobsen, çok uzun zamandır uğruna çabaladığı parlak geleceğe adım atmak üzeredir: hayallerindeki iş, taptığı bir nişanlı ve adeta bir film sahnesi gibi mükemmel bir hayat. Derken, aniden, hayatının en mutlu günlerinden biri olması gereken bir günde, uğruna çalıştığı her şey kısacık bir an içinde ellerinden gider.

Hastanede, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı gerçeğiyle yüzleşince, Maggie pek çok şeyi göğüslemek zorundadır. En başta, acısının içinde boğulmuş olan ve affedilmeyi bekleyen nişanlısı Chip vardır. Sonra, üç yıllık yokluğunun ardından kızkardeşi Kit ortaya çıkar. Son olarak, fizik terapisti Ian vardır, ki tüm hemşireler onun fazla sert olduğunu söylemektedir. Ian, onun acıya teslim olmasına izin vermez, ve onu daha önce kimsenin görmediği bir gözle görür. Bazen en son istediğimiz şey, aslında en çok ihtiyacımız olan şeydir. Bazen sadece düştüğümüzde bizi yakalayacak birine ihtiyaç duyarız. Ve bazen, aşk bizi hiç beklemediğimiz bir yerde bulur.

ISBN: 978-605-7879-46-2



f /salonyayinlari
@ /salonyayinlari
t /salonyayinlari

www.salonyayinlari.com
İnternet satış: www.kitapmatik.com.tr



DBO_

UZAKLAŞMANIN YOLU

© 2019, Salon Yayınları

Özgün Adı: How to Walk Away

© 2018, St. Martin's Press

© Katherine Center

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, örgütler, yerler, olaylar ve vukuatlar yazarın hayal ürünleridir veya uydurulmuştur.

Bu kapakta St. Martin Press'in orijinal kapak çalışmasından esinlenilmiştir.

Yayıncı/Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Çeviren: Ebru Telkenaroğlu

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık (Sertifika No: 15020)

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

ISBN: 978-605-7879-46-2

1. Baskı, Temmuz 2020

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

*Kişisel kahramanım olan annem
Deborah Detering'e.*

*Ve onun erkek kardeşi ve dostu, Herman Detering'in
anısına. Seni hep özleyeceğiz, Bubsie.*

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin!



Teşekkür

Bu hikaye büyük miktarda araştırma gerektirdi, ve bunu doğru şekilde yapmama yardımcı olan herkese minnettarım. Sorularımın cevaplarını bulabilmem için beni uzmanlarla buluşturan arkadaşlarımı kucaklıyorum: Vicky ve Tony Estrera, Jennifer Hamilton, Eve Lapin, Mark Poag, and J.J. Spedale.

Margaret'in tedavisi için yaptığım araştırmalara yardımcı olan bütün sağlık hizmetleri çalışanlarına teşekkürler. Dr. Darrell Hanson benimle kahve içmek için buluştu ve beni Margaret'in yaralanması hakkında aydınlattı, ameliyatlar ve iyileşme sürecini açıkladı ve beni *iliopsoas* dünyasıyla tanıştırdı. Dr. Forest Roth, yanıklar ve cilt graftlarıyla ilgili bilgi verdi. Robert Manning, fizik terapisti, bir sabahını bana Houston Methodist Hastanesi'ndeki yoğun bakım ünitesi ve terapi salonunu gezdirmek için ayırdı. Ross LaBove ve Houston Project Walk'taki diğer herkes onlarla bir gün geçirmeme ve insanların daha iyi olmalarına yardım etmek için bütün yaratıcı ve ilham verici yolları öğrenmeme izin verdiler.

Jeff Scott ve Wesley Branch'a teşekkürler, benimle cömertçe omurilik yaralanmaları hikayelerini paylaştıkları, ve sonrasında hayatın gerçekleri hakkında yaptığımız konuşma için. Ayrıca, omurilik yaralanmaları ile ilgili iki tane dürüst ve ilham verici eser bulduğum için memnunum: Mark Hall'ın kitabı *Cehennemin Karşısındaki Sokak*, ve Pamela Henline'in kitabı *Yürü, Koşma*. Christopher & Dana Reeve Vakfı da oldukça yardımcı oldu.

Beni babasıyla tanıştırdığı için Mollie Gordon'a çok teşekkürler. Alan Gordon beni Cessna'ya götürdü, Galveston'a uçurdu ve hatta bir süre uçağını kullanmama izin verdi. Sonra, güvenli bir şekilde yere indiğimizde, bana bir uçak kazası yaptırmanın en iyi yolunu gösterdi. John Marino'ya da teşekkürler, benimle kahve içmek için buluştu ve bir uçak kazasından nasıl kurtulduğunu yürek burkan—biraz da komik—bir şekilde anlattı.

Fishkill, New York'taki Cherry Blossom'da geçirdiğimiz gece için arkadaşım Sam Nichols'a hızlı bir teşekkür; bir iddia sonucu koca bir wasabi lobunu yerken kendini öldürüyordu.

Annemin arkadaşı Jan Myers'in direnci, bana yıllardır ilham veriyor. Oğulları John Marc'ı kanserden kaybettikten sonra, kocasıyla beraber hasta çocuklar için bir yaz kampı kurdular. Bu romandaki Umut Kampı—düşünceli ve ilginç tasarımı, ve insanların sıkıntılı zamanlarına neşe getirme konusundaki kararlılığıyla—John Marc Kampı'ndan ilham aldı.

Ayrıca beni destekleyen, benimle kitaplar hakkında konuşan, yazılarımı bitirmeme yardım etmenin yollarını bulan arkadaşlarıma teşekkürler: Brené Brown ve Steve Alley, Chris ve Connie Seger, Jenny Lawson, Sheryl Rapp, Vicky Wight, Faye Robeson, Andrew ve Katherine Weber, Bryn Larsen, Maria Zerr, Tracy Pesikoff, ve Dale Andrews. Ve yazdıklarımla ilgili hep çok heyecanlı olan eğlenceli aileme

teşekkürler: Bill Pannill ve Molly Hammond, Shelley ve Matt Stein (ve Yazzie), Lizzie ve Scott Fletcher, Al ve Ingrid Center.

Harika annem, Deborah Detering, rock yıldızı kocam Gordon Center, yazılarımı bitirmeye çalışırken gösterdiğiniz yardımseverlik ve özveri için bir milyon puan. (Gordon'a Fransızca'yı çok güzel bir şekilde karıştırdığı ve "jambonlarım patladı" cümlesine ilham verdiği için ayrıca teşekkürler). Çocuklarım, Anna ve Thomas, size de bir milyon puan. Sadece çok tatlı ve komik olduğunuz için.

Ayrıca, bu kitabı destekleyen ve beraber çalışmaktan çok mutlu olduğum, St. Martin's Yayıncılık'takilere de teşekkürler: Rachel Diebel, Lisa Senz, Jessica Preeg, Erica Martirano, Brant Janeway, Jordan Hanley, Olga Grlic, Elizabeth Catalano, Devan Norman, ve Janna Dokos.

Sonuncusu, ama en önemlisi: Temsilcim Helen Bretweiser'a, on yıldır yanımda olduğu ve beni desteklediği için minnettarım. Ve muhteşem editörüm Jen Enderlin, beni kabul ettiğin için ne kadar teşekkür etsem az. İkinize de sonsuz teşekkürler.

Bir hayatınız var, ve sadece öne doğru ilerliyor.
—Wesley Branch

Farklı türlerde mutlu sonlar olabilir.
—Eve Lapin

Bir

O GECEYLE İLGİLİ en büyük ironi, benim her zaman uçmaktan korkmamdı.

Her zaman. Bu konuda kafa yorabilecek yaşa geldiğim andan beri.

Bu pek akla yatkın gelmiyordu. Hatta biraz küstahça görünüyordu. Yerçekimi kanunu açıkça bizim aşağıda kalmamızı isterken neden yukarı gidelim ki?

Lisedeyken, bir sene ailem, ablam Kitty ve beni Hawai'ye götürmüştü. Bize bunu söyledikleri andan eve dönüşümüze kadar uçuştan ödüm patlamıştı. “Hawai'ye uçuş” ifadesi, benim kafamda “okyanusta boğulma” olarak tercüme ediliyordu. Seyahatten bir hafta önce, kendimi hayatta kalma stratejileri planlarken bulmuştum. Bir gece ışıklar söndükten sonra, Kitty'nin odasına süzüldüm ve yatağına tırmandım.

Ben birinci sınıftaydım, o ise son sınıftı, bu ona bayağı otorite kazandırıyordu.

“Plan ne?” diye sordum.

Yüzünün yarısı yastığa gömülüydü. “Ne planı?”

“Uçak çarptığında.”

Tek gözünü açtı. “Neye çarptığında?”

“Okyanusa. Hawai’ye giderken.”

Bir saniyeliğine gözlerime baktı. “Böyle bir şey olmayacak.”

“İçimde kötü bir his var,” dedim.

“Ağzını hayra aç.”

“Ben ciddiym. Hayatta kalma stratejilerine ihtiyacımız var.”

Elini uzatıp kahküllerimi okşadı. “Hayatta kalma stratejisi falan yok.”

“Olmalı ama.”

“Hayır,” diye başını salladı. “Çünkü eğer çarpmazsak, buna ihtiyacımız olmaz. Eğer çarparsak da...” Düşündüklerini anlamam için duraksadı.

“Buna ihtiyacımız olmaz mı?”

Yine başını salladı. “Zaten ölmüş oluruz.” Parmaklarını şıklattı.

“Çok kolaymış gibi söylüyorsun.”

“Ölmek kolaydır zaten. Asıl ölmemek zordur.”

“Sanırım haklı olabilirsin.”

Gözlerini kapattı. “Bu yüzden bu ailenin beyni benim zaten.”

“Ailenin beyninin ben olduğumu sanıyordum,” dedim, onu dürterek.

Yuvarlanarak döndü. “Senin güzellik olduğunu biliyorsun.”

İmkansız bir şekilde, o yolculuktan sağ çıktık.

Aynı şekilde, bundan sonraki pek çok yolculuktan da sağ çıktım, türbülansa girmekten daha kötü bir durum başıma

gelmedi. Uçmanın; arabalar, trenler ve gemiler gibi diğer her türlü ulaşım aracından daha güvenli olduğuna dair istatistikleri okumuştum. Hatta bir keresinde, uluslararası bir havaalanının yanındaki bir ofiste staj yapmıştım, bütün gün uçakların tek bir sorun yaşamadan inip kalktıklarını izlemiştim. Artık bunu aşmış olmam gerekiyordu.

Ama hiçbir zaman “uçmak” ve “çarpmak” kelimelerinin bir şekilde aynı şeyi ifade ettiği hissinden kurtulamadım.

Şimdi, yıllar sonra, pilotluk lisansını almasına günler kalmış bir adamla,—oldukça ciddi—bir ilişkim var. Hatta ilişkimiz o kadar ciddi ki, bu cumartesi gününde, benim henüz-resmi-olmayan-ama-olmak-üzere-olan yeni işimi kutlamak için çıktığımızda, bana evlenme teklif etmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum. Sanki, her an olabilir gibi.

Bu yüzden siyah straplez bir elbise giymiştim.

Biraz durup düşünseydim, erkek arkadaşım inanılmaz derecede fit ve yakışıklı Charles Philip Dunbar'ın nasıl hem benim için her konuda yüzde yüz mükemmel olup, hem de havada seyahat etmeye bu kadar hevesli olabileceğini merak edebilirdim. Uçmak söz konusu olduğunda asla tereddüt etmezdi, ya da bungee jumping veya tüplü dalış gibi herhangi bir tehlikeli aktivite söz konusu olduğunda, aslında bakılırsa. Evrenin düzeni, fizik kuralları, ve insanoğlunun bu kuralları kendi isteğine göre bükmeye hakkı olduğu konusunda şaşmaz bir inancı vardı.

Benimse, kaosun düzenden daha güçlü olduğu konusunda hep şüphelerim vardı. Söz konusu doğaya karşı insan olduğunda, ben paramı her daim doğaya yatırırdım.

“Sen hiçbir zaman fizik dersine yeterince ilgi göstermezdin,” derdi Chip, sanki ben sadece yeterince bilgili değilmişim gibi.

Haksız da sayılmazdı. Ama bu benim hatalı olduğum anlamına gelmiyordu.

Chip onun uçmayı öğrenmesinin, benim korkularımı yenmemi sağlayacağına inanıyordu. Ona göre, o öylesine harika ve ilham verici olacaktı ki, benim rahatlayıp durumun tadını çıkarmaktan başka çarem kalmayacaktı.

Bu noktada aynı fikirde olamayacağımız konusunda aynı fikirdeydik.

“Asla ama asla seninle uçmayacağım,” diye duyurmuştum ilk dersinden önce.

“Şu anda böyle düşünüyorsun, ama günün birinde seni de yanıma almam için yalvaracaksın.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Asla yalvaran biri olmadım.”

“Henüz.”

Şimdi, neredeyse sertifikasını almak üzereydi. Hem tek başına uçuşunu, hem de açık arazi uçuşunu tamamlamıştı. Sırf mükemmel olmak için, tamamlaması gereken uçuş eğitimi saatlerini iki defadan fazla kere tamamlamıştı. Ne mi kalmıştı? Tecrübeli bir pilotun onunla uçup onu “stresli durumlar”a sokacağı Kontrol Uçuşu.

“Bana ne olduklarını söyleme,” demiştim.

Tabi ki söyledi.

“Yani, bilerek uçağa arıza yaptırıp bununla başa çıkmanı bekliyorlar,” diye devam etti, etkileyici otokontrol yeteneğinden memnun bir şekilde. “Ya da yeterince alanın olmadığı halde kısa mesafe inişi yapmak zorunda kalıyorsun. Ve elbette, gece uçuşu.”

Kontrol Uçuşu gelecek haftaydı. İyi olacaktı. Chip işler kızıştıkça daha da sakin kalabilen tiplerdendi. Harika bir pilot olacaktı. Ve ben onun istediği kadar uçabilmesinden mutlu olacaktım. Tamamen kendi başına.

Ama tabi önce nişanlanacaktık—ya da ben öyle umuyordum. Belki de bu gece. Sevgililer Günü’nde.

Bunu nasıl bildiğimi size tam olarak söyleyemem. Sadece, bütün gün bunu bir şekilde hissetmiştim, sanki yağmur yağacağını hissetmeniz gibi. Jipine binip emniyet kemerimi bağladığımda, tamamen emindim.

Chip'i uzun zamandır tanıyordum. Üç yıldır çıkıyorduk. Repertuarındaki bütün ifadeleri ve vücudunun her açısını biliyordum. Gülüşünün sahte olduğunu, veya saçmaladığı zamanları anlayabiliyordum. Bir insanı sevip sevmediğini saniyeler içinde fark edebilirdim. Ve bir şeyler sakladığında kesinlikle anlıyordum – özellikle de hakkında heyecanlı olduğu bir şeylerse. Her ne kadar bu randevu daha önceki randevularımızdan farksız gibi görünse de, büyük bir şeyler olmak üzere olduğunu biliyordum işte.

Beni ilk randevumuza çıktığımızda gittiğimiz parlayan ışıkları olan İtalyan restoranına götüreceğini düşünüyordum. Ama şehir merkezine doğru sürmek yerine, çevreyola çıktı ve hızlandı.

Jipinin üstü açıktı. Kollarımı saçlarıma bastırarak sordum: “Nereye gidiyoruz?”

“Bu bir sürpriz!” diye cevap verdi.

Midem takla attı. Bir kez daha, Chip'in niyetini o herhangi bir ipucu vermeden anlamıştım. Sanırım bizim sorunumuz buydu. Onu çok kolay bir şekilde okuyabiliyordum. Beni akşam yemeğine götürmüyordu. Beni, havaalanına götürüyordu.

YİRMİ DAKİKA SONRA, Austin şehrini arkamızda bırakmıştık. Hiçliğin ortasında, özel bir havaalanının hangarının yanındaki park alanına çekip durdu.

Etrafıma bakındım. “Ciddi olamazsın.”

Bana yaslandı. “Şaşırdın mı?”

“Evet ve hayır.”

“O zaman numara yap. Sadece bir kereliğine, seni şaşırtmak isterdim.”

“İyi. Şok oldum. Dehşete düştüm.”

“O kadar da numara yapma.”

Yanıma gelip elimi tuttu, beni arkasına alarak eğilip hangarın uzak bir noktasına doğru yavaşça ilerledi.

Onu bilişsel uyumsuzluk halinde takip ettim—ne yaptığını apaçık şekilde bilirken, bunu gerçekten yapıyor olamayacağı konusunda ısrar ediyordum. “Beni buraya gizlice mi sokuyorsun?” diye fısıldadım.

“Sorun yok. Arkadaşım Dylan geçen hafta bunu kız arkadaşıyla yaptı.”

Elimi hızla çektim. “Chip. Yapamam!”

“Tabi ki yapabilirsin.”

“Bu—yasa dışı değil mi?”

“Sadece sana uçağımı göstermek istiyorum.”

“O senin uçağın değil, dostum.”

“Öyle sayılır.”

Uçağını görme konusunda zerre kadar hevesim yoktu. Ben şaraplar, mezeler ve mum ışığına hevesliydim. Neredeyse hayallerimdeki işe girmek üzereydim! Kutlama yapmak istiyordum. İyi hissetme modundaydım, kötü değil. “Sadece yemeğe gidemez miyiz?”

Etrafına bakınıp tekrar bana döndü. “Herhangi biri yemeğe gidebilir.”

“Benim herhangi biri olmakla ilgili bir sorunun yok.”

“Benim var ama.”

Sonra, bir her-şey-yolunda omuz silkişiyle, beni kaldırımın karşı tarafına çekti ve küçük beyaz bir Cessna'nın önünde durduk. Bir çizgi filmde görebileceğiniz türden bir uçağa

benziyordu—yüksek kanatlar, alçak bir gövde, ve burnunda kıvrımlı küçük bir pervane. Çok da vatanperverdi. Kırmızı, beyaz ve mavi çizgiler.

“Şirinmiş,” dedim, *Harika. İşimiz bitti.* anlamında başımı sallayarak.

Ama Chip omuzlarımı tuttu ve beni kokpite yönlendirdi.

Bir adım geri attım. “Ne yapıyorsun?”

“Hadi bir tur atalım.”

“Ben uçmaktan korkuyorum. Hatırladın mı?”

“Korkunu yenmenin zamanı geldi.”

“Kusarım. Uçak beni tutar.”

“Benimleyken öyle bir şey olmayacak.”

“Bunun seninle ilgisi yok. Bu uçmakla alakalı.”

“Sadece doğru pilotla uçmaya ihtiyacın var.”

Başımı yarı inanamamazlık, yarı reddetmeyle salladım. “Daha sertifikanı bile almadın.”

“Sertifikamı almış kadar iyiyim. Gereken her şeyi yaptım.”

“Test dışında.”

“Test senin zaten öğrendiğin şeyleri ölçmek için yapılıyor.”

“Chip? Hayır.”

“Margaret? Evet. Ve bunu yakalanmadan evvel yapmalıyız.”

Israrının gücü, karşı durmaya çalıştığım güçlü bir rüzgar gibiydi, adeta fizikseldi. Bunu yapmak istiyordu. Bunu yapmamı istiyordu – ona inancımı göstermemi, ona güvenmemi. Bu tam olarak bir test değildi, ama yine de başarısız olabileceğim bir şeydi.

Ben başarısız olan insanlardan değildim.

Ben bir şeyleri başaran insanlardandım.

Bu büyük bir anmış gibi hissettiriyordu. Bu, sanki cesaret, güven ve maceraperestlikle ilgili metaforik bir öneme sahip bir anmış gibiydi, sanki kim olduğum ve hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğimle ilgili çok önemli şeyleri ortaya çıkaracakmış gibi. O anda uçmayı reddetmenin, bundan sonraki her olasılığı sonsuza dek reddetmek anlamına geleceğini hissettim. Ben küçücük bir istatistiksel riskin cesaretimi gölgelemesine izin verecek bir insan mıydım? Bu benim kabul edemeyeceğim bir meydan okuma mıydı? Korkunun beni küçültmesine izin mi verecektim?

Bir seçeneğim olduğundan emin değildim açıkçası. Chip, Chip'ti işte. O benim mükemmel erkeğimdi, ve ikimiz de üniversitedeyken, ailesi benim ailemin yan evine taşındığından beri böyle düşünüyordum. Annelerimiz en yakın komşu-arkadaşlar olmuşlardı, verandada şarap içip dedikodu yaparlardı, ama ben onu sadece tatillerde görürdüm. Yazları, babası ona çimleri biçtirirken pencerede durup seyredirdim. Bir keresinde annem ona bir şişe su götürmemi istemişti, ve o suyun tamamını tek dikişte içmişti. Bunu hala yavaş çekimde hatırlıyorum.

Ancak onu tam olarak tanımam, Austin'deki işletme okulunda tesadüfen bir araya gelmemiz sayesinde oldu. Ben çalışma grubumuzun lideriydim, ve o da benim altımda çalışıyordu, ki bu onun için iyi bir şeydi.

İşte birbirimize böyle aşık olduk.

Eğer bana sorsaydı, beni ilk kez öptüğü o gece onunla evlenirdim. O böyle bir adamdı. Uzun boylu, tertemiz traşlı, sarışın, başarılı, özgüvenli, tam bir Amerikan. Ve eşsiz. İnsanlar onun istediklerini yaparlardı. Onunla olduğum için şanslı hissediyordum, ve kabul edebileceğimden fazla kere "Margaret Dunbar" karalamaları yapmıştım. Hatta bir keresinde gelecekteki evcil hayvanımız için Google'da köpek türlerini araştırmıştım. Ve bir gece, başka bir şey için alışveriş

yaparken – yemin ederim – Home Depot internet sitesinde çıkan tahta çit parmaklıkları reklamında tıklamıştım. Sadece fiyatını öğrenmek için.

Şimdi ikimiz de İşletme Yüksek Lisansı derecelerimizle okuldan mezun olmuştuk, yeni işlerimize başlamak üzereydik – Chip bir arkadaşının babası sayesinde bulduğu bir yatırım bankasında başlangıç seviyesinde finansal analist olarak, bense Simtex Petroleum adında bir petrol ve gaz şirketinde iş geliştirme müdürü olarak. Onun işi iyiydi, benimkiyse çok daha iyiydi, ve ben onun benim adıma bu kadar mutlu olmasını sportmence, ve biraz da cesurca buluyordum.

Açıkcası yeni işim için yeterince kalifiye değildim. “Sektörde beş yıllık tecrübe”, “Ticari akitler için fiyat verme konusunda ileri seviye bilgi”, ve gerçek bir “uluslararası tecrübe” gerektiriyordu ki, ben hiçbirine sahip değildim, ama yüksek okuldaki danışmanım benim için riske girerek bir arkadaşından yardım istemiş ve benden “son derece enerjik ve ileri görüşlü, problem çözücü, harika bir iletişim uzmanı, ve güçlü bir finansal yeteneğe sahip takım oyuncusu” olarak bahsettiği büyüleyici bir tavsiye mektubu yazmıştı.

Bana iş ilanını gösterdiğinde gülmüştüm. “Ben bu iş için yeterince kalifiye değilim.”

“İnsanlar her zaman yeterince kalifiye olmadıkları işlere giriyorlar.”

İş tanımına baktım. “Lojistik çevre konularıyla stratejik ve eylemsel seviyede ilgisi olması’nı istiyorlar.”

“Sen en kuvvetli adaysın.”

“Ben tam bir şakayım.”

“İşte şimdi tam bir kız gibi düşünüyorsun.”

“Ben zaten kızım.”

“Bu sorunu çözmemiz gerek.”

Ona bir bakış attım.

“Bu görüşmeye gittiğinde, bir erkekmiş gibi davranmanı istiyorum.”

Gözlerimi kapattım. “Erkekmiş gibi davranayım.”

“Belalı bir erkekmiş gibi,” diye onayladı. “Sadece kalifiye değil, aşırı kalifiyeymişsin gibi.”

Ona başımı salladım.

“Yeterlilikler,” dedi. “Özgüven karşısında hiçbir şeydir.”

“Sen öyle diyorsan,” dedim. Buna bir saniyeliğine bile inanmamıştım tabi. O gün, kendimi komik duruma düşüreceğimden tamamen emin bir şekilde görüşmeye gittim. Yine de bana dediklerini yaptım. Deli gibi rol yaptım – hiçbir şey için olmasa bile, ona yanıldığını göstermek için.

Derken, işe kabul edildim. Ya da en azından, insan kaynaklarındaki çocuk lobide bana doğru yürüdü, omzuma dokundu ve, “Henüz resmi değil ama, işi aldın.” dedi.

Başlangıç maaşım Chip’inkinden elli kat daha yüksek olacaktı – ama annem bunu ona söylemememi tembihledi. Önemli olan şuydu: Hayatımıza başlıyorduk. İşler rayına oturuyordu.

Ve burada, bu havaalanında, yerine oturmayan parçalardan olmak istemiyordum.

Chip elimi sıktı. “Bana güveniyorsun değil mi?”

“Evet.” Sayılır.

Sonra beni çekip öptü—erkeksi, kararlı, bütün-bunlar-senin—olabilir tarzı bir öpücüktü, dilini güçlü ve erotik bulduğunu düşündüğüm bir şekilde ağzıma sokmuştu, ama ben, yapmak üzere olduğum şeyin nasıl kanımı dondurduğu düşünülürse, bir şeyler hissedemeyecek kadar uyuşmuştum.

Popoma bir şaplak atıp, “Tırman,” dedi.

Ne diyebilirim ki? Dediğini yaptım.

Ama size söylüyorum, resmen ellerim titriyordu.

Omuz askısını takmaya çalışırken, kendi kendime sert bir konuşma yaptım: Yapılacak doğru şey buydu. Sonuçta aşk böyle bir şey değil miydi? Sadece kolay zamanlarda değil, zor zamanlarda da *evet* demek?

Tabi ki, derecesini hak etmiş her analist, bunun tam tersini savunabilirdi: İçgüdülerime güvenmeliydim, Chip'in beni yapmak istemediğim şeylere zorlamasına izin vermemeliydim. Onun *Top Gun* fantazileri karşısında benim cidden rahatsız oluşuma saygı duymaması, uzun vadeli planlarımızla uyuşmuyordu.

Ama oralara girmeyecektim.

Uçmaya gidiyordum.

Derken yanıma oturdu, kemerlerini bağladı ve bana siyah bir kulaklık uzattı. Kendimi, bir hız treni koltuğuna oturup bağlanmış gibi hissediyordum.

Chip anında pilot kişiliğine büründü. Havacı güneş gözlüklerini taktı ve mikrofonu ağzına öyle sert bastırdı ki, dudakları mikrofona sürtündü, ve kontrol kulesine özel o dili konuşmaya başladı, ki bana hiçbir şey ifade etmiyordu. "Güney Austin Hava Trafik İzni - Cessna Üç İki Altı Tango Delta Charlie, Juliet bilgisi ile. VFR'den Horseshoe Körfezi'ne, üçbin üçyüz seyir hızıyla."

Bana *numara* yapıyormuş gibi geliyordu. Kim böyle konuşurdu ki? Ama kule benimle aynı fikirde değildi. Cızırdayan kulaklıklardan cevap geldi: "Cessna Üç İki Altı Tango Delta Charlie - Güney Austin Hava Trafik İzni - kod üç iki bir dört, kalkış frekansı bir iki sıfır nokta dokuz olacak."

Kahretsın. Bu gerçekten oluyordu.

Chip aletleri ve düğmeleri bir profesyonel edasıyla kontrol etti. Sakın görünüyordu. Becerikli. Güvenilir. Ve maço. Ve kahretsın ki, çok havalıydı.

“Seni almaya gelmeden önce güvenlik listemi iki defa kontrol ettim,” dedi. Sesi kulaklıklardan cızırtılı geliyordu, ama elimi tuttu ve sıktı. “Sana fikrini değiştirmen için fırsat vermek istemedim.”

Akıllıca.

Ama bu noktada kararlıyım. Fikrimi değiştirmeyecektim. Ne derler bilirsiniz, iyi günde, kötü günde.

Böylece Chip dikkatini daha önemli şeylere verdi.

Hala seksi pilot modunda kuleye anlaşılmaz bir mesaj daha verdi ve pistin açılmasını beklediğimizi onayladı. Daha önce hiçbir uçağın kokpitinde bulunmamıştım ve bu uçağın tamamı kokpitten oluşuyordu. Teknik olarak arkamızda iki koltuk daha vardı, ama bir oyuncak arabanın içindeymişiz gibi hissettiriyordu.

Biz kalmadan evvel başka bir uçak da iniş yapacaktı, bu arada kontrol panelindeki bütün vites kollarını, düğmeleri ve aletleri inceledim. Elimle işaret ettim. “Bu biraz yüksek değil mi?” Başımдан daha yüksekteydi. Üzerinden zorlukla önümü görebiliyordum.

Başıyla onayladı. “Her şeyi görmek zorunda olduğun araba kullanmak gibi değildir,” diye açıkladı. “Bu iş daha çok teçhizat temelli.”

“Ön camdan bakmıyor musun?”

“Bakıyorsun, ama aynı şekilde teçhizatlara ve ölçüm cihazlarına da bakıyorsun. Yarı gözlem, yarı matematik.”

Diğer uçak yere indi, yavaşladı ve yanımızdan geçti. *Gördün mü?* Dedim kendi kendime. *Hayatta kaldılar.* Hızlandık, Chip tekrar telsizden anons etti ve bizi uygun pozisyona getirmek için pedallarla uğraşmaya başladı. Pervanenin bıçakları o kadar hızlı dönüyordu ki, adeta görünmüyorlardı. Uçak titredi ve uğuldadı. Yumruklarımı sıkmamak için soğuk ellerimin üzerine oturdum.

“Lütfen daire çizme şeyi falan yapma,” dedim sonra.

Bana bir bakış attı. “Daire çizme şeyi mi?”

“Dönüş ya da takla. Ya da öyle bir şey. Hava atmaya yarayan şeyler.”

“Sana hava atmama gerek yok,” dedi.

“Tabi ki yok.”

“Sen zaten ne kadar muhteşem olduğumu biliyorsun.”

Başımı salladım. “Kesinlikle. Ayrıca, kusabilirim de.”

Hızlandık ve ileri doğru hareket ettik. Kalkış sırasında, bunun sıradan bir uçaktan çok da farklı olmadığına karar verdim. Belki biraz daha fazla sarsıyordu, o kadar. Bir parçacık daha dikkat çekiciydi. Birazcık da *Benim Afrikam* tadında.

Yeryüzü altımızdan kayıp gitti. Kolayca.

Chip dikkatli ve sakindi, bütün bunların olmasını sağlayan kişinin o olduğuna inanmak zordu. Tamamen havalandığımızda, tıpkı ders veriyormuş gibi, yaptığı her şeyi tek tek anlatmaya başladı. Cessna 172’nin yapılmış en popüler uçak olduğunu söyledi. Bir klasik olduğunu. 3000 fitte havalandığımızı. Saate 125 mil hızla seyahat edeceğimizi, hava inceldikçe hızlanacağımızı ve böylece motorun durmasını engelleyeceğimizi. Bir yandan diğer uçakları gözlemek için havayı tararken, bir yandan da kuleler için radarın ekranını kontrol ediyordu.

Derken rahatsız edici bir şey söyledi: Yakıt uçağın kanatlarındaydı.

“Bu bana kötü mühendislik gibi geliyor,” dedim. “Ya kanatlar kırılırsa? Yakıtsız kalacaksın.”

“Kanatlar kırılmaz,” dedi Chip. “Böyle bir şey yok.”

“Peki ya kırılırsa?”

“Eğer kırılırsa, o zaman yakıt sızıntısından daha büyük problemlerin olur.”

Ellerimi kucağıma koydum ve onları kenetlediğim belli olmasın diye konumunu ayarladım.

Uçak, kulaklıklara rağmen gürültülüydü, ve havada, yerde olduğumuzdan daha fazla sarsılıyorduk, özellikle de bir bulutun altından geçerken. Chip, bulutların aslında yükselen hava kolonlarının üstünde oturduğunu ve sen bu kolonları kestiğinde türbülans olduğunu açıkladı. Bulutları oturan şeyler olarak hiç düşünmemiştim – sadece süzülürlerdi – ama o açıkladığında çok mantıklı gelmişti. Ve anlattıkları mantıklı geldikçe, kendimi daha güvende hissetmeye başladım.

Bana bakıp sıırıttı. “Harika, ha?”

Sayılır. “Harika.”

“Hala korkuyor musun?”

Evet. “Hayır.”

“Geldiğine memnun musun?”

“Yere indiğimizde daha memnun olacağım.”

“Hoşlanacağını biliyordum. Eğer denersen gerçekten cesur olabileceğini biliyordum.”

İlginç bir iltifattı. Sanki beni daha önce hiç cesur görmemiş gibi. Sanki cesaretimin kapasitesi tartışmaya açılmış gibi.

Fakat gerçekten de daha cesur hissediyordum, biz yükseldikçe arazi parselleri altımızda mozaik parçaları gibi uzanıyordu.

En zor kısım sona erdi diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Kısa süre sonra, altımızdaki banliyöler seyrekleşmeye başladı ve beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sana küçük bir şey göstereceğim sadece,” dedi. “Sonra geri dönüp eve gideceğiz.”

İlerideki karanlık ve çentikli suyun yüzeyini görebiliyordum.

“Orası Horseshoe Körfezi mi?” diye sordum. Büyükbabamların orada bir evi vardı. Oraya milyonlarca kez gitmiştim, ama hiç bu açıdan görmemiştim.

Chip başını salladı. “Doğru tahmin.”

Uzak sahile yaklaşıyorduk. “Bana ne göstereceksin?”

“Bekle ve gör.”

Chip bizi suyun üzerinde daire çizebileceğimiz bir açıya getirdi, irtifamızı biraz azalttı ve bizi suya yaklaştırdı. Aşağıda evleri ve arabaları görebiliyordum, ama kuş bakışı görünüşle herhangi bir şeyi tanımak çok zordu. Biraz daha alçakdık, öyle ki artık kıyıya vuran dalgaları görebiliyordum.

Alçaktan uçmaya devam ederken “Gözünü sahilden ayırma,” dedi.

Pencereden dışarı baktım. İnce bir kum şeridi, insanlar, ve yakınlardaki çimenlerde duran piknik masaları. Şimdi tanımıştım. Uzak sahildeki halk plajı.

Birkaç dakika sonra eliyle işaret etti. “Orada!”

Ben de baktım. “Nerede?”

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu Chip.

“Neyi okuyabiliyor muyum?”

Chip yan pencereden aşağı baktı. “Kahretsin. Çok yüksekteyiz.”

Ama biraz daha alçaldığımızda radarda kırmızı sinyaller görünmeye başladı.

Chip bana doğru döndü. “Kumda bir yazı var.”

Hiçbir şey göremiyordum. “Ne yazıyor?”

“Evlen benimle yazıyor!”

Kalbim çarpmaya başladı, ama sakinmiş gibi davrandım. “Öyle mi?” Kumda hiçbir şey göremiyordum.

“Dün haberlerde gördüm. Adamın biri kayaları kullanarak kocaman harflerle kuma yazmış, sonra da kız arkadaşını göl kenarına pikniğe getirip sürpriz yaparak evlenme teklif etmiş.”

“Süper,” dedim, sanki bu öylesine ilginç gelmiş gibi. Neden bahsediyorduk?

“O kelimeleri görmeni gerçekten istiyordum.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Tekrar bana baktı. “Çünkü ben de sana aynı soruyu sormak istiyorum.”

Bir şeyin olmasını beklemek, istemek ya da ummak bir şeydi, o anı gerçekten yaşamaksa bambaşka bir şey. Elimi ağzıma kapattım ve başımı pencereye yaslayarak bir kez daha aşağıyı görmeye çalıştım.

“Ve bir şey daha var. Eldiven kutusunu aç.”

Tabi ki, önümde büyük bir torpido gözü vardı. Açtığımda, zümrüt yeşili kadife bir yüzük kutusu buldum.

Bu uçağa binmeye kendimi ikna ettiğim için çok mutluydum. Bazen ürkütücü, mide bulandırıcı riskler aldığınıza değer. Chip'e döndüm. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

Sesi kulaklıklarda cızırdadı. Ama cevabın evet olduğunu biliyordum.

Bu yüzden ben de kendi cevabımı verdim. “Evet!”

“Kutuyu açmadın bile.”

“Buna gerek yok. Sadece, evet!”

Chip, bana doğru dönüp mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. Güneş gözlüklerinden yansımamı görebiliyordum, ve saçlarım berbat haldeydi. Onları düzeltme dürtüsüyle savaştım. Ayrıca ona atılıp öpme dürtüsüyle de savaştım. Böyle bir anda öpüşmemek tuhaf geliyordu, ama kemerleri

çözmeye niyetim yoktu. Omuz askısının nasıl açılacağını hatırlayamıyordum bile.

Bunun yerine, baş parmağımı kaldırdım.

“Yüzüğü takmadan resmileşmez,” dedi.

Kutuyu açtığımda, oldukça şatafatlı bir altın ve elmas yüzük gördüm.

“Büyükannemindi,” dedi.

Kutudan çıkardım ve parmağıma taktım. Biraz büyüktü. Aslında, elimi kaldırıp hayran hayran baktığımda yana doğru kayıp ters dönecek kadar büyüktü.

“Bu harika,” dedim.

“Beğendin mi?”

“Evet!” dedim. Benim tarzım değildi aslında, ama kimin umrunda?

“Şaşırdın mı?”

Evet ve hayır. Başımı salladım. “Evet.”

“Benimle uçmaya geldiğine memnun musun?”

“Çok,” dedim. Ve bu cevap yüzde yüz doğrudu.

En azından bir süreliğine.

KUMDAKİ YAZILARI hiç bulamadık, ama sorun değildi. Onlara ihtiyacımız yoktu.

Havaalanına yirmi dakikalık yolumuz kalmıştı, ve bu süreyi düğün hakkında tatlı tatlı atışarak değerlendirdik.

Nikah törenini o sahilde yapmaya karar verdik, ve nedimelerle sağdıçların listesini yapmaya başladık. Erkek kardeşi ve üniversiteden en yakın arkadaşları Woody, Statler, Murphy ve Harris gibi isimler kesindi, ama sonra, tabi ki, kızkardeşim Kitty’le ne yapacağımızı sorusu geldi ve bu bizi biraz oyaladı.

Üç yıldır Kitty’i ne görmüş, ne de konuşmuştum. Onun tercihi.

“Yine de onu davet etmelisin,” dedi Chip.

Ama bunu istediğimden emin değildim. İlk gittiğinde, ailemizden uzaklaşıp nefes almak istediğini söylemişti. İletişimde kalacağını söylemişti. Ama yapmadı.

Ölmediğini biliyorduk. Babam ara sıra irtibat kuruyordu, ve New York’ta yaşadığını, gayet iyi olduğunu doğrulayabiliyordu, sadece bizimle paylaşmadığı bir sebepten, eve gelmek istemiyordu. Ziyaret için bile.

İlk başta bu durum kalp kırıcıydı, onu bu şekilde kaybetmek – onun tarafından bu şekilde reddedilmek. Ama şimdi, bunca zaman sonra, soğumuş hissediyordum. Beni sevmiyor muydu? Tamam. Ben de onu sevmezdim. Ailesi yokmuş gibi mi davranmak istiyordu? Sorun değil. Biz de aynı şekilde davranırdık.

Chip, en azından onu düğüne davet etmemiz gerektiğini düşünüyordu. Onu başnedime yapmasak bile. Ama ben karşı çıktım.

“Öncelikle,” dedim. “Zaten gelmeyecektir. Ve ikinci olarak, gelse bile her şeyi mahvedecek.”

“Bunu bilemezsin.”

“Orada olması bile benim için her şeyi mahvedecek. Onu tekrar gördüğüm için hissettiğim gariplik, günün bütün neşesini alıp götürecek. Hayatımın en mutlu gününü sabırsızlıkla beklemek yerine, o günden korkacağım. Sırf onun yüzünden.”

“Belki birbirinizi daha önce görür ve garipliği ortadan kaldırırsınız,” dedi Chip.

Ancak ben mantıklı önerilere açık değildim. “Hatta,” diye devam ettim. “Garipliği ortadan kaldırmayı başarsam bile, orada olması yine de orada olması anlamına gelecek.

Ki bu da yüzde doksan ihtimalle sarhoş olup içki kasesinin içine düşmesi demek. Ya da sarhoş olup sağdıçlardan birini ısırması. Ya da sarhoş olup mikrofonu kaparak Ethel Merman taklidi yapması.”

Chip başını salladı. Farazi konuşmuyordum. Kitty bütün bunları geçmişte gerçekten yapmıştı. Omuz silktili. “O senin tek kardeşin.”

“Bu benim suçum değil.”

“Burada olmaması onun için de garip olacaktır.”

Devam ettirdi. “Ve şu anda yakın olmamamız da benim suçum değil.”

“Bunu tartışamam.”

“Bu durumu o yarattı.”

“Buna katılıyorum.”

“Ve şimdi de tek düğün günümü mahvedecek.”

Benim şansım. Tarihin en harikulade düğününü organize edecektim, ve tek hatırlanacak şey benim sarhoş, ayırık kardeşimin buz heykelini sürmeye çalışması olacaktı.

Tabi gelmeye tenezzül ederse.

Aslında bu tam olarak ilişkimizin dinamiğini özetliyordu. Ben hep bir şeyleri tam olarak doğru şekilde yapmaya çalışırdım, ve o da bunları tamamen yanlış yapmaya kararlı olurdu.

ÖNÜMÜZDE, HAVAAALANI görüntüye girdi.

Chip, özellikle inişlerde başarılı olduğundan daha önce bahsetmişti. Tıpkı paralel parkta olduğu gibi, bunda da doğal bir yeteneği vardı.

Ancak, önümüzdeki gökyüzü, kalkış esnasında gördüğümüz gökyüzünden daha farklıydı. Daha karanlık, daha fırtınalı. “Bunu beklemiyordum,” dedi Chip duruma bakarken.

“Hava yağmurlu muydu?”

“Son baktığımda, hayır.”

“Ama yağmurda uçabilirsin, değil mi?”

“Aslında hayır. Bundan kaçınırsın. Ya da geçmesini beklersin.”

“İkisine de uyarım,” dedim. Parmağımdaki yüzükle, her şeyi kabul edebilirdim.

“Durum şu ki,” dedi sonra. “Ne kadar erken inersek o kadar iyi.”

“Lüks akşam yemeği rezervasyonumuzu kaçırmamak için mi?”

“Yakıtımızın bitmemesi için.”

Ufuk çizgisine baktım. Arkamızdaki gökyüzü parlak maviydi, ama ilerisi gittikçe daha da grileşiyordu. Ve biraz da mor. Bir parça da kömür karası.

“Kesinlikle yağmur yağacak, ama havaalanının çok ilerisinde. Değil mi?”

Başını salladı. “Evet.”

Ufuk çizgisinde şimşekler çakmaya başladı.

Belki de fırtına uçuşumuzu etkiliyordu. Geri dönüş biraz sarsıntılıydı, ve bir süre sonra beni uçak tuttu.

Yaklaştığımızda, Chip normalden daha derin olan pilot sesiyle koordinatlarımızı bildirdi ve bizi iniş için uçuş düzenine geçirdi. Sola doğru yaklaştık, sonra pist boyunca döndük ve yere inmek için U dönüşü yaptık. Chip tamamen konsantre olmuştu. Yere yaklaştığımızı görmekten ziyade hissettim. Düşüncesi bile güzeldi.

Derken ilginç bir şey oldu. Kanatlar, ancak çalkantı olarak tabir edebileceğim bir şey yaptı, yanlara doğru eğilip sonra tekrar yükseldi, ki bu durum korkudan nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Saniyelik bir şeydi, ama o saniye her şeyi değiştirdi. Yanlış giden bir durum vardı.

Dönüp Chip'e baktım. Yüzü taş gibiydi.

"Chip?" dedim.

"Rüzgar yön değiştirdi," dedi.

"Ne?" diye sordum. "Bu kötü bir şey mi?"

Tek cevabı "Artık yan rüzgar var," oldu.

Yan rüzgar mı? Yan rüzgar da neydi? Kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Chip düğmeleri kontrol ediyor, ayağıyla pedalları çalıştırıyordu. Yüzü ifadesizdi.

Bizi sabit tutmayı başarıyor gibi görünüyordu. Ben de sessiz kaldım, bize iyi şans dilemeye odaklandım.

Pistten yirmi fit kadar yukarda olmalıydık, sabit durumdaydık. Ve birden, aniden, asfalt yana kaydı. Bir saniye önce altımızdaydı, ve sonra, sanki birisi masa örtüsünü çekme numarası yapmış ve başaramamış gibi, altımızdan kaydı ve önümüzde ağaç kümeleri belirdi.

"Kahretsin!" dedi Chip ve kumanda paneline doğru eğildi.

Bizi tekrar doğru pozisyona getirerek pistin üzerine sabitledi.

"Chip?"

Ama o radyo kulesiyle konuşuyordu. "Cessna Üç İki Altı Tango Delta Charlie. İniş başarısız, güçlü yan rüzgar," derken pilot İngilizcesi onu yarı yolda bırakmış olmalı ki, günlük konuşma tarzına geri döndü. "Yükselip tekrar yaklaşmayı deneyeceğim."

Bir parazit patlaması kulaklıklardan yankılandı. "Anlaşıldı, Cessna Üç İki Altı Tango Delta Charlie, ilerleme takip ediliyor."

Sonra, yeryüzü tekrar altımızdan kaydı. Motor, steroidli bir çim biçme makinesi gibi aşırı gürültülü gelmeye başladı.

Havada yükselerek iniş sürecini tekrar başlatmaya hazırlandık. Güneyde, gökyüzü maviydi. Kuzeyde, mor. Tekrar şimşek çaktı.

“Bu yan rüzgar fırtına yüzünden mi oluyor?” diye sordum.

Chip cevap vermedi. Bir ter damlası kulağının arkasından süzülerek tişörtünün yakasını ıslattı.

İkinci denemede, eğer ihtiyaç duyarsa pozisyonunu düzeltebilmek için pistin daha aşağısından başladı. Ki öyle oldu. İki defa pist altımızdan kaydı, ve ikisinde de Chip uçağı düzelterek doğru pozisyona getirmeyi başardı.

“Güzel!” dedim, onu cesaretlendirme isteğiyle, içimden tekrar yükselip başa dönmemesini umuyordum. Sanırım bu noktada, endişelerimin en küçüğü buydu, ama neredeyse kusmak üzereydim.

Aşağıdaki beton zemine inmekten başka bir şey istemiyordum.

Uçuş tarihindeki en uzun iniş süreci buydu herhalde. Chip bir kez daha düzeltme yaptı, ve sonra yavaş yavaş alçalmaya başladık. Bizi karşılayan pistin betonunu görebiliyordum. Ona dokunmak istiyordum.

Derken, pistin havaalanı hangarının yan tarafına denk gelen kısmına geldik. Hangarın büyüklüğü ve genişliği rüzgarı biraz olsun engelliyor gibi görünüyordu. Hangarın oldukça yakınından geçtiğimiz sırada, yerden on fit kadar yüksekte olmalıydık, ve hangarın gölgesine girerken rüzgarın gittikçe azaldığını hissedebiliyordum. Her şey daha sakinleşmiş gibiydi. Motor bile artık daha sessizdi sanki. Chip kontrol paneliyle uğraşmayı bıraktı. Yer çok yakındı.

Başardık, diye düşündüm.

Ve sonra rüzgarın engellendiği bölgeden çıkıp hangarın köşesini döndük, açıklığa geri geldik, ve bunu yaptığımızda rüzgar öyle sert ve şiddetli bir şekilde çarptı ki, benim

tarafımdaki kanadı yerinden çıkardı ve bizi savurarak takla attırdı.

Her şeyi yavaş çekimde hatırlıyorum. Kanat yerinden çıkar ve uçak ters dönerken, oturduğum yere hızla çarptığımı hatırlıyorum, öyle sertti ki tahta gibi gelmişti. Kanadın asfaltı kulak tırmalayıcı, metalin betona sürtünmesi sesiyle sıyırdığını hatırlıyorum. Chip'in şok olmuş sesinin "Tutun!" diye bağırdığını hatırlıyorum, her ne kadar neye tutunacağımı bilmesem de. İkimizin de ciğerlerimizi patlarcasına çığlık attığımızı ve birbirimize *bu oluyor olamaz* dercesine baktığımızı hatırlıyorum. Aklımın bilinçli kalmış küçücük bir kısmının, felsefik bir çıkarım yaptığını hatırlıyorum, çığlık atmak faydasızdı, çünkü bu noktada bize hiç kimse yardım edemezdi. Derken kafama dank etti:

Bu bizim ölüm anımızdı.

Olanlara dair tartışacak hiçbir şey yoktu, ya da ikimizin de yapabileceği herhangi bir şey. İkimiz de çaresizliğin tanımı gibiydik, ve bunu fark ettiğimde başka bir şeyi daha anladım; hayal ettiğim her şey daha başlamadan bitmişti. Chip ve ben – ve asla gerçekleşmeyecek göl kenarındaki düğünümüz, asla sahiplenemeyeceğimiz av köpeği, asla yapamayacağımız okul birincisi çocuklar. Hayatınızın gözlerinizin önünden geçtiğini söylerler, ama benim gördüğüm şimdiye kadar yaşadıklarım değildi. Yaşamayı beklediğim hayattı. Asla yaşama şansına sahip olamayacağım hayat.

Geleceğim, ben yakalayamadan parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Aniden, içimi şiddetli bir öfke kapladı. O anda ailemi, arkadaşlarımı, ya da ölümümün onlar için ne kadar zor olacağını düşünmüyordum. Sadece kendimi düşünüyordum, ve nasıl olup da sahip olduğum zamanın bu kadar kısa olduğunu.

Size, o pistte birilerinin kayıp uçurtması gibi kaç tur döndüğümüzü söyleyemem, ama buna takla atmak denmesinin bir sebebi var. Kanatlar devasa bir tekerleğin parmaklıklarıydı, ve biz de cehennemden gelen bir dönme dolap turunun ortasındaki makaralardık. Bir noktada zaman ve mekan kavramımı kaybettim – artık dönüyormuşuz gibi değil de, öne arkaya sallanıyormuşuz gibi hissediyordum. Tüm enerjimi kusmamak için kullandığımı hatırlıyorum, çünkü kontrol edebileceğim başka bir şey yoktu.

Yolcu koltuğu tarafındaki kanat tüyler ürpertici bir ses çıkararak kırıldığında, Şeytan filmindeki gibi etrafa kustumuk saçmanın eşiğindeydim. Bir tutam jet yakıtı, oto yıkamacıdaymışız gibi ön cama sıçradı, ve nihayet benim tarafım aşağıda kalıp Chip'in tarafı havaya dikilmiş şekilde bir çukura çöktük.

Durduk.

Her şey durdu.

Derken yanımdaki pencereden aşağı kustum.

Bin yıl gibi gelen bir süre sonra, Chip'in nefes nefese kalmış sesini duydum: "Margaret? İyi misin?"

"Kustum," dedim, telaşının sebebini anlamayarak.

"Margaret—yakıt—dışarı çıkmalıyız. Yaralandın mı?"

"Sanmıyorum."

Chip emniyet kemerlerini ve kancaları çözüyor, kapısını bir ambar kapısıymış gibi açmaya çalışıyordu. Onun tarafı benimki gibi ezilmiş görünmüyordu. Bir saniyeliğine sıkıştı, Chip tekmeleyebilmek için koltuğunda geri çekilmek zorunda kaldı, derken tatmin edici bir çat! sesi çıkararak açıldı ve menteşelerini gıcırdatarak düştü.

Chip yukarı tırmanıp çıktı ve bana uzandı. "Hadi!"

Ben daha kemerleri açmamıştım bile. Her şey sanki hem çok hızlı, hem de çok yavaş ilerliyormuş gibi görünüyordu. Ellerim adeta bana ait değil gibiydi. Onların omuz askısını açmak için uzanmalarını izledim ve o anda askıların zaten açılmış olduğunu fark ettim. Sonra kucağımdaki kemeri

açmayı denedim, ve diğerinin aksine, bunun da sıkışmış olduğunu gördüm.

Her durumda bunun önemi olmayabilirdi. Uçağın yan tarafı ezilmişti ve artık koltukta oturmuyordum bile – daha çok kapıyla koltuk arasında sıkışmıştım.

Kıvrılarak çıkmaya çalıştım, ama çakılıp kalmıştım. Bacaklarımı hareket ettirmeyi denedim, ama sıkışmışlardı ve kıpırdatamadım.

Chip şu anda yukarıdaydı ve penceresinden aşağı doğru eğilmişti. “Hadi Margaret! Çabuk!”

“Yapamıyorum!” dedim. “Sıkıştım!”

Beni yakalamak için kolunu aşağı uzattı. “Ben seni çekerim.”

“Yapamam, bacaklarım sıkıştı.”

Chip, bir saniye ile bir saat arası gibi bir süre boyunca sessiz kaldı. Sonra konuştu, “Gidip yardım getireceğim.”

Hayatımda ilk defa, yalnız kalma fikrinden korktum. “Hayır! Beni bırakma!”

“Bu şey her an patlayabilir!”

“Yalnız ölmek istemiyorum!”

“Yangın departmanına ihtiyacımız var!”

“O zaman onları cep telefonundan ara!”

Chip’in sesi panikten dolayı yükselmiş ve garipleşmişti. “Nerede olduğunu bilmiyorum!”

“Gitme Chip! Gitme! Gitme!” Benim sesim de garipti – sanki başkasına aitmiş gibiydi, sempati bile duyamayacağım birine ait gibi. Çığlık çığlığa, histerik, zavallı bir kadın gibi.

Chip yine de gidiyordu. “Yardım getirmeliyim. Sadece dayan. İki dakikaya dönmüş olacağım.”

Ve gitti.

EZİLMİŞ BİR UÇAĞIN İÇİNDE, yalnız başıma, jet yakıtı dumanıyla ağırlaşmış bir havayı soluyordum. Hava o kadar ekşi, zehirli ve bozuktu ki, sanki akciğerlerimi eritiyormuş gibi hissediyordum.

“İki dakika,” diye fısıldadım, ta ki kelimeler anlamsız gelmeye başlayana kadar. “İki dakika. İki dakika. İki dakika.”

Derken, gerçek bir gökgürültüsü, enkazın parçalarını sarstı.

Ve yağmur yağmaya başladı.

Yağmur damlaları uçağın metal kabuğuna çılginca çarpıyordu. Chip’in kapısı hala açıktı, bu yüzden içeri giren damlaları çıplak omuzlarıma soğukça ve zalimce çarpıyordu.

İki dakikadan uzun bir süre geçmişti, ama ne kadar olduğunu bilemiyordum. On? Otuz? Yüz?

Yağmurun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu merak ediyordum. Bir yangını önler miydi – yoksa daha mı kötü ederdi? Sadece ben buradan çıkıp güvende olana kadar tüm dünyanın durmasını istiyordum. Sanki yağmur ışıkları da kapatmış gibi, içerisi karanlıktı. Bir süre sonra, titriyordum. Yağmur damlaları, uçağın metaline vuran çakıl taşları gibiydi. Tıkırdama sesini duyabiliyordum. Kendi nefes alışımı duyabiliyordum. İçerisinin yağmur suyuyla dolması ve benim bir uçak enkazında boğularak ölmem ne kadar sürer, merak ediyordum.

Kendimi kurtarmak için uğraşmaya devam ettim. Faydasızdı.

Daha önce de pek çok defa kendimi yalnız hissetmiştim —hem iyi, hem de kötü anlamda—ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. “Geri dön,” diye fısıldadım Chip’e. “Geri dön.” Ama sözcükler, fırtınanın gürültüsünde kaybolup gitti.

Derken, hepsini bastıran, bugüne kadar duyduğum en güzel sesi duydum.

Önce uzaktan, sonra daha yakından: Sirenler.

Yangın departmanı.

Chip geri dönmemişti, ama daha iyisi olmuştu. Geçen yıl o itfaiyeci takvimini aldığıma çok memnundum. Harcadığım en iyi yirmi kağıttı.

Birdenbire, sanki onların geldiğini duymuş gibi, yağmur da yavaşladı ve atıştırmaya dönüştü.

Uçağın akustiği oldukça iyiydi. Siren kapandıktan sonra, dışardaki beş ya da altı itfaiyecinin konuşmalarını ve birbirlerine seslenmelerini duyabiliyordum. Tam anlayamadığım sesler de duyuyordum: patırtılar ve gıcırıltılar. Bir adam diğerine mankafa dedi. Dakikalar geçti, derken daha fazlası. Neden gelip beni almadıklarını merak ediyordum.

Sonra yeni bir ses duydum—farklı bir ses. Bir hışırtı. Sanki gaz sobanız sonunda ateş almış ve yanmaya başlamış gibi.

Alevlerin kendilerinin de görünmesi yarım saniye sürdü. Kendimi yere doğru eğip kollarımda yüzümü korumaya almama yetecek kadar bir süre.

Derken: gürültü, rüzgar, ısı. Başımı aşağıda tuttum, çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Bir sıcaklık dalgasının boynumu yaktığını hissettim, ama hemen geçti. Saniyeler içinde, yangın bitmişti. Kokpitin için dumanlıydı, barbekü ve yanık saç gibi kokuyordu.

BİR SONRAKİ SES metalin tıkırdaması ve gümbürdemesiydi. Takırtılar, erkek sesleri, bir motorun uğultusunu duydum. Sonra, uçağın tavanı—ki nasıl indiğimiz göz önüne alınırsa artık duvar halini almıştı—soyulup açıldı. Tam teçhizatlı ve maskeli bir itfaiyeci yanıma diz çöktü. Ve arkası tamamen kardı. Şimdi fark etmiştim ki, kokpitin içinde de kar vardı.

Adam maskesini çıkarınca, aslında bir kadın olduğu ortaya çıktı.

Bu bana çok olağandışı gelmişti. Kadın bir itfaiyeci! Bana adını söyledi, ama ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazen, şu anda bile, uyku tutmadığı zamanlarda, ne olduğunu hatırlamaya çalışırım. Karen miydi? Laura mı? Yoksa Jenny mi?

“Burada bir yaralımız var,” diye anons etti.

Sesindeki şaşkınlığı gerçekten duyup duymadığımı merak ettim.

Diğer iki kişi tavanı sökmeye devam ederken yanıma diz çöktü. “En çok nerenin ağrıdığını bana söyle.”

“Hiçbir yerim ağrımıyor,” dedim, o nabzıma bakarken.

İnanmayan bakışlarla baktı. “Hiç mi?”

“Ben iyiyim,” dedim. “Sadece sıkıştım.” Sonra sordum. “Neden kar yağıyor?”

“O kar değil,” diye cevap verdi. “Köpük. Yangın için.”

Köpük! Yangın için! Bir anlığına yangını unutmuştum! Şimdi boynumdaki ve kolumdaki batmaları hissetmeye başlıyordum. “Aslında birkaç yanıgım olabilir,” dedim.

Bana gülümsedi. “Çok şanslısın. Yangın tam biz hortumları açtığımızda başladı. Bir dakikada kontrol altına aldık.”

“Gerçekten şanslıymışım,” diye onayladım.

“Ayrıca,” diye devam etti, küçük bir el fenerini göz bebeklerime tutarken. “tependen alevler geçerken olabileceğin en iyi yer, yüzün aşağı bakacak şekilde durduğun bir çukurdur.”

“Yani, çifte şans,” dedim.

“Şaka mı yapıyorsun? Dört kat şans. Mangal kömürüne dönmemiş olmana şaşırdım.”

“Ben de,” dedim.

“Şimdi seni kısa bir sedyeye bağlayacağız,” dedi. “Ve sonra, hastaneye naklederken de uzun bir sedyeye.”

“Bence gerçekten iyiyim,” dedim. “Sadece sıkıştım.”

Fakat şimdi bir oksijen maskesi çıkarmış, yüzüme takıyordu. “Şimdi sana biraz O vitamini vereceğiz. Sadece daha kolay nefes almana yardımcı olsun diye.”

O vitamini. Çok şeker. “Ben gerçekten iyiyim.”

“Güvenliğin için,” dedi, göz kırparak. “Prosedür böyle. Başımın belaya girmesini istemezsin, değil mi?”

İstemezdim. Tahminimce, sadece bir avuç kadın itfaiyeci olmalıydı.

Bu yüzden, o beni rahat sedyeye bağlarken hareketsiz bir şekilde durup O vitaminini soludum. Ayrıca, ihtiyacım olmadığı gayet açık olmasına rağmen, bir de boyunluk taktı. Güvenliğe alındığımda, son ve en uzun adım başladı: bacaklarımı kurtarmak için, uçağın ezilmiş burnunu kaldırmak. Bu iş, zamanlarının tadını çıkaran üç itfaiyeci gerektirdi.

Benimle ilgilendikleri için onlara minnettardım. Kimse kestirmeden gitmedi. Kimse, bu işten bir an önce kurtulmaya istekli gibi görünmedi. Her şeyi doğru biçimde yaptılar. İsimsiz kadın itfaiyecim bütün bu süre boyunca yanımda durarak, bana defalarca el ve ayak parmaklarımı oynatmamı söyledi, ve beni sakinleştirmek için benimle sohbet etti. Bana, eğer bu bir jet kazası olsaydı, zor bir kurtuluş olacağını, - ama “bu küçük uçakların teneke kutu gibi olduğunu” söyledi.

Beni çıkarmalarından önce, bir helikopter sesi duydum. Yeni arkadaşım, “İşte aracın geldi,” dedi.

“Ben gerçekten iyiyim,” diye tekrar denedim.

“Bunu seveceksin. Oldukça eğlencelidir.”

“Chip nerede?” diye sordum.

“O senin erkek arkadaşın mı?”

“Nişanlım,” dedim, bu kelimeyi ilk defa kullanarak.

“Kamyonun orada.”

“Yaralı mı?”

“Bir değerlendirme yapıyorlar,” dedi. “Ama üzerinde bir çizik bile olmadığını söyleyebilirim.”

Sonunda beni çıkarıp tekerlekli sedyeye yüklediklerinde, ambulansa doğru sürdüler ve kıyafetlerimi makasla kestiler (“Hayat Uçuşu çıplak sever”) ve morfinli bir serum bağladılar.

Fırtınanın yönü değişmişti ve artık gökyüzü bulutsuzdu. Tepemdeki milyonlarca yıldızı görebiliyordum, ve hepsine teşekkür ettim. Onlara şans için, itfaiyeciler için, sirenler için, yangın geciktiriciler için, çukurlar için, metal kesiciler için, iyi zamanlama için, O vitamini için, umut için, mucizeler için ve yanıp kül olmadığım için teşekkür ettim.

Sağlık memurları sıkı çalışıyordu. Ne zaman onlara iyi olduğumu söylesem, omuz silkiyor ve şöyle diyorlardı: “Prosedür.”

Bir başka prosedür: bindiğim ambulans iki yüz fitte uçan bir Hayat Uçuşu helikopteri idi. Ayrıca, bir sürü yer olmasına rağmen, Chip’in benimle gelmesine de izin vermemişlerdi.

“Benimle kalmana ihtiyacım var,” dedim, beni uzaklaştırlarken.

“Yapamam,” dedi.

“Yapman gerek!”

“Seninle orada buluşuruz!” diye arkamdan seslendi, kolları iki yana düşmüş şekilde.

Eğer biz uçarak gidiyorsak, ve o da arabayla geliyorsa, acele etmek zorunda diye düşündüm. Ama acele etmedi. Sedyemi helikoptere bindirirlerken, ona son bir bakış attım. Hala aynı noktada, heykel gibi dikiliyordu.

Bütün bu telaşın nedenini anlayamıyordum. Gerçekten. Sebepsiz yere.

Aslında, belki de sebepsiz yere değildi. Ölümle randevu. En kötü kabusun gerçek olması. Kaza, yağmur, yangın. Titremem asla durmayabilirdi.

Ama kurtulmuştuk.

Helikoptere bindirildiğimde, bayağı uykuluydum. Buna korkmuş olmamın sebep olup olmadığını merak ediyordum. Ya da morfin yüzündendi. Belki de çok fazla O vitamini yüzünden. Kendimi kaybetmeden önce hatırladığım son şey, geceyi hastanede geçirip geçirmeyeceğimdi. Öyle olmamasını umuyordum. Eğer yeterince erken kalkabilirsem, belki Chip ve ben hala akşam yemeğine yetişebilirdik.

Kaza olsun olmasın, hala kutlanacak çok şey vardı.

Uç

KIYAMET KOPARKEN TRAVMA bölümünde uyandım—ama dikkatimi çeken ilk şey bu değildi. İlk dikkatimi çeken şey, sırtımın ateş gibi yanmasıydı. Ve ağrıyı hissettiğim an, aslında ta kaza alanından beri ağrıdığını fark ettim.

Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, ama ağrıyı fark ettiğim anda, ağrıyı hatırladım.

“Sırtım ağrıyor,” dedim, belirli birine hitap etmeksizin, zaten kime hitap edeceğimi de bilmiyordum, çünkü görüş alanımda tam bir kaos içinde koşturup duran, ve kulağa gürültü gibi gelecek kadar hızlı bir şekilde birbirleriyle konuşan en az yirmi kişi vardı. O odadaki sesleri ve görüntüleri küçük parçalar halinde hatırlıyorum, öyle ki, bu görüntü ve sesleri kafamda bir sıraya dahi koyamıyorum. Deniz mavisi doktor formalarının içinde belli amaçla yürüyüp duran insanlar, hareket halindeki vücutlar ve kollar, makinelerin biplerleri. Tavandaki florasandan acayip bir ışık yayılarak görüşümü bulandırır. Birileri serumumu değiştirdi. Bir başkası katater istedi. “Röntgen” ve “tomografi” kelimelerini duydum.

Boyunluk boynumu rahatsız ediyordu, bu yüzden nazik yüzlü tombul bir erkek hemşireden çıkarmasını istedim.

Odanın karşısından “Servikal omurga düzelene kadar olmaz,” diye bir ses geldi.

“Biraz daha dayan tatlım,” dedi hemşire.

İlaçlara alerjim var mıydı? *Hayır.* Önceden var olan ve bilmeleri gereken bir durumum var mıydı? *Hayır.* Hamile miydim? *Tanrım, umarım değilimdir.*

“Turp gibiyim,” dedim.

Sonradan sinir cerrahı olduğunu anladığım biri gelip durumumu değerlendirdiklerini, baskı ve duyuları iğne testiyle kontrol ettiklerini ve şişkinliği engellemek için steroid tedavisine başladıklarını, çünkü yararlarının yan etkilerini bastırdığını söyledi.

“Tamam,” dedim. Ama o odadan çıkana kadar “Ne şişmesi?” diye sormak aklıma gelmedi.

Odaya seslendim, ama cevap gelmedi.

Değerlendirme ve tomografiden sonra, sinir cerrahı tekrar geldi ve saçma sapan konuşmaya başladı. “Tarama sonuçlarınız L1 omurganızda bir kırık olduğunu gösteriyor. Kıymıkları temizlemek için sizi ameliyata alacağız. Değerlendirmenizde bazı eksikler var, ama kuyruk sokumunda ayrılma görünüyor. İyi haber, iliopsoas kasınız iş görüyor gibi görünüyor, yani bunun tamamlanmamış bir yaralanma olduğuna inanıyoruz. Tabi, ameliyattan sonra daha iyi anlayabileceğiz.”

“Ne tamamlanmamış yaralanması?” diye sordum sonunda.

Sanki çoktan anlamış olmam gerektiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kırptırdı. “Omuriliğinizde.”

Bir an nefesim kesildi. “Sırtım bu yüzden mi ağrıyor?”

Ama o anda doktor hemşireye bir soru sormak için dönmüştü. Tekrar bana döndüğünde; “Şanslısın,” dedi.

“L1 omurgası tamamen parçalanmış, ama omuriliğe zarar vermemiş. Tek yapmamız gereken, oraya ulaşp temizlemek ve stabilize etmek.”

“Şimdi mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Ameliyata giriyoruz. Ve biz oradayken, bir plastik cerrah gelip yüzünüzü, boynunuzu ve boyun kaslarınızın etrafındaki bölgeyi değerlendirecek – ve belki ölü dokuların ne kadarını temizleyebileceğini. Ama bu ikinci bir ameliyatla olacak. Durumunuz stabil olduğunda. Her şey sırayla.”

“İkinci ameliyat ne için olacak?”

“Doku nakli. Yanıklar için.”

Doku nakli. Yanıklar için.

Cerrah gitmeye hazırlanıyordu. “Bana herhangi bir sorunuz var mı?”

Başımı sallamak istedim, ama yapamadım. Evet, ona sorularım vardı. En az bin tane. Sadece bunların neler olduğunu çözemiyordum.

Bunun yerine, aklıma gelen tek soruyu sordum: “Birileri annemi arayabilir mi?”

NORMALDE, ANILARIN kendi kronolojisi vardır. Hikayenin bir parçasını kaybetmeniz dahi, sıralamasını bilirsiniz, en azından *bu olayı bu izlemiştiniz* dersiniz. Benim yoğun bakımdan hatırladıklarım ise, bir görüntüler, sesler ve hisler yığını, tıpkı karmakarışık bir yapboz gibi.

Herkesin yoğun bakımda zaman mefhumunu kaybettiğini söylerler. Burası hastanenin, şov kızları ve kumar makineleri olmayan Vegas’ıdır. Bir kere pencere yoktur. Parlak florasalar, ara sıra kısalsa da, gece gündüz uğuldamaya devam eder. Doktorlar, hemşireler, teknisyenler, asistanlar, fizik terapistleri, meslek hastalıkları uzmanları, gönüllü işçiler,

vaka yöneticileri, idareciler, aile üyeleri ve geri kalan herkes, günün her saati koridorları arşınılıyormuş gibidir. Makineler bipler ve uğuldar. Tekerlekli arabalarda bilgisayarlar taşınır. Ayakkabılar zeminde gıcırdar. Telefonlar çalar.

En hafif ifadeyle, fizyolojik saatiniz alt üst olur.

Artı, siz. Uyanırken bile uykulusunuzdur. İlaçlar ve ağrılar dünyayı bulanıklaştırır. Sürekli uyandırılırsınız—ilaçlarınızı almak için, yatak yaralarını engellemek için, veya birinin, herhangi birinin size bir sorusu olduğu için. Sizi hayatta tutmak için gece gündüz çalışan dünyadışı bir ekosistemin pasif, uyuşuk bir parçasısınız—ancak hayatta olmaktan da mümkün olduğunca uzaksınızdır.

Kısacası, ölüsünüzdür.

Beni ameliyata götürmelerinden hemen sonra babamla beraber gelen (ve Chip'i bekleme salonunda “yıkılmış, tamamen yıkılmış” halde bulan) annemden, ameliyatın iki saat kadar sürdüğünü ve omurgamı sabitlemek için bel omurlarımın iki yanına çubuklar monte ettiklerini öğrendim.

Ertesi gün, yanıklara doku naklinin yapılacağı ikinci ameliyat için durumum yeterince stabildi. Bunları sonrasında yine annemden öğrendim. Aşırı başarılı bir öğrenci gibi, bana hem hayatımın hikayesini anlatmak, hem de yeni teknik kelimeler öğretmek için düzgün el yazısıyla notlar almıştı.

Yanıklar bu kadar kötü olduğu için bir bakıma şanslı olduğumu açıkladı. Sinirler de yandığı için üçüncü derece yanıklar çok fazla acımazdı. Omurgama daha fazla zarar vermeden boynumdaki yanıklara ulaşmak için plastik cerrahın ameliyathanede omurilik cerrahıyla beraber çalıştığını açıkladı. Ayrıca, sırtımdaki siyah, tırtık tırtık, yanık deriyi Weck bıçağıyla (bunun havuç soyucu gibi bir şey olduğunu hayal etmiştim) nasıl soyduğunu ve sonra tam köprücük kemiklerimin altına (“Süperklavikular” bölgeye) iki ayrı donörden alınan deriyi “tam kat deri grafti” için nasıl

naklettigini de anlatti. Daha sonra derimi prolen ipliklerle çaprazlama biçimde dikmişlerdi.

Yedi gün boyunca iki ameliyatın de iyileşme süreci için yoğun bakımdaydım, ve tüm bu süre boyunca, alıp almayacaklarına karar verirlerken, boynuma bağlı bir emme tüpü, deri griftlerinden nemi çekti. Annem, bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermeden önce Iphone'uyla bir fotoğrafımı çekti. Haftalar sonra, tamamen silmeden önce resmi görmeme müsaade etti. Dev bir albino bofa balığının saldırısına uğramış gibi görünüyordum.

Anlaşılan, iki ameliyat boyunca sorduğum tek kişi Chip'ti. İlk ameliyattan sonra gelmişti (gerçi ben hiç hatırlamıyordum), ama ikinciden sonra eve uyumaya gitmişti ve yerine annemi göndermişlerdi.

Bildiğim fakat hatırlamadığım diğer şeyler: bir torbaya boşalan bir "kalıcı kateter"im vardı, ve bağırsaklarım talihsiz bir işi olan bir hastane teknisyeni tarafından elle boşaltılıyordu. Saçımdan geri kalanlar kıyafetlerime takılıp durduğu için, birileri—muhtemelen ben uyurken—teklifsizce ve bana sormadan onları tıraş etmişti. Bütün hayatım boyunca aldığımın toplamından daha fazla ilacı bir haftada almıştım—aşırı dozda asetaminofen, Valium, Cipro, nizatidin, OxyContin, Clonis, Maalox ve Versed adında, her şeyi unutmanızı sağlayan hafif bir sakinleştirici. Ziyaretçilere tek seferde sadece on dakikalığına izin veriliyordu. Genellikle yalnızdım—makinelerle ve yabancı insan gruplarıyla çevriliydim.

Ağrı kesicilerden biri beni fazlaca kusturuyordu. Onu hatırlıyorum.

Ayrıca, görünüp kaybolan yüzleri hatırlıyorum. Annemin yüzü, üzerime eğilmiş, ağlamaktan şişmiş. Babam, güçlü durmak için dudaklarını sıkmış, sanki şerefe kadeh kaldırır gibi bana defalarca başparmağını kaldırıyor. Chip, hala heykel gibi,

yatağımın yanında duruyor ama sanki kilometrelerce uzakta. Sahip olduğum en tuhaf anı ise, mavi doktor üniformaları içindeki, her saat gelip bacaklarımı ve ayaklarımı benim için hareket ettiren, büken, uzatan ve çeviren fizik terapistleri. Ne yaptıklarını görüyordum, fakat hissedemiyordum.

Tıpkı uzun, tuhaf bir rüya gibiydi. İçinde kusmanın da olduğu.

Dört

YOĞUN BAKIMDAN ÇIKANA kadar uyanmadım. Ve uyanmaya başlayana kadar işlerin ne kadar kötü olduğunu fark etmedim.

Örneğin, beni yoğun bakımdan çıkardıkları gün, beni tekerlekli sandalyeye bindirebilmek için bütün bir sabah uğraştılar. Nina adında bir hemşire gelip yatağın manivelasını yavaş yavaş kaldırarak beni oturur konuma getirdi. O kadar uzun süredir yatıyordum ki, tansiyonum birdenbire düşüp bayılmama, hatta kalp krizi geçirmeme sebep olabilirdi. Hareketsiz veya bilinçsiz olduğunuzda, kas kütlenizi inanılmayacak kadar hızlı şekilde kaybedebiliyordunuz, ve ben de bir haftada dokuz kilo vermiştim. Zayıf, çelimsiz bir yaşlı kadın gibi görünüyordum.

Chip'in beni gördüğünde nasıl şok olacağını düşünüp endişelendiğimi hatırlıyorum—ve orada olmadığı için bir bakıma mutlu olduğumu. Sanki birkaç gün süre verseler, kendimi toparlamak için yeterli zamanım olacaktı.

Ama bu benim onun nerede olduğunu sormama engel olmadı. "Chip nerede?" O cevap verene kadar anneme en az üç kere sordum.

“Bugün kendini pek iyi hissetmiyor, tatlım,” dedi.

“Pek iyi hissetmiyor mu?” diye sordum.

“İrlanda gribi kapmış,” dedi babam.

“Cliff!” Annem onun omzuna bir şaplak attı.

Nina beni kolayca kaldırıp sandalyeye yerleştirebilirdi, ancak yatan hastalar için uyguladıkları yöntem bu değildi. Bu tamamen size bazı şeyleri—imkansız şeyleri—kendi kendinize ve hazır olmadan önce yaptırmakla ilgiliydi. Ve işte oradaydım, daha yoğun bakımdan bile çıkmadan, santim santim ilerleyebildiğim üç saatlik bir sürece katlanıyordum.

“Beni siz kaldırırsanız olmaz mı?” diye sordum.

“Kendini kaldırmana yardım edebilirim,” dedi, “hayır” cevabının biraz da olsa “evet” gibi çıkması için uğraşarak.

Ailem yanımda omuz omuza durmuş, sempatiyle bana doğru eğilmişti. Cliff ve Linda. Onları daha önce defalarca omuz omuza görmüştüm, ama hiç bu kadar endişeli durmamışlardı. Öne çıkıp bana yardım etmek için yanıp tutuşuyorlardı, ama Nina vücuduyla onları engelliyordu. Bir tahtası vardı ve üzerimde gecelik o tahtanın üzerinde yolumu bulmam gerekiyordu, ki bu arada hala katatere bağlıydım. Bütün o tüpler, bandajlar ve baş dönmesiyle, ayağa kalkabilmem bile mucizeydi aslında.

Bacaklarıma gelince... Onları hala hissedemiyor veya hareket ettiremiyordum. Sanki mutasyona uğramış Japon erişteleri gibi dizlerimden aşağı ölü bir şekilde sallanıyorlardı. Nina onları yatağın kenarından sarkıttı. Aşağı doğru sallanmalarını izledim.

“Ne zaman bacaklarımı tekrar hissetmeye başlayacağım?” diye sordum.

“Bu soruyu doktora sormalısın,” dedi Nina.

Sandalyeye oturduğumda, Nina sandalyenin ayaklıklarını açtı ve ayaklarımı üzerinde yerleştirdi, sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım.

Babam, atletizm karşılaşmalarında ipi birinci olarak göğüslediğim zaman yaptığı gibi, "Aferin kızıma!" diye bağırdı.

Ona bakmadım.

Nina sandalyemin tutacaklarından tutarak beni dışarı doğru götürdü. İki kat yukarıdaki yeni odama gidebilmek için, hastanenin labirent gibi koridorlarında kilometrelerce gittik. İki kişilik bir odaydı, ama iki yatak da boş olduğu için benim seçmem gerekiyordu – ki bu da aslında annemin seçeceği anlamına geliyordu. Hep böyle yapardı, size ne yapmak istediğinizi sorar, cevabınızı bekler, neden işe yaramayacağını açıklar ve en baştan beri kendi istediğini yapmanızı sağlardı.

Banyonun yakınındaki yatağı seçtim, ama annem Reader's Digest'te bir makale okuduğunu, bu makalede doğayı izlemenin "iyileştirici" etkisi olduğundan bahsettiğini, bu yüzden belki de pencerenin yanında kalmamın daha iyi olacağını düşünmemi söyledi.

Her zamanki gibi: Bir şey seçmiş ve kendimi diğerini yaparken bulmuştum.

Yeni yatağımda, bütün o tekerlekli sandalye saçmalığını bu sefer tersten, beni yatağa yatırmak için yaptık. Bir saat sürdü, ve sonunda kesik kesik soluyordum ve midem bulanmıştı. Bütün bu süreç boyunca ailem yatağın ayak ucunda heykel gibi durarak beni izlediler.

"Chip nerede yine?" diye sordum.

"Akşamdan kalma olduğu için uyuyakalmış," dedi babam. Bu defa annem onu durdurmadı.

Nina'ya döndüm. "Bu katater ne zaman çıkacak?" diye sordum, o üzerime örtüyü örterken çatırtılı hastane yastıklarına yaslanarak.

“Bu soruyu da doktora sormalısın.”

Bu cümleyi çok fazla söylüyor gibi hissediyordum.

Nina gider gitmez babam kahve almak için aşağı indi, annem de odayı dekore etmeye başladı. Bu da onun işinin bir parçasıydı. Babamla ikisi sözleşmeli bir iş yürütüyorlardı, babam inşayla ilgilenir, annemse dizaynı yapardı. Yani, hemen hemen her durumda bir şeylerin daha iyi görünmesini sağlamak, hem profesyonel hem de kişisel sorumluluğuydu.

Evden mavi – beyaz kareli bir yorgan ve tüylü bir battaniye getirmişti. Bütün hafta arkadaşlardan ve akrabalarından gelen geçmiş olsun kartlarını toplamış ve onları duvara asmak için seloteyp almıştı. Yan sehpaye yelpaze şeklinde dizdiği dergiler almış ve çocukken en çok sevdiğim pelüş oyuncağımı (Tüylü Tavşan adını verdiğim bir tüylü tavşan) tavan arasından bulup getirmişti. Yapacak işi kalmadığında, yandaki sandalyeye oturup arkasında yaslanarak dekoru eleştirmeye başladı.

“Duvarları bu korkunç mor renge boyarken ne düşündüler bilmiyorum. Sanki 1980’ler buraya kusmuş gibi.”

Daha yeni bir uçak kazasından kurtulmuştum, yani elbette bunları konuşacaktık. Hiçbir şey Linda Jacobsen’i kötü dekor kadar sinirlendiremezdi.

“Mor ve gri,” diye devam etti. “Bu zehirli. Resmen seni görsel olarak zehirliyorlar.”

“O kadar da kötü değil,” dedim, yani *Hadi ama*. “Bu bir hastane odası.”

Çenesini kaldırdı. “Bu hastaneyi dekore eden kişi,” diye duyurdu, sanki tanımlanamaz bir kötülük karşısında onurunu koruyan bir kadın havasında, “hapse atılmalı.”

Yavaşça nefes aldım.

“Perdeleri açabilirsin,” diye önerdim en sonunda.

Daha önceden aklına gelmemiş gibi pencereye döndü. “Tabi, evet”. Topuklularıyla hayatım boyunca çıkardığı aynı sesi çıkararak o tarafa yürüdü ve perdeyi çekip açtı.

İkimiz de ne görmeyi bekliyorduk bilmiyorum, ama pencerenin manzarası park alanının havalandırma borusuna bakıyordu.

Annem bana döndü. “Böyle daha da kötü.”

Gerçekten de öyleydi.

Derken, ağır kapı açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir doktor içeri girerek yatağıma doğru yürüdü, yolunun üzerindeki bilgisayar arabasını arkasına doğru çekti. Boynumdaki sargıları kontrol ederken, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. “Garip. Gerçeküstü. Donuk.”

“Ağrı?” diye açıklık getirdi.

Ha. “Emin değilim.”

“İlaçlar yüzünden. Dengeni bozabilirler. Ama ilaçları kesiyoruz, bu yüzden yarın ağrılarını okumada daha iyi bir iş çıkarabiliriz.”

“Bunu istediğimden emin değilim.”

Zayıf, ilkel bir şakaydı. Ama omuz silkti. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Bilgisayara doğru yürüdü, kimliğini okuttu ve tablolarımı kontrol etmeye başladı. “İyi haber,” dedi, “naklettiğimiz her şey çalışıyor. Doku reddetme durumu yok.”

Vay! Beni o ameliyat etmişti. Sanırım daha önce tanışmış olmalıydık.

“Tam köprücük kemiklerinin altından iki tam doku graftı aldık,” diyerek oraya yapıştırılmış olan sargıları işaret etti, ve ben de ilk defa fark ettim. “Bu sargılar beş gün kadar daha

kalacak, ve sonra açıp hava almasına müsaade edeceğiz. Kabuk tutacak ve iyileşecek. Elbette bir yara izi olacak, ama deri tekrar geliştiğinde, bunun solmasına yardımcı olacak merhemler var. On yıl içerisinde, hatırlamayacaksın bile.”

On yıl mı! Eğer bir şeyler içiyor olsaydım, şu anda içeceğimi püskürtürdüm.

Etkilenmemiş bir şekilde devam etti. “Boynunun ön kısmında tam doku, arka boyun bölgesinde ise parçalı doku kullandık, o yüzden o kısımda daha fazla yara olacak. Parçalı doku daha lekeli bir görünüm bırakır. Ama orayı saçlarınla kapatabilirsin.” Gülümsedi. “At kuyruğuna son.”

“Neden graftın üstünde bandaj yok?” diye sordum.

“Nakilden sonra hava almasını isteriz, bu yüzden sadece üzerine Silvadene merhemi süreriz. Sarılmasına gerek yok. Yine de bir süreliğine o bölgeleri kapatmayacak giymek zorundasın. Birkaç ucuz tişört alıp boyunlarını keserek düşük omuzlu giysiler yapabilirsin.” Kıkırdadı. “Tarzan ve Jane tarzı.”

Annem pek de eğleniyor gibi görünmüyordu. “Peki ya yüzü?”

Gözlerim büyüdü. *Yüzüm mü?* Yüzle ilgili bir şey hatırladığımı sanmıyordum.

Doktor anneme orada olduğunu daha önce fark etmemiş gibi baktı. Sonra bana döndü. “Annenin burada olması senin için iyi olmuştur sanırım.”

“Sayılır,” dedim.

Annem gayet duyulabilir bir fısıltıyla devam etti. “Ona bakamıyorum bile”, ve bunu söylediğinde, gerçekten de doğru olduğunu fark ettim.

“Yüzünün tamamı ikinci derece yanık,” dedi doktor. “Kabarıp kabuk tutacak ve deli gibi kaşınacak—ama eğer kaşımazsa, çok az yara izi kalır. Üç haftaya kadar tamamen iyileşir.”

Annem ayrıntılar konusunda çok titizdi. “Çok az yara kalacak demek, hiç yara izi kalmayacakla aynı şey değil.”

Açgözlü davranıyordu. “Hiçbir söz veremem,” dedi doktor, bilgisayarda işini bitirip arabayı iterken. “Elimizden geleni yapip bunun yeterli olmasını umacağız.”

O çıkar çıkmaz, ortalığa ölüm sessizliği hakim oldu. Bu odada, yoğun bakımın beyin yakan kakafonisinden eser yoktu. Sadece klimanın tekdüze uğultusu ve annemin az önce söylediklerinin rahatsız edici yankısı. Ve aniden, ağlamaya başladığında duyulan ürpertici hıçkırıkları.

Ona baktım. Pencereye doğru dönüp kollarını beline sardı.

“Anne, yapma,” dedim.

“İyi olacaksın,” diye cevap verdi, tam tersini kastedermişçesine.

“Kendine gel lütfen anne.” Tekrar gözlerimi kapadım. Çok yorgundum.

“Sen harikaydın,” dedi sonra. “Chip’in artık sürekli hasta olmasına şaşmamalı.”

Annemin işleri olduğundan kötü göstermek konusunda kayda değer bir yeteneği vardı. Her zaman bardağın boş tarafını görürdü. Ayrıca düşüncelerinin filtresi de yoktu, o yüzden bir şeyi fark ettiğinde herkes bunu öğrenmek zorundaydı.

“Ne var biliyor musun?” dedim. “Çok yorgunum.”

Ama daha bitirmemişti. “Önünde bütün bir hayat vardı.”

Yani. Hiç rahatlatıcı değildi, cidden.

“İstatistikleri okudum,” diye devam etti. “bu tarz şeylerin ilişkiler üzerindeki etkisi hakkında.”

“Anne –”

“Tahmin et ne gördüm? Kadınlar erkekleri terk etmiyor, ama erkekler kadınları bırakıyor.”

“Chip beni terk etmeyecek anne.” Gülünç kelimesi, bu fikrin ne kadar gülünç olduğunu anlatmaya yetersiz kalıyordu.

“Hayır,” dedi bana dönerek. “Hayır, etmeyecek. Çünkü biz seni iyileştireceğiz.”

Suratındaki bu ifadeyi çok iyi tanıyordum.

“Tanrı bu kadar gücü bana boşuna vermedi,” diye devam etti. “İyileşeceksin, sevgili kızım. Seni eskisinden daha iyi yapacağız. Elimde mucizevi tedaviler ve ümitsiz hastalıklardan kurtulan insanlarla ilgili makalelerle dolu tuğla gibi bir dosya var.”

Ümitsiz bir hastalığım mı vardı? İçimden bir ses sormamamı söylüyordu.

Annem döndü ve bakışlarını ayaklarımı örten battaniyeye sabitledi. “Bütün bunları atlatıp ayağa kalkacak ve herkese gününü göstereceksin,” dedi Scarlett O’Hara’vari bir tavırla. “Dünyanın en iyi kozmetik cerrahlarını bulacağız. Dünyanın altını üstüne getireceğiz. Asla durmayacağız. Baban ve benim biriktirdiğimiz her kuruşu harcamamız gerekse bile—*Hayat sigortamızı harcamak! Evi satmak!*—bunu yapacağız.”

İpin ucunu bırakmalıydım. Sessizliğe gömülmemize müsaade etmeliydim. Ama onu ikna etmem gerektiğini hissediyordum. Tekrar denedim. “Chip bir yere gitmiyor. O beni seviyor.”

“Eski seni, belki,” dedi. “Ama şimdi?” Kaşlarını çattı. “Tabi bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Her gece internetten başına böyle olaylar gelmiş ve bununla başa çıkmış insanları araştırıyorum, ve bildiğim tek şey bunun kararlılık gerektirdiği. Mesela bir kız, bekarlığa veda partisinde çok sığ bir havuza atlayıp boynunu kırmış. Ölmeliydi, ama savaştı ve şimdi su balesi öğretiyor! Başka bir kadın? Kamyon çarpmış! Vücudundaki her kemik kırılmış. Şimdi San Bernardino’da aerobik eğitmeni. Bir başka kız karşıdan karşıya geçerken sarhoş bir sürücü onu biçmiş. Şimdi iç çamaşırı modeli.”

“Anladım anne.”

Ama onu durdurmak mümkün değildi. “Bütün bu insanların ortak noktası nedir? Cesaret. Metanet. Güç. Ve bunların hepsi sende var – hep vardı. Üstelik senin fazlan var, çünkü ben varım.”

Bu ilham vericiydi doğrusu. Arkamı kolladığını bilmek güzeldi. Ayrıca, haksız da değildi – kadın öküz gibi kuvvetliydi. Yine de bunun bende uyandırdığı hisler – her ne kadar belirsizce de olsa – endişe, ilham ve panik karışımıydı. Söz konusu annem olunca, hiçbir zaman tam olarak istediğinizi alamazdınız. Ben korku uyandıran bir güç istemiyordum. Kontrol olmadan kararlılık istiyordum. İç çamaşırı modeli olmayı içermeyen bir moral konuşması istiyordum.

Ancak şu anda, en çok gözlerimi kapatabilmeyi istiyordum.

Şansıma, o anda babam kahve tepsisiyle içeri girdi. Girer girmez, havadaki titreşimlerden ne tür bir konuşma içerisinde olduğumuzu anladı. “Vay, odaya bak,” dedi, konuşmanın yönünü değiştirme çabasıyla. “Linda, sihrini konuşturmuşsun.”

Tabi Linda buna kanmadı. “Doktor geldi. Yüzünün iyileşmesinin garanti olmadığını söyledi.”

“Çok az yara izi kalacağını söyledi,” diye atıldım.

“Ne var biliyor musun?” dedi babam, bizi mükemmel bir şekilde okuyarak. “Bence kızımızın dinlenmeye ihtiyacı var.” Otuz yıldır annemle beraberdi. Hasar kontrolü konusunda uzman olmuştu.

Annem, “Peki ya kahve?” diye itiraz etti.

“Arabada içeriz.”

Bana yaklaştı, yanık yüzüme baktı, gözlerini kırıştırarak gülümserken elimi sıktı. “Biraz dinlen tatlım.”

“Baba?” dedim.

“Evet?”

“Chip nerede?”

Babam kıkırdadı. “Eminim uyuyakalmıştır tatlım. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var. Uzun zaman sonra ilk defa sakın bir uyku uyuyacaksın.” Kaşlarımı çattığımı fark etti ve elimi okşadı. Ne sormaya çalıştığımı biliyordu. “Bazen, erkeğinin senin için büyük ve güçlü olmasına ihtiyacın olduğu zamanlar olur – işte böyle zamanlarda biz güçsüz düşeriz.”

“Senin güçsüz düştüğünü hiç görmedim,” dedim.

Anneme yandan bir bakış attı. “Ben hakkımı daha sonraya saklıyorum.”

Tamam, diye düşündüm onlar gittikten sonra. *Tamam. Sakin bir uyku. Bunu yapabilirim.* En azından bu, dört gözle bekleyebileceğim bir şeydi. Dinlenmek. İyileşmek. Sessiz, karanlık bir odada sakın bir uyku.

ELBETTE DÜŞÜNMEK, yapmaktan daha kolaydı. Yine hemşireler sık sık girip çıkıyor, değerlerimi kontrol ediyor, kataterimi değiştirip beni döndürüyorlardı. Destek takmıyordum – cerrahın emirleri – ve bu da beni döndürmeyi ekstra meşakkatli hale getiriyordu. Cerrah beni kontrol etmeye geldiğinde yeni yeni dalmaya başlamıştım, ve bir hastane gönüllüsü nasıl hissettiğimi sormak için uğradığında yine dalmak üzereydim.

“İyi. İyiyim,” dedim.

“Depresyon var mı?”

“Depresyon mu?” Hala tam uyanamamıştım.

“Seninki gibi durumlarda depresyon oldukça yaygındır. Bunda korkacak bir şey yok. Eğer ihtiyaç duyarsan, ilaç verilebilir.”

“Hayır, gerek yok.”

“İntihar eğilimi?”

“Şey,” dedim, sanki düşünüyormuşum gibi. “Daha değil.”

Hala Chip'in nerede olduğunu merak ediyordum.

Aslında bakılırsa, henüz hiçbir şey hissetmiyordum – en azından annem etrafta yokken. Sanki duygularım çevrimdışı olmuştu. Tam olarak burada değil gibiydim. Etrafımda bir şeyler oluyordu, acı, rahatsızlık, yorgunluk gibi hisler vardı, ama bunları tecrübe etmiyor da bunlara sadece şahit oluyor gibiydim. Odanın karşısında bir başkasının hayatının altüst oluşunu izliyordum, ve tam olarak dikkat etmiyordum bile. Denesem bile, parçaları birleştirip resmin tamamını görebileceğimden şüpheliydim. Ne olduğuna dair tam olarak bir fikrim yoktu. Her anı birbirinden ayrı olarak değerlendiriyordum ve parçaları birleştirip bu anların ne anlama geldiğini veya ne yöne doğru gittiğini anlamaya çalışmıyordum.

Sanırım bir tür duygusal şoktaydım. Bunun korumacı bir özelliği olduğuna emindim: beynim kaldıramayacağı şeyleri tam olarak kavramayı engelliyordu. Ama durumumla ilgili parçalar bir araya geldiğinde hepsini tuhaf bir kayıtsızlıkla karşılıyordum. “Aaa, yüzüm mü yanmış? Ha.” Ya da, “Şu anda bacaklarımı kullanamıyor muyum? Tamam.” Ve, “Annem odamı Shirley MacLaine’in *Sevgi Sözcükleri*’nde yaptığı gibi mi yapacak? Bu şekilde daha iyi oldu gibi.”

Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anlamıyordum.

Uyuyana kadar.

Uyumanın en kötü yanı, kötü bir şey olduktan sonra uyuduğunuzda olanları unutmazdınız. Ki bu iyi bir şey, tabi uyanana kadar. O gece, kazayla ilgili ilk kabusumu gördüm, ve rüyamda pilot bendim—gelinlik ve duvaklaydım—son hızla yere doğru gidiyordum ve bizi öldürecekimden emindim. Chip, “Yukarı! Yukarı!” diye bağııyordu. Ama kontrol ekranı takılmıştı. Tam çarpmak üzereyken, nefes nefese ve gözyaşları içinde uyandım. Çok şükür, çok şükür. Çarpmadık.

Ama çarpmıştık.

Rüyanın etkisi geçti ve karanlıkta gerçek hayatla baş başa kaldım – ki bu çok daha kötüydü, bu arada – kalbim panikle çarpıyordu, gözlerim büyümüşü.

Tavana baktım ve derin nefesler almaya çalıştım – ama bunlar sakinleştirici olmaktan çok ağır, boğucu, ezici nefeslerdi. Ölmedim, dedim kendi kendime tekrar tekrar.

Peki ya böylesi daha kötüyse?

Şimdi parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum – ama başaramıyordum. Bildiğim, alıştığım hayatım sona ermişti, ve bu bile beni bütün gün uyanık tutmaya yeterdi. Elimde ne kaldığını bilmiyordum, ya da ne beklemem, ne ummam gerektiğini. Orada, karanlıkta yatıp, saatlerce derin, korkulu nefesler aldım. Hemşireyi çağırmayı düşündüm, ama ne yapabilirdi ki? Birileriyle konuşmam gerekiyordu, ama kimle konuşacaktım? Beynim deli gibi çalışıyor, rahatlatıcı düşünceler bulmak için uğraşıyordu, ama yoktu. Ve o gecenin en derin, karanlık noktasında, sonunda farkındalık beynimin savunmasını yıkıp zirveye ulaştığında, bitmeyen saatler boyunca boğulmamak için savaştım.

Beç

Sabah altıda, hemşire Nina bir teknisyenle beraber beni döndürmek için geldiğinde hala uyanıktım.

O noktada o kadar hareketsizdim ki, hala yatak yaraları alma riskim vardı. Bütün ışıkları açtılar ve sanki hiçbir şey olmamış gibi trafik ve hava durumu hakkında konuşmaya başladılar. Ağrı kesicilerimi verdiler, doku nakli yapılan yerlerdeki bandajları değiştirdiler ve yanıkların üzerine spatulayla Silvadene merhemi sürdüler. Bana ve birbirlerine karşı aşırı derecede neşeli ve şakacıydılar. Nina bana “bayan,” diye seslenmeyi seviyordu, mesela, “hey, bayan, iyi uyudun mu?” gibi.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

“Bugün ergoterapi ve fizik tedaviye başlıyorsun,” diye devam etti. “Rehabilitasyon merkezinde.”

“Aradaki fark ne?”

Bilgisayardaki grafiklerimle uğraşırken cevap verdi. “Ergoterapi, günlük görevlerle çalışmaktır, fizik tedavi ise kaslarını güçlendirmek içindir.”

“Ha,” dedim.

“Ergoterapide Priya’ylasın ve – bir dakika.”

Bu dikkatimi çekmişti. “Ne?”

“Burada bir yanlışlık var.”

“Ne yanlışlığı?”

“Sana yanlış fizik tedaviyi vermişler. Onlarla konuşurum.”

“Nasıl yani, yanlış fizik tedavi?” diye sormaya başlamıştım ki, kapı açıldı ve Chip içeri daldı.

Hepimiz bakakaldık. Sarı saçları yağlanmış görünüyordu. Yüzü kirli sakallıydı. Polo yaka gömleğinde kahverengi bir leke vardı – *Soya sosu? Worcestershire? Kan?* – ve pantolonu yırtılmıştı. Ayakkabılarından biri bağlanmamıştı.

Doğrudan bana doğru geldi ve eğilip bira gibi kokan bir öpücük verdi. Ve kir. Ve uykusuzluk.

O doğrulana kadar nefesimi tuttum, ve o arada, bu anın ne olduğunu fark ettim: sürekli sorup durduğum bir sorunun basit, açıklayıcı ve tek cevabı.

Chip neredeydi? Barda.

Onu ittim. “Sarhoş musun sen?”

Chip gözlerini kırıştırdı. “Sanırım. Galiba.”

“Saat sabahın altısı.”

Ama o yüzümü inceliyordu. “Eskiden ne kadar güzeldin – oysa şimdi pizza gibi görünüyorsun.” O kendi kendine gülerken, Nina ve ben bakakaldık, Chip öne doğru eğilmiş, omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Sonra doğruldu. “Ama seni yine de öptüm! Çünkü sen –” burada hayali bir kadehi şerefe kaldırdı. “Benim hayatımın aşkıydın.”

Kaşlarını kaldırmış, kalması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışan Nina’ya baktım.

Önemli değil, der gibi elimi salladım. “Ben hallederim.” Her ne söylemek üzereyse, Nina’nın bunu duymaması gerektiğinden emindim. Bunu kendim bile duymak istemiyordum.

Nina çıkmadan önce hemşire çağırma düğmesini elimin altında getirdi. “Eğer ihtiyacın olursa beni çağır.”

Chip’e döndüm. “Nerelerdeydin Chip? Seni bekliyordum.”

Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyordum. Daha önceki pek çok erkek arkadaşım sayesinde umutsuzluğun asla işe yaramadığını öğrenmiştim. Birinden sizi sevmesini veya yanınızda olmasını veya doğru şeyi yapmasını isteyemezsiniz, onu buna zorlayamazdınız. Bunu yapardı ya da yapmazdı. Chip’in bunları yapacak bir adam olduğuna yemin edebilirdim – en azından kazaya kadar.

Artık o kadar emin değildim.

“Kazadan bir çizik bile olmadan kurtulduğumu biliyor musun?” dedi Chip sonra. “Uçak mahvoldu. Sen –” acı bir kahkaha attı. “mahvoldun. Ama ben? Hiçbir şey. Yara bandı bile gerekmedi.”

“Chip, ne yapıyorsun?”

Bu soru üzerine, yatağın yanına çöktü—tam anlamıyla hastane zeminine diz çöktü, elleriyle yatağın demirlerini kavradı—ve hıçkırıklara boğuldu.

Bu şok edici bir görüntüydü. Daha önce hiç onu—veya herhangi bir erkeği—böyle ağlarken görmemişim. Babam asla ağlamazdı. Bazen cenazelerde gözleri yaşarırdı, ama her zaman sessizce, sükunetle—hiç böyle olmazdı. Chip omuzları sarsılarak, tüm vücudu titreyerek ağlıyordu. Elimini parmaklıkların arasından geçirdim ve Chip’in saçlarını okşadım.

“Hey,” dedim bir süre sonra, sakinleşmeye başladığında. “Belki de eve gidip biraz uyumalısın.”

“Uyuyamam,” diye ısrar etti. “Artık uyumuyorum.”

Yumuşak bir sesle konuştum. “Eminim denersen yapabilirsin.”

Ayağa kalktı – yataktan uzaklaşarak duvara doğru yürüdü. “Bana karşı bu kadar iyi olma.”

“Tükenmişsin. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Şimdi sinirlenmişti. “Bana ne yapmam gerektiğini söyleme!”

“Chip,” dedim. “Bir kazaydı.”

Ama bu onu daha da sinirlendirdi. Gözlerimin içine baktı. “Hayatını mahvettim.”

“Sen yapmadın. Hava yüzünden oldu! Rüzgar yüzünden!”

“Rüzgarı mı suçluyorsun?”

İyi de kimi suçlayacaktım?

“Kendi kendini kandırmada düşündüğümünden de iyisin. Kendini gördün mü? Yüzünü?”

Aslında görmemiştim. Annem banyodaki aynayı yastık kılıfıyla kapatmıştı. Zaten kalkıp bakacak durumda da değildim.

“Korku filminden fırlamış gibisin! Benim yüzümden! Bunu ben yaptım!”

Vay. Tamam. “Doktor çok az yara izi kalacağını söyledi.”

“Boynundakilerde değil. Onlar üçüncü derece yanıklar. Asla tam olarak iyileşmeyecek. Öldüğün güne kadar Silly Putty gibi görünecekler. Bunun için bana teşekkür etmen gerek—bana, egoma, güvensizliklerime—” Elini saçlarına daldırdı. Sonunda alkol etkisini gösteriyordu sanırım, biraz yeşil görünüyordu.

“Bir kazaydı,” dedim yine.

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Belini kırdım. Bunu anlıyorsun değil mi? Sana söylediler mi? Benimle o uçağa binmek istememiştin. Bu senin hayatta yapmak istediğin son şeydi, ama ben seni zorladım. Sen bana güvendin. Ve şimdi – benim yüzümden – belki de asla, asla –”

Belki de ilk defa, Chip’in ağzından çıkacak sözleri tahmin edemedim.

“ – yürüyemeyeceksin.”

Bir anlığına, yanlış duyduğumu düşündüm.

Derken, öyle olmadığını anladım.

Sanki odadaki bütün oksijen bir anda çekilmiş gibiydi. Akciğerlerim bomboştu. Nefes almaya çalıştım, ama başaramadım. Sadece kesik kesik solumayı becerebildim.

Chip yüz ifademi görünce ayıldı, bana doğru eğildi. “Daha sana söylemediler mi?”

Başım dönüyordu ve hala tam olarak nefesim düzelmemişti, derken ağzımın içinde kusmadan önce oluşan o tuzlu tadı hissettim.

Chip bir adım geri attı. “Aman Tanrım! Felç olduğunu sana söylememişler!”

“Felç olmak.” kelimesinin gelişini de görememiştim.

Sonra ne mi oldu? Kustum. Yere, yatağın parmaklıklarına, hastane önlüğüme... Ne hikmetse bir tek annemin kırk yama yorganı sağlam kalmıştı.

Tam o anda kapı açıldı ve babam elinde bir garson tepsisi gibi havaya kaldırarak tuttuğu Fransız çörekleriyle içeri girdi. “Kruvasan al –” bizi gördüğünde duraksadı ve alçak sesle cümlesini tamamladı. “ – dık.”

Chip ona doğru döndü. “Kimse ona söylemedi mi?”

Babam geri geri giderek koridora çıktı. “Birisi yardım edebilir mi?” Sonra kruvasan kutusunu sandalyeye

fırlatarak bana doğru eğildi. Tekrar kusma ihtimalime karşı parmaklıklardan aşağı doğru bakar şekilde duruyordum. Ayrıca sırtımı hareket ettirmeye korkuyordum. Arkama yaslanmak canımı yakar mıydı? Hareket etmek işleri daha kötü hale mi getirirdi? Yanlışlıkla kendimi daha da felç edebilir miydim?

Babam bir havlu kaptı ve yüzümü temizlemek için bana yaklaştı.

Chip'in öfkesi, bakıcılık görevlerine üstün gelmişti anlaşılan. Odanın karşısında kaldı. "Felç oldu—ve kimse ona söylemedi mi?" dedi tekrar babama küçümser bir edayla.

"Görünüşe göre sen söylemişsin," dedi babam, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Bilmeye hakkı var, öyle değil mi?"

"Tabi ki," dedi babam sert bir yüzle ona dönerek. "Ama bu şekilde değil. Doğru zamanın gelmesini bekliyorduk."

"Ne zaman mesela?" dedi Chip. "Şükran Günü hindisini yerken mi? Noel sabahı mı?"

"Seni bencil küçük serseri –"

Babam iyi yarı, dev gibi bir adamdı—eskiden denizciydi—Chip ise daha çok "sırım gibi," dediğimiz kategoridendi. Herkes babamın eğer isterse Chip'i böcek gibi ezebileceğini bilirdi—ve aniden fark ettim ki, belki de Chip'in istediği buydu.

"Baba!" diye seslendim. "O sarhoş. Bütün gece içmiş. Lütfen onu eve götür."

"Seni bırakamam."

"Ben iyiyim."

"İyi gibi görünmüyorsun, tatlım."

"Lütfen onu buradan çıkar babacığım." Ona yıllardır "babacığım," diye seslenmemiştim. "Lütfen."

Babam derin derin içini çekti, ve o bunu yaparken Nina yeni bir hastane önlüğü ve temiz çarşaflarla içeri daldı. Bir hizmetli arkasından paspas ve sprey çamaşır suyu ile yerleri temizlemek için girdi.

Nina'nın beni temizleyip üzerimi değiştirmesine ve yatakta döndürmesine izin verdim. Hizmetlinin yerleri paspaslamasını izleyip köşede kalan bir parçayı fark etmesini bekledim. İnce, sersemletici bir sis odayı doldurmuş gibiydi. Sanki gerçek dünyada olanlar çok fazla geldiği için, beynim her şeyi bulanıklaştırıyordu. Gürültüler, konuşmalar vardı – babam ve Chip'in hala birbirlerine söylenip durduklarını duyuyordum – ve kapı açılıp kapandı, açılıp kapandı, fakat o an sanki yapboz parçaları gibi masanın üzerine dağılmıştı.

Nina beni yerleştirdikten sonra uzun bir süre hareket ederek işleri kötüleştirmekten korktuğumdan sabit bir şekilde yattım. Sonunda kafamı kaldırıp baktığımda, hala odada olan – takılıp kalmış olan – tek kişi bendim.

O SİS UZUN BİR SÜRE odada kaldı.

Bir daha asla yürüyemeyeceksin. Bu ne anlama geliyordu ki? Nasıl biliyorlardı? Nasıl emin olabiliyorlardı? Onlar kim oluyordu da benim hayatımın geri kalanı hakkında tahminlerde bulunuyordu? İnsan vücudu gizemlerle ve mucizelerle dolu değil miydi? Böyle bir şeyi söyleyip sonra da bununla yaşamamı bekleyebilirler miydi?

Tabi ki yapabilirlerdi. Görünüşe göre belimi kırmıştım. İnsanların beli kırıldığında böyle olurdu. Hayatlarının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirirlerdi. Geçen yıl bununla ilgili bir belgesel izlemiştim – bir grup yenilmez gencin arabalarını ya da motorsikletlerini çarptıktan veya sığ suya daldıktan sonra hayatlarının geri kalanını tekerlekli sandalyeye bağlı olarak geçirmesi. Ama bir engelliler basketbol takımı kurmuşlar ve şampiyon olmuşlardı. Bu ilham verici olabilirdi aslında, tabi ki basketbolda bu kadar kötü olmasaydım.

Felç. Bu fikri kabullenmeye çalışmak, bir pipetle bowling topunu çekmeye çalışmaya benziyordu.

İmkansızdı.

Mümkün değildi.

Yine de Chip bunu kabullenmişti. Babam da onunla tartışmamıştı. Görünüşe göre bu, benim dışımda herkesin öğrenip kabullendiği bir gerçek olmuştu. Bir noktada, aslında şaşırmamıştım. Sonuçta bir haftadır ölü, işe yaramaz bacaklarımda mücadele ediyordum. Ama yaralar iyileşirdi. Her zaman iyileşirdi. Pek çok yaram olmuştu, ama hepsi er ya da geç düzelmişti. *Felç.* Bunu idrak edemiyordum. Nasıl araba sürecektim? Nasıl yemek pişirecektim? Nasıl duş alacaktım? Nasıl tuvalete gidecektim? Nasıl market alışverişi yapacaktım? Nasıl arkadaşlarımla çıkacaktım? Nasıl iş bulacaktım? Nasıl bir şeylerin patronu olacaktım? Beynim kısa devre yapıyordu. Kıvılcımlar ve dumanlar saçtığını hissedebiliyordum.

Sakinleştirici nefesler almaya çalıştım, ama nefesim tıkanı.

İşte ben bu şekilde kendi kendime Lamaze yöntemi uygularken fizik terapisti içeri girdi.

Açık mavi doktor önlüğü ve spor ayakkabı giymişti, kısa ve düzgün bir şekilde kesilmiş saçlarının önü havaya kalkmıştı. İçeri girdi ve “Ben Ian Moffat. Fizik terapistin,” dedi.

Ki bunlar bana sözcüklerden çok anlamsız heceler gibi gelmişti.

Bana dönüp “Yani. Demek Margaret sensin,” demeden önce, kimliğini bilgisayara okutup değerlerime baktı.

Yine, anlamsız heceler.

Cevap vermediğimde elini sallayıp “Merhaba?” dedi.

Bunu anlamıştım.

“Fizik terapi zamanı,” dedi.

“Ne?” dedim.

“Ne ne?”

“Seni anlamıyorum,” dedim başımı sallayarak, sanki kulağıma dolan suyu çıkarmak ister gibi.

“Kimse beni anlayamıyor. Çünkü İskoçyalıyım.”

Vay. Bu durumu açıklıyordu. Evet, kesinlikle öyleydi. Bir an beynimin kendini tamamen kapattığını düşünmüştüm – ama benim değil, onun yüzündendi. Tam bir İskoçyalıydı. O kadar İskoçyalıydı ki, ağzının içi simit doluymuş gibi konuşuyordu.

“Buna alışırsın,” dedi. “Gitmeye hazır mısın?”

Değildim. Gitmeye hazır değildim. Başımı salladım.

“Gitmeye hazır değil misin?” Son heceyi söylerken dudaklarının aldığı şekle baktım, ve alt dişlerinin biraz çarpık olduğunu gördüm, ama kötü değildi.

Tekrar başımı salladım.

“Neden?” dedi yine o tuhaf aksanıyla.

Çünkü az önce sarhoş nişanlım bana bir daha hiç yürüyemeyeceğimi söyledi. “Zor bir sabah geçirdim.”

“Bir sürü zor sabah vardır. Yine de bunu yapmak zorundayız.”

“Olmaz.”

“Ne olmaz?” Sonrasında, aksanının sadece sessiz harflerde değil, sesli harflerde de vurgulu olduğunu fark edecektim.

“Olmaz,” diye açıkladım. “Bunu şu anda yapamam.”

“Bak,” dedi ellerini beline koyup gözlerini kısarak. “O yatakta yattığın her gün—her saat—kasların köreliyor. Hiçbir şey seni bütün gün hareketsiz yatmaktan daha fazla hasta edemez. Dışarı çıkmalısın. İyi hissetsen de, hissetmesen de. Benimle her gün o fizik tedaviye geleceksin, her zaman

—istediğin ya da doğru olduğunu hissettiğin için değil, gelmemek sağlığını ciddi şekilde tehlikeye sokacağı için.”

Bütün bu hece topluluğunun ne anlama geldiğini çözebilmek için ciddi uğraş vermem gerekti. Sanki kelimeleri birbirinin üstüne oturuyor, düzgün cümleler oluşturmak yerine yığınlar halinde birikiyordu. Bir Amerikalının bu kelimeleri aynı şekilde telaffuz edebileceğinden emin değildim. Yine de meselenin özünü anlamıştım.

“İlham verici konuşman için teşekkür ederim,” dedim. Sonra: “Hayır.”

“Geliyorsun.”

“Gelmiyorum.”

“Geleceksin.”

“Gelmeyeceğim.”

İşin ucunun nereye varacağını gerçekten bilmiyordum. Geri adım atacak birine hiç benzemiyordu, ve ben aniden tartışmak için kendimi çok yorgun hissettim.

Tam o anda Nina, mesaisi bitmeden son bir kontrol için içeri girdi, ve kapıyı mı dinliyordu bilmiyorum ama girer girmez konuşmaya başladı. “Hey, bu tedavi yarına kadar başlamıyor. Bilgilerinde bir hata olmuş.”

Ian bir bana, bir ona baktı.

“İstersen Myles’a sorabilirsin. Hala bir günü var.”

Ian, sanki suç ortağı olabilirmişiz gibi, ikimizi de şüpheye süzdü. Sonunda, “Yarın o zaman,” dedi.

Dışarı çıktı.

“Hayır, hayır, hayır, hayır,” dedi Nina bilgisayarın tuşlarına basarken. “Sana fizik tedavi için bu adamı veremezler. Çoktan değiştirmelerini söyledim bile.”

“Ne?” diye sordum. “O kadar mı kötü?”

“Kötü değil,” dedi. “Ama sana uygun değil.”

“O da ne demek?”

Gözlerini monitörden ayırmadı. “Nazik biri değildir. Serttir. Acımasızdır. Düşüncesizdir. Bu bazı insanlarda işe yarar. Ama sende değil. Sana başka birini bulacağız. Başında yeterince dert var.”

Başka bir gün olsa, onun hakkında daha fazla soru sorabilirdim. Ama şu anda, kalpsiz adam kimin umrundaydı ki? Yani, hiçbir şey umrumda değildi zaten.

“Nina?” diye seslendim.

Bilgisayarın tuşlarına basmaya devam ederken “Evet tatlım?” dedi.

“Bu sabah nişanlım sarhoş bir halde buraya geldi ve bana bir daha hiç yürüyemeyeceğimi söyledi.”

Nina başını kaldırıp baktı.

“Bu doğru mu?” diye sordum.

Yüz ifadesinden doğru olduğunu anlayabiliyordum.

Yine de bir şeyler bekledim – birkaç cesaretlendirici söz, veya tutunabileceğim bir umut kıvrıntısı. Ama Nina derin bir iç çekti, ve güzel şeylerin habercisi olamayacak kadar uzun süre bekledi. “Bu –”

Tabi ki devamında ne söyleyeceğini hemen anladığım için cümlesini onunla beraber bitirdim. “ – soruyu doktora sormalıyım.”

Altı

SONRASINDA, HAYATIMIN en garip günü başladı – en azından en garip günlerinden biri. İlk beşe girer.

Bütün gün yapmayı en çok istediğim şey, aslında en az istediğim şeydi.

Bir yandan umutsuzca yalnız kalıp Chip'in söylediği şeyi sindirmek istiyor, bir yandan da bir daha asla bir şeyi sindirmek—veya yalnız kalmak—istemiyordum. Duygusal anlamda nefes almaya ihtiyacım vardı, ama bunu yapmaktan ödüm kopuyordu. Bu yüzden bütün günü kendi kendime panik yaparak, başım dönerek ve nefesim kesilerek geçirdim, ruhum oksijen için çırpınırken beynim nefes almayı reddediyordu, ayrıca bütün gün kafama girmesine izin vermediğim düşüncelerin ben bilinçsizken beynime hücum edeceğini bildiğimden gecedен çok korkuyordum.

Ailem, öğle yemeği için en sevdiğim yerden aldıkları Tex Mex menüsüyle içeri dalıp beni ürküttüklerinde, bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Yüzlerinde büyük, umutlu gülümsemeler vardı, sanki fajitalar benim için her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Yemeklerde dokunmadım—ilaçlar yüzünden midem çok kötüydü—ama onlara teşekkür ettim. Yemek fikri bile rahatlatıcı değildi. Babam Chip'i evine bıraktığını haber verdi: Yol boyunca iki defa kusmuştu—"bugünün anafikri buydu galiba"—birinde pencereden dışarı, birinde ise kaportanın üstüne. Ailesi evin girişinde bekliyordu, ve onu alıp uyuması için içeri götürmüşlerdi.

"Zavallı Chip," dedi annem. "Umarım ona tazminat öderler."

Zavallı Chip mi? Şimdi de Chip için mi üzülüyorduk?

"Bu durumla başa çıkamıyor," dedi babam.

Annem bana imalı bir bakış attı. "Bazen insanların onun için, senin için endişelendiklerinden daha fazla endişelendiklerini düşünüyorum," dedi sohbet eder gibi.

"İnsanların benim için endişelenmesine ihtiyacım yok," dedim. Ben kendim için endişeleniyordum zaten. Bu yeter de artardı.

"Sana bugün söylediklerini söylememeliydi," diye devam etti babam.

"Bana pizza gibi göründüğümü söyledi," dedim. "Bu doğru mu?"

"Hayır tatlım," dedi babam. Ama annem bakışlarını kaçırdı.

"Bakmak istiyorum," dedim sonra, annemin bakışını yakalayarak. "Küçük aynanı alabilir miyim?"

Başını öyle bir salladı ki, hayatım boyunca edindiğim tecrübeyle, bundan tek bir anlam çıkabilirdi; *hayatta olmaz*. "Henüz hazır değilsin."

Tamam. Belki de haklıydı. Belki bugün yeterince şey öğrenmiştim. Sonraki soruya geçtim—ki bunu da sormayı hiç istemiyordum. Bu yüzden uzun süre duraksadım. Kesik bir nefes aldım. "Ayrıca felç olduğumu söyledi," dedim sonunda.

Annem oturduğu yerde dikleşti.

“Bu doğru mu?”

Babam hüzünle omuzlarını silkti. “Sanırım hala sigortalı olman iyi bir şey diyebiliriz.”

Annem kendi kariyerimi oturtana kadar, işçilerine yaptıkları plana bağlı kalmamda ısrar etmişti, her ne kadar primi daha yüksek olsa da. Bu konuda sık sık tartışırdık.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

“Bu da ne demek?” diye anneme döndüm, onun daha cesur davranacağını düşünüyordum.

Derin derin iç çekti. “Doktorların söylediğine göre, zaman gösterecek. Kemiklerin iyileşmesi ve omurgandaki şişliğin inmesi altı hafta sürecek, ancak o zaman nasıl bir hasar kaldığını görebilecekler. Şu anda, şişlik sinir yollarını engelliyor olabilir. Her şey iyileştiğinde, engelin ortadan kalması ve işlerin normale dönmesi ihtimali de var.”

İkisinin de ifadesiz yüzlerine baktım. “İhtimal,” dedim. “Yani kesin değil.”

“Hayır, değil,” dedi babam. “Doktor, sinirlerinin bazı bölgelerde verdiği tepkilerden umutlu, bazılarından ise umutsuz. Gerçi bu gibi yaralanmaların hala gizemini koruduğunu da söyledi. Tek bir adım dahi atamayacağını düşündükleri insanların maraton koşabilecek seviyeye geldiklerini anlattı.”

“Ya da iç çamaşırı modeli olabileceğini,” dedim dümdüz bir sesle.

“Kesinlikle,” diye onayladı annem sanki bu iyi bir şeymiş gibi.

“Yani bekliyoruz,” diye açıkladı babam. “Doktorların söylediği her şeyi yapıyor ve bekliyoruz.”

Annem hala bana iki saniyeden fazla bakamıyordu. “Asıl konu,” diye şakıdı, gözlerini taco salatasından ayırmadan. “tamamen sergilediğin tutumla ilgili.”

Cidden mi, anlamında gözlerimi kısıtım. “Bana daha çok şişlik ve sinir hasarıyla ilgiliymiş gibi geldi.”

Annem bastırdı. “İyi olacağına inanman gerek. Sıkı çalışmalı ve asla pes etmemelisin. Bu sabah avluda Chip’in annesini gördüm ve ona yaza kadar eskisinden de iyi olacağına söz verdim.”

Babam da ben de gözlerimizi dikip ona baktık.

“Hayır, yapmadın,” dedi babam.

Annem oturduğu yerde dikleşti. “Bu sabah genç bir BXM yarışçısıyla ilgili bir video gördüm—”

Babamla ikimiz “BMX yarışçısı,” diye düzelttik.

“—bu genç bir omurilik yaralanmasının onu engellemesine izin vermemiş. Boynu kırılmış, Margaret!” Hala gözlerini benden kaçırarak, yerinden kalkıp kendi boynunu işaret etti. “Bir daha kendi başına yemek bile yiyemeyeceğini söylemişler! Şimdi ise bisikletiyle sahil sahil dolaşıp hayır için para topluyor – yakında da halk müziği albümü çıkacak.”

“Oldukça ilham verici,” dedi babam. “Ama bu durum sadece zihinde bitmiyor Linda. Eğer bacağın kırıkta, problemi kendi kendine onun kırık olmadığını telkin ederek çözemezsin.”

“Ama insan vücudu iyileşir,” dedi annem parmağını ona doğrultarak.

Babam sabırla “Evet, fakat omurilik farklıdır,” dedi. “Doktorun ne dediğini hatırlamıyor musun? Eğer o sinirler hasar gördüyse, bir daha düzelmeyecek.”

“Neden düzelmezmiş, anlamıyorum.”

Babam bana baktı. İkimiz de anneme çaktırmadan başımızı salladık. “Zaten hasar görmemiş de olabilirler,” dedi

babam özellikle bana bakarak. “Belki de sadece ezilmişlerdir. Senin için sadece bol bol dinlenmek, ilaçlarını almak ve bu insanların dediklerini yapmak. Beş buçuk hafta daha.”

“Beş buçuk mu?” diye sordum.

“Sigorta bu kadarını karşılıyor,” dedi. “Bir hafta yoğun bakım, ve sonrasında beş buçuk hafta da hastane odası.”

“Bu son derece açıklayıcıydı.”

“Evvvet.”

“Beş buçuk hafta sonra ne olacak?”

Babam omuz silkti. “Ödemeyi kesecekler. Eve çıkacaksın ve fizik tedaviye dışarıdan devam edeceksin.”

“Eve mi çıkacağım? Hangi eve?”

Babam gülümsedi. “Hangi eve istersen.”

Bütün bunları sindirmeye çalıştım. Beş buçuk hafta daha burada kalacaktım.

“Konu şu ki,” diye devam etti babam. “Burada kaldığın süreyi en iyi şekilde değerlendirmelisin. Ne olacağını hep birlikte göreceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Ve doğru şekilde davranmak!” diye ekledi annem, babam en önemli noktayı unutmuş gibi. “Senin bunu yenebileceğine yüzde iki yüz inanıyorum.”

Annem evime gidip bilgisayarımı, okuduğum romanı, tüylü çoraplarımı, açık mavi zikzak desenli yastık kılıfımı ve beni neşelendireceğini düşündüğü tuhaf, bantlı bir çift yüksek topuklu sandalet getirmişti – ki elbette tam tersi bir etki yaptı.

Bilgisayarımı kullanmak veya kitabımı okumak istemiyordum, sandaletlere ise bakmak bile istemiyordum. Önceki hayatıma dair hiçbir şey görmek istemiyordum.

“Cep telefonun kazada parçalanmıştı,” dedi annem sonra. “diğer her şeyle beraber—yanıp kül olmuş—bu yüzden

mağazaya uğrayıp sana bir yenisini aldım. Çok anlayışlı davrandılar.”

Telefonu bana verip şarj kablosunu takması için babama uzattı. Babamın odadaki prizi arayışını izledik.

Bir süre sonra “Yüzüğü de bulamadılar,” diye ekledi.

“Ne yüzüğü?” diye sordum.

Bunun üzerine annem ilk defa bana doğru dürüst baktı. “Nişan yüzüğün!” dedi gayet bariz bir şeyi söylemiş gibi. “Sen ameliyattayken Chip bize güzel haberi verdi.”

Güzel haber. Boş parmağıma baktım. Yüzüğün orada olduğunu bile unutmuştum. “Ha.”

“Kaza sırasında çıkmış olmalı.”

Başımı salladım. “Kocamandı.”

“Çok kötü,” dedi annem çantasına doğru eğilip bir şeyler daha çıkarırken. “Büyükannesininmiş. Yeri doldurulamaz.”

Birkaç çerçeveli fotoğraf çıkardı. Komodinimin üstünde tuttuğum üç fotoğraftan ikisini getirmişti. Birinde Chip ve ben Rocky dağlarında yürüyüş yapıyorduk, diğerinde ise ailemle beraber zip-lining yapıyordum. Komodinimdeki üçüncü fotoğraf kızkardeşim Kitty’le benim fotoğrafımdı, küçükken hala ona taptığım zamanlarda, kovboy gibi giyinmiştik. Annem bu fotoğrafı getirmemişti.

Annem ve kızkardeşim pek iyi anlaşamazdı.

Yani, gerçekten anlaşamazlardı.

Aslında, Kitty’nin üç yıldır bizi görmezden gelme sebebinin annem olduğundan şüpheleniyordum.

Kitty bir daha dönmek üzere gitmeden önce son görüştüğü kişi annemdi. Üç yaz önce ailem bir 4 Temmuz partisine ev sahipliği yapıyordu. Kitty o gece sık sık yaptığı gibi içiyordu, gürültülüydü, taşkındı ve sorun yaratıyordu, ve bir noktada, kazara ya da bilerek, annemi hayuza itmişti.

Kitty bu görüntüye o kadar çok güldü ki, annem havuzun merdivenlerini tırmanıp verandaya sular sıçratarak onu tutup içeri götürene kadar şezlonglardan birine çöktü ve orada kaldı.

Onlar gittiğinde annemin ev sahipliği görevini ben üstlendim, ortalığa göz kulak oldum, ancak bir süre sonra annem kurulanmış ve yeni kıyafetler giymiş şekilde geldiğinde, Kitty yanında yoktu.

“Kit nerede?” diye sordum, ama bana cevap vermedi.

Aslında, bana hiçbir zaman bir şey söylemedi. Bugüne kadar neden kavga ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, çok kötü bir kavga olduğuydu. Ertesi gün, Kitty bana bir e-posta gönderip New York’a taşınacağını söylemişti. Hemen.

Eve gelip benimle konuşması için onu ikna etmeye çalıştım, ama gelmedi. Nerede olduğunu öğrenmeye çalıştım, ama söylemedi. Gerçekten ayrılacağını düşünmemiştim, ama yaptı.

Bu kadar uzun süreceğini de düşünmemiştim, ama sürdü.

Arkasına bakmadan dönüp gitti. Hepimizden uzak durdu. Annem onunla iletişime geçmeye çalışmadı, ama babam ve ben çalıştık, fakat e-postalarımız cevapsız kaldı, mesajlarımız ve telefonlarımız görmezden gelindi.

Bu durum ilk başta beni sersemletmişti. Annem ve Kitty hiçbir zaman iyi anlaşılamazlardı. Annem Kitty’ye hep bana olduğundan daha sert davranırdı. Ama öylece ortadan kaybolmak? Hepimizi görmezden gelmek? Ne Şükran Günlerinde, ne Noellerde aramamak? Bu kadarı biraz fazla gibi görünüyordu.

Bir buçuk yıl boyunca uğraşıp da bir sonuç elde edemeyince, uğraşmayı bıraktım. Hepimizi böyle kendinden uzaklaştırmasına sebep olacak ne yapmış olabileceğimizi merak etmeyi bıraktım, ve bizi terk ettiği için ona karşı öfkeli olmayı seçtim. Denemeyi bırakmadan önce birine pek çok

defa ulaşmaya çalışabilirdiniz. Ancak bir süre sonra, sırf size karşı öfkeli olduğu için o kişiye öfkelenebilirdiniz de. O uzak durmaya devam ettikçe, ben de gittikçe daha çok savunmaya geçtim, ve annemle birlik olarak, nedenini bile söylemeden gittiği için Kitty'e küstüm.

Bu noktada, bir gün iletişime geçeceğine dair hala umut besleyen tek kişi, tatlı babamdı.

“Kitty'nin fotoğrafı yok mu?” diye sordum—şaşırdığım için değil, ortaklığımıza dikkat çekmek için, hala yapabiliyorken, yakınlık kurmak için.

Annem de aynı duygularla gözlerini devirdi. “Lütfen ama.”

Ancak Kitty'nin bahsinin geçmesi aklıma başka bir soruyu getirdi. “Kazayı ona haber veren oldu mu?”

Annem “Hayır,” derken, aynı anda babam “Evet,” dedi.

Annemle ikimiz ona baktık. “Öyle mi?”

Babam başını salladı. “Ona ACİL AİLE MESELESİ başlıklı bir e-posta gönderdim.”

Annem başını çevirdi. “Cevap vermesine şaşırdım.”

“Şey,” dedi babam. “Cevap verdi. Sonra da bir uçağa atlayıp eve geldi.”

“O burada mı?” diye sordu annem.

Babam başını salladı. “Pek çok defa yoğun bakıma geldi.” Sonra anneme bir bakış attı. “Sen dışarıdayken.”

Ben de başımı salladım. “Onu gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Bir sürü ilaç almıştın.”

Annem babama, kendisi kötü bir şey yaptığında ona attığı bakıştan attı. “O uçak biletini biz ödemedik değil mi?”

Babam onu görmezden geldi. “Seni görmeyi çok istiyor,” dedi bana. “Ama seni üzme veya başını belaya sokmak istemiyor. Onu çağırabilir miyim?”

Yüz ifadesinden bunu onaylamamı beklediğini görebiliyordum. Ama kendimi kafa sallarken buldum. Onunla yaşayacağım büyük, ertelenmiş, fazlasıyla gecikmiş bir yüzleşme şu an için çok fazla geliyordu. Bunu kaldıramazdım. Başımda yeterince dert vardı. Onu yeniden görme düşüncesi bile beni yoruyordu.

“Tamam,” dedi babam başını sallayarak. “Ona henüz hazır olmadığını söylerim.”

“Ona New York’a geri dönmesini söyle,” dedim. “Yakın zamanda hazır olacağımı sanmıyorum.”

Annemin yüzünde babama bağırarak istediği zamanlar olan ifade vardı, ama çocuklarının hatırına sessiz kaldı. Eve giderlerken babamın yerinde olmak istemezdim.

“Eşyalarımı almak için bu kadar sıkıntıya girdiğin için teşekkür ederim,” dedim onu neşelendirmek için.

“Sorun değil,” dedi omuz silkerek, ki bu omuz silkme aslında durumun elbette sorun olduğu, ancak bunun annelere özgü bir fedakarlık olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, daha sonra “gelenlerin oturması için” katlanan sandalyeleri getirmek üzere eve tekrar gitmesi gerekecekti.

“Kimse gelmesin,” dedim bunun üzerine. “Ziyaretçi istemiyorum.”

Annemle babam birbirlerine baktılar. Uzaklaştığım kız kardeşim bir konuydu, ama *hiç ziyaretçi istememek?*

“En azından birkaç yakın arkadaşın gelsin?” dedi babam, *mantıklı ol* ses tonuyla.

“Arkadaş yok. Hiç kimse.”

“Tatlım,” dedi annem. “Telefonun hiç durmadan çalışıyor. Antredeki masa kartlarla doldu. İnsanlar seni görmek istiyor.”

O an insanların beni düşünmelerine minnet duymam gereken bir andı. Ama sadece “Umrumda değil,” dedim.

“Hastaneye barikat kuramayız,” dedi annem.

Ama babam “Hemşirelerle konuşabiliriz. Hazır olmadığını söyleriz,” dedi.

Annem kaşlarını çattı. “Ama literatürde kendini kapatmasına izin vermememiz gerektiği yazıyor.”

Tanrım. “Literatür” okumaya başlamıştı. Durum düşündüğümünden de kötüydü.

“Sadece zamana ihtiyacım var,” dedim, onu kendi tarafıma çekmeye çalışarak.

Asıl söylenmek istenenler hiç söylenmedi. Eğer şu anda görmek istediklerimin bir listesini yapsam, bana acıyacak, beni yargılayacak ve dedikodumu yapacak eski arkadaşlarım listenin sonunda bile yer almazdı. Benim zaten düşündüğüm şeyleri başkalarının da düşünmesini istemiyordum. Başkalarının yeni durumumla ilgili hissettiğim korkulara ortak olmasını istemiyordum. Başka insanların telefon konuşmalarının, buluşmalarının veya durum güncellemelerinin konusu olmak istemiyordum. İnsanların kutsamalarının sebebi olmak istemiyordum.

Onları ancak kendi durumumu kabullendiğimde görebilirdim – belki.

Ki bu da anneme dekorasyondan başka yapacak bir iş bırakmamıştı. Benim *Ziyaretçi Yok* şartımı kabullendikten sonra, hastanenin ayaklı lamba getirmesine izin verip vermeyeceği konusunda konuşmaya başladık. Bir sonraki durağı perde çubuğu ve daha iyi pencere dekorasyonları almak için Bed, Bath & Beyond olacaktı. Belki bir de süs minderi.

Bu annemin insanları sevmeye yöntemi idi: dekorasyon. Leylak rengi ve gri kırıxık perdelere, sanki bize zarar vereceklermiş gibi bir bakış attı. “Bu kumaş senin de ağlamak istemene sebep olmuyor mu?”

Başımı kaldırdım. “Bunun sebebinin kumaş olduğundan emin değilim.”

“Bu kumaş,” diye suçlamalarına devam etti. “İnsanlığa karşı işlenmiş bir suç.”

Babam ve ben tartışmamız gerektiğini biliyorduk. Eğer annem dünyayı yönetiyor olsaydı, muhtemelen hapis haneler kötü dekorasyon zevkine sahip insanlarla dolu olurdu.

ONLAR, ASLA YEMEYECEĞİMİ söylediğim sabahki zavallı kruvasanları hemşirelere ikram etmek üzere alıp gittikten sonra, bir saniyelğine gözlerimi kapatmaya karar verdim, ve ölü gibi uyumuşum. Yatağa bağlı kalmanın bu kadar yorucu olabileceğini düşünmezdim.

Yeni ergoterapistim Priyagelip ayak parmaklarımı kıvrırmayı denememi isteyene kadar uyudum. Ayrıca kendi kendime yataktan tekerlekli sandalyeye gitmeyi de denememi istedi, çünkü söylediğine göre bunu ne kadar çabuk başarabilirsem, o kadar çabuk kendi kendime banyoya gidebilirdim, böylece de kataterimi çıkarıp kendi başıma işeyip işeyemeyeceğimi görebilme şansımız olurdu.

İyice emin olmak için, bunun üzerinde fazladan çalıştık.

Chip'i görmeyi bekleyip duruyordum. Tüm gün, kapı her açıldığında, onun gelmesini bekledim – elinde çiçekler, özür dileyen ve cesaret veren cümlelerle. Ama hiç gelmedi. Belki de hala ailesinin evinde uyuyordu. Öyle olmasını umuyordum.

Bütün bu telaşlı meşguliyetler görünürde oldukça neşeli bir ortam oluşturunuyordu. Karşılaştığım her çalışan, gayet hoş, ofiste-bir-başka-gün-daha tavırlarına sahipti, yine de bütün bunların sahte olduğu hissinden kurtulamıyordum. Çünkü benim tavırlarım öyleydi. Sakin duruyordum, uyumlu davranıyordum, ilaçlarımı alıyordum – ama aslında, sanki

renklerin bile daha solgun, eski bir fotoğraf karesinden çıkmış gibi olduğu distopik bir dünyaya uyanmış gibiydim.

Bu şekilde görünüyor ve bu şekilde hissediyordum.

Geleceğimi hayal edemiyor, ve geçmişi düşünemiyordum. “Geçmiş”ten kastım, on gün öncesiydi. Geçmişimin solup gitmeye fırsatı bile olmamıştı, benden sertçe koparıp alınmıştı – kim olduğum, ne yaptığım, neler umduğum, hepsi – öylece gitmişti.

Böyle şeyler algınızda bir döngü yaratıyor.

O akşam o kadar yorgundum ki, bütün gece deliksiz uyuyabileceğimi umuyordum. Bitkinlik, kederin en yakın dostuydu. Uykunun sizi yakalayıp seçim şansı bile vermeden uykunun engin denizlerine doğru çektiği o aşırı yorgunluklardan birini yaşıyordum. Tam teslim olup gözlerimi kapatıyordum ki, kapı tekrar açıldı.

Kapıdaki kız kardeşim Kitty’di. Elinde bavuluyla.

Yedi

KİTTY TEREDDÜTLE kapıda bekledi. “Selam Mags,” dedi.

Cevap vermediğimde, elini kaldırıp hafifçe salladı.

“Gelmemi istemediğini söyledin, biliyorum,” dedi. “Ama yine de geldim. Gördüğün gibi.”

Sadece baktım.

Kitty içeri girmedi. Vermeye hazır olmadığım izni vermem için bekledi.

Üç yıl. Üç yıllık cevaplanmamış e-postalar ve telefon mesajları. Üç yıl boyunca hiçbir şey yapmamıştı, ve şimdi buradaydı.

Son gördüğüm halinden bayağı farklı görünüyordu. Alışkın olduğum kahverengi, omuz hizasındaki halinden farklı olarak, şimdi kısa, dik ve sarı gölgeli saçları vardı. İki kulağının da kenarı boyunca halka küpeler sıralıydı. Parlak kırmızı ruj dışında makyajı yoktu. Burnuna ineklerinkine benzer bir halka takmıştı.

Ama elbette, onu anında tanımıştım. Bunca zaman sonra bile.

“Güzel burun halkası,” dedim.

“Yani—girebilir miyim?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim. Buna hazır olup olmadığımdan emin değildim.

“Sadece bir dakikalığına,” diye söz verdi.

“Aşırı derecede yorgunum.”

“Sadece merhaba demek istiyorum.” Kapıda endişeli bir şekilde dikiliyordu, sanki benim kapı eşiğimde değil de, yüksek bir binanın çatısının ucunda duruyormuş gibiydi.

Ben de endişeliydim – sanki midemde bir boşluk varmış gibiydi. Aynı anda bir sürü şey hissediyordum – şaşkın, kararsız, öfkeli. Beni aramalıydı, değil mi? En azından geleceğini bildirmeliydi. Benimle iletişim kurmak için üç yılı vardı, ve o gerçekten kaçamayacağım anı seçmişti. Bu çok fazlaydı. İçimden onu geri göndermek geliyordu.

Ama yapamadım.

Bir yanım onun kalmasını istiyordu. Fark ettiğimden daha büyük bir yanım.

“İyi,” dedim, ve o yaklaşırken gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Çantasını bırakıp yatağının yanına yaklaştı.

“Selam,” dedi.

“Buralarda olduğunu babam söyledi.”

Başını salladı.

“Onu gördün mü?”

Yine başını salladı.

“Annemi gördün mü?”

Bu defa olumsuz anlamda başını salladı.

“Peki görecek misin? Geri dönmenden önce?”

Hafifçe gülümsedi. “Cesaretimi toplamaya çalışıyorum.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Onu görmenin hiç tuhaf hissettirmemesi çok tuhaftı. Tabi ki burada olacaktı. O benim ablamdı. Yine de onu görmek sanki ölümden dönmüş birini görmek gibiydi.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi.

“Annem öyle demiyor.”

“Onun bazen tam bir kaltak gibi davrandığını biliyorsun.”

Haksız sayılmazdı. “Doğru diyorsun,” dedim.

“Ve de yalancı,” diye ekledi Kitty.

Kaşlarımı çattım. “Ben öyle demezdim.”

Kit konuyu değiştirdi. “Nasılsın?”

“Dünyada bu soruyu cevaplandıracak uygun kelimeler olduğunu sanmıyorum.”

Hak verircesine omuz silkti ve yeni bir bakış açısı denedi. “Nasil hissediyorsun?”

“Fiziksel olarak mı? Yoksa duygusal olarak mı?”

“İkisi de.”

Ama ben bunların hiçbirini onunla paylaşmak istemiyordum. Böyle hassas konulardan konuşmak, onun uzun zaman önce kaybettiği o yakınlığı tekrar sağlayacaktı. “Bavul ne için?” diye sordum.

“Belki akşamları burada kalabilirim diye düşündüm. Seninle. Bilirsin, annem burada olmadığı zaman.”

Tekerlekli sandalyeme bir göz attım. Açılıp bir yatağa dönüşebilmesi gerekiyordu, ama nasıl olacağını hayal edemiyordum.

Başımı salladım. “Hayır.”

“Ne hayır?”

“Hayır, burada kalmamalısın.”

“Yanında birini istemiyor musun?”

“Seni istemiyorum.”

Hafifçe kaşlarını çattı. “Bana kızgın mısın?”

Başımı çevirdim. “Seni görmek tuhaf. Hayatım şu an yeterince garip zaten.”

“Yardım etmek istiyorum.”

“Evet, ama edemiyorsun. İşleri daha da kötüleştiriyorsun.”

Cevap vermedi. Bunu düşünmediği belliydi.

“Kimle kaldığımı bilmek ister misin?” diye sordu sonra, sohbet eder gibi bir tavırla, ve ben itiraz edemeden devam etti.

“Şişko Benjamin. Liseden. Hatırlıyor musun?”

Klasik bir Kitty hilesiydi bu: her şey yolundaymış gibi numara yapmak, ta ki insanlar öyle olmadığını unutana kadar. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Cevap vermedim.

“Beni arka camları kırık o Jettasıyla eve bırakmaya çalışırdı hep, hatırlıyor musun?”

“Sen az önce çocuğa Şişko Benjamin mi dedin?”

“Ona herkes öyle der.”

“Biraz zalimce görünüyor.”

“Bunu önemsemiyor. O sevimli şişmanlardan. Her neyse, o zamanlar benden çok hoşlanıyordu ama ben ona yüz vermemiştim, çünkü tombuldu ve tuhaf bir saç kesimi vardı. Ama şimdi, o kadar da şişman değil – daha çok ‘toplular’ diyebiliriz. Aslında sevimli. Bayağı sevimli. Ya da belki de benim standartlarım düştü. Her neyse, onun evindeki çekyatta

kalıyorum, ve sanırım hala benden hoşlanıyor ve eminim ki yakın zamanda oradan ayrılmazsam sonunda onunla yatacağım.”

Bakışlarına karşılık vermedim. Burada kalmak istemesi için sunduğu bahane bu muydu yani? Böylece Şişko Benjamin dediği bir adamla yatmayacaktı?

Omuz silkti. “Keşke burada kalabilseydim.”

“Bunu bana tekrar sorma.”

“Sormuyorum zaten! Sadece *keşke* dedim.”

“Her istediğimizi elde edemeyiz.”

“Sadece onunla yatmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman yatma.”

Tekrar omuz silkti. “Hayır demeyi hiç beceremem.”

Gözlerine baktım. “Ben beceririm.”

Üç yıl sonra aniden hayatıma girip de benimle oğlanlar hakkında konuşamazdı. Böyle aniden ortaya çıkıp da her şeyin eskisi gibi olacağını umacak kadar saf olamazdı.

“Her neyse,” dedim. “Ben çok yorgunum, yani...”

“Sorun değil,” dedi Kitty, ima ettiğim şeyi anlamazdan gelerek. “Yanımda dergi getirmiştim.”

Başımı salladım. “Gitmen gerek.”

Biraz daha yaklaştı. “Gerçekten kalmak istiyorum.”

Tekrar başımı salladım. Yüzümü yana çevirdim ve o vazgeçip gidene kadar da tekrar bakmadım.

Sekiz

Ertesi sabah, hastane odamla ilgili yeni bir şey öğrendim: Akustiğı harikaydı.

Bu, sabah ritüellerimden sonra oldu: sünger banyosu, bir yatak tepsisinin içine diş fırçalama, ilaçlar, katater değişimi, bağırsak boşaltımı, jöle ve yulaftan oluşan kahvaltı, Priya'yla beraber üç defa sandalyeye oturup kalkma ve iki başarısız parmak kıvrırma denemesinden oluşan fizik tedavi.

Kapım hemşire odasının tam yanındaydı. İlk defa, ilaçlar ve tıbbi emirlerle ilgili konuşmaları duyabildiğimi fark ettim. Birilerinin klavyeyle yazı yazışını duyabiliyordum. Birisi Starbucks'a gidiyordu. Bir hademe hemşirelerden biriyle flört etmeye çalıştı, ama hemşire anında onu geri çevirdi.

Sonra Nina'nın sesini duydum, diğerlerinden daha yüksekti. "Seninle bu program hakkında konuşmalıyım."

Biraz genizden gelen bir erkek sesi cevap verdi. "Tamam, konuş."

"Bu hastaya Ian'ı vermişsin."

“Evet.”

“Onun bir başkasına verilmesi gerektiğini kartında defalarca belirttim.”

“O notları gördüm.”

“Ve onları görmezden mi geldin?”

“Bak, Ian’ın programı şu an oldukça boş.”

“Evet. Ve bunun bir sebebi var.”

“Yani Ian’ın bu hastayla çalışmak için yetersiz mi olduğunu söylüyorsun?”

“Onun bu hastayla uygun bir eşleşme olmadığını söylüyorum. Bunu sen de biliyorsun. Bunun herkesin suratında patlamasını mı umuyorsun diye merak etmiyor değilim açıkçası.”

“Ne demek istiyorsun Nina?”

“Bence ne demek istediğimi biliyorsun Myles.”

Tanrım. Bu Myles denen adam salağın tekiydi.

“Ian’ı alaşağı etmeye çalıştığımı mı söylüyorsun? Yani hepimiz Ian’ın kendi kendini yok ettiğini izleyebilelim diye bu hastanın tedavisini feda mı ediyorum sence?”

“Evet.”

“Eh, bunu yapmama gerek yok. O adam bir saatli bomba. Bunu kendi kendine de yapabilir.”

Nina bunu kabul etmedi. “Bu hastayla yapmayacak. Kız zaten sınıra gelmiş. Daha yeni nişanlanmış. Her şeyini kaybetti. Onu nazik ve cesaretlendirici biriyle eşleştirmen gerek – April’la, veya Rob’la.”

“Bütün programı tek bir hasta için tekrar düzenlemeyeceğim.”

Nina’nın sesi sertleşti. “Bir başkasına ihtiyacı var.”

“Başka herkes dolu.”

“O zaman biriyle değiştir.”

Ama Myles – sanırım bir çeşit yönetici falandı – belli ki kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyordu. Takip eden sessizlikte, onun öfkesini duyabiliyordum. “Bu senin kararın değil. Benim kararım. Ve eğer bana sorun çıkarırsan, yemin ederim ben de sana sorun çıkarırım. Program olduğu gibi kalıyor.”

Bundan sonra yürüyüp gitmiş olmalıydı, çünkü birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Nina ve diğer hemşirelerin onun hakkında “kıskanç”, “kontrol manyağı”, “küçük Napolyon” gibi kelimeler kullanarak konuştuklarını duydum. Eğer herhangi bir şeyi eğlenceli bulacak durumda olsaydım, bunu eğlenceli bulabilirdim. Eğer bahsettiği hasta – önem verdiği her şeyi kaybetmiş olan – ben olmasaydım.

O anda odanın dışında bir İskoç aksanı duydum. “Eğer teselli olacaksa, ben de değiştirmeye çalıştım. Dün Myles’la konuştum.”

“Yeterince denememişsin.”

“Asla istediğim bir şeyi yapmaz.”

“Onun sana zorbalık etmesine izin vermezdin sen.”

“O zamanlar patronum değildi.”

Nina ciddi bir ses tonuyla konuştu. “Ona iyi davranman gerekiyor Ian.”

Ian’ın sesi de ciddiydi. “Bu onu güçlendirmeyecek.”

İki saniye sonra odamın kapısı açıldı.

“Terapi zamanı, Maggie Jacobsen,” dedi gözlerime bakmayarak. Sandalyemi yatağın yanına getirdi.

“Adım Margaret,” dedim. Cevap vermeyince devam ettim. “Margaret’ı tercih ederim.”

“Margaret gibi görünmüyorsun” dedi. Ölümüne ciddiydi.

“Bu senin kararın değil, değil mi?”

“Tamam Maggie. Sen ne diyorsan.”

Transfer tahtasını alıp yatağı ve sandalyenin kolçağını alçalttı, ve tahtayı ikisi arasında bir köprü oluşturacak şekilde ayarladı.

Sonra dönüp kapıya yürüdü.

Bekle—ne? Nereye gidiyordu? Bu Maggie olayıyla onu kızdırmış mıydım? Gerçekten bir saatli bomba mıydı? Tam şu anda kendi kendini mi yok ediyordu? “Bana yardım etmeyecek misin?”

Durdu ama dönmedi. “Hayır. Hazır olduğunda çağırma düğmesine bas.”

Ve sonra, yalnızdım. Ben, tahta, ve sandalye. Tabi bir de baldırıma bağlı bir katater torbası.

Bu çözülmesi gereken bir problemdi, doğruya doğru.

Yatağın kontrol düğmesini buldum ve oturur duruma getirdim. Sonra da kalçamı tahtaya yaklaştırdım. Yoga pantolonum düşük beldi ve manşeti yatağın parmaklığına takıldı, ama kurtardım. Kenarda durdum, kendimi altında sert hastane döşemesinden başka bir şey olmayan tahtaya geçirmeye hazırlanırken, kazadan beri ilk defa korktuğumu hissettim. Aslında, kazadan sonra ilk defa *bir şey* hissettim. Durdum, yorulmuştum, ilk hissettiğim şeyin neden kahkaha olamadığını merak ettim. Ya da neşe.

Biraz daha yaklaşp bütün ağırlığımı avuçlarıma verdim. Kaslarım uyuşmuş olsa da hala çalışıyordu – ki bu iyi bir şeydi, ama iş görmeyen bacaklarım yüzünden dengemi kaybettim. Biraz yalpaladım, dengemi yeniden sağlayana kadar bekledim. Sandalye en fazla otuz santim uzaktaydı, ama aramızda bir futbol sahası varmış gibi hissediyordum. Uzaklığa baktım, bir santim ilerledim, dengemi kaybettim ve bekledim. Sonra yine,

ve yine. Bir süre sonra, pantolonumun kumaşında, baldır kısmında iki ıslak bölge olduğunu fark ettim, yalnızca fazla konsantre olduğumu düşünmüştüm, ama aslında ağlıyordum. Muhtemelen bir süredir.

Yolun yarısında ara vermeye karar verdim.

Tam o anda Ian içeri girdi. “Tanrım, daha bitirmedin mi? Ben bu arada bir fincan kahve içip gazeteyi okudum.”

Eğer ben başka birisi olsaydım, sorun olmazdı. Eğer arkadaş olsaydık, onu benim tarafımda olduğunu bilseydim, eğer bir bağlantımız olsaydı—bana komik bir şekilde takılıyor olabilir. Bu şekilde ise, sadece kaba bir yabancıydı.

Ona baktım, ve yüzümü görünce—ki eminim şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı—katı duruşunun sarsıldığını gördüm, gelip omuzlarımı sabitledi.

“Seni tuttum,” dedi. “Şimdi devam et.”

Ian gelince, çok daha hızlı ilerledim—ve farkına bile varmadan, terapi odasına giden yolda arkasından sandalyemi sürüyordum. Biriyle beraber olduğum ve kendimi bu kadar yalnız hissettiğim başka bir zamanı hatırlamaya çalıştım. Konuşmadı. Bana bakmadı. Onun tek başına yürüyüşe çıkmış olduğunu düşünebilirdiniz.

Kapıda durup açtı, bunun güzel bir jest olduğunu düşündüm, ta ki ağzını açıp konuşana kadar. “Hayır,” dedi, ben yanında geçerken. “Tekniğin tamamen yanlış.”

Sanki bunu yüzlerce kez denemişiz gibi, sesi bıkkın çıkıyordu.

“Peki,” dedim. “Bunun bir tekniği olduğunu bilmiyordum, ve bunu ilk kez yapıyorum, bu yüzden...”

“Kimse sana sandalyeyi nasıl kullanacağını göstermedi mi?”

Başımı salladım.

“Bu terapinin ilk kuralıdır.”

“Sanırım hala önşartlardayız.” Bir üzücü espri denemesi daha.

Gülümsemedi. Bunun yerine gözlerime bakmak için eğildi, sonra bir anda pazularımı sıktı. Derken, hayati önemi olan bir bilgi verecekmiş gibi bir ses tonuyla, “Kollar bacaklarla aynı değildir,” dedi.

Ona *sahi mi?* anlamında bir bakış attım.

“Demek istediğim,” diye devam etti aynı ciddiyetle. “Bacaklarla aynı işleri yapamazlar. Aşırı yüklenerek onları zorlamak istemezsin.”

“Bu konuda bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

“Büyük resme baktığında, haklısın,” dedi. “Ama detaylara bakman lazım. Yani sandalye tekniğine.” Elini benimkinin üstüne koydu—onun elinin benimkinden daha sıcak olduğunu fark ettim—ve onu alıp tekerleğin kenarına yerleştirdi. “On kısa itiş yerine, bir defa güçlüce itip ilerlemelisin.”

Elimi tekerleğin arkasına doğru indirdi ve tekerleğin kenarını tutarak nasıl iteceğimi gösterdi. Sonra elimi öne arkaya hareket ettirerek ittirdi, ama koridora kendimi korkutacak kadar uzun süre bakınca sandalyeyi durdurdum. Bu arada elimi hafifçe yaraladım.

Ian arkamda koşturuyordu. “Eldivene ihtiyacın var,” dedi sadece.

Sonrasında dönmeyi, olduğun yerde dönmeyi ve zıplamayı çalıştık – ama tam olarak pratik yapmadık. “Zıplama gerçekten gerekli mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi ama sebebini açıklamadı.

“Neden?”

“Çünkü sandalyeni kontrol etmeyi öğrenmen lazım.”

“Niye?”

“Çünkü her türlü alanda kullanabilmeyi becermen gerek.”

“Mesela Büyük Kanyon’a geziye gideceğim zaman gibi mi?”

Bana baktı. “Basamaklarla karşılaşacağın zaman gibi. Ya da çukurlarla. Ya da bir tümsekle.” Arkasını döndü. “Eğer bir yere gitmek istiyorsan, nasıl gideceğini bilmen lazım.”

“Bir yere gitmek istemiyorum.”

“İsteyeceksin,” dedi bütün uzunluğu, atletikliği ve yapısıyla yürürken. Vücudunun bu kadar iyi olması zalimceydi, ve üniforması bütün kadınların kalp çarpıntısıyla mükemmel bir poposu olduğunu itiraf edeceği şekilde kalçasında duruyordu. Gerçekten harika bir fiziği vardı. Kendimi tam olarak onunla karşılaştırmıyordum, ama böyle bir gürbüzlüğün yanında olmak da beni ekstra zayıf ve güçsüz hissettiriyordu. Başımı çevirdim.

Sonuç olarak, küçük tekerlekli sandalye kullanma dersimiz bizi terapi salonuna geciktirmişti, bu yüzden de imzamızı biraz geç attık, ki bu durum Ian’ı rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Saati işaret etti. “Geç kaldık,” dedi, sanki bu benim suçummuş gibi.

Sanki önemi varmış gibi.

Ian bazı ekipmanları toplarken ben de etrafıma baktım. Eğer bir şeyleri takdir edecek durumda olsaydım, spor salonunu takdir ederdim. Her türlü makine, renkler ve oyunlar vardı. Basket atışı makinesi, halka atışı ve iki pinball makinesi vardı – *Yıldız Savaşları* ve *Galaksinin Koruyucuları*. Tam bir spor salonu gibi her yerde ağırlıklar ve aynalar vardı, aynı zamanda yürüyüş çubukları, duruş çerçevesi ve tam bir vücut takımı da vardı. İnce motor becerileri geliştirmek için kilitler, mandallar ve vidalardan oluşan bir tahta ve fasülye torbası oyunu vardı. Bir sıra egzersiz basamağı, küçük bir trambolin ve yan yatmış bisikletler duruyordu. Hatta tuhaf bir mavi renge boyalı, bir

yanı ezilmiş bir araba bile vardı, sanırım stres atmak isteyen insanlar içindi. Tepede ise Eagles ve Van Morison ezgileri çalan bir ses sistemi vardı.

Eski ben etrafta dans etmek isterdi, ama yeni ben bir çuval un gibi sandalyemde öylece oturuyordum.

Ian adımı her hasta için ayrı bölümlerin olduğu, hedeflerin, gülen yüzlerin ve cesaret verici sözlerin bulunduğu beyaz bir tahtaya yazdı. Beklerken diğer antrenörleri izledim – istisnasız hepsi aşırı neşeli ve iyimser tiplerdi. Gürültülü bir şekilde gülüyor, beşlik çakıyor ve hastalarına “şampiyon,” diye sesleniyorlardı. Pohpohluyorlar, cesaretlendiriyorlar ve neşelendiriyorlardı. Müziğe eşlik ediyorlardı.

Adının Rob olduğunu bildiğim topuzlu bir adam, seksen yaşındaki bir kadına yürüyüş bandında yardım ediyordu—ve onunla flört etmediği zamanlarda onun olumlu tepkilerini görecektik kadar dikkatini veriyordu. April adında bir kadın antrenör, kırk yaşlarında görünen tekerlekli sandalyedeki hastasıyla basket atışları yapıyor, her isabetli atışında beşlik çakıyordu. Sanki koca bir fitness ve iyileşme partisi gibiydi. Her tarafımda insanlar yürüyor, konuşuyor, birbirlerine meydan okuyorlardı—hastalar kederli olduğu zamanlarda bile antrenörlerin neşesinden bir şey eksilmiyordu.

Benim antrenörüm hariç.

Dönüp kaşlarını çatmış ve çenesini sıkmış olan Ian’a baktım. O kadar ciddi, o kadar suratsız, o kadar neşeden uzak görünüyordu ki, adeta kafasının üstünde bir huysuzluk çizimi varmış gibiydi.

Programının bu kadar boş olmasına şaşırmamalı, diye düşündüm.

“Yine geç kaldın Ian” cümlesini duydum. O genizden gelen ses. Nina’yla konuşurken duyduğum sesin aynısı. Kafamı kaldırıp bize doğru yaklaşan Myles’a ilk defa baktım.

Üniformasının üzerine giydiği kırmızı kapüşonlu hırkayla çakışan dalgalı kızıl saçları ve küçük kahverengi gözleri vardı. Görüntüsü ve sesi tıpatıp uyuşuyordu.

Ian cevap vermedi.

“Bunu rapor etmekten nefret ediyorum,” diye devam etti Myles Ian’ı süzerek. “Ama kural kuraldır.”

Ian ısrarla tepkisiz kaldı, gözleri ifadesizdi.

“Saate bakmalı ve dakik olmalısın.”

O anda, Ian’ı savunmak istememiştim, ama yaptım. “Koridorda bana tekerlekli sandalye kullanma teknikleri konusunda yardım ediyordu,” dedim. Öylece ağzımdan çıkıvermişti.

Myles’in gözleri bana kaydı. “Bu fizik tedavi değil. Ergoterapi.”

“Ama benim tekniğimi düzeltiyordu.”

“Bu onun işi değil,” dedi Myles. “Değil mi şampiyon? Bu senin işin değil.”

Ian çenesini sıktı.

Myles devam etti. “İnsanların senin işini beceremediğini düşünmelerini istemeyiz.”

Tekrar tartışmaya başladım, ama Ian bana bir bakış attı.

Myles ona yem atıyordu. “İnsanların burada işin olmadığını düşünmelerini istemeyiz.”

Ian: Sessizlik. Sonra daha fazla sessizlik.

“Güzel sohbetti,” dedi Myles bir dakikalık sessizlikten sonra Ian’ın omzuna vurarak.

Sonra bana döndü. “Eğer daha fazla tavsiyeye ihtiyacın olursa, bana gelmeni öneririm. Hemen köşedeki ofisteyim.”

Ian’ın elini yumruk yapıp açtığını gördüm.

Sonra Myles Ian'ı işaret etti ve sahte bir ilham vericilikle "Git ve mucizeler yarat," dedi.

Bu adam yumruklanmak mı istiyordu? Ben bile onu yumruklamak istiyordum. "Üzgünüm," dedim, spor salonunun uzak bir köşesine gittiğimizde. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Bana yardım etme," dedi Ian başını sallayarak. "Bunu bir daha yapma."

Ve yürüyüp gitti.

Odanın karşısındaki bir minder masasına gitti ve onu takip etmediğimi görünce öfkelenmiş göründü. Bana "buraya gel," diye işaret etti, ben de tekerlekli sandalyemi ona doğru sürdüm.

Ona ulaştığımda, bana bir transfer tahtası uzattı. "Ne yapacağını biliyorsun."

Daha önce sandalyenin kolunu kendi başıma indirmemiştim, bu yüzden mandalı bulmam bir dakikamı aldı – bu arada Ian pencereden dışarıyı izleyip sabırsızca iç çekiyordu.

"Bu kadar acelen varsa, bana yardım edebilirsin."

"Ben bunu senin için yapamam. Bunu sen kendin için yapacaksın."

"Senden bunu benim için yapmanı istemiyorum. Sadece yardım edebilirsin diyorum."

"Bu noktada ikisi aynı şey."

Başka bir antrenörün bunu oyuncu bir tavırla söylediğini hayal edebiliyordum, ama Ian ancak bir seri katil kadar oyuncu olabilirdi. Sessiz ve gergindi, ve şimdi – o Myles denen herifi gördüğünden beri – düşmanca davranıyordu. Bunun bana karşı olmadığını hissediyordum, ben sadece arada kaynamıştım. Vücudundan adeta hınç yaylıyordu – bunu

yüz ifadesinden, yürüyüşünden ve bir heykel gibi hareketsiz duruşundan anlayabiliyordum – ve ben de onun yanında kalmak zorunda olan şanssız kişiydim.

Tam bunu düşündüğümde, topuzlu adam, Rob, hastasının yaptığı muhteşem ve ilham verici bir şeyden dolayı bir neşe çılgılığı koyuverdi. Sonra odadaki herkes durup alkışlamaya başladı.

Ian hariç.

“Devam edelim,” dedi beni minderlere doğru yönlendirerek.

Hareket ettim, kolçağı indirdim, ve sonunda kendimi tahtanın üzerinden geçirip mindere indirdim, ama Ian’ın huysuz, sabırsız, rahatsız tavırları olayları kolaylaştırmıyordu. Ya da hızlandırmıyordu.

İşim bittiğinde, nefes nefese kalmıştım.

Daha nefesimi toplayamadan, Ian bana doğru eğilip yanıklarına dikkat ederek beni mindere yatırdı, ve neler yapıp yapamayacağımı görebilmek için bir egzersiz serisine başladı. Ne yapacağını açıklamadığından ilk önce beni kaldırdığını düşündüm. Bu yüzden o eğilince ben de eğildim ve suratımı boynuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğa geçirmeyi başardım. Bir saniyeliğine, geri çekilmeden, kaşındıran, traşsız boynunu, sıkı kaslarını ve tuzlu, ketenimsi kokusunu hissettim.

Aslında beraber gülebileceğimiz, komik ve biraz da utandırıcı bir an olabilirdi, ama Ian bunu küçültücü bir hale getirmeyi başardı. Ona baktığımda aşırı öfkeli görünüyordu. “Aşağı,” dedi minderi işaret ederek, sanki bunu bana yüzlerce kez açıklamış gibi.

Kendimi utanmış hissettim. “Tamam,” dedim.

Sonrasında, neler yapabileceğimi ölçmeye başladık. Kendi kendime oturabiliyor muydum? (Zar zor. Bol bol homurdanarak). Yuvarlanabiliyor muydum? (Evet. Acemice,

ama evet). Sırt üstü uzanıp dizlerimi kaldırabiliyor muydum? (Aslında evet. Ama baldırlarım zayıftı ve jöle gibi titriyordu). Köşeye oturup bacağımı uzatabiliyor muydum? (Hayır. Yanından bile geçmiyordum). Yüzüstü uzanıp ayaklarımı kaldırabiliyor muydum? (Yarıyola kadar). Ayak parmaklarımı gerebiliyor, kıvrılabiliyor ya da uzatabiliyor muydum? (Hayır, hayır ve hayır). Sonunda, genel bir fikrimiz vardı. Dizden yukarısı, tam olarak olmasa da çalışıyordu. Dizden aşağısı ise başka bir hikayeydi.

Bu süreç sanki saatler sürmüştü gibiydi, bense nefes nefeseydim ve titriyordum. Bacaklarımın tam olarak çalışmadığını biliyordum, ama bunu bölgelere ayırmak – ki bölgelerden kastım bacaklarımın ve ayaklarımın her bir kasını özel olarak çalıştırmaktı – bunu daha gerçek bir hale getirmişti. Aslında, ne yapıp yapamadığımı da öğrenmek istemiyordum. Bu yeni, kırık versiyonumu gözlemlemek, her şeye hak etmediği bir gerçeklik kazandırıyordu.

Fakat Ian mutsuzluğumun farkındaysa da, bunu önemsiyor gibi görünmüyordu. Her şeyi test etmeye devam etti: bilekler, ayak parmakları, baldırlar, kalça kasları. Bacaklarımın tamamında küçük bir iğne batırarak baskı testleri yaptı, ve elindeki karta defalarca “düzensiz” yazdığını gördüm.

Çalışmayan kaslarımın listesini tutuyordu. Beklediğimden daha uzun bir listeydi, ama adil olmak gerekirse bacaklarda bulunan kaslar da beklediğimden fazlaydı. Ian’ın “çalışmayanlar” listesi, “biceps” kelimesi ile başlayan Latince isimli pek çok bacak kası içeriyordu, ki “biceps,” daha çok kol kasını andırdığı ve kollarım iyi durumda olduğu için bu biraz kafa karıştırıcıydı. Ian beni görmezden gelerek listesine devam etti, ve liste sonunda şu haldeydi:

biceps femoris

biceps semitendinosus

biceps semimembranosus
 tibialis—anterior
 and posterior
 peroneus longus
 gastrocnemius
 soleus
 flexor digitorum longus

bu kaslardan bazılarının ne olduğunu sorsam mı diye düşündüm, ama liste uzadıkça bilmek istemediğime karar verdim.

Bu durum fiziksel olarak yorucu ve duygusal olarak bunaltıcıydı, ama tüm bu tecrübenin en kötü tarafı, konuşmuyor olmaktı.

Ben gerçekten bayağı konuşkan biriydim. Annem sizinle perdeler ve onları olmak için Guantanamo'ya kimin gideceği hakkında konuşuyor olabilirdi, ama sizinle konuşurdu. Babam annemi sakinleştirebilirdi, ama bunu sözlerle yapardı. Hayatım boyunca, bir insanla baş başa kalıp da Ian'la olduğu gibi az konuştuğumu hatırlamıyorum. Bütün bir öğleden sonra boyunca birbirimize söylediğimiz kelimelerden tam bir cümle bile kurulamazdı.

Bu beni rahatsız ediyordu. İçgüdüsel olarak.

Ama bu konuda bir şeyler yapmak için fazla yorgun, moralsiz, çökmüş, cesaretsiz ve uyuşuktum. Lanet olsun, sohbet açmak Ian'ın işiydi. Diğer bütün antrenörler—ki gözlem yapmak için bayağı zamanım olmuştu—konuşma işinin büyük bir çoğunluğunu yapıyor, hastalarına sohbet zevkini sunarak konuşmaya kafa yormadan işini yapmasını sağlayıp onların göreve odaklanmasına yardımcı oluyorlardı.

Ian'la, sohbet zevkinin tam tersini yaşıyordum. Rahatsız bir sessizliğin tiksintisini yaşıyordum. Buna ek olarak odadaki

en kötü antrenöre sahip olduğumu bilmenin hayal kırıklığı da vardı.

Sessiz, aksi ve acımasız. Diğer neşeli tipler gidene ve vücudum jöleye dönene kadar seansı bitirmedik. Sonunda Ian'ın sandalyeye dönmeme yardım edeceğinden emindim, ama sadece tahtaya vurup pencereye dönmekle yetindi.

Tahtaya bakarak uzun uzun iç çektim.

Yardım istemedim, çünkü etmeyeceğini biliyordum.

Tam sabitlenmemiş olan katater tüpümü düzelttim ve popomu yan yan tahtaya doğru sürüklemeye başladım.

Ama tahmin ettiğimden daha fazla yorulmuştum, çünkü tam sandalyeye ulaşmıştım ki, ağırlığımı koluma verdiğim anda, dirseğim kaydı ve aşağı doğru kaymaya başladım.

Yere çarpmalıydim, ama düştüğümü fark ettiğim anda Ian beni yakaladı. Dikkatinin pencereden dışarda olduğuna yüz dolara bahse girebilirdim, ama gözünün ucuyla beni izliyor olmalıydı, çünkü ne olduğunu bile anlamadan, onun sağlam kolları tarafından yakalanmış ve sandalyeme oturtulmuştum.

“Teşekkürler,” dedim, düşmeme aslında bir bakıma onun sebep olduğunu hatırlamadan önce.

Doğrulmadan önce ifademi kontrol etti, ilk defa gözlerime baktı. “Seni yordum,” dedi.

“Birden fazla şekilde,” dedim. Gözlerinin mavi oluşu dikkatimi çekti. Koyu maviydi – neredeyse lacivertti.

“Bugün iyi çalıştın.”

Ne kadar kızgın olsam da, bunun farkında olması tuhaf bir şekilde iyi hissettirmişti. *Ve sen, diye düşündüm, pencereden dışarıyı izledin.*

Bir saniyelğine daha yüzümü inceledi, sonra doğruldu. “Odana dönme zamanı geldi,” dedi. Başka antrenörlerin çalışması biten hastalarının sandalyelerini ittiklerini

görmüştüm – özellikle de yaşlı ve yorgun olanların – ve Ian'ın da aynısını yapacağını düşünmüştüm.

Yanılmıştım. Tabi ki.

O ve mükemmel poposu çıkışa doğru yürüdü, benimse sandalyemle peşinden sürüklenmekten başka çarem kalmadı.

Kapıda, hasta isimlerinin yazdığı beyaz tahtanın önünde Ian durdu. İsmimin altında boş bir kutu vardı. Diğer hastaların kutuları yıldızlar, gülen yüzler ve kalplerle doluydu, ama Ian benimkine yalnızca siyah bir X koydu.

Ki şu anda tam olarak böyle hissediyordum.

Dokuz

ODAYA DÖNDÜĞÜMÜZDE, daha önce hiç görmediğim bir hemşire bizi azarladı. “Ian, kırk beş dakika önce dönmüş olması gerekiyordu.”

Öyle mi? Gözlerimi kısarak Ian’a baktım, ama o beni görmezden geldi.

“Bırakmak istemedi,” dedi. “Makine gibi.”

“O şu an bana gerekli.”

“Tamamen senin.”

Tam o anda, annemin bana aldığı yeni cep telefonu çaldı. Daha önce zil sesini hiç duymamıştım—çok gürültülü ve keskindi—ve hepimizi yerinden sıçrattı. Ian telefonu komodinden alıp bana uzattı.

“Alo?” dedim.

Bir erkek sesiydi. “Margaret Jacobsen?”

“Evet?”

“Simtex Halkla İlişkiler’den Neil Putnam.”

Yeni işim! Aman Tanrım – tamamen unutmuştum. Ne olduğunu açıklamalı mıydım? Yoksa çoktan biliyorlar mıydı? Onlarla yaptığım görüşme sanki yüzyıl önce bir başkasının hayatında gerçekleşmiş gibiydi.

“Hatırladım,” dedim, kısa bir duraksamadan sonra. Neil Putnam bana resmileşmeden önce işi aldığımı söyleyen adamdı. “Nasılsın?”

“Gayet iyiyim.” Sesi fazla neşeliydi, ama ilk başta fark etmedim. “Hey,” diye devam etti, sanki o anda aklına gelmiş gibi. “Yukarıdakilerin seninle ilgili resmi kararlarını verdiklerini haber vermem söylendi.”

Nefesimi tuttum. Bu imkansız bir problemdi. Yirmi sekiz yaşındaydım ve okulu yeni bitirmiştım, benim kadar tecrübesiz birinin asla alamayacağı hayallerimdeki işe girmiştım, ve bu gerçekten hayatımın fırsattı, oysa ben şu anda yardımsız işeyemiyordum bile ve bu durumun tadını çıkarmam imkansızdı. Ya gelecek hafta başlamam gerekirse ne olacaktı?

Daha önce zorlukla karşılaşp da pes ettiğim hiç olmamıştı. Bu vazgeçmeyen tarafım, bana başla dedikleri an kıcımlı bir Ann Taylor takımının içine sokup şirketlerine koşturmasını söylüyordu. Ama sesi daha yüksek çıkan diğer tarafım – ki o tarafımdan şu an bir katater tüpü çıkıyordu – oysa ben şu anda düşüncelerimin “lojistik çevre konularıyla stratejik ve eylemsel seviyede ilgisi olması”nı geç, bu hastane odasından ayrılmayı bile istemiyordum.

Tek umudum ertelemekti. Belki başlama tarihim yazın ilerleyen zamanlarına çektirebilirdim. Normale dönmem ne kadar sürerdi? İki ay belki? Ya da dört?

Ama tam bunu söylemek için ağzımı açtığım anda, Neil Putnam konuştu. “Başka bir adayla devam edecekler.”

“Anlamadım?”

“Daha tecrübeli biriyle.”

“Ama işi aldığımı söylemiştin!”

“O zaman resmi değildi. Sonra daha iyi bir aday geldi.”

Gözlerimi kapattım.

“Sana resmi bir mektup gönderecekler, ama biz önceden haber vermek istedik.”

“Anlıyorum,” dedim sonunda. “Tabi ki.” Bir şekilde kazayımı duymuşlardı? Başıma gelenleri biliyorlar mıydı?

“Sana iyi şanslar dileriz, umarım en kısa zamanda tekrar ayaklanırsın.”

Sanırım biliyorlardı.

Kapatma tuşuna bastım ve uzun uzun iç çektim. “Lanet olsun!”

Başımı kaldırdığımda Ian ve yeni hemşirenin beni izlediğini gördüm.

“Az önce kovuldum,” diye açıkladım. “Aslında öyle sayılmaz. Henüz resmi değildi. Ama kazadan önce işi aldığımı söylemişlerdi. Bu benim hayallerimdeki işti. Ve çok başarılı olacaktım.”

“Bunu yapamazlar!” dedi hemşire, büyük bir sempatiyle, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi.

“Tabi ki yapabilirler,” dedi Ian. “Dünyanın düzeni bu.” Bu tarafta sempati yoktu. Tebeşir gibi kupkuruydu.

“Kötü şans,” dedi hemşire, ve elimi alıp sıktı. O bana dokunana kadar kendi ellerimin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim. “Kötü haberler aldığına üzüldüm.”

Omuz silktim. “Sorun değil,” dedim, ve bir bakıma öyleydi de. Aslında rahatlamıştım. En azından bu zorlukla yüzleşmek zorunda değildim.

Bu günlerde hayatımda yeterince zorluk vardı.

Ama büyük resme bakıldığında, bu bir sorundu. O işi istiyordum, evet, ama aynı zamanda ihtiyacım da vardı. Parlak geleceğimin inancıyla bir apartman dairesi almıştım. Ödemem gereken öğrenim kredilerim, araba taksidim, kredi kartı borçlarım vardı. Ayrıca, bu durumda hastane faturalarının da ne durumda olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Geleceğim hakkındaki endişeler, içimi bir toz bulutu gibi sardı. Eski hayatımın bir parçası daha kaybolup gitmişti.

İçimde dönüp duran hislerle ilgili tuhaf olan şey şuydu: onları yoğun bir şekilde hissediyordum – ama aynı zamanda, onları neredeyse hiç hissedemiyordum. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum, ama doğruydı. Aynı anda hem panik olmuşken, hem de bomboş hissediyordum. Bir gün yeniden normal hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum – ama bir yandan da bunun çok uzun zaman sonra gerçekleşmesini umuyordum.

Hiç olmasa da olurdu.

Ian çoktan işine dönmüştü. “O zaman,” dedi geri çekilerek. “Bir üzerinden geçelim. Bugün neredeyse bütün vücudunun haritasını çıkardık—ve önümüzdeki haftalarda, çalışan kısımları güçlendirip çalışmayan kısımları uyandırmaya çalışacağız.” Konuşurken gözlerini yazı altlığından ayırmadı, sanki bu konu, ya da genel olarak ben onu ölümüne sıkıyor gibiydim. “Omurilik yaralanmalarıyla ilgili durum budur, kimin gelişme göstereceğini, kimin göstermeyeceğini bilemeyiz. Senin eksikliklerin tamamen diz kapağı ve altı bölgesinde, bu yüzden oraya odaklanacağız. Sorun var mı?”

Pencereden dışarı bakarak cevabımı bekledi.

Başımı salladım.

“O zaman, yarın geri geleceğim,” dedi arkasını dönerken. “Ve bir dahaki sefere,” dedi omzunun üzerinden “Daha çok çabalamalısın.”

Hemşireyle onun gidişini izledik. Sanırım ondan rahatsız olmam gerekiyordu, ama kızamayacak kadar yorgundum. Aslında, o odadan çıktığı anda vücudumda kalan son enerji kırıntısının da beni terk ettiğini hissettim. Gün bitmişti. Tek yapmam gereken yatağa dönmekti. Sonra gözlerimi kapatıp kendimi boşluğa bırakabilirdim.

Ama tam transfer tahtasına dönmüştüm ki, kapıda bir başka figür belirdi.

Kitty.

Yine.

“Sana hayır demiştim,” dedim.

“Bu uzun zaman önceydi,” dedi Kitty.

“Bu dündü.”

“Belki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm.”

“Hayır.”

“Dün gece eve döndükten sonra Şişko Benjamin liseden beri benim at kuyruğumu sakladığını itiraf etti. Sonra da dilini kulağıma sokmaya kalktı.”

Ona ifadesiz bir yüzle baktım. “Benim şu anda yeterince problemim var,” dedim sonra. “Ama Şişko Benjamin’in senin kulağına soktuğu dili kesinlikle bunlardan biri değil.”

Kitty alınmış görünüyordu. “Senden problemlerimi çözmeni istemiyorum.”

“Evet istiyorsun. Hep yaptığın gibi.” Ama artık öyle değildi. Bunu ona söylememiştim, ama bu hakkını kaybetmişti.

“Bu sefer değil,” diye ısrar etti Kitty. “Bu sefer ben sana yardım etmek için buradayım.”

“Sana edemeyeceğini söyledim.”

Gözlerini kırptırdı.

O yüzden tekrar söyledim. “Burada olman işleri sadece daha kötü yapıyor.”

“Ya sana kapkek getirirsem?”

“Hayır.”

“Ya sana süprüntü romanlar ve o sevdiğin Tayland restoranından Çin böreği getirirsem?”

“Hayır.”

“Beni öylece gönderme,” dedi. “Bunu konuşalım. İçimizi dökelim.”

Sevimli olmaya çalışıyordu, ama sevimlilik için sabrım yoktu. “Ciddiyim,” dedim. “Git buradan. Evet git. Hatta New York’a dön. Şu anda seninle uğraşamayacağım.”

“Uğraşamayacak mısın? Yoksa uğraşamayacak mısın?”

“İkisi de.”

KİT GİTTİ, AMA ERTESİ gece tam akşam yemeğimi bitirirken tekrar geldi. Kurabiyelerle.

Onu yine gönderdim.

Sonraki gece makaronlarla tekrar geldi, ve ben de onu tekrar gönderdim.

Ve sonra, ondan sonraki gece, akşam yemeğinden sonra gelmediğinde, hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Onu görmeyi bekliyordum. Dahası, onu görme fikri artık tuhaf ve denge bozucu gelmiyordu. Aslında, sabırsızlıkla beklediğim bir şey haline gelmişti. Onun çılgın saçlarını ve dövmelelerini, bir tütü veya ona benzer gülünç bir kılıkta görünmesini bekliyordum. Getirdiği keklerden, brownilerden veya donutlardan bahsetmiyorum bile.

Benden vazgeçtiğini düşünüp endişelenmeye, ve o kadar soğuk davrandığım için pişman olmaya başladım.

Sonunda ortaya çıktığında, buraya yirmi dakikalık bir mesafedeki en sevdiğim pastaneden alınmış muhteşem bir çikolatalı pasta taşıyordu.

“Bana rüşvet mi veriyorsun?” dedim pastayı uzattığında.

“Sana gösteriyorum,” dedi. “Burada sadece evinde kalmam karşılığında Şişko Benjamin’e seksi lütuflar yapmak için bulunmuyorum. Burada sadece günlerini birazcık da olsa daha iyi hale getirmek için bulunuyorum. Kapkeklerle başlayarak.”

Kapkeke baktım. Sonra aldım.

“Ayrıca üç yıldır seni görmezden geldiğim için de özür dilerim.”

“İyi,” dedim bir ısırık alıp kekin çikolatalı kaplamasını damağıma bastırarak. Sonra yutkundum. “Kalabilirsin.”

“Sahi mi?”

Bir ısırık daha alıp yuttum, ve daha otoriter konuşmak için sesimi yükselttim. “Ama eğer işleri benim için kötüleştirirsen, gidersin.”

“Yapmam,” dedi Kit.

“Örneğin,” dedim, onu denemek için. “Şimdi yatma zamanı.”

Kit duvarımdaki saate baktı. “Saat daha dokuz bile değil.”

Kapkek birden gidivermişti. İşimiz bitmişti.

“Evet,” dedim, sanki bütün dünyanın yatma saati geçmiş gibi. “Yatağını hazırla da yatalım.”

Koltuğu açıp dolaptan aldığı çarşafı yatak yapmasını izledim. Kendi yastığını ve battaniyesini getirmişti, ikisi de ekoseli olduğu için kamp yatağı gibi duruyordu. Onu izlerken gördüğüm silüeti o kadar tanıdık ki, gözlerimin kendiliğinden kapandığını hissettim. O kadar yorgundum ki, bir daha uyanamayacak gibi hissediyordum. Burnunda o acayip halkayla mı uyuduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Birkaç saat sonra Kitty'nin yatağımın yanında fısıldamasıyla uyandım. "Hey. Hey! Uyan!"

GÖZLERİMİ YOĞUN karanlığa açtım. Kitty üzerinde R2D2 deseni olan bir pijama üstüyle tepemde dikiliyordu. Nefesim kesildi.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Kabus görüyordun."

Haksız değildi. "Boğuluyordum," dedim. "Uçağın içinde sıkışıp kalmıştım – suyun altında."

"Kötü bir şey olduğunu anlamıştım."

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Saçım—ondan kalanlar—terden nemlenmişti ve titriyordum. Kitty banyodan eski beyaz bir havlu getirip alnıma bastırdı. Sonra, hiçbir şey söylemeden yanıma kıvrıldı —boynuma dokunmamaya dikkat ederek. Kendi tarafına kıvrılıp saçlarımı okşadı. "Saçların mahvolmuş," diye fısıldadı.

"Yangından dolayı yandı," dedim.

"Eh, şanslısın o zaman," dedi, "çünkü bil bakalım beni son gördüğünden bu yana ne yapıyorum?"

"Söyle bana."

"Saç kesiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Berber misin?"

"Saç stilistiyim. Ünlüyüm aslında. Instagram'da kırk altı bin takipçim var."

"Ünlü müsün?"

Başıyla onayladı. "Dövme de yapıyorum. Brooklyn'de Beauty Parlor adında bir yerim var. Piercing de takıyoruz."

"Sen dövme mi yapıyorsun?"

“Evet. Dövmе ve saç kesimi. İkisini de yapıyorum. Başka ne var biliyor musun? Müdürle yatıyorum. Ya da belki o benimle yatıyordur... Sonuç olarak, bir kere uğranacak bir mekan.”

Müdürün adı Ethan’dı, ama uçlarını jölelediği palabıyıkları olduğu için herkes ona Bıyık diyordu. Kitty bile.

Kitty bana onun hakkında her şeyi sakinleştirici bir sesle anlatırken vücudumun yatışmasını ve titrememin durmasını bekledim – motorsikletini, yemek pişirme yeteneğini, hatta en sevdiği kitapları.

Sonunda, onun uzun uzun konuşmasına izin verdikten sonra, sordum. “Hep lakabını mı kullanıyorsun? Yani, şöyle mi diyorsun, ‘Hey Bıyık! Buraya gel!’ ya da, ‘Akşam yemeğinde ne var Bıyık?’ gibi?”

Bunu düşündü. “Aslında yüzüne karşı ‘Yık ediyoruz, sanki ismi buymuş gibi. Ama onun hakkında konuşurken Bıyık ediyoruz, lakap olarak.”

“O sana ne diyor?”

“Bunu söyleyemem,” dedi. “Biraz müstehcen.”

Onu son gördüğümde, resepsiyonist olarak çalışıyordu. Tulumlar ve tadilat yaptırmayı reddettiği üzerine olmayan gri takım elbiseler giyiordu. “Bayağı değişmişsin,” dedim.

“İyi yönde.”

“Belki. Burun halkası dışında.”

“Sevmedin mi?”

“İnek Elsie gibi olmuşsun.”

“Ama seksiyim.”

Kız kardeşim, burun halkalı saç stilisti. “Benim saçımı da düzeltebilir misin?” diye sordum.

“Elbette. Sana sevimli bir saç kesimi yaparım. Öncekinden daha güzel olur.”

Tabi ki olmazdı. Ama tartışmak için çok yorgundum.

“Yaz kampındaki o kızın saçını kesip onu ağlattığım zamanı hatırlıyor musun?” dedi.

“Aslında gayet güzel olmuştu.”

“Sadece istediğinden yirmi santim kadar kısaydı.”

Hatırlamıştım. “Ailesini aramış ve onu eve götürmelerini istemişti.”

“Ona bir hediye çeki göndermeliyim. Artık herkesin iyi görünmesini sağlayabiliyorum.” Beni dürttü. “Senin bile.”

Şaka yaptığını biliyordum. Yine de gözlerimi kapattım.

“Şaka yapıyordum,” dedi sessizleştiğimde.

“Annem bana bakamıyor bile,” dedim.

“Bu senin değil, onun problemi.”

“Yüzüm yandı.”

Kitty öfledi. “Güneş yanığından farkı yok. Aynı güneş yanığı gibi görünüyor. Kabarcıklar dışında. Önemli bir şey değil. Yarın sana gösteririm.”

Konuşmamızı dinlemek tuhaftı. Sanki bir başkasının konuşmasına kulak misafiri oluyor gibiydim. Bir yandan, her zamanki konuşmalarımızdan bir farkı yoktu, ileri geri, birbirimize takılarak. Birbirimizle konuşma yöntemimiz buydu, oyunbaz ve şakacı. Bu konuşma tarzı şu anki duruma uymuyordu, ama başka bir yöntem de bilmiyorduk.

O yüzden devam ettik. Her zamanki halimizin daha gri, boğuk, sessiz bir versiyonuyduk.

Gerçi şu anda söylediğim ve yaptığım her şey böyle hissettiriyordu zaten. Düz, renksiz, ve değişmiş.

“Kitty?” diye sordum bir süre sonra.

“Ne?”

“Burada kal olur mu? Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Zaten kalıyorum.”

“Demek istediğim, yanımda. Yatakta.”

“Tamam.”

“Başka kabus istemiyorum,” dedim.

“Ben sana göz kulak olurum.”

“Teşekkürler.”

Sessizleşip yerleşmeye başladık, ama son bir şey daha söylemek zorundaydım. “Bu arada, burada içemezsin. Benim kuralım bu.”

“İçmek mi?” diye sordu.

“Çünkü içtiğin zaman çıldırıyorsun, ve daha fazla dram kaldıracak durumda değilim—”

“Üç yıldır içki içmedim,” dedi Kit. “Babam beni rehabilitasyona gönderdi.”

Bu haber beni heyecanlandırmalıydı, ama kalbim çok hissizdi. “Bu harika,” dedim. “Bilmiyordum.”

“Evet, babam saklaması gerektiğini düşündü.”

“Bu yüzden mi gittin?”

“Bir sebebi de buydu.”

“Ve uzak durdun çünkü – ne bileyim – çok mu kırılığandın?”

“Bu da bir sebepti. Sana bir gün tüm hikayeyi anlatırım. Ama bu gece değil. Yoksa gerçekten kabus görmeye başlarsın.”

Mantıklı görünüyordu. “Yani içmeyi tamamen bıraktın?”

“Tamamen. Zor oldu, ama başardım.”

“Üzgünüm.”

“Sorun değil. Hepimizin kendine ait sorunları var. Ben bu konuda bayağı iyiyim aslında.”

“Annem biliyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ona söylemelisin.”

“Olmaz.”

“Aranızın düzelmesine yardımcı olabilir bu.”

“Aslında bakarsan mesele de bu,” dedi Kit. “Aramızın düzelmesini istediğimden emin değilim.”

Bana uzun zamandır aradığım cevapları sunuyordu, ama cevapladığı her soru, yeni soruları doğuruyordu. Annemi havuza ittiği o gece neler olmuştu? Neden kavga etmişlerdi? Tam olarak kim kime kızgındı? Her zaman ilgiden fazlasıyla hoşlanan Kit’in kendini bu kadar uzun süre bizden uzak tutmasına ne sebep olmuştu? Hem bilmek istiyordum, hem de istemiyordum. Büyük bir şey olmalıydı, ama şu anda küçük bir şeyi bile kaldırabileceğimden emin değildim.

Kit’e olanları merak etmek, cehenneme dönmüş hayatımın içinde bana bir dikkat dağınıklığı sağlamıştı, ve bu oldukça rahatlatıcıydı.

Tabi Kit konuyu bana geri çevirene kadar.

“Sana bu durumla ilgili rahatlatıcı bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu bir dakika sonra.

“Hayır.”

Bu elbette gerçek bir soru değildi. Yalnızca giriş yapıyordu. “Sahi mi? Rahatlatılmak istemiyor musun?”

“Hayır.”

Bunu yutmamıştı. “Herkes rahatlatılmak ister.”

Ona söyleyeceği hiçbir şeyin beni rahatlatamayacağını nasıl anlatabilirdim ki? Buna teşebbüs etmesi bile daha kötü yapıyordu. Bunun iyi yanı yoktu. Bir umut ışığı yoktu. Teselli yoktu.

Ama bunu anlamasının bir yolu yoktu. “Beni rahatlatma. Bana bir şey söyleme. Seni tekrar dışarı atmadan uyumana bak.”

“Tamam,” dedi Kit.

İşte gece boyunca, ikimiz böyle kaldık: ben bunu fikrini bile reddederken, ve o beni rahatlatırken.

O benim yanımda, tanıdık mahmur ve uykulu Kitty ritmiyle nefes alıp verirken—her şey iyiydi. Artık teselliye inanmıyordum, ve günün birinde kendimi tekrar iyi hissedebileceğimi de sanmıyordum. Ama onun benim yanımda olması? Yalnız olmamak? En azından daha kötü hissettirmiyordu. Bu da bir şeydi.

On

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA Kitty gitmişti, yatağını ise öyle güzel toplamıştı ki, neredeyse hiç gelmediğine inanacaktım. Bir saniyeliğine tamamen gidip gitmediğini merak ettim—ta ki eşyalarının köşede düzenli bir yığın halinde durduğunu görene kadar. Belki de annemle karşılaşmaktan kaçınmak için erkenden gitmişti.

Böylece, kendi başıma yeni bir günün içine daldım—sonuna kadar her şey aynı gitti, ta ki Ian'la bir başka garip, sessiz ve antisosyal fizik terapi seansından dönüp de odamda daha önce hiç görmediğim bir hemşireyi beni beklerken bulana kadar.

Gözlerime parlak bir gülümsemeyle baktı. “İyi haberler hakkında ne düşünüyorsun?”

Bana hafifçe omuz silken Ian'a baktım.

Tereddüt ettim. “Benim... hoşuma gider?”

Hemşirenin gülümsemesi daha da büyüdü. “Çünkü iyi haberlerim var.”

Bekledim. “Tamam.” Benden beklediği heyecanı sergileyebileceğimden emin değildim. “Sanırım bana söylemeniz iyi olur, o zaman.”

Bacağımı işaret etti. “Kataterini çıkarmak üzereyiz.”

KATATERİ GERİ takmayacaklarının bir garantisi yoktu elbette. Omurilik cerrahı alt bölgelerde sakral segmentlerin korunduğunu söylemiş, işlemem gerektiğinde anlayabileceğim ve kontrol edebileceğim kadar his ve kas olduğu konusunda iyimser olduğunu belirtmişti – yine de garantisi yoktu.

Denemeden bilemezdik.

Hemşire yatmama yardımcı olmadan önce yatağa emici bir ped serdi, sonra da hiçbir seremoniye gerek duymadan katater tüpünü çıkarıvermişti. Sonra da “kolayca ulaşabilmem için” arkası açık bir gecelik giymeme yardım etmişti.

“O hissi hissettiğin ve işemen gerektiğinde,” dedi. “Hızlı hareket et. Çağrı butonuna bas. Kendi kendine gitmeye çalışma.”

“Tamam.”

“Ve patlama seviyesine gelene kadar bekleme!”

“Yapmam.”

Daha sonra beni kontrol etmeye gelecekti. Şimdi asıl soru, o hissi nasıl hissedeceğimdi. Ve eğer bunu hisseder de altıma etmeden banyoya ulaşmayı başarabilirsem, idrar kesem ne yapacağını bilecek miydi?

İşin açığı, daha önce boşaltım sisteminin ne kadar basit ve zekice çalıştığını hiç düşünmemiştim. Şimdi ise hayatımda kayda değer bir öneme sahipti. Benim gibi rahatsızlıklara sahip hastaların hayatı boyunca katatere bağlı yaşaması ve buna bağlı küçük düşürücü yorum ve imalarla yüzleşmesi yaygın bir durumdu – tüplerden kaynaklı kronik enfeksiyonlardan bahsetmiyorum bile.

Hemşire çıktıktan sonra, odamın sessizliğinde uzanıp, dışarıdaki konuşmalara kulak kabarttım, işemem gerektiğinde hissedeceğim o hissi bekledim – nasıl bir histi ki bu? Zar zor hatırlıyordum, ve bu meydan okumayla yüzleşmek üzere olan küçük idrar kesemi destekliyordum.

Uyuyana kadar.

Kitty Çin yemeğiyle gelene kadar uyudum.

Beni dürterek, “Hey, uyuyor musun?” diye seslendi.

Ellerimi gözlerime sürttüm. “Uyurken beni uyandırma Kit!”

“Akşam yemeği getirdim,” dedi, ve getirdiği yemek her şeyi haklı çıkarabilirmiş gibi saklama kaplarını boşaltmaya başladı.

Uyandığımda, bir şey fark ettim. “Aman Tanrım. İşemem gerek! Hissediyorum!”

Kit bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Yaşasın?”

Transfer tahtasını işaret ettim. “Beni banyoya götürmemiz gerek.”

Uzun lafın kısası: başardım. Başardık – idrar torbam ve ben – hiçbir sızıntı olmadan.

Başımı kaldırıp da tuvalet kapısında fotoğrafımı çekmeye çalışan Kitty’i gördüğüm an hariç.

“Kit! Ne yapıyorsun? İşerken fotoğrafımı çekemezsin!”

“Instagram için!” dedi sanki bu iyi bir şeymiş gibi. “Buna fotomuhabirlik denir.”

Hep böyle deli miydi? Daha yeni yeni tekrar konuşmaya başlamıştık. “Kapat şunu.”

“Şaka yapıyorum,” dedi Kit. “Ama takipçilerimin hepsi seni destekliyor.”

“Bu da ikinci kural,” diye devam ettim. “Asla fotoğraf yok.”

“Özçekim bile mi?”

“Benim hastane odam, benim kurallarım. Teselli yok. Fotoğraf yok. Ve Allahın belası özçekimler yok.”

“İyi.”

“İyi. O zaman sandalyeme dönmeme yardım et.”

Beni yatağıma geri döndürdük, ben yerleştiğimde Kitty getirdiği yemeği bir ziyafetmiş gibi sundu – kızarmış köfte, yumurta rulosu ve susamlı tavuk. Çocukluğumda en sevdiğim yemekler.

Neyin peşinde olduğunu biliyordum. “Bunlar teselli yemekleri değil, değil mi?”

Kit gözlerini kıstı. “Bunlar benim sevdiğim yemekler. Senin rahatlatıcı bulman benim suçum değil.”

“Canım isterse suçlarım,” dedim, ama bir yandan da gülümsedim. Bu biraz tuhaf hissettirmişti, sanki o kaslarım da uyuşmuş gibi.

Kit yemek çubuğunu bir tavuk parçasına saptı. “Burada olduğum için mutlu değil misin?”

Öyleydim aslında. İtiraf edebileceğimden daha fazla hem de. “Tuvalette fotoğraflarımı çekmediğin sürece.”

BEN FAZLA YİYEMEDİM, ama Kit yedi. Bütün yumurta rulolarını ve köfteleri bitirdi, sosun dibini sıyrıp parmaklarını yaladı. Temizlendikten sonra, konuştu. “Şimdi: Saç kesimi!”

Burnumu kırıstırdım. “Çok yorgunum.”

“Daha yeni kestiriyordun!”

“Evet. Uyku saati öncesi kestirmesi.”

“Hayır!” diye itiraz etti. “Bize tam bir kızlar geçesi planladım.” Çantasından bir şeyler çıkarıp masanın üzerine dizmeye başladı: bir kutu çikolata, tırnak boyama seti, bir torba mısır patlağı, kelime oyunu ve birkaç tane müstehcen görünümlü aşk romanı. Ayrıca da bir sürü bilgisayar bağlantı kablosu.

“Bayağı plan yapmışsın.”

“Çok eğleneceğiz.”

“İyi ki beni uyandırmışsın.”

Kinayeyi görmezden geldi. “Bilgisayarımı televizyona bağlayabilirim. Yanımda *Grease* var.”

Kendime rağmen bir anlığına gülümsedim. Çocukken *Grease* filmini çok severdik. Müziklerini açıp evde dans eder, mobilyalara tırmanıp düetleri söylerdik.

Hep beni Danny yapardı gerçi.

Kit ayağa kalkıp parmağını havaya dikerek dans eden John Travolta pozunu verdi.

Ben bir şey yapmadım.

“Hadi ama. Sandy olmana izin vereceğim.”

Bunun için biraz geç kalmıştı. “Sandy olmak istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun.”

“İçimden şarkı söylemek gelmiyor.”

“Senin her zaman içinden şarkı söylemek gelir.”

“Artık değil.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “En son ne zaman şarkı söyledin?”

“Bilmem.”

“Bir makalede okumuştum, eğer bir yeteneğin varsa ve bunu kullanabileceğin bir fırsatın olmazsa, hayatın bir kara delik gibi kendi kendine çökebilirmiş.”

Ona bir bakış attım. “Çok geç.”

“Bu senden duyduğum en depresif şey.”

“Çünkü bu doğru.” Beni zorluyordu, ve ben de ona karşılık veriyordum.

“Hayır, değil.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Eğer ben hayatımın kara deliğe döndüğünü söylüyorsam, kahrolası bir kara deliğe dönmüş demektir. “Bu konuda aynı fikirde olmadığımız konusunda aynı fikirde olmalıyız.”

Yüz ifadesini gayet açık bir şekilde okuyabiliyordum. Sadece inatçılık ettiğimi düşünüyordu.

O bana bakmaya devam ettikçe, vücudumun daha fazla savunmaya çekildiğini hissediyordum. *Cidden mi?* Orada çalışan bacaklarıyla dikilip de benim kötümser tavrımı mı eleştirecekti?

“Sanırım rolleri değişmişiz gibi görünüyor,” dedi Kit en sonunda.

Kaşlarımı *gerçekten mi* dercesine kaldırıp bekledim.

“Sanırım bu,” diye devam etti, sanki havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi. “benim işleri düzeltmeye çalışıp senin kötüleştirdiğin ilk sefer olabilir.”

Birden sinirlenmişim. “Benim işleri kötüleştirmek için uğraşmama gerek yok,” dedim, boğazım kupkuruydu. “İşler zaten kötü.”

“İşler her zaman daha kötü olabilir,” dedi Kit.

Cevabım refleks gibiydi—bağırarak çıkıvermişti. “Benim için değil!”

Kardeşlerin bir anda birbirlerine öfkelenebilme kabiliyetlerine hep hayret ederdim. Sanki büyürken kızdıkları her şeyi aşırı duygusal bir dolabın içine tıkıştırıyorlardı, ve böyle durumlarda bu dolap iki saniye içinde açılıp saklananları serbest bırakıyordu.

“Denemelisin!” diye ısrar etti Kitty, sanki bunu yüzlerce kez söylemiş gibi.

“Deniyorum zaten!”

“Denemiyorsun!”

Kızkardeşlerin sorunu buydu. Ailenin sorunu buydu. Hayatımın kapısını hafifçe aralamama rağmen o içeri dalıp yerleşmişti—fotoğraflarımı çekiyor ve becerilerimi yargılıyordu. Daha tam olarak barışmamıştık bile ve bana emirler vermeye başlamıştı.

Ben bunları düşünürken, o devam etti. “Senin,” dedi beni işaret ederek. “Şarkı söylemen gerek.”

Bunu duyunca içimdeki öfke alev gibi parladı. “Şarkı söylemek istemiyorum!” diye bağırdım.

Bu sanki hissetmek istemediğim öfkenin tamamı gibiydi – Chip’e, anneme, benden imkansız şeyler yapmamı isteyen hastane personeline—içimde patlayıcı bir gaz gibi birikip duruyordu. Ve Kit şu anda bir kibrit çakmıştı.

Yumruklarımı yatağa vurdum. “Şarkı söylemeyeceğim!” Sesim hem yüksekti, hem de yeterince yüksek değil gibiydi. “Bana zorla şarkı söyletemezsin! Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Buraya oyunlarla veya yiyeceklerle gelip her şeyi düzeltemezsin! Bunun için uğraşmayı bırak! Beni rahat bırak!”

Kit gözlerini kırıştırdı. Sonra biraz daha kırıştırdı. Ağlayacağını veya odadan kaçacağını düşündüm – ama sadece başını salladı.

Bunu takip eden sessizlikte, öfkem geçmişti.

“Tamam,” dedi Kit bir süre sonra. “Tamam, anlıyorum.”

Uzun uzun iç çektim.

“Şarkı söylemek zorunda değilsin,” diye devam etti Kit omuz silkerek, bana farklı gözlerle bakıyordu.

Ben de aynı şekilde karşılık verdi. “Kesinlikle değilim.”

“Senianladım,” dedi. “Geri çekileceğim.” Sonra kirpiklerinin arasından bana baktı. “Yine de saçlarını yapabilirim, değil mi?”

BİR SAAT SONRA, her yer saç olmuştu. Saçların içinde uyumak zorunda kalmamak için sandalyeye geçmiştim, ve tekerleklerin etrafında saçlardan bir örtü olmuştu.

Kitty uğraştı da uğraştı, sanki bütün genetik mükemmeliyetçiliği devreye girmiş gibiydi, bayağı uzun sürmüştü. Sonunda zaferini ilan edip bana bir ayna uzattı. Tam alıyordum ki tereddüt ettim.

“Hadi bak,” diye cesaretlendirdi.

Burnumu kırıştırdım.

“Görmek istemiyor musun?”

Saç kesimimi tabi ki görmek istiyordum – ama yüzüme bakmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Ne var biliyor musun?” dedim başımı sallayarak. “Ben iyiyim. Eminim güzel olmuştur.”

“Kötü görüldüğünden mi korkuyorsun? Çünkü görünmüyorsun.”

Evet. Kötü görüldüğümünden korkuyordum. Tabi ki. Kendi anneniz bile size bakamıyorsa, canavar gibi görünüyor olmalıydınız. Ama bundan daha fazlası vardı. Bir kere nasıl görüldüğümü gördüğümde, bunu geri alamazdım. Görmemiş gibi yapamayacağınız şeyler vardı.

Bu tıpkı teyzemin beni büyükannemle vedalaşmam için onun açık tabutuna götürdüğü ve benim eğilip baktığımda bildiğim ve sevdiğim yüz yerine onun mumyalanmış, pudralanmış, yanlış bir versiyonunu görmem gibiydi. Bundan sonra uzun bir süre büyükannemi düşündüğümde aklıma hep o yanlış versiyon gelmişti. Tutunmak istediğim yüzü silinip gitmişti.

O aynaya bakıp da hatırladığım yüzümün gittiğini görmek istemiyordum.

Kitty ne düşündüğümü anlamış gibiydi. “Yine sen gibi görünüyorsun. Biraz güneş yanığı, çenende biraz kabarcıklar...” Kendi çenesine dokundu. “Ve şimdiki harika saç kesiminle – bir şey değil bu arada. Sen yine aynı sensin.”

Aynayı birazcık kaldırdım.

“Korkma,” diye yüreklendirdi.

Ama korkuyordum. Ellerim buz gibiydi. *Düşünme*, dedim kendi kendime. Nasıl görünürse görünsün, gelecekle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Nefesimi tuttum, aynayı yavaş yavaş, santim santim kaldırdım, ta ki tüm yüzüm tamamen karşıma dikilene kadar.

Yüzüm aynıydı. Biraz zedelenmişti, ama eski bir arkadaş gibi tanıdıktı.

“Gördün mü?” dedi Kitty. “Hala güzelsin.”

Rahat bir nefes aldım. “Güzel olmama gerek yok. Tanınabilir halde olsam yeter.”

“Öylesin,” dedi Kit. “Sadece daha havalısın.”

Daha önce hiç kahküllerim olmamıştı, ama bu saç kesiminde ön kısım uzun ve düz, arka kısım ise kısa ve dikti. Peri gibiydi. Daha önce hep uzun saçlı olmuştum – kısa kestirirsem, ve sonra bundan nefret edersem, tekrar uzaması için uzun zaman beklemek zorunda kalırsam diye korktuğumdan. Ayrıca annem, kısa saçın kadınlarda çirkin durduğunu söylerdi.

Ama bu saç kesimi çirkin değildi.

Kit şimdi sırtıyordu. “Çok tatlı oldun!” diye buyurdu. “Bence sen hayatın boyunca bu saç kesimini beklemişsin!”

“Nefret etmedim,” dedim.

“Hadi ama. Bayıldın.”

Sonra, aynayı yavaşça boynuma doğru çevirdim. Yüzümün iyi halde olduğunu görünce, geri kalanının da öyle olabileceği konusunda umutlanmışım.

Ama yanık deriler çok kötüydü.

Boynumun yan tarafı, çenemden köprücük kemiğime kadar, tanınmaz haldeydi. Mosmor ve pul puldu, lekelenmiş gibiydi. Frankenstein'a benziyordum. Yüzüm, eğer kaşımazsam, iyileşecekti. Ama graftlar iyileşse bile, Chip'in de nazıkçe söylediği gibi, Silly Putty'e benzeyecektim. İnsanların markette bakmamak için uğraştıkları o kişi olacaktım. Her zaman insanları rahatsız hissettiren o kişi olacaktım.

Şimdi içimde yeni bir his vardı: nefret.

Kendi vücudunun bazı bölümlerinden nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim—hangi kadın bilmez ki? Dizinin arkasındaki o küçük yağ tabakasından nefret edersin, ya da diğerlerinden ayrı duran ayak parmağından, veya hafif yamuk bir dişten. Bütün o mükemmel olma çabalarına rağmen ortaya çıkmakta ısrar eden o küçük kusurlar, nefret uyandırmak için yeterli sebepti.

Ama bu farklıydı. O graftlar insan gibi bile görünmüyordu.

Sanki boynuma yerleşmiş uzaylı bir yaratık gibiydi. Daha önce kendimle ilgili memnun olmadığım her şey, şimdi omzuma baktığımda eriyip gidiyordu. Gevşek kaslarımdan “nefret” ederdim, ve bir şeylerin “iğrenç” olduğunu düşünürdüm, ama bu zamana kadar bu kelimelerin gerçek anlamını idrak edememiştim. Graftların görüntüsü—buruşuk, yapış yapış ve Silvadene merhemi yüzünden parlak—o kadar şok ediciydi ki, kusmak üzereymiş gibi boğazımı tuttum.

Gözümü çevirmek zorunda kaldım.

İşte korktuğum şey buydu—ve düşündüğümünden de kötüydü. Sanki bir tarafım, tatlı, kırılgan ve aşırı derecede masum olan tarafım, tamamen ölmüştü. Bunu teorik olarak

düşünmek bir şeydi—çok uzun sürmeyeceğini bilirdiniz—ama gerçekleştiğini görmek bambaşka bir şeydi. Bir tarafım paramparçaydı. Gözlerimi kapattım ve pişmanlığın içimi doldurduğunu hissettim. Neden boynumun kıvrımını, tenimin düzlüğünü ya da çillerimin oluşturduğu desenlerin güzelliğini daha önce takdir etmemiştim? O gece, o straplez elbiseyi giyerken ne düşünüyordum ki? Neden daha dikkatli olmamıştım? Nasıl bu kadar değerli bir şeye—vücuduma—sahip olup da onu çantada keklik saymıştım?

“Yüzün de olabilirdi,” dedi Kit omzumun üstünden şaşı gözlerle bakarak. “Şanslısın.”

Yine şanslı.

“Herkes bunu söyleyip duruyor,” dedim.

O GECE GREASE¹ izlemedik. Saç kesimi ve sonrasında olanlar benim için yeterliydi. Kitty bilgisayarımı ayarladı, böylece e-postalarımı kontrol edebilecektim—ama Chip’in başka yer yokmuş gibi Facebook’ta paylaşıp dua istediği korkunç görüldüğüm yoğun bakımdaki halimin fotoğrafını görünce geri kapattım.

“Trajik bir kazadan sonra,” diye yazmıştı, “hayatımın aşkı yoğun bakımda hayatı için savaşıyor.”

“Trajik kaza mı?” dedi Kit fotoğrafı ona gösterdiğimde. “Trajik kaza diye ona derler.”

Fotoğrafı duvarında paylaşmış ve beni etiketlemişti. Ayrıca bir haber linki ve gazete makalesi de eklemişti.

Haliyle herkes alarma geçmişti. Yapılan her yorumdan sonra Facebook bana bir e-postayla bildirim gönderdiği için gelen kutum dolup taşıyordu. İnsanlar dua ediyor, kalpler, öpücükler ve meleklerle dolu emojiler gönderiyorlardı. Ne kadar harika biri olduğum hakkında yorumlar yapıyor ve beni destekliyorlardı. Ama yorumların yoğunluğu—yüzden fazla olmalıydı—bana çok bunaltıcı geliyordu.

Aslında daha çok fotoğrafın kendisine odaklanmıştım, Chip'in bunu nasıl paylaşabildiğine hayret ediyordum. Ben, tüpler, vakumlar ve berbat yaraların olduğu bulanık fotoğrafları geç, insanların pedikür yaptırdığı fotoğrafları bile sayfamda görmek istemezdim. Ne düşünüyordu ki? Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Kıyma gibi göründüğüm bir fotoğrafımın internette paylaşılmasını istediğimi de nereden çıkarmıştı? Aynaya bakacak cesareti bile yeni toplamıştım —ve belli ki en son benim haberim olmuştu. Hatta eski erkek arkadaşlarımdan biri birbirini yalayan kedi ve köpek yavrularının olduğu bir GIF göndermişti.

Simtex'teki Neil Putnam durumumu bu şekilde öğrenmiş olmalıydı. Artık bütün şehir öğrenmişti.

“Bir daha asla Facebook’a geri dönmüyorum,” dedim.

“Tabi ki dönmüyorsun,” diye onayladı Kit. “Facebook büyükanneleler içindir. Beni Instagram’dan takip et.”

SONRA, BİR SÜRE SESSİZ kaldık, ve tam Kit yavaş, uykulu nefesler almaya başlamıştı ki, onu uyandırmak zorunda kaldım.

“Kit!” diye fısıldadım. Cevap gelmeyince, daha gürültülü seslendim. “Kit!”

İrkilerek doğruldu.

“Harika haberlerim var!” dedim hala fısıltıyla.

“Ne?”

“Büyük tuvaletimi yapmam gerek.”

Öne doğru eğildi. “Harika haber bu mu?”

“Yataktan çıkmama yardım et.”

“Yatmadan önce tuvalete gitmemiş miydin?”

Ona hadi gidelim anlamında parmaklarımı şıklattım. “O zaman işemiştim.”

Kalkıp bana yaklaştı.

“Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?” dedim, tahtanın üzerinden sandalyeme geçerken.

Kit’in hala tek gözü açıktı. “Ne anlama geliyor?”

“Kendi başıma küçük ve büyük tuvaletimi yapabileceğim anlamına geliyor.”

“Bu daha iyiye gidiyorsun demek mi?” diye sordu.

“Yani, daha kötüye gitmiyorum.”

“Bunu Instagram’da paylaşabilir miyim?” diye sordu ben tuvaletin üzerine yerleşirken.

“Bir kez daha Instagram dersin ilk uçakla Brooklyn’e dönersin.”

“Anlaşıldı,” dedi.

Google’da rastgele bilgiler arayarak beni kapının önünde uzun süre bekledi. “Katater torbasını 1752’de Ben Franklin’in erkek kardeşi John’un böbrek taşı rahatsızlığı yüzünden icat ettiğini biliyor muydun?”

“Bildiğimi söyleyemem.”

“Peki idrardan barut yapılabildiğini biliyor muydun?”

“Bu kullanışlı olabilir.”

“Omurilik yaralanması olan insanlardan yüzde yetmiş üçünün bir daha eskisi gibi işeyemediğini biliyor muydun?”

“Bunu bana söyleme! Moral bozucu.”

“Senin için değil.”

“Bütün bunları nereden buluyorsun?”

“PeeTrivia.com”

Ağırdan alıyordum. Kit birkaç kez yatağa dönmeye hazır olduğunu ima etmişti, ama ben bu mucizeyi aceleye getirmek istemiyordum.

Onbir

ERTESİ GÜN ÖĞLE YEMEĞİNDE, geri kazandığım tuvalet becerilerim konusunda en fazla altmış saniye konuşabilmiştik ki annem konuyu iştah kaçırıcı bulduğunu ilan etti ve Chip'le olan ilişkimle ilgili endişelerini anlatmaya koyuldu.

“Seni ziyaret ediyor mu?” diye sordu.

Sandviçim aniden lezzetini kaybetmişti. “Bunun hakkında konuşmasak olmaz mı?”

“Bilgisayarda bir şeyler okudum—” dedi sonra.

Babama baktım. “İşte başlıyoruz,” dedi.

Annem devam etti. “ – ve belki de senden korkuyordur.”

“Benden korkuyor mudur?”

“Temsil ettiğin şeyden. Aptallığı ve zayıflığı sembolize ediyor olmandan.”

“Öyle mi?”

“Yani, başka ne açıklaması olabilir?”

“Şu anda Chip’in psikoanalizini yapamam.” Zaten günü sağ salim bitirmeye çalışmak bana yetiyordu.

“Eh, birisi yapmalı ama!”

“Bence sen gayet iyi beceriyorsun.”

Annem sandviçini elinden bıraktı—ki bu konunun ciddileşeceğinin göstergesiydi. Konuşmaya başlamışken kendini durdurdu ve babama döndü. “Biliyor musun tatlım? Bu sandviç pek iyi değil.”

Babam sandviçe baktı.

“Zahmet olacak ama, lütfen gidip bunun yerine bana bir Sezar salata alır mısın?”

Babam daha kendi sandviçinden bir ısırık alabilmişti. Bir sandviçe, bir anneme baktı. “Tekrardan sandviç dükkanına gitmemi mi istiyorsun?”

Annem başını salladı ve sonra da beni işaret etti. “Bu arada biz de biraz kız kıza vakit geçiririz.”

Babam bana baktı. Sonra başını salladı ve bir eline sandviçini, diğer eline de anahtarlarını alarak odadan çıkıp gitti.

Kapı kapanır kapanmaz annem bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Geçen gece Omurilik Yaralanmasından Sonra Seks Hayatı başlıklı bir makale okudum.”

“Anne! Böyle şeyler okuma!”

“Çünkü eğer Chip’in bu konudaki hevesi de babası—veya herhangi bir erkek—gibiyse, bu onun için önemli olacaktır.”

Burnumu kırıştırdım. “Lütfen benimle Jim Dunbar’ın ‘heves’i hakkında konuşma.”

“Tatlım, Evelyn benim yıllardır en yakın arkadaşım. Her şeyi biliyorum.”

Başımı sallıyordum. “Hayır. Lütfen, hayır.”

“Güzel haber şu ki,” diye bastırdı, “senin durumundaki erkekler seksüel becerilerini kaybetseler de, kadınlar kaybetmiyor. Bu da demektir ki, bir daha yürüyemesen bile—ki elbette yürüyeceksin—yine de o işi yapabilirsin.”

Annemle Chip’in babasının seksüel becerilerini konuşmak mı daha kötüydü, yoksa benimkileri mi? “O işi” tartışmayı ne kadar istemediğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Ama annem başlamıştı bir kere.

Devam etti. “Çocuklarınız falan olabilir. Aslında senin durumundaki bir kadın için tek sorun, o işi yapmaya istekli birini—”

Kendini durdurdu.

“O işi yapmaya istekli birini?”

Ama dikkatini tekrar sandviçine vermiş, sonra yiyecekmiş gibi tekrar kağıdına sarıyordu.

“İstekli birini?”

Konuşmaya başladığında daha dikkatliydi. “Kadınlardaki seksüel aktivite seviyesi düşüyor ama, bunun sebebi yaralanmanın bunu engellemesi değil. Çünkü kimse...”

Sanki söyleyemiyormuş gibi duraksadı.

“Çünkü kimse onları becermek istemiyor mu?”

Gözlerini kapattı. “Bu konuşma tarzından nefret ettiğimi biliyorsun.”

Eğer yürüyüp gidebilseydim, giderdim.

Bunun yerine, başka şansım olmadığı için başımı tekrar yastığa koydum. “Bugünkü ilham verici konuşman da bu mu?”

Biraz da olsa mahcup olacak kadar kendinin farkındaydı. Mendilini katlayıp dizinin üzerinde düzeltti. “Ben sadece makaleyi okudum ve bunları bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Neden?” diye sordum. “Bu bilgiyle ne yapacağım ki? Bir mucize için mi çabalayayım? İnsan fizyolojisi kanunlarına karşı mı çıkayım?”

“Yardım etmeye çalışıyorum,” diye ısrar etti.

“Ödümü kopararak mı?”

“Konu şu ki,” dedi annem. “İleriye dönük davranmalıyız. Bu konuyla bir an önce yüzleşmeliyiz. Bütün tedaviler ve iyileştirmeler kazadan sonraki altı ila sekiz hafta içerisinde oluyor ve sen zaten iki haftasını geçirdin.”

“Kaytardığımı mı söylüyorsun?”

“Daha çok dikkatini vermek gerektiğini söylüyorum.”

Annemin çılgınlıklarının her zaman gerici bir mantığı vardı. Bunu artık anlıyordum. Bir daha asla seks yapamayabileceğimi kazara yüzüme vurmamıştı. Bunu bilerek yapıyordu. Beni motive etmeye çalışıyordu. Odaklanmamı sağlamaya. Ruhumun teslim olmayı reddeden ve öfkeyle ayağa kalkan tarafını uyandırmaya.

En kötü kısım ise, işe yarıyordu.

Bütün hayatım boyunca beni böyle motive etmişti: en kötüsünü düşündürerek. Beni korkutarak harekete geçmeye zorluyordu. Bir *Rocky* anı yaratmaya çalışıyordu, müzik eşliğinde antrenmana başlamamı istiyordu.

Omurilik yaralanmasını yenebileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? Tabi ki hayır. Yalnızca irade gücü herhangi bir şeyin üstesinden gelebilir miydi? Tabi ki hayır. Peki kararlılık ve inkar arasında bulanık bir çizgi mi vardı? Kesinlikle.

Başka seçeneğim var mıydı ki? Tamam, kirli oynuyordu. Tamam, bir terörist gibi davranıyordu. Ama niyeti iyiydi—ve haklıydı da. Hayatımın geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirmek istemiyordum. Bütün hayallerimden vazgeçmek istemiyordum. Chip'i kaybetmek istemiyordum.

Bekle – bu doğru muydu? Eski ben, eski Chip’i kaybetmek istemezdi. Ama şimdiki halimi düşününce, bu Chip hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Tabi, annemin abartılı ifadesine göre, özellikle Chip hakkında ne hissettiğim pek önemli değildi. Ona göre, kendimi toparlamazsam, hiçbir erkekle olamayacaktım, nokta.

Bu onun kendine özgü özelliklerinden biriydi. Eğer bir parça korku içimdeki sisi dağıtıp beni harekete geçmeye zorlayacaksa, bu o kadar kötü müydü ki?

Annem odanın karşısından tereddütümü hissedebiliyordu. Başkalarının duygularına karşı bu kadar sağır olan bir kadına göre, fazlasıyla uyanıktı. Yarı yenmiş öğle yemeğini paketine geri koyarak yatağımın yanına geldi ve elimi tuttu. “Tatlım, bir şok yaşadığını biliyorum.”

Bekledim.

“Hepimiz yaşadık.”

Yine bekledim.

“Chip bile.”

İşte gelmişti.

“Onun için endişeleniyorum. O biraz şey görünüyor –” doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. “Bocalıyor.”

“Nasıl bocalıyor?” diye sordum.

“Sanırım yolunu kaybetti. Annesi sürekli içtiğini, eve geç saatlerde geldiğini, duş almadığını söylüyor.”

Chip her zaman duş alırdı. Günde üç kere duşa girerdi.

Annem elimi sıktı. “Sizin sahip olduğunuz şey özeldi.”

“Katılıyorum.”

“Bunu geri istemiyor musun?”

“Kayıp mı ettim ki?”

“Hayır,” dedi, empatik bir ifadeyle, şarkı söylercesine. “Tabi ki hayır. Ama – seni ziyaret ediyor mu?”

“Bazen,” dedim. *Pek değil.*

“Sadece söylüyorum, toparlanmanın ve işleri yoluna koymanın zamanı geldi.”

Neden bu benim omuzlarıma yükleniyordu? Neden toparlanıp beni ziyaret etmek Chip’in görevi olmuyordu? “Toparlanmak derken,” diye sordum. “Yeniden yürümeye başlamayı mı kastediyorsun?”

Sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi davrandı. “Yani, bu güzel olmaz mıydı? Denemeye değmez mi?”

Denemeye değmez mi? gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi hissettim. Burada ne yapmaya çalıştığımı sanıyordu ki? Xbox oynayıp bira içtiğimi mi? Deniyordum zaten. Her sabah uyanıp da hayatımın bir enkaza döndüğünü hatırladığımda, deniyordum. Aldığım her nefeste, deniyordum. Bilinçli olduğum her saniye, deniyordum.

Derin bir nefes aldım. “En azından tuvalete sığabiliyorum.”

Annemin gözleri büyüdü, ama cevap veremedi kapı vuruldu.

Annem ve ben birbirimizden gözlerimizi kaçırarak aynı anda “Girin!” diye seslendik.

Kapı açıldı, ve gelen Kitty’di. Çok öfkeli görünüyordu.

ANNEM KİTTY’İ üç yıldır görmemişti. Yeni saç modelini, dövmelelerini ve piercingini. İlk anda onu tanıdığından bile emin değilim.

Ama tanıdığı anda, donup kaldı.

Kitty gözlerini kaçırmadan içeri girdi ve yatağımın diğer yanında durdu. Biraz nefes nefeseydi. Aşağıdan, ikisinin birbirlerini süzdüklerini görebiliyordum.

Sonunda annem konuştuğunda, sesi alçaktı. “Buraya sadece akşamları geldiğini sanıyordum.”

“Seni görmek istedim,” dedi Kit.

Annem bir kaşını kaldırdı. “Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Söylemem gereken bir şey var.”

“Sanırım söylememiz gereken her şeyi söyledik.”

“Ben söylemedim.”

Bununla, Kitty benim merakımı uyandırmıştı—ama anneminkini değil.

“Gördüğün gibi,” dedi annem. “Bayağı meşgulüm.”

“Margaret’a neden gittiğimi söylemeni istiyorum.”

Annem ona ifadesiz bir yüzle baktı. “Hayır.”

“Bilmeyi hak ediyor.”

“Buna katılmıyorum.”

“Gittiğim için bana kızgın. *Bana!*”

“Ona nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyemem.”

“Ama neden gitmek zorunda olduğumu söyleyebilirsin.”

Bir araya geldiklerinde hep böyleydiler—annem patlayana kadar Kitty zorlardı. Bu sefer, çok uzun sürmedi. Annem öne eğildi, tıslar gibi konuştu. “Yeterince şey yaşamadı mı?”

Bu ses tonu benim çenemi kesinlikle kapatırdı. Ama Kit her zaman daha cesurdu. “Bence endişelendiğin o değil. Kendin hakkında endişeleniyorsun.”

“Bu saçmalık,” dedi annem gözlerini kaçırarak. O anda, her ne hakkında konuşuyorlarsa, Kit’in haklı olduğunu anladım.

“Ona söyle,” diye bastırdı Kit. “Ona şimdi söyle. Bu iş fazla uzadı.”

“Söylemeyeceğim.”

“Söyle ona – yoksa ben söylerim.”

Annemin bakışları çok öfkeli görünüyordu. Böyle bir anın geleceğini hiç hesaplamamıştı: aniden Kit’in ortaya çıkıp bir şeyler talep edeceğini. Bir dakika önce, annem beni manipüle etmeye çalışıyordu—onun yabancı olmadığı bir alan—ve sonra bir anda, Kitty onu manipüle ediyordu. Annemin kafasını çalıştırdığını görebiliyordum, onu durdurmanın yolunu arıyordu.

Kit bana döndü. “Ayrıldığım gece, annemle kavga ettik.”

“Dur,” dedi annem, bütün vücudu kasılmıştı.

“Hatırlıyorum,” dedim Kit’e. “Onu havuza itmiştin.”

“Onu havuza ittim, çünkü sorduğum bir soruya cevap vermedi.”

“Dur!” dedi annem tekrar, gözleri Kit’te. “Seni neyle tehdit etmem gerekiyor? Bir daha asla konuşmamakla mı?”

“Zaten benimle konuşmuyorsun. Daha önce konuşmuş muydun, ondan bile emin değilim.”

Ama annem hala arıyordu. “Seni mirasımdan çıkarırım! Büyükannenin yakut yüzüğünü alamazsın!”

“Senin mirasına ihtiyacım yok,” dedi Kit. “Yüzük falan da istemiyorum. Tek istediğim, kızkardeşimin—” sesini gitgide yükseltmiş, adeta bağırıyordu. “—burada ne haltlar döndüğünü anlaması!”

Annem gözlerini kırıştırdı.

Kit bana döndü. “O aile tarihi uzmanıyla çalıştığım zamanı hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Hayal meyal.”

“İnsanların atalarını bulmalarına ve aile tarihlerinin izini sürmelerine yardım ediyordu hani?”

Gözlerimi kısıtım. “Tamam. Hatırladım.” Bunun nereye gittiğini anlamıyordum.

“Beni DNA’mı analiz ettirmeye ikna etti. E-posta yoluyla iş gören bir şirketle indirimli çalışıyordu. Onlara pek çok örnek gönderiyordu ve fazladan bir kiti vardı, bu yüzden kabul ettim. Bir anlık hevesle.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu hiç hatırlamıyorum.”

“Sana söylememiştim,” dedi Kit. “Kimseye söylemedim. Niye söyleyecektim ki? Sonuçlar çok da ilginç olmayacaktı.”

Doğru. Pek çok Amerikalının yapabildiği gibi, biz de kökenimizi ezberden sayabilirdik. Anne tarafım pek çok yerde bulunmuştu. İrlanda, İngiltere, Almanya, Kanada, Fransa, hatta bazı dedikodulara göre, Ohio. Buna karşılık, baba tarafımın tamamı Norveçliydi. Norveçli ataları, Michigan’da tamamen Norveçlilerden oluşan bir kasabaya göç etmişti, burada nesiller boyunca Norveçliler sadece Norveçlilerle evleniyordu, ta ki babam ailesiyle Teksas’a taşınıp geleneği bozana kadar.

“Tamam,” dedim. “Öyleyse, kanını mı gönderdin?”

“Aslında salya örneği idi.”

O anda bir sessizlik oldu.

Kit anneme baktı.

Annem Kit’e baktı.

“Bir şey öğrendin mi?” diye sordum sonunda.

“Evet,” dedi Kit.

Annem başını Kit’e doğru salladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Evet, zorundayım! Çünkü sen yapmayacaksın!”

Annemin gözleri, telaşlı bir şekilde odanın etrafında dolaştı, olanları durdurmanın yolunu arıyordu. Ama Kit bir şeyi kafaya koyduysa, onu durdurmanın yolu yoktu. “Bunun sonucunda her ne olursa,” dedi annem sonunda ona. “senin suçun olacak.”

“Öyle mi?” dedi Kit gözlerini kısarak. “Bence en azından bir kısmı senin suçun.”

Annemin bütün hareketleri ve bakışları *yapma* diye yalvarıyordu. Başını salladı.

Kit *bana başka bir seçenek bırakmadın* dercesine başını kaldırdı.

Bunun üzerine annem derin bir nefes aldı, topuklarını tıkırdatarak odadan çıktı, çantasını ve sandviçini geride bırakmıştı.

O gittiğinde, Kit’e baktım. “Belki de bana söylememelisin,” dedim. “Kendince haklı sebeplerin olduğu konusunda anlaşabiliriz. Bir daha sana kızmayacağım, söz veriyorum.”

“Bilmen gerekiyor.”

Başımı salladım. “Ben bundan emin değilim.”

Ama Kit kararlıydı. “Zamanı geldi.”

İçimi çektim.

“Sonuçlar geldiğinde, şaşırtıcıydı.”

Bu kadar sıradan bir şeyin annemle Kit arasında nasıl bu kadar derin bir uçurum açtığına anlam veremiyordum. “Nasıl şaşırtıcıydı?”

“Babamın Norveç kökeniyle nasıl gurur duyduğunu hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. Babamla beş dakika konuşan herkes bunu anlardı.

“Şey,” dedi Kit derin bir nefes alarak. “Bu laboratuvar, sonuçlarını bazı bölgelere ayırıyor.”

“Tamam,” dedim.

Kit devam etti. “Benim sonuçlarımda, anne tarafından dolayı beklediğimiz her yer vardı: İngiltere, İrlanda, Batı

Avrupa—tam olarak bildiğimiz şeyler. Ama bir de İtalya ve Yunanistan vardı.” Yüz ifademi kontrol etti.

Omuz silktim. “Yani?”

“Bil bakalım ne yoktu? İskandinavya.”

Bu fikre gülmeden edemedim: Kitty Jacobsen’da İskandinav geni yoktu.

Ama o kollarını kavuşturup benim anlamamı bekledi. “Etnik haritamda hiç İskandinav geni yoktu.”

O an kaşlarımı çattım. Başımı salladım. “Bu doğru olamaz.”

“Düşün bir,” dedi Kit.

Bunu düşünemiyordum. Beynim bunu düşünmeyi reddediyordu.

“Eğer babam tamamen, ya da kısmen Norveçliyse,” dedi Kit, “ve bende hiç Norveç geni yoksa...” Durup bekledi.

Başımı salladım. “Bu çılgınlık. Bu olamaz.”

Kit’in bakışları ciddiydi. “Bu oldu.”

“Örnekleri karıştırmış olmalılar!” dedim.

“Ben de öyle düşündüm,” dedi Kit. “Bu yüzden bir örnek daha gönderdik. Aynı sonuçlar.”

“Doğru değil bu. Delilik bu!”

“Sonra, bu konuyla ilgili annemle yüzleştim. Üç yıl önceki Dört Temmuz partisinde.”

Bu konuşma yokuş aşağı giden freni patlamış bir kamyonu benziyordu. “Peki annem ne dedi?” diye sordum.

“Ne demedi ki? Bana deli ve haksız ve şımarık ve bencil olduğumu söyledi. Geri basmamı ve kendi işime bakmamı söyledi. Bu konuyu kurcalamayı bırakmamı ve test sonuçlarını çöpe atmamı söyledi. Hayatını mahvettiğimi söyledi. Sonra da suratına kocaman, sahte bir Stepford gülümsemesi yapıştırıp

partie ev sahipliğı yapmaya devam etmek için arka bahçeye geri döndü.”

Kit'e bakıp gözlerimi kırıştırdım.

“İşte o anda tamamen emin oldum. Babamız, benim gerçek babam değil.”

Oniki

GÖZLERİMİ OVUŞTURDUM. “Bu doğru olamaz.”

“Sana söylüyorum,” dedi Kit. “Bu doğru. Anladığım anda, biliyordum.”

Yüzünde sabırlı bir ifade vardı, sanki beni ikna etmek zorunda değilmiş gibi. Sanki gerçekler beni doğruya götürecekmiş, ve tek yapması gereken beklemekmiş gibi.

“Ama!” diye itiraz ettim. Bu imkansızdı. “Onun gülümsemesine sahipsin! Aynı espiri anlayışına! Ve ikiniz de yelken yapmayı seviyorsunuz! Ve *Matrix*! Ve patlamış mısır!”
Dava kapanmıştır!

Kit bana bir bakış attı. “Herkes patlamış mısırı sever. Bu genetik değil.”

“Bir hata olmalı.”

“Annem o gece çok öfkeliydi. Her şeyi inkar etti, ama bunu o kadar şiddetle yaptı ki, haklı olduğumu biliyordum. Ondan sonra, tabi ki bütün margaritayı içtim, çünkü o zamanlar böyle biriydim. Sonra da onu havuza ittim – en iyi anlarımdan

biri değildi. Sular akıtarak dışarı çıktığında onu takip ettim ve sonunda bana doğruyu söyleyene kadar sıkıştırdım.”

Konuşmadan önce uzun bir süre bekledim. “Ne doğrusu?”

Kit gözlerimin içine baktı. “Ben bir hataydım.”

Gözlerimi kaçırmadım.

Devam etti. “Ben ‘talihsiz bir kaza’yıydım. Bir başkasından.”

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaltı. Patlamış bir lastik gibi hissediyordum.

Göğsüm acımaya başladığında, derin bir nefes aldım. “Babam biliyor mu?”

Kit başını olumsuz anlamda salladı.

Parçaları birleştirmeye çalıştım. Annem tabi ki biliyordu. Kit biliyordu, tam üç yıldır. Ve şimdi ben de biliyordum. Babam hariç herkes biliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. En sonunda konuştum. “Bu yüzden gittin.”

Kit onayladı. “Ona iki seçenek sundum. Ya gerçeği itiraf edecekti, ya da ben gidecektim.”

“Zor bir seçim,” dedim.

Kit bana öfkeyle baktı. “Onun tarafını mı tutuyorsun?”

“Sadece zor bir seçim olduğunu söylüyorum.”

“Linda için değil,” dedi Kit. “Beni beş saniyede kapının önüne koydu.” Bir saniyeliğine, Kit’in yüzünün düştüğünü gördüm, sonra hemen omuzlarını dikleştirip olduğu yerde doğruldu. “Her neyse.”

“Bir düşün,” dedim. “Bu sırrı yıllarca taşımış.”

Kit başını salladı.

“Bununla yüz yüze gelmek ödünü koparmış olmalı.”

“Bu yüzden benim gitmemi istedi,” dedi Kit. “Çünkü ben bunun kanıtıydım.”

“Adam kimmiş?” diye sordum.

Kit başını salladı. “Söylemedi.”

“Babama söyleyecek misin?”

“Asla!”

“Ama bana söyledin.”

“Sana söyledim, çünkü anlamamı istiyordum.”

Bütün bunları kaldırması çok zordu. Kafam kazan gibiydi. “Neden bu kadar bekledin?”

Kit içini çekti. “Hep size söyleyeceğini düşündüm, ama söylemedi. Bana ulaşıp özür dileyceğini düşündüm, ama yapmadı. Önceleri, uğraşmam gereken daha önemli meseleler vardı. Rehabilitasyona gittim, ilk yılımı ayık olarak atlatmaya çalıştım. Sonra Beauty Parlor işi çıktı, ve zaman uçup gitti. Ama işin aslı, gerçekten, gerçekten ama gerçekten öfkeliydim. Bir daha hiçbirinizi görmek istemediğimi düşünüyordum.”

“Ama benim bir suçum yoktu!”

“Biliyorum,” dedi Kit. “Ama sen babamın gerçek kızıydın – ve ben değildim. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama sanki onu benden çalmışsın gibi hissediyordum.”

“Ama yapmadım!”

“Aklım bunu biliyordu,” dedi Kit. “Ama kalbim bambaşka bir hikaye.”

Kendimi Kit’in yerine koymaya çalıştım. “Herkes öfkeliydin.”

“Herkes. Her şeye. Bu durum pek çok şeyi açıklığa kavuşturdu. Mesela her zaman annemin seni daha çok sevdiğini düşünürdüm. Görünüşe göre, haklıymışım.”

“Beni daha çok sevmiyor,” dedim – ama aklımda bir soru işareti oluşmuştu, ve bu ilk sefer de değildi.

Kit omuz silkti. “Sorun değil. Onunla ilgili bir umudum yok. Ama seni de kaybetmek istemiyorum.”

“Yani kaza sayesinde beni özlediğini mi anladın?”

“Kaza sayesinde daha fazla zaman kaybetmek istemediğimi anladım.”

“Bu yüzden beni görmek için geri döndün.”

“Ama sonra da bir anda her şeyi açıklayamadım. Bunu söylemek bana düşmezmiş gibi hissediyordum. Ona bir şeyler söylemesi için bir şans vermek istedim en azından.”

“Neden bugün?” diye sordum. Bu yerinde bir soruydu. İki haftadır buradaydı. Neden bir anda içeri dalmaya karar vermişti?

“Bu sabah Starbucks’ta Piper McAllen’a rastladım. Onu hatırlıyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Kit omuz silkti. “Benim sınıfımdaki havalı kızlardan biriydi, şimdi gösterişçi bir iki çocuk annesi. Bana herkesin delirdiğimi ve bir yere kapatıldığımı düşündüğünü söyledi. Bunu yüzüme karşı söyledi! Starbucks’ta! Anlaşılan bütün dünya aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş. Bu da bana yetti. *Yeter artık*, dedim. Gerçeğin ortaya çıkmasının zamanı gelmişti. Lattemi tezgahın üzerine bıraktım ve çıktım.”

Tam Kite çıkıp annemi bulmasını önerecektim ki—sonuçta çantasını burada bırakmıştı, onsuz fazla uzağa gitmiş olamazdı—kapı vuruldu. Açıldığında, babam kapıdaydı.

Onu görür görmez, ona karşı içimde bir sempati hissettim. O annemin lise aşkıydı. Mezun oldukları senenin yazında evlenmişler, birkaç ay sonra da Kit doğmuştu. Babam Kaliforniya’da üniversiteye gitmek için hazırlanıyorken,

bunun yerine donanmaya katılmaya karar vermişti. Tabi annem üniversiteyi tamamen bırakmıştı.

İkisi de tam olarak hayal ettikleri şeyleri elde edememişlerdi.

Bunlar uzun zamandır bildiğim şeylerdi, ama anlaşılan hikayenin sadece bir bölümüydü. Eğer babam her şeyi bilse, ne düşünürdü? Ailesiyle ilgili hissettikleri değişir miydi? Kit'le ilgili? Annemle ilgili? Eğer bilse, gider miydi? Onsuz ailemizin nasıl olacağını düşünemiyordum. O en güzel parçamızdı.

O anda, ona asla söylemeyeceğime kendi kendime yemin ettim.

"Selam kızlar!" dedi babam odaya girerken. "Bakın ne buldum!"

Arkasından, odaya Chip girdi.

CHIP BERBAT GÖRÜNÜYORDU, tıpkı annemin söylediği gibi.

Buna rağmen, yüzünü görmek içimi sevinçle doldurdu. Bir çeşit Pavlovvari tepki gibiydi. Chip'i gör, heyecan hisset. İstesem de, istemesem de. Berbat görünse bile. Buna hak etmese bile. Bunu fark ettiğimde, Ki'in ne demek istediğini anladım. Aklım bir şey söylüyordu, ama kalbim bambaşka bir hikayeydi.

Artı, annem öğle yemeği saatimizi ödümü koparak geçirmişti.

Chip kapı ağzında tereddüt etti, bir şeyleri böldüklerini hissetmişti.

Kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Tıraş olmamıştı. Elinde sarı bir zarf vardı. Kitty'e hafifçe el salladı, sonra dikkatini bana yöneltti.

Gözlerini benden ayırmadan yatağa yaklaştı, hepimiz onu izliyorduk.

“Bu Federal Havacılık Kurulu’ndan geldi,” dedi zarfı kaldırarak. “Soruşturmayı yeni tamamlamışlar. Pilot hatası.” Başını eğip gülerek nefesini verdi. “Bunu onlara biz de söyleyebilirdik.”

“Bunun ‘anlamsız bir trajedi’ olduğunu sanıyordum,” dedim, Chip bana gözlerini kırıştıtarak baktı.

“Zarfıta ne var oğlum?” diye sordu babam sonra.

Chip zarfa baktı. Tekrar konuya dönmüştü. “Enkazı kaldırıyorlar, ben de hasarı cebimden ödeyeceğim. Ama bunu bulmuşlar.”

Zarftan büyükannesinin nişan yüzüğünü çıkardı ve hepimize gösterdi. Nazikçe söylemek gerekirse, biraz kararmıştı.

“Onu bulmuşlar,” dedim.

“Soruşturmadan dolayı hikayemizi biliyorlardı, o yüzden ne olduğunu anlamışlar.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Chip’i görmek garipti – özellikle bu haldeyken. O her zaman çok derli toplu ve kontrollüydü, bir erkek model gibi dururdu. Bu darmadağınık adam onun kötü ikizi gibiydi.

Bunu düşündüğümde, onun da benimle ilgili aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Sonuçta artık seks yapamazdım—anneme göre yani.

“Hey,” dedi sonra. “Saçını kestirmişsin.”

Saçımın arka kısmına dokundum. “Evet.”

Chip omuz silkti. “Üzülme. Tekrar uzar.”

“Chip,” dedim. “Burada ne yapıyorsun?”

Tekrar omuz silkti. “Yüzüğünü getiriyorum.”

Şok içerisinde bir dizinin üzerine çökmesini, dengesini kaybetse de toparlanıp Kral Arthur’u oynayan bir çocuk gibi yüzüğü havaya kaldırmasını izledim.

“Margaret—” diye başladı tiyatral bir ses tonuyla, sonra kendini durdurdu. “Kahretsin! Göbek adın neydi senin?”

“Rosemary,” diye kopya verdi babam yan taraftan.

Chip baştan başladı. “Margaret Rosemary Jacobsen, zor bir ay geçirdik. Seni sayamayacağım kadar çok kere yüz üstü bıraktım. Ama bu yüzük bizim için yeni bir başlangıcın sembolü olabilir. Daha iyi bir adam olacağıma yemin ederim. Daha iyi bir adam olabileceğimi biliyorum. O yüzden, şimdi sana babanın ve çılgın kızkardeşinin önünde soruyorum, yaşadığımız her şeye rağmen—benimle evlenir misin?”

Ne söylemem gerektiğini biliyordum. Ama söylemedim.

Önümdeki bu yepyeni Chip’e baktım. Doğru, annem önümde duran hayallerimin erkeğinin bu bozulmuş, hayal kırıklığı, biraz da sarhoş versiyonunun teklifinin, alabileceğim en iyi teklif olduğuna ikna olacak kadar kendime güvensizliğimi körüklemişti. Eğer o burada olsa, hemen evet demem için bana tıslar ve Chip ayılmadan bu işi bitirirdi.

Ama yapamadım.

Onunla evlenmek istiyor muydum?

Yıllar boyunca onunla evlenmek istemiştim – o kadar uzun zaman ki, *istememek* nasıl olur, düşünemiyordum. Bir tarafım hala istiyordu—öncekinden daha fazla hatta. Ama diğer tarafımın devasa tereddütleri vardı.

Bana bakıyordu. Bekliyordu. Ee?

Cevaplamak kolay olmalıydı. Ama artık hayatımda kolay diye bir şey yoktu. Daha önce olmuş muydu, bilmiyorum. “Sanmıyorum, Chip.”

Yüzündeki Shakespearevari ifade kayboldu, ayağa kalktı. “Hayır mı?”

“Zor bir ay olduğunu kendin söyledin.”

“Ben de daha iyi bir hale getirmeye çalışıyorum.”

“Anlıyorum, ama yöntemin bu olduğundan emin değilim.”

Chip’in yüzü buruştu. Başka bir açıklaması yoktu. “O gece için tarif edilemez derecede üzgünüm. Bunun olmasını asla istememiştim. Seninle yer değiştirmek için her şeyi—her şeyi—verirdim.”

“Bunun kazayla ilgisi yok,” dedim.

“Peki neyle ilgisi var?”

“Beni burada kaç kere ziyaret ettin?” diye sordum. Gerçekten bilmiyordum.

O da bilmiyormuş gibi görünüyordu. “Emin değilim.”

“Üç,” dedi babam. “Eğer bunu da sayarsak.”

Chip’e baktım. “İki haftada üç kere. Sence bu yeterli mi?”

“Ben sadece –” Chip’in sesi titredi. “Seni her gördüğümde—öyle yanmış ve mahvolmuş halde—kendimi suçlu hissediyordum, hepsinin benim yüzümden olduğunu, hayatını mahvettiğimi biliyordum. Sanki boğuluyordum.”

Sahi mi? diye düşündüm.

“Tamam,” dedim. “Birincisi, hayatımın mahvolup mahvolmadığını bilmiyoruz henüz. Ve ikincisi, hadi oradan. Yine de gelmeliydin. Suçlu hissetmen umrumda değil. Her günün her dakikasında burada olmalıydın. Burada uyumalı, burada uyanmalı, bana hastanenin hediyelik eşya dükkanından pelüş hayvanlar almalı, Çin yemeği getirmeliydin. Kitty bana senin olduğundan çok daha iyi bir arkadaş oldu.”

Kitty babamın arkasından bana bir bakış attı.

Chip başını eğdi. “Çok üzgünüm.”

“O yüzden görüyorsun ki, seninle evlenme fikri, tüm o ‘iyi günde ve kötü günde’ olayı, şu anda bana pek bir şey ifade etmiyor.”

Chip bana bakmadan başını salladı.

“Kaza yüzünden değil,” dedim. “Kazadan sonra olan her şey yüzünden.”

“Ama bitmedi değil mi?” dedi başını kaldırarak. “Nişan bitmedi?”

“Aslında bakarsan, başlamadı bile.”

“Bekleme sürecinde olamaz mı?”

Odadaki üç çift gözün bana baktığını hissettim. Onu cezalandırmak istiyordum. Ona her şeyin—tamamen—bittiğini söylemek istiyordum. Yaralandıktan sonra beni görmezden gelmesine hoşgörü göstermeyeceğimi herkesin anlamasını istiyordum.

Bunun yerine, iç çektim. “Bekleme sürecinde olabilir.”

Chip gülümsedi. “Bu da bir şeydir. Bunun üzerinde çalışabilirim.”

Şu anda gülümsemeyi hak etmiyordu. Ama hayır diyemezdim, bunu ikimiz de biliyorduk. Chip’ten vazgeçmeye hazır değildim. Aşkta karşılaştığı bir testi geçememişti, evet. Ama bunun hayatımızı etkileyecek bir test olup olmadığına karar veremezdim.

“Peki yüzüğü takacak mısın?” diye zorladı Chip.

O kararmış, eğilmiş yüzüğü takmak istiyor muydum? Pek değil. Bu onu affettiğim anlamına gelebilirdi. Ama yine de parmağıma takmasına izin verdim. Bu konuda güçlü durmak için fazla yorgundum. Bunun dışında, aynı anda hem geçmişimden hem de geleceğimden vazgeçmek, şu anda kaldırabileceğim bir şey değildi.

Yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, Chip rahatlayarak gülmekle ağlamak arasında bir nefes verdi, bu arada ondan yayılan hafif ekşi alkol kokusunu aldım. “Biraz eğilmiş,” dedi.

“Şimdi parmağıma daha iyi oldu ama.”

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu Chip.

Başımla onayladım, ama gözlerine bakamadım. Bana doğru eğildiğini görmekten çok, hissettim. Hareketsizce durup temas anını bekledim. Dudakları benimkilere dokunduğunda, bir şeyler hissedebilmek için kendimi deli gibi zorladım. Ve hissettim de, bir bakıma, ama daha önceki öpücöklere hiç benzemiyordu. Bu bana sadece daha önceden hayatımın nasıl olduğunu hazin bir şekilde hatırlatıyordu—ve bunu tamamen kaybetmiş olabileceğimi.

Onüç

BİZ ÖPÜŞÜRKEN, Kit ve babam, yalnız kalmak isteyeceğimizi düşünerek dışarı çıktılar.

İşin aslı, Kitty'le baş başa konuşmak istiyordum. Ve sahip olduğunu bile bilmediği yaraları yüzünden babama sarılmak. Ve annemin hangi cehenneme kaybolduğunu bulmak.

Ama Chip uzun süre yüzünü benimkinin üzerinden çekmedi.

Onu öpmek yüzümdeki yanıkları kaşıdırmıştı. Kaşımamak için battaniyenin altında ellerimi yumruk yaptım.

Onun bitirmesini beklerken, Ian içeri girdi.

"Aşna fişne saati bitti millet," dedi Ian.

Chip geri çekildi ve ikimiz de Ian'a döndük.

Ian her zaman sinirli görünürdü, ama o anda ekstra sinirli görünüyordu. "Terapi saatin geldi, Maggie Jacobsen. Belki ben kahve alırken erkeğin sandalyene geçmene yardım eder."

Başımı *kesinlikle olmaz* anlamında salladım. "Hiç tecrübesi yok."

Ian kaşlarını kaldırdı. “Çok zor bir şey değil.”

Chip bana döndü. “Ne diyor?”

“O İskoçyalı,” dedim. “Sandalyeme geçmeme yardım etmeni istiyor. Çok zor bir şey olmadığını söylüyor.”

Chip, sanki bu başarısız olmaya mahkum olduğu bir başka testmiş gibi kaşlarını çatı. “Belki sen bana öğretebilirsin,” dedi Ian’a dönerek.

Ian kaşlarını çatı. “Sana göstermemi mi istiyorsun?”

Chip başını salladı, ve ben her zaman olduğu gibi yüzünü net bir şekilde okudum. Ders alma bahanesiyle bu işi tek başına yapmaktan kurtulmak istiyordu.

Ian omuz silkti. “Roket bilimi değil ya adamım. Ama illa da ders almak istiyorsan, yapalım bakalım. Sadece Maggie’nin hatırı için.”

Chip bana baktı. “Sana Maggie mi dedi o?”

Omuz silktim. “Margaret’ı telaffuz edemiyor.” Tekrar Ian’a döndüm. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Ian başını salladı. “Evet var.”

“Daha önce öyle söylemiyordun ama.”

“O zaman sana bir ders veriyordum.”

“Ne?” dedim. “Bir çeşit pislik olduğun konusunda mı?”

Ian gözlerini kırptırdı, yüz ifadesini okuyamıyordum. “Kendi başına yapabileceğin konusunda,” dedi. Sonra Chip’e baktı. “Ama bu öyle yapman gerektiği anlamına gelmez.”

Chip bana baktı. “Ne dediğini hiç anlamıyorum. Sanki konuşma güçlüğü varmış gibi.”

Ian gözlerini benden çekmedi. “Dikkat et küçük adam.”

O sırada kapı vuruldu ve babamın sesi geldi. “Herkes öpüşmeyi bitirdi mi?”

“Evet,” dedik düz bir sesle, Chip’le ikimiz aynı anda.

Babam içeri girdi – arkasında sersemlemiş görünen annem vardı. “Bakın kimi buldum! Şeker makinesinin orada!”

“Kit nerede?” diye sordum.

“Gitmesi gerekti,” dedi babam. Sonra herkesin duyabileceği bir fısıltıyla, “Şişko Benjamin’le randevusu varmış,” diye ekledi.

Babamın birkaç adım arkasındaki annem, elinde açılmamış bir Hershey paketi tutuyor, sarsılmış ve solgun görünüyordu. Ona telepatik olarak *babama asla söylemeyeceğim* mesajını göndermeye çalıştım. Ama başarabildiğimi sanmıyorum.

Babamın neşeli ve olanlardan habersiz tavırları, her şeyi daha üzücü hale getiriyordu. Kolunu anneme dolayarak hafifçe sıktı. Sonra Ian’a döndü. “Ben de bu işin nasıl yapılacağını görmek isterim.”

“Konuşmalarımızı duydu mu?” diye sordum.

“Tabi,” dedi babam. “Koridordan her şey duyuluyor. Aşık Çocuk’la öpüşmenizin bittiğini de böyle anladık.”

“Niye sordun o zaman?”

Cevap gayet barizmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Seni utandırmak için.”

Ian öksürdü. Sonra da arkamdan transfer tahtasını alıp yatağı alçattı.

Bir saniyeliğine Chip’i süzdüm. Ian’ın yanında gerçekten de *küçük adam* gibi görünüyordu.

Onun her zaman “sırım gibi” ve “sportmen” olduğunu düşünürdüm, ama Ian’ın yanında biraz bodur kalmıştı.

“Transferin püf noktası,” dedi Ian hepimize. “Maggie’nin mümkün olduğunca fazla şeyi kendi başına yapmasına izin vermek. Ama yakın durun. Sevdiğiniz biri sıkıntı yaşadığında,” diye ekledi. “çok fazla yardım etmek istersiniz. Sıkıntıların onu daha güçlü yapacağını aklınızdan çıkarmayın.”

Ian'a bir bakış attım. Pek çok konuda tehlikede olabilirdim, ama "çok fazla yardım almak" bunlardan biri değildi.

Ian bana bakmıyordu. Doğrudan Chip'e bakıyordu. "En önemlisi," dedi. "yanında olmak."

Chip'i süzmeyi bitirdiğinde, tahtaya hafifçe vurdu ve *buraya gel* anlamında bir işaret yaptı.

Örtülerimi açtım, ve birden hepimiz donup kaldık – tuvaleti kullanma projesi yüzünden bir gecelik giyiyordum – çıplak bacaklarım yüzünden.

Chip bacaklarımı yüzlerce kez görmüştü, onları okşamış, öpmüş – hatta teoride pratikten çok daha iyi duran bir erotik tavsiye yüzünden tıraş bile etmişti. Ama bunlar onun gördüğü bacaklar değildi. Burada kaldığım kısa süre boyunca bile o kadar körelmişlerdi ki, yeni doğmuş bir buzağının bacaklarına benziyorlardı – çöp gibi, yumuşak ve sağlıklı.

Onların bakışları utanmama sebep oldu. Hepsinden nefret ediyordum. Onları yumruklamak istiyordum. Yumruklarımda her taraflarını morartıp mindere sermek istiyordum.

Ian etkilenmemiş görünüyordu. "Terapi salonuna gitmek için pantolona ihtiyacın olacak kızım."

Anneme dolabı işaret ettim, o da spor çantalarından birinde son kalan temiz spor sütyenimle birlikte—pembe, kaplan desenli—bir pantolon buldu. Ayrıca omuzlarını kestiğimiz tişörtlerimden birini de uzattı.

Ian nazikçe bacaklarımı pantolona geçirmeme yardım edip yukarı doğru çekti, kalçalarımın geçirmeye sıra gelince kollarımı boynuna dolayabilmem için eğildi. Ona yaslandığımda harika kokusunu içime çektim. Hafif zencefilliydi. Bir tutam erkeksilikle karıştırılmış tatlı, kurabiyemsi bir kokuydu.

Tam olarak kelimelere dökemiyordum, ama bir restorantta önünüze tatlı tepsisini getirdiklerinde hangisini istediğiniz

hemen bilirsiniz ya? İşte bu. Tam buradaki! Kokusuna verdiğim tepki buydu. İşte bu.

Ama üst tarafımı giydirme kısmına gelmiştik, bu yüzden annem erkeklerin odadan çıkmasını istedi.

“Bende mi?” diye sordu Chip.

“Özellikle sen,” dedim.

Dakikalar sonra, erkekler çıktığında, yanıklara değmemesi için sütyen askısını koltuk altına indirmiş, *Flashdance* tarzı kılığında oturuyordum. Normal birinde bu kıyafet kışkırtıcı görünebilirdi. Bende ise üzücü duruyordu. Annem yarın bana daha normal şeyler getireceğine söz verdi.

Ian derse başladı, ama onu dinlemiyordum. Kokusunu bir kez daha almak için uğraşmakla meşguldüm.

DAHA SONRA SPOR salonunda, Ian minderin üzerinde bacaklarımı çalıştırırken, “Sana pislik dediğim için özür dilerim,” dedim.

Ian gözlerime bakmadı. “Bir çeşit pislik dedin. Bu farklı.”

“Pek değil aslında.”

Normal bir insanla, bu bir sohbet başlangıcı olabilirdi, ama Ian öylece geçip gitmesine müsaade etti. Önce bir bacağı, sonra diğerini çalıştırırken, mekik çekerken, diğer terapistlerin hastalarıyla konuşmalarını, oyunlar oynamalarını, cesaretlendirmelerini izledim, ve düşünmeden edemedim: Kendimi kandırılmış hissediyordum.

Konuşmak için yaptığım bütün çabalar, öylece sönüp gidiyordu.

“Evli misin?” diye denemeye devam ettim.

“Hayır.”

Daha fazlası için bekledim.

Hiçbir şey.

Rahatsız bir sessizlik.

Yine ben: “Çocuğun var mı?”

Çenesini sıktı. “Yok.”

Sessizlik.

Ben: “Hobilerin neler? Eğlenmek için ne yaparsın?”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hiç cevap vermeyeceğini düşündüm. Düşündüğümde daha ketumdu. En sonunda konuştu. “Triatlon.”

“Eğlenmek için triatlon mu yapıyorsun?”

“Mücadele için.”

“Eğlenmek için yaptığın bir şey yok mu?”

“Mücadele eğlencelidir.”

Benimle konuşurken, Myles’la konuştuğu zamanki kadar heyecanlı görünüyordu. Ama lanet olsun, ben Myles değildim. Ben ona sataşmıyordum. Ya da kışkırtmıyordum. Onu alaşağı etmeye de çalışmıyordum.

Ya da belki, bir bakıma öyle yapıyordum.

Bunun o zaman farkında değildim, ama belki de Ian’ın bu ketumluğu benim için iyiydi. Bazı insanlar söz konusu olduğunda – hepsi değil, ama bazılarında – onlar kaçtıkça, sen kovalamak istiyordun. Ian da böyleydi: o geri çekildikçe, ben peşine düşüyordum.

Tekrar denedim. “Transfer dersi için teşekkürler bu arada.”

Sessizlik.

“Ailem şu an biraz çıldırmış durumda,” diye devam ettim.

Başını bile sallamadı. Bileklerimi çalıştırıyordu, başı önünde devam etti.

Sonunda, şunu denedim: “İnsanın kendi çişini içebileceğini biliyor muydun?”

Başını kaldırdı, hazırlıksız yakalanmıştı, başını tekrar eğmeden önce yüzünde şaşkın bir gülümseme yakaladım. “Hayır, bunu bilmiyordum,” dedi işine dönerken.

Ama şimdi gülümseyebildiğini biliyordum. Bunu tekrar görmek istedim.

“Bazı tüvit ceketleri onunla boyuyorlarmış.”

Sessizlik.

“Romanlar eskiden dişlerini beyazlatmak için de onu kullanırmış.”

Cevap alamadığımda, gülümseyip gülümsemediğini görmek için eğilip yüzünü görmeye çalıştım. Gülümsüyordu.

Direnç için bileklerime devasa lastik bantlar bağlıyordu. Sonra beni karnımın üstüne çevirdi ve topuklarımı popoma değdirene kadar onları çekmemi söyledi. Anlaşılan, bu hala çalışmakta olan diz arkası kirişlerimi çalıştıracaktı.

“Topuklarımı popoma dokundurmamı mı istiyorsun?”

“En azından dene.”

“Gerçekten dokunması gerekiyor mu?”

“Hayır.”

“Yani denemenin başarmaktan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?”

“Her zaman.”

Ben ayaklarımı popoma değdirmek için uğraşıp başarısız olurken, uzun bir sessizlik daha yaşandı.

“Pek konuşkan değilsin, değil mi?” dedim.

“Çalışırken değil.”

“Diğer insanlar ikisini birden yapabiliyor.”

“Ben diğ er insanlar gibi değılim.”

“Belli oluyor.”

“Seni g   lendirmek için buradayız. şakalaşmak için değıl.”

Tam o anda, bir grup terapist bir hastanın yaptığı şakaya kahkahalarla güldü.

G z göze geldik. “Tamam,” dedim.

Ama rahat bırakamıyordum. Hiçbir zaman sessizlikten hoşlanmamıştım. Sohbet ortamı olmadan ne masaj, ne pedikür, ne de başka bir şey yapabilirdim. Başka bir insanla, özellikle de tanımadığım biriyle, baş başa olup da konuşmadan duramazdım – o istese de istemese de. Hastalarıyla tasasızca sohbet eden diğ er terapistleri izledim. Onlardan biri olsaydım, daha pasif kalıp sohbetin akmasına müsaade edebilirdim, ama sessizlerin kralına takılıp kalınca, vücudumdaki bütün gevezelik hormonları ayaklanmış, deli gibi konuşup duruyordum.

En azından hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Dolayısıyla Ian bacaklarımı farklı objelerle zorlamaya devam ederken, ben de monoloğumu sürdürdüm.

“Tam da yaralandığım gün nişanlandığımı biliyor muydun? Muhtemelen biliyordun. Sanırım herkes biliyor. Hemşireler bunun hakkında konuşup duruyor. Onları koridorda duyuyorum. Benim için çok  z l yorlar. Benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorlar. Ki bu komik, çünkü ben de edemiyorum. Hayatımın en güzel günüyle en kötü günü aynı gün. Bu evlilik için nasıl bir işaret olabilir? Tabi gerçekleşirse. Beyaz atlı prensin bir alkoliğe dönüşüp de bir delikte ölüp kalmazsa. Bir de şimdi bu yüzüğü takıyorum—ki bunu istemiyorum bile. Ya da belki de istiyordumdur. Artık kim olduğumu bilmiyorum. Eskiden koşucuydum ben.    farklı maratonda koştum. Derece falan yapmadım, ama kendimi nasıl zorlayacağımı,

nasıl adayacağımı biliyordum. İşler kötüye gittiğinde, koşuya çıkardım. Bazen yağmurda koşardım. Bazen de geceleri—ya da sabah dörtte. Şimdi ne yapacağım? Sürüşe mi çıkacağım? Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Ama sonra düşünüyorum, ben kim oluyorum da şikayet ediyorum? Köle olarak satılan kızlar var. Dayak yiyen çocuklar var. Dünyanın yarısı benden daha kötü durumda—hatta daha fazlası. Günün yarısında aksi ve huysuz oluyorum, diğer yarısında ise insanın hayal edebileceğinden daha fazla acı çektiğimi düşünüyorum. Ortasını bulamıyorum. Tek bildiğimi, eski hayatımın tamamen bittiği. Hiçbir şey aynı değil. Yiyeceklerin tadı bile aynı gelmiyor. Sesler kulağıma aynı gelmiyor. Eskiden sevdiğim şeylerden nefret ediyorum. Eskiden nefret ettiğim şeylerden de nefret ediyorum. Kimseyi görmek istemiyorum, kimseyle konuşmak istemiyorum. Cep telefonumda elli tane mesaj var. Kendimden nefret ediyorum, diğer herkesten de. Ölmeyi düşünüyorum. Her şey daha kolay olurdu. Ama sonra ölmek istemiyorum. Yaşamak da istemiyorum. Annem iyileşmenin tek yolunun iyileşeceğime inanmak olduğunu söylüyor—o kadar kararlı bir manyak olmalıymışım ki doğanın kanunları bile karşımda duramamalıymış—ama sonra bacak yerine taşıdığım bu eriştelere bakıyorum ve inanamıyorum. Bu sanki beni gökyüzünün yeşil olduğuna inandırmaya çalışmak gibi. Gökyüzü yeşil değildir, ve ben öyleymiş gibi davranamam. Tek bildiğim, artık hiçbir şey hissetmiyorum – umut bile.”

Konuşmanın bir noktasında gözlerimi kapatmıştım. Sözlerim bitip de sessiz kaldığımda, Ian'ın bacaklarını bıraktığını fark ettim, artık bana dokunmuyordu. Gitmiş miydi? Kahve mi alacaktı? Günü bitirmiş miydi? Dinlemediğini biliyordum, ama bırakıp gittiği düşüncesi de biraz can sıkıcıydı.

Gözlerimi açtığımda, onun ayakta durduğunu ve bana ellerini uzattığını gördüm. “Doğrul,” dedi bana bakmadan,

sanki ben gün içerisinde tamamlaması gereken bir başka sinir bozucu zorunlulukmuşum gibi.

Ellerini tuttum, ama beni kaldırmadı. Ben oturma pozisyonuna geçmeye uğraşırken tuttu sadece.

Sabit kaldığımda elimi bıraktı.

Derken önümde eğildi ve o gün ilk defa gözlerime baktı. Dikkatimi ona tam olarak verene kadar gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sonra konuştu. "Tekrar yürüsen de yürümesen de, sana kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var."

Gözlerimi kırptırdım. "Neymiş o?"

Derin bir nefes aldı. "Seni iyileştirecek olan şey, denemek. Yapman gereken tek şey bu. Denemek."

Ve günün geri kalanında tek bir kelime daha etmedi.

Ondört

SONRASINDA, BUNUN İÇİNDE pişman oldum.

Gevezeliğimle onu taciz etmiştim. Belli ki konuşmayı sevmiyordu, ve acınası hikayemi dinlemeye de niyetlenmemişti. Bütün o süre boyunca robot gibiydi, sonrasında da kararlı bir şekilde poker suratını korumuştı.

Ama söylediği o cümle, “Denemek seni iyileştirir”, kafama takılıp kalmıştı.

Ertesi sabah, ne sebeple olursa olsun, denemeye hazır olarak uyandım.

O gün, bütün sabah ritüellerinden sonra, boşluğa bakarak geçirdiğim dinlenme saatini omurilik yaralanmaları hakkında araştırma yaparak geçirdim. Dünyada makale okuyabilen tek insan annem değildi sonuçta. Christopher Reeve’in kurduğu vakıfla başladım ve aşağılara doğru indim, beklentiler, terapiler, stratejiler, ekipmanlar, giysiler ve deneysel teoriler hakkında okudum. “Aksonal filizlenme” ve “hücre doğumu” gibi terimleri öğrendim, bütün omurganın isimlerini ve numaralarını ezberledim. Vücudun ve omurganın anatomik

yapısını inceledim. “Omurilik yaralanması” ve “mucizevi iyileşme” ifadelerini Google’da arattım, sonra da annemin bulduğu bütün makaleleri okudum. İlham almak için bir seçim yaptım. Umutlu hissetmek için listeler yaptım. Gökyüzüne bakıp yeşili görmek için kendimi zorladım.

O anlarda, öğleden sonra kaslarım Ian’ın bana yaptırdıkları yüzünden kasılırken, ya da gece uyanıp tekrar uyuyamadığımda, azıcık da olsa tekrar kendim gibi hissediyordum. Çünkü hayatımdaki bütün zorlukları böyle aşmıştım – kusursuz bir organizasyon ve kararlı bir odaklanmayla. Kit’ten bana dizin kartları, dosyalar ve dolma kalemler almasını istedim. Babama yazıcıyı kurdurdum, makalelerin çıktısını alıp farklı dosyalara yerleştirdim, renkli kalemlerde kodladım.

Annem doğru bir noktaya parmak basmıştı: Yas tutmaya zaman yoktu. Okuduğum her şey onun söylediklerini doğruluyordu. Tedavi olmak için bir umut penceresi açılmıştı, ve daha fazlasını ummak aptalca olurdu. İki haftamı uyuşuklukla harcamıştım zaten, ve sigorta dört buçuk haftayı daha ödeyecekti. Yani bir ayım vardı. Eski hayatımı geri almak için her şeyi deneyebileceğim bir ayım vardı.

Vücudunuzla konuşmanızı ve ne istediğinizi söylemenizi anlatan bir makale vardı, ben de yaptım. Bir başkası sinir uçlarınızı uyandırmak için eklemlerinize masaj yapmanızı söylüyordu, onu da yaptım. Bir başka makalede, elle tutulur hedeflerinizin listesini yapıp, gerçekleştirdikçe işaret koymanızı söylüyordu, onu da yaptım.

- Parmaklarını kıvrır
- Parmaklarını uzat
- Parmaklarını esnet
- Ayağını bilekten 360 derece döndür
- Baldırlarını ve diz kapaklarını güçlendir
- Karnını güçlendir

- Bacaklarını dizden esnet
- Bir adım at
- Beş dakika boyunca tek başına ayakta dur
- Yeniden yürü – aslanlar gibi!

Listedeki tüm bu maddeler içinde sadece birini tam olarak yapabiliyordum. Dizlerimin üstünde iki dakika boyunca durabiliyordum—ancak tutunacak bir parmaklık ya da bir insan varsa. Yine de dizlerimin üstünde durabilmek büyük bir şeydi. Çoğu kişi yapamıyordu.

Ama bulduğum tüm tavsiyeler ve denediğim psikolojik numaralar içinde bir tanesi favorimdi; bana nihai hedefimi kafamda defalarca canlandırmamı söyleyen. Nihai hedefimi bilmek ister misiniz? Rüzgarlı bir ilkbahar gününde hastaneden tamamen çıkmak ve eve gittiğimde Chip’le karşılaşmak.

Hayalimde, en sevdiğim kot pantolonumu ve yaralarımı kapatan dik yakalı gri bir kazak giyiyorum. O beni almak için geliyor, ama beni görünce duraksıyor, çünkü beklediğinden çok daha iyi görünüyorum. Hasta eden hastane ışıklarından ve mor dekorasyondan uzakta, uzun zaman sonra ilk defa güneş tenimde yansırken, farklı bir ışığım var. Beni görüyor, hakkında üzülüp durduğumuz o hastalıklı kişiyi değil, gerçek beni. O anda, o görüntüden donup kalmışken, ayağa kalkıyorum, sonra ona doğru bir adım atıyorum, derken bir adım daha, ve o o kadar şaşırıyor ki, zar zor nefes alıyor.

İşte bu. Büyük final buydu. Yeniden eski ben, hatta daha iyisi. Çünkü o an herkesi büyülüyordum. İmkansız başarıyordum. Cehennemden dönüyordum—daha akıllı, daha güçlü ve sahip olduklarıma daha minnettar bir şekilde.

Chip önce hayret hissediyor, sonra da aşk, ve en iyi kısım da şu: hayalimde, ben de Chip’e aynı şeyleri hissediyorum. Ki bu müthiş bir rahatlamaydı, çünkü bu ezilmiş, bozuk vücutla tek hissettiğim şey bıkkıntıydı. Bekle – hayır. “Bıkkıntı” fazla

basit kalıyordu. Bundan daha fazlasıydı. Hayal kırıklığıydı. İğrenmeydi. Tiksintiydi.

Ama hayalimde? Bunların hepsi kayboluyor. Bütün kötü duyguların yerini hayranlık alıyor. Bunu Chip'in yüzünde o kadar net bir şekilde görüyorum ki, ben de hissediyorum ve bu müthiş bir şey. Beni yakalıyor ve o ana tekrar tekrar dönmekten kendimi alamıyorum. Chip benim gücüne ve kararlılığıma hayran oluyor. Sonra kollarına koşuyorum, beni öpüyor ve bir zorluğu daha aşmış oluyorum. Saçım bile önceki haline geri dönmüş – hatta daha da iyi – çünkü, *neden olmasın ki?*

Makaleye göre, bu kendini beğenmişlik değildi, terapiydi.

İstediğim şeyi görmeliydim. İstediğimi istemek zorundaydım. Yoluma devam etmek için bir hedef yaratmak zorundaydım. Bu hayali kafamda ne kadar uzun süre canlandırırırsam, onu gerçekleştirme arzum da o kadar artacaktı. O yüzden eski hayatımı özlemek için kendime izin verdim, teoriye göre ne kadar özlersem, peşinden gitmek için o kadar güç toplayacaktım.

Chip'i hayalimin merkezine koymam biraz antifeministçe miydi?

Belki.

Bunu istediğiniz yöne çekebilirdiniz. Bunun bir prens tarafından kurtarıma fantazisi olduğunu söyleyebilirdiniz, sanırım—ama işin doğrusu, Chip beni kurtarmıyordu. O benim mükemmelliğime hayran olmaktan başka bir şey yapmıyordu. Hepsini ben yapıyordum. Peki, üniversitedeki kadın araştırmaları profesörümün dikkat çekeceği gibi, benim başarımlarım, bir erkek tarafından takdir edilmediği sürece anlamlı, önemli veya duygusal açıdan etkileyici sayılamıyor muydu? Tabi. Doğru. Mantıklı. Belki de bu bir gün terapide üstünde çalışmam gereken bir şeydi. Ama dört buçuk haftam

kalmıştı ve o hayal bağımlılık yapacak derecede güçlüydü. Buna ihtiyacım vardı.

Odaklanmak kontrol elimdeymiş gibi hissettiriyordu. Kafamı toplamıştım. Hastanedeki o ilk iki haftam hakkında en kötü şeyin o kadar yönsüz, pasif ve kayıp olmak olduğunu söyleyebilirdim.

DERKEN, BİR GECE KİT elinde şarkı söylemenin sağlığa yararlarını anlatan bir deste makaleyle geldi ve bunları tekerlekli tepsiye çarptı.

“Bütün günü internette geçirdim,” dedi. “Şarkı söylemenin yararlarını araştırdım.”

Getirdiği yığına baktım. “Şarkı söylemeyeceğim Kit.”

En üstteki üç taneyi kaldırdı. “Bunlar şarkı söylemenin duygusal açıdan yararlarını anlatıyor.”

“İlgilenmiyorum.”

Üç makale daha kaldırdı. “Bunlar da sosyal yararları anlatıyor.”

Başımı salladım. “Umursamıyorum.”

“Ve bunlar,” dedi son üç tanesini Özgürlük Heykeli gibi kaldırarak. “Fiziksel yararlar.”

İçimi çektim.

Kit parmaklarıyla saymaya başladı. “Şarkı söylemek oksitosin, dopamin ve endorfin salgılamaya yardımcı olur. Kaygı ve depresyonu azaltır. Stresi düşürür ve endokrin sisteminin düzenlenmesine yardım eder. Kandaki oksijen oranını düzenler ve daha iyi uyku sağlar. Antikorları yükseltir ve bağışıklık sistemini güçlendirir. Ve – “ Büyük final için bir adım daha yaklaştı.

“Seni mutlu eder deme.”

“Seni mutlu eder.”

Başımı tekrar yastığa bıraktım. “Ben mutlu olmak istemiyorum.”

“İyi. Mutlu olma. Ama yine de şarkı söyle. Çünkü bu sağlığına mümkün olan her açıdan iyi gelecek.”

“Omurilikteki iltihaplanmayı da azaltıyor mu?”

“Yapmadığını gösteren bir çalışma yok.”

Hakkını vermeliydim. Benim için hazırdı. Ya bana şarkı söyletecek, ya da denerken ölecekti. Çalışma üstüne çalışma anlattı. İlham verici hikayelerden bahsetti. İstatistikler ve yeni fikirler yağdırdı. Danimarka’daki – yoksa Hollanda mıydı? – bir çalışmanın üç yüz kanser hastasını takip ettiğini, yarısının koroya katılıp haftada en az üç kere şarkı söylediğini, diğer yarısı olan kontrol grubunun ise söylemediğini söyledi. Şarkıcıların remisyona girme ihtimali daha fazla artmıştı, beklenen hayat süreleri ise şarkı söylemeyenlere göre altı ay uzamıştı.

İtiraz etmeye başladığımda, “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “İçinden şarkı söylemek gelmiyor. Peki sorun ne biliyor musun? Görünüşe göre sen ancak zaten mutluyusan şarkı söyleyebileceğine inanıyorsun. Ama ben şarkı söylemenin seni mutlu ettiğine inanıyorum, ve bilim de beni destekliyor. Ayrıca, biraz endorfin seni öldürmez.”

“Bak, ben sadece bir daha mutlu olabileceğimi düşünmüyorum.”

“Eh, bence olabilirsin.”

“Neden zorlayıp duruyorsun?”

“Çünkü şarkı söylemeyi seviyorsun.”

O eskidendi. “Şarkı söylemeyi herkes kadar seviyorum.”

“Yanlış. Annemin lafları bunlar.”

Ona deliymiş gibi baktım. “Annem şarkı söylemek hakkında konuşmaz.”

“Doğru. Ayrıca bunu cesaretlendirmez ya da değer vermez. Senin yeteneğini göremez.”

“Ben yetenekli bir şarkıcı değilim. Sıradan bir insanım.”

Kitty başını salladı ve ekledi. “Mükemmel bir müzik kulağın var ama.”

“Mükemmel bir müzik kulağım falan yok.”

“Neredeyse her şeyin armonisini yapabiliyorsun. Her şeyin! Sence bu herkesin yapabileceği bir şey mi?”

Omuz silktim.

“Hayır. Bunu kimse yapamaz.”

“Aman ne önemli.”

“Önemli tabi. Bunu asla göz ardı etmemeliydin. Şimdi, şarkı söylemeye başlayacak mısın, yoksa ben mi başlayayım?”

Cevabımı beklemedi bile. O kadar hızlı hareket etti ki, onu durduramadım, ve sonunda cephanesi tükendiğinde hiç duraksamadan telefonunu aldı, çoktan hazırladığı “Let It Be” şarkısını açtı ve çalma tuşuna bastı.

Bu şarkıya direnemediğimi biliyordu.

Dudaklarım sımsıkı kapalı ve kollarım bağlı halde onu izlerken, şarkıyı söylemeye başladı. Sonra bilerek kelimeleri yanlış söylemeye başladı. “Ve kırık ve katı insanlar...” gibi şeyler söylüyordu.

“Kırık kalpli insanlar!” Düzeltmeden duramamıştım.

Devam etti. “Her ne kadar partiliyorlarsa da...”

“Parçalanıyor!” diye bağırdım. “Partilemiyorlar. Bu şarkı partilemekle alakalı bir şarkı değil.”

Ama eğlenmeye başlamıştı. Şarkının tamamını katletti, “fısıltı”yı “vızıltı”, “bulutlu”yu “barutlu”, “ışık”ı “kaşık” yaptı,

ben de bağıra çağıra itiraz etmeye devam ettim. Nihayet, sonuna yaklaştık.

“Tekrar çalacağımı biliyorsun, değil mi?”

Ve sonra, babamın eski plaklarından hatırladığımız o derin ve duygusal piyano akorları tekrar başladığında, başımı yastığa dayadım, bakışlarımı tavana sabitledim, ve teslim oldum. Bu şarkıyı gerçekten severdim. Beatles melodileri çok rahatlatıcıydı. Biraz denesem beni öldürmezdi herhalde.

“İyi,” dedim. “Ama bu sefer doğru şekilde söyle.”

“Patron sensin.”

Ve söyledik.

Biraz armonisini de yaptım.

Beni mutlu etti mi? Eh, acınası da hissettirmedi, bunu kabul etmeliydim.

Şarkı bittiğinde, tekrar söyledik.

BUNDAN SONRA, bir program belirledik.

Her sabah resmi olarak ilk işim, parmaklarımı kıvırmaya çalışmaktı—gerçi henüz başarılı olamamıştım. Daha sonra, sünger banyosu, sargı değişimi, Silvadene tatbiki, Priya’yla fizik tedavi geliyordu, ki Priya sandalyeye geçiş, diş fırçalama, tuvalete gitme, ayakkabılarımı giyme ve bağcıklarını bağlama, çoraplarımı giyip çıkarma, yoga pantolonumu giyebilme gibi konulardaki gelişimimden oldukça memnundu. Terapi salonunun yan tarafındaki alanda tekerlekli sandalye kullanma sorunumu da çözüyordum. Devrilmeden sert dönüşleri ve ufak engelleri atlatabiliyordum, ve sonunda Priya son cepheyi de aşabileceğime inanmıştı—tümsekler ve basamaklar. Sonrasına beni ergoterapi mutfağına götürdü ki çalışma için kurabiyeler yapabilelim.

Ayrıca, örgü örmeye başlamam konusunda ısrar ediyordu.

“Örgü örmek mi?” diye sordum.

“Bir hobin olması iyidir,” dedi.

“Kendi hobimi seçemez miyim?”

Başını salladı. “Hayır.”

Gün ortasında, internetten bulduğum benim gibi insanların ilham verici hikayelerini anlatırken beni parlak, iyimser yüzlerle dinleyen ailemle öğle yemeği yiyordum.

Sonrasında sıra, konuşmama politikasına büyük bir kararlılıkla devam eden Ian’la ergoterapiye geliyordu. Terapi salonuna gidiyor, bisiklet ve minderde çalışıyor, paralel çubuklar ve maymun halkaları arasında mekik dokuyorduk. Hatta birkaç kere beni ayakta durma çerçevesine de götürmüştü, ki bu da bir yığın kemerle bağlanıp koşu bandının üstündeki metal bir çerçeveye asılmak anlamına geliyordu. Bacaklarımı öne getiriyordum, Ian ayaklarımı doğru yere koymama yardım ediyor ve yürüme hareketleri yaptırıyordu.

Anlatılana göre, omuriliğin, hatta kasların bile, kendi hafızası vardı. Teoride, yürümek o kadar temel bir aktiviteydi ki, bunu yönetmek için beyne ihtiyaç yoktu. Bu yüzden, yeterli motivasyonla, nörolojik yürüme sinyalleri kendilerini refleks olarak yeniden yönlendirip beyni devre dışı bırakabilirlerdi.

Kesinlikle gelişme vardı. Diz kapağım belirgin bir şekilde daha güçlüydü ve bükebiliyordum. Vücudumun üst kısmı artık daha güçlüydü, hatta kaybettiğim kas yığını geri kazanmaya başlamıştım.

Ama işin doğrusu, dizden yukarısında gelişme varsa da, alt kısımda yoktu.

Bütün okumalarım, kartlarıma, dizinlerime ve renk kodlarıma rağmen. Her gece rüyamda ormanda, plajda, boş bir park yerinde yürüdüğümü görsem de—hatta rüyalarım o kadar gerçekçiydi ki, rüyalarımın aslında gerçek hayatım olup olmadığını merak ediyordum—gelişmeler çok zayıftı.

En azından dizden aşağısı.

Bir gün bir parmağımı kıvrılabildiğimi sandım, ama başka kimse görmedi. Bir başka gün, bisikletteyken topu ayağımla ittirebildiğimi hissettim, ama tekrar yapmaya çalıştığımda olmadı.

Kitty'le geçirdiğim akşamlarda Ian olağan sohbet konumuz olmuştu. Kitty her akşam Somurtkan Raporu istiyordu, ve her gizli gülümsemeyi, sarfedilen her kelimeyi, ve her insani hareketi bildirmekle yükümlüydüm. Onun psikoanalizini yapmaya o kadar uzun zaman harcamıştık ki, sanki derin bir psikolojik iş yapmışız gibi geniş bir teori ortaya çıkarmıştık. Belki de, diye düşünmüştük, kadınların erkekler hakkında konuşması bir tür savunma mekanizmasıydı. Hayatlarındaki asıl problemlerden kaçmanın bir yoluydu.

Şüphesiz Ian'a üzölmek, kendime üzölmekten daha eğlenceliydi.

Belki de Chip hakkında konuşmak istemeliydik. Ama şu anda onun hakkında beni çeken fazla bir şey yoktu.

Verdiği bütün sözlere rağmen, tekrar evlenme teklif ettiğinden beri, sadece üç kısa ziyaret gerçekleştirmiş, onlarda da sanki bir an önce gitmek istiyormuş gibi ayakta dikilip durmuştu. Zamanlaması ise her seferinde berbattı: ya sünger banyosunda oluyordum, ya Priya bana pantolonumu giyip çıkarma alıştırması yaptırıyor oluyordu, ya da tekerlekli sandalyeyle banyoya gidiyor oluyordum. Bir görevi yapar gibi yarım saat kadar duruyor, bu arada durmadan telefonuna bakıyor, bana kuru bir öpücük verip gidiyordu. Bense bütün gün onu görmek için bekliyor, ortaya çıkmasını umarak kapıya bakıyor, sonunda ortaya çıktığındaysa kendimi bir an önce gitmesini dilerken buluyordum.

En basit tabirle, kafam karışıkı.

Ian ise çok daha eğlenceli bir konuydu. Gizemli bir kurgusal karakter gibiydi adeta. Chip ve kısa ziyaretleri fazla gerçekti.

Uzun tartışmalar sonucunda, Kit Ian hakkında bir teori geliştirdi, içinde çok daha eğlenceli bir insan olduğu ve dışarı çıkmak için kaburgalarını tırmaladığına dair bir teori. Buna Güzel ve Çirkin teorisi adını verdi, ve geçmişte başına çok kötü bir şey gelmiş olduğu konusunda ısrar etti. Ben buna katılmıyordum. Bana göre, bebekken uzak bir İskoç hapishanesinde bakımsız kalmış ve bu yüzden sosyal beceriler ve empati yeteneği geliştirememişti.

“Yetim mi ki?” diye sordu Kitty.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

Ian’ın olayı her neyse, kulağa garip gelse de, bana iyi geliyordu.

Günün geri kalanında diğer hastane personeliyle pek konuşmuyordum, ama Ian geldiğinde, önceki günden beri içimde biriktirdiğim bütün teorileri, düşünceleri, gözlemleri, hayalleri ve fikirleri salıveriyordum.

Bu bir bakıma benim sessizlikten korkmam yüzündendi, ama bir yandan da onunla uğraşmanın çok eğlenceli olduğunu fark etmiştim. Bu sanki Buckingham Sarayı’nın muhafızlarından birini kışkırtmaya çalışmak gibiydi. Ian karşılık vermedikçe, ben daha da ısrarcı oluyordum. Şok etmeyi denedim. Şaşırtmayı denedim. Bildiğim her şakayı denedim. İfade­siz yüzü gitgide daha cazip oluyordu. Tepki vermiyor ama dinliyordu, ve günler geçtikçe onu beklerken sırf elimde malzeme olsun diye, kendimi Google’da çılgın şeyler araştırırken buldum.

“Ahtapotların üç kalbi olduğunu biliyor muydun?” diyordum. Ve cevap gelmediğinde devam ediyordum. “Japonya’da su altında bir posta kutusu olduğunu biliyor muydun?” Yine sessizlikle karşılaşınca başka bir şey deniyordum. “Bir yıl boyunca damardan beslenmek zorunda kalan ve bir yılın sonunda uzun zamandır kullanmadığı için

tat alma cisimciklerini kaybeden adamı duydun mu? Öylece gitmişler. Dili dümdüzmüş, aynı yunus derisi gibi.”

Bu saatler, bütün gün boyunca eski halim gibi hissettiğim tek zamanlardı. Kafamdaki sisin dağıldığı tek zamandı. Onun dikkatini çekmeye çalışırken kendimi unutuyordum—tabi paralel çubukların bir ucundan diğer ucuna kadar yürümeye çalışıp da başaramayan bir insan ne kadar kendini unutabilirse.

Kendimi bir zorluktan diğerine atlayıp dururken bulduğum için, günün en kötü zamanı olmalıydı. Ama bir bakıma, en iyisiydi.

Aynı hafta, köprücük kemiklerimin altındaki bölgenin bandajları çıktı, böylece vücudumdaki korku şovuna eklenen iki yeni yara izim daha oldu. Ama en azından yüzüm daha iyiydi. Çenemdeki bozuk para büyüklüğünde kabarcıklardan bazıları sönmüştü. Yara izleri kabarcıklardan daha belirgindi, ama görünüşe göre doğru yönde ilerliyordum, yani yüzümün geri kalanı neredeyse iyileşmiş görünüyordu. Doktorun söylediği gibi fazlasıyla kaşınıyordu, ama hiç kaşınmadım.

Kitty geceleri hem en sevdiğimiz, hem de adını hiç duymadığımız restoranlardan aldığı yemeklerle geliyordu, neredeyse denemediğimiz ülke mutfağı kalmamıştı: Hint, Tayland, Tex-Mex, İtalyan, Kajun, Japon, Viyetnam. Bana sürpriz yapıp mutlu etmeyi hedefliyordu.

Ayrıca Priya'nın örgü örme fikrine balıklama atlamıştı, en sevdiğimiz müzikalleri izlerken bir atkı örebileceğimi söylüyordu: *Güney Pasifik*, *Yağmurda Dans*, *St. Louis'de Buluşalım*. Artık onunla şarkı söyleme konusunda da savaşıyordum. Her şarkıya itiraz etmeden katılıyordum, önce yavaş sesle, ama sonlara doğru Judy Garland'e bağlayarak.

Bana ördürdükleri atkı berbattı. Fırtınalı gökyüzü mavisi bir renk seçtiğimi düşünmüştüm, ama sonunda düz gri çıktı. Tümörleri olan mutant bir sümüklüböcek gibi görünüyordu.

“Onu süslemek için ponponlar yaparız,” dedi Kit. “Sorun değil.”

İşin doğrusu, eski kişiliğimin bazı parçaları hızla geri dönmüştü. Hala insanların – ve konuşmaların – en iyi dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordum. Etrafımda konuşacak birileri olduğunda, sohbete odaklanıyor, şakalar yapıyor, takılıyor, konuşuyordum. O anlar, iyi hissettirmese de, normalden daha iyiydi en azından.

Ama iynin tam zıddı olarak hissettiğim, bir sürü sessiz, kayıp, belirsiz an da vardı. Onlardan da vazgeçmek istemiyordum. Bütün olanlar – sünger banyosu, fizik tedavi seansları, ya da Auntie Mame izlemek – aslında kafamı yukarda tutmaya çalışırken bana arka fon oluyordu. Yalnız kaldığım anda, ya da televizyonda eski hayatımı hatırlatan bir şey gördüğümde, ya da her sabah uyanıp da nerede olduğumu gördüğümde, bütün o sis kafamın içinde geri dönüyordu. İstisnasız.

BİR ÖĞLEDEN SONRA, fizik tedavi ile akşam yemeği arasında kestirme zamanı olarak belirlediğim boş vaktimde, beklenmedik bir ziyaretçim oldu: Chip’in annesi Evelyn.

Ben uyurken gelmişti, ve ben uyanana kadar ziyaretçi sandalyesini oradan oraya sürükleyip durdu.

“Oh,” dedi. “Uyuyor muydun?”

Uyuduğumu biliyordu. “Evet.”

“Beni gördüğüne şaşırmış gibisin.”

Öyleydim. Buraya geldiğimden beri yanımda olan küçük bir grup dışında başka kimseyi görmemiştim. Bilerek ve isteyerek. “Ziyaretçi kabul etmiyordum.”

“Onlara gelecekteki kayınpaliden olduğumu söyledim.”

“Bu işe yaramış anlaşılan.”

Beni acil servisten beri görmemişti. “Çok daha iyi görünüyorsun.” Sözleri nazikti, ama bana bakışları eleştiriciydi. Gözlerini bana dikmesi yüzümün kaşınmasına sebep oldu. Konuşmaya devam etti, “Tabi boynundaki yara izleri hariç, ve —Aman Tanrım!” Omzumdaki grafları görmüştü. Gözlerini kaçırdı ve sözlerini toparlamaya çalıştı.

“Kafanı kazımak zorunda mı kaldılar?” diye sordu, cevabın evet olduğundan gayet emin bir şekilde.

“Hayır,” dedim. “Bu yeni saç kesimim.”

“Eminim yakında tekrar uzar.”

“Aslında böyle kullanmayı düşünüyorum. Hoşuma gitti.”

“Sakın ha!” dedi. Sonra ekledi. “Biraz maskülen duruyor.”

“Bence havalı.”

“Eski haline döndüğünde fikrini değiştireceğine eminim.”

Chip’in annesi benim anneme çok benziyordu. Aşırı derecede kendinden emin. Bir şeylerin nasıl hissettirdiğinden çok, nasıl görüldüğüne odaklanmış. Hem kendine, hem de başkalarına karşı sert davranan, bir şeyleri nazikçe söylemek için fazla kibirli.

Yine de bazen eğlenceli olabiliyordu.

Onu, ne düşündüğünü anlayabilecek kadar uzun süredir tanıyordum. O ve annem beraber tenis oynar ve pedikür yaptırırlardı, ikisinin de değer verdiği samimi bir arkadaşlıkları vardı. On yıldır komşuydular, ve bu süre boyunca hiç anlaşmazlık yaşadıklarını hatırlamıyorum. Birbirine bu kadar benzeyen iki kadının komşu olması takdire değer bir tesadüftü. Neredeyse her konuda aynı düşünceleri paylaşırlardı, ve sohbetlerinin ana fikri birbirlerinin dünya görüşünü tasdiklemek üzerineydi. Yani, ne olabilirdi ki?

Tabi ki Chip ve beni destekliyorlardı. Tabi ki bizim büyük, mutlu bir aile olmamızı istiyorlardı.

İşte bu yüzden kaşlarını çatıp sandalyesini bana yaklaştırdığında şaşırdım. “Seninle Chip hakkında konuşmak istiyorum.”

Adını duymak garipti. Yeniden duş almaya başlamıştı, bunu son ziyaretinde fark etmiştim, yani gelişme gösteriyordu. Defalarca çiçek aranjmanları göndermişti, hatta gelen çiçeklerin çocuk kanadına gönderilmesi konusunda sıkı sıkı talimat vermiş olmama rağmen, onunkiler bir şekilde geçmeyi başarıyordu.

Annem onları pencere pervazına dizip düzenlemeyi seviyordu.

Hakkını vermem lazım, çaba gösteriyordu.

“Daha iyi görünüyor,” dedim Evelyn’e. “Sanırım tekrar duş almaya başlamış.”

“Evet,” diye onayladı. “Ayrıca artık gecelerini barlarda geçirmiyor.”

“Bu da bir gelişme,” dedim.

“Ama,” dedi sonra elimi tutup sıkarak. “Mutlu olduğunu da sanmıyorum.”

Mutluluk mu? Bu bir seçenek miydi ki? Ben sadece “bilinçli” seçeneği için uğraşıyordum.

“Bu yüzden buradayım,” diye devam etti. “Onun için endişeleniyorum.”

“Ben de hepimiz için endişeleniyorum,” dedim.

Ama söyleyeceği bir şey vardı, ve söylemeden gitmeyecekti. “Olanlar onu çok sarstı. Gerçekten paramparça oldu. Seni her ziyaret ettiğinde, buraya gelmek için kendini zorluyor. Zavallı yüzüne her baktığında, suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor.”

“Benden Chip için üzülmemi mi istiyorsunuz?”

Ses tonu öfkeliydi. “O da zor zamanlar geçirdi Margaret.”

“Eminim öyledir. En azından karaciğeri için zor zamanlar olduğu kesin.”

“Herkes senin kadar güçlü değil.”

“Ben güçlü değilim. Sadece sıkışmış durumdayım. Bedenimin benim isteğimin dışında nefes alıp veriyor.”

Bunu yutmamıştı. “Bu kadar dramatik olma.”

Yastığıma yaslanıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Uykumdan bunun için taviz vermiştim.

Evelyn bu anı tekrar konuya dönmek için kullandı. “Chip’in babasıyla bu konuyu konuştuk, ve senden bir iyilik istemeye karar verdim.”

Gözlerimi açtım. “Bir iyilik mi?”

“Chip’in ne kadar sadık olduğunu biliyorsun. Doğru şeyi yapmanın onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyorsun. Asla ama asla nişanlılığınızı bitirmeyecektir.”

“Teknik olarak nişanlı olduğumuzdan emin değilim,” dedim. Bunu kesinleştirmiş miydik ki?

“Annemin iki karatlık pırlantasını takıyorsun. Bence bu sayılır.”

“Eğer öyle diyorsanız.”

“Durumun göz önüne alındığında, beklentilerinin ne olduğundan emin değilim.”

Bu konu nereye gidiyordu? “Chip’in sebep olduğu durumum mu?”

“Seninle suçluluk duygusu yüzünden evlenmesini istemezsin, değil mi?”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Biraz geri çekildi. “Oldukça kötü bir durumda.”

“Lanet olsun ki hepimiz öyleyiz.”

“Lütfen ağzını topla.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

Bana gözlerini kırıştırdı. “Hepimiz elimizden geldiğince başa çıkmaya çalışıyoruz.”

“Bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha başarılı.” Başım dönmeye başlamıştı. “Bir dakika—seni buraya o mu gönderdi? Benden ayrılmak için annesini mi gönderdi yani?”

“Burada olduğumdan haberi yok.”

“Yani sen bunun üzerine vazife olduğuna karar verdin öyle mi?”

“Çocuğumu düşünüyorum.”

“O çocuk değil!”

Oturuşunu dikleştirdi. “Bir evlilik—beraber bir hayata başlamak—güçlü bir şey üzerine kurulmalıdır...” Doğru kelimeyi aramak için duraksadı. “Tutku.”

Tutku mu? Şimdi de seksten mi bahsedecektik? “Tutku mu?”

“Diğer şeylerle beraber.”

Garip, yakıcı bir öfke içimde filizlenmeye başladı. Öylece odaya dalıp da oğlunun artık benimle sevişmek istemediğini söyleyemezdi. “Aslında oğlun oldukça tutkulu,” dedim. Gerçekten bu konudan bahsetmek istiyor muydu? Oralara mı girecektik? Tamam, girerdik o zaman. Bütün gün boyunca oralara girebilirdim.

“Kulüpteki golf evinde oldukça tutkuluydu mesela,” dedim. “Ve çocukluğunun yatak odasında. Ve tuhaf bebek melek heykellerinizin yanındaki bahçe bankında. Ve siz tatildayken yatak odanızdaki jakuzide. Ve hatta Noel yemeği sırasında mutfaktaki kilerde. “Çocuğunuz” on numara azgın bir köpek. Gerekenden fazla tutkuya sahip. Bence bir yolunu bulur.”

Ona saldırganın bana iyi hissettirmesini istiyordum, ama hissettirmiyordu.

Evelyn taş gibi hareketsizdi. “Bu öncedendi,” dedi en sonunda. “Artık işler değişti.”

“Lanet olsun ki evet.”

Kullandığım kelime yüzünden yine suratını buruşturdu. “Chip’in babasıyla ben onun farklı bir şeyler aradığını düşünüyoruz. Sende bulamadığı bir şeyler.”

Kollarımı önümde kavuşturdum. “Öyle mi?”

İfadesi temkinliydi. “Seninle birlikte olmak istediğini söylüyor, ama biz açıkça hareketlerini görebiliyoruz.”

“Ne hareketleri?”

Sanki aşırı derecede uygunsuz bir şey sormuşum gibi ağzını kapattı. Sanki en başta bütün bu konuları açan o değilmiş gibi.

“Bana söylemeyecek misin?” diye ısrar ettim. “Ne hareketlerinden bahsediyorsun?”

Çok fazla şey söylediğini fark ettiğini görebiliyordum.

Öne yaslandım. “Söyle bana,” dedim tehditkar bir ses tonuyla.

Gözlerini kaçırdı.

O bunu yaptığı anda, kapıda birinin belirdiğini fark ettik.

Chip.

O anda onu tokatlayabilecek durumda olsam, bunu yapardım. “Benden ayrılmak için anneni mi gönderdin?”

Chip annesine baktı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.” Sesi titremeye başlamıştı. “Baban ve ben endişeleniyoruz.” Elini yüzüne kaldırdı, o anda gözyaşlarını sildiğini fark ettim. Bir anda gözüme çok kırılgan göründü, ve o kadar umursamaz konuştuğum için pişman oldum.

Bir evlat ağlayan annesine kızgın kalamazdı. Chip'in sesi yumuşadı. "Anne," dedi. "Bana yardım edemezsin. Yapma, tamam mı?"

Yaklaşp annesinin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu odadan dışarı çıkardı. Bunu yaparken elini kaldırıp bana *beş dakika* diye işaret verdi. Anlaşılan onunla hastane valesine kadar yürüyüp eve gönderecekti.

Onlar gittiğinde nefesimin düzensizleştiğini, sanki hayali bir asit akıntısı göğsümde bir çeşit hüznü delik açmış gibi hissettiğimi fark ettim. Bir süre en azından bir şeyler hissediyor olmanın iyi bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştıktan sonra, bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Neden her seferinde kafamdaki sisi delip geçmeyi başarabilen duygular kötünün de kötüsü oluyordu ki?

Chip geri döndüğünde—belki de kazadan beri ilk kez—eski hali gibi göründüğünü fark ettim. Bu benim aşık olduğum Chip'ti. Bu Chip kendinden emin, her şeyle ve herkesle karşı karşıya gelmeye hazır olan Chip'ti. Bir fotoğraf karesi gibi görünüyordu. Saç traşı olmuştu. Polo yaka bir tişört ve haki pantolon giymişti. Dişlerini fırçalamıştı—ve hatta belki de diş ipiyle temizlemişti.

Onu bu şekilde görmenin güçlü bir yanı vardı. Sanki bunca zaman eski Chip başka bir yerdeydi, ama şimdi geri dönmüştü ve yeni Chip'e karşı hissettiğim bütün o sertlik ve direnç, eskisini görünce uçup gitmişti.

"Nişanlı mıyız?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Bunu resmileştirdik mi?"

Bana o meşhur Chip Dunbar gülümsemesini sundu. "Öyle olduğunu biliyorsun, en azından benim tarafımda." Benimle flört ediyordu! "Senin tarafın biraz daha belirsiz. Ama en azından yüzüğü takıyorsun."

"Annenin düşüncesine göre," dedim havada tırnak işaretleri çizerek. "Beni artık arzulamıyormuşsun."

Bir kakhaha patlattı ve annesinin kalktığı sandalyeye oturup onun gibi elimi tuttu. “Tabi ki arzuluyorum. Tanrı aşkına, hem de fazlasıyla.”

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. İşlerin bizim için iyi olabileceğine dair içimde bir umut ışığı belirmişti.

Ta ki konuşmaya devam edene kadar. “Eski seni.”

Ne?

“Onu aklımdan çıkaramıyorum.” Chip alnını elime bastırdı, omuzları titremeye başlamıştı. “Onu çok özlüyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Onu özleyor musun? O bir yere gitmedi ki,” dedim, şaşkınlığımı gizlemeye bile çalışmadan. “O tam olarak burada duruyor.”

Chip ağlıyor muydu? Yine? “Saçlarını özlüyorum,” diye devam etti. “Ve topuklu ayakkabılarla nasıl yürüdüğünü. Ve kot pantolonunun kalçalarını nasıl sardığını.”

Bu gerçekten çok kabaydı. “Benden üçüncü tekil şahıs olarak bahsettiğinin farkında mısınız?”

“Üzgünüm,” dedi.

“Annen nişanımızı suçluluk duygusu yüzünden devam ettirdiğini düşünüyor,” dedim sonra. “Aslında artık benimle evlenmek istemediğini, ama beni, biliyorsun, felç ettiğin için, kendini buna mecbur hissettiğini söylüyor.”

“Hayır,” dedi başını kaldırarak. “Tabi ki hala seninle evlenmek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.”

“Özlediğin o kızlar mı? Yoksa benimle mi?” Sanki ikisi aynı kişi değilmiş gibi. “Eski ben mi? Şimdiki ben mi?”

“Hangisine dokunabileceksem.”

Bu beni biraz da olsa gülümsetti. O aydınlık hissi tekrar yaşamak istiyordum. “Yani hala benimle evlenmek istiyorsun?”

“Her şeyden çok.”

Bu beni mutlu hissettirmişti. Yalan söyleyemezdim.

Chip oturuşunu dikleştirdi ve yüzünü silmek için elimi bıraktı. Sanki önemli bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı ve bir iki saniye tuttu. Ve sonunda sözcükler ağzından çıktığında, fısıltı halindeydiler. “Seninle evlenmek istiyorum Margaret. Ama yapabileceğimi sanmıyorum.”

Donup kaldım.

Gözlerini kaçırdı. “Bence,” diye devam etti. “Sonunda bana izin vermeyeceksin.”

Derken, sanki bir kehanetmiş gibi, ne söylemek üzere olduğunu anladım. Annesinin bahsettiği o “hareketler”in ne olduğunu tam olarak biliyordum. Bir kez daha, kendimi Chip’ten birkaç adım önde bulmuştum.

Şimdi bir karar vermem gerekiyordu.

Bu konuşmayı burada bitirebilir, onu dertten kurtarabilir, ve söylemek üzere olduğu şeyi asla dinlemeyebilirdim. Eğer bunu yaparsam, devam edebilirdik. Debelenip durarak bir şeyleri tamir etmeye çalışabilirdik. “Trajedi”yle ilgili söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin üzerini çizebilir ve imkansız hedeflerime odaklanabilirdim.

Kolayca bu yolu seçebilirdim. Oldukça cezbediciydi.

Ama yapmadım. “Chip. Ne oldu?”

Gözlerini yatak örtüsünden ayırmayarak başını salladı.

“Chip,” dedim bastırarak. “Söyle bana.”

Hareketsizce durdu.

“Söyle dedim!”

Ve bana söyledi. Ama önce gözlerini kapattı. “Biriyle yattım.”

Yanılmamıştım. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama bunu dile getirdiğinde, bu son demektir. Bizi parçalamıştı. Bitmişti. O seçimini yapmıştı, ama ben de bir seçim yapmıştım. O anda pek çok şey hissettiğime eminim, ama en baskını yalnızlıktı.

“Kim?” diye sordum.

“Bu önemli değil.”

“Tabi ki önemli!”

Chip öyle hızla ayağa kalktı ki, sandalyesi tangırdayarak devrildi. Chip onu kaldırmadan yatağın etrafında dolaştı. “Tara,” diye itiraf etti sonunda.

“Eski kız arkadaşın Tara mı? Mızımız diye bahsettiğin?”

Başını salladı.

“Ondan hoşlanmazsın bile!”

“Biliyorum.”

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. “Chip.” Bunu daha çok iç çeker gibi söylemişim.

“Facebook’ta seninle ilgili paylaştığım şeyi görmüş, bana ulaştı. Beni kontrol etmek için uğramaya başladı. Çorba getirdi.”

“Çorba mı getirdi?”

Omuz silkti. “Yemek yemiyordum. Benim için endişelendi. Sonra da olaylar birbirini izledi.”

“Anlatma,” dedim. Nefesim kesilmiş gibiydi, bilmek istemiyordum.

Ama o devam etti. “Bir gece geldiğinde beni ağlarken buldu—”

“Sana acımam mı gerekiyor?”

“—ve kendimi toparlayamıyordum. O da kollarını boynuma doladı—”

“Dur.”

“ – ve beni sallamaya başladı – ”

“Chip. Dur dedim.”

“ – ve sonra bir baktım, öpüşüyoruz – ”

“Dur dedim! Ben ciddiym! Dur!” Ne kadar yüksek sesle bağırdığımın farkında değildim.

Tam o anda, odanın kapısı açıldı ve Ian içeri girdi.

Bana dönmeden önce, bir saniyeliğine Chip’i süzdü. “Her şey yolunda mı?”

“Defol git adamım,” dedi Chip. “Konuşuyoruz.”

Ian gözlerini benden ayırmadı. “Sana sormadım, hıyar herif.”

Ian’a baktım. Gergin bir şekilde hareketsizce duruyordu. O anda babamın haklı olduğunu fark ettim, odamla koridor arasındaki akustik iki yönlü çalışıyordu. Ben onları nasıl gayet iyi bir şekilde duyabiliyorsam, onlar da beni duyabiliyordu.

Ian bütün o utanç verici, paramparça edici konuşmaya tanık olmuştu. En azından yeteri kadarına.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu, o güne kadar duyduğum en yumuşak sesle. “Su ister misin? Ya da bu dangalağın ağzını burnunu kırmamı?”

Hafifçe gülümsedim, ama Ian bunu görmüştü.

Başımı salladım.

“Konuşmamızı bitirebilir miyiz lütfen?” diye sordu Chip, gerçi bana mı yoksa Ian’a mı sorduğunu anlamamıştım.

“Maggie?” diye sordu Ian gözlerini benden ayırmadan. “Bu konuşmaya devam etmek istiyor musun?”

Tekrar başımı salladım. “Bence işimiz bitti.”

“Duydun, hıyar herif. Kaybol.”

Ama Chip gitmeye hazır değildi. "Margaret –"

Bir anda, Ian onun yanında bitmiş, tepesinden onu süzüyordu. "Onu duydun. Çık dışarı."

Chip ellerini kaldırıp geri adım attı. "Tamam." Geri geri birkaç adım attı, seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi, ama pek de bir seçeneği olmadığından dönüp gitti.

Tam çıktığında, seslendim. "Chip! Bekle!"

Geri döndü, ben de büyükannesinin yüzüğünü parmağımdan çıkarıp tüm gücümle ona fırlattım.

Başını eğince ıskaladım.

Yüzük duvardan sekip yan taraftaki boş yatağın altına girdi. Bu yüzden Chip onu almak için dizlerinin üstünde sürünmek zorunda kaldı. Bu aşağılayıcı an, bana ihtiyacım olan tatmin hissinin azıcık da olsa yaşatmıştı.

Ama sadece azıcık.

O GİDER GİTMEZ, kafamdaki sis geri döndü.

Sanki boğuluyor gibiydim.

Hızlı hızlı nefes almaya başladım, havayı içime çekiyor, sonra tekrar boşaltıyordum. Bir anlığına, hiçbir şey göremez oldum. Oda kararmadı—aksine beyazlaştı. Hiçbir şey kalmayana kadar görüntü bulanıklaştı.

Ian'ın sesi dışında, Ian hala buradaydı. "Sakin ol," dedi kulağımanın yanından. "Yavaş yavaş nefes al. Nefes al, dörde kadar say, sonra nefes ver ve tekrar dörde kadar say. İşte böyle."

Nefesim yavaşladığında, görüşüm açılmaya başladı ve Ian'ın saçlarını okşadığını hissettim. Gözlerimi açtığımda, yüzü birkaç santim ötemdeydi.

"İyisin," dedi. "İyi olacaksın."

“Ian,” dedim konuşabilecekmiş gibi hissettiğimde. “Senden bir iyilik istiyorum.”

“Ne istersen,” dedi. “Tabi ki.”

“Gerçekten, ama gerçekten,” dedim. “Beni buradan çıkarman gerek.”

Onaltı

IAN DOĞRULDU VE BENİ SÜZDÜ. Sonra uzanıp örtülerimi açtı.

“Tamam,” dedi. “Yatağın ucuna yaklaş.”

Ayaklarımı aşağı sallandırdım, o da önümde eğilip arkasını döndü. “Tırman.”

“Ne? Üzerine mi? Yani, sırtına mı bineceğim?”

Başını salladı. “Benim bir at olduğumu farz et.”

“Bir İskoç atı olabilirsiniz.”

“Hadi kızım. Yapabilirsin. Baldırlarını sık.”

İyi haber, bunu yapabildim. Baldırlarım gayet iyi çalışıyordu. Çalışmayan, aşağı kısımlardı. Göğsüm sırtına yaslanana kadar eğilim, bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna sardım.

“Beni boğmasan iyi olur,” diye talimat verdi. “Aşağı, köprücük kemiklerime doğru.” Ellerimi aşağı doğru indirdi.

Ayağa kalktı. “Rahat mısın?”

Birinin sırtında dolaşmak. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. “Evet.”

“Yaralarına ya da graftlarına dokunmuyorum değil mi?”

“Ben iyiyim. Hatta daha fazla bu şekilde seyahat etmeliyim.”

Yatak örtümü ve yastığımı aldı, ve hemşire odasının önünden yürümeye başladığında, herkes durup gözlerini bize dikti. Geçerken hiç duraksamadan resepsiyon masasından bir paket kurabiye aldı.

Haftalardır bu kadar hızlı hareket etmemiştim, ve her şeye rağmen, midemde bir coşku hissettim. İçimdeki tuhaf gülme isteğini bastırmak zorunda kaldım.

Asansöre doğru yürüdü, en üst kata çıktı, koridorun sonuna kadar gitti ve üzerinde ÇIKIŞ DEĞİL—ALARM ÇALACAKTIR yazan bir kapıya geldi.

“Hey—bu bir çıkış değil,” dedim yaklaştığımızda. “Hey! Alarm çalacak!”

Yine de kapıdan dışarı çıkabildik. Alarm falan çalmadı.

Derken, dışardaydık. Nefesimi tuttum. Hafif rüzgarlı, sakın bir Mart akşamıydı—ve gördüğüm en güzel günbatımı gerçekleşiyordu. Ya da öyle görünüyordu. Gün batımının her zaman nefes kesici olduğunu düşünürdüm, ama kaza gecesinden beri de dışarı çıkmamıştım. Ne kadar olmuştu? Yatan hasta kanadına geçeli iki hafta olmuştu, ondan önce de bir haftamı yoğun bakımda geçirmiştim, yani: gökyüzünü görmediğim, rüzgarı tenimde hissetmediğim, ya da temiz havayı içime çekmediğim tam üç hafta. Çıldırılmış gibi hissediyor olmama şaşmamalıydı.

Bu, ve diğer her şey.

Ian bizi, bütün Austin’i ve kongre binasını yukarıdan gören çatının en uzak ucuna doğru götürdü. Ben hala sırtında dururken, yatak örtüsünü serip yastığı ve kurabiyeleri üzerine

koydu. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp battaniyeye bir damperli kamyon gibi yanaştı, böylece sırtından dizlerimin üzerine indim. Bütün bunlar az da olsa başımı döndürmüştü, örtünün ortasına doğru yuvarlandım. Hemen yastığı yanıma yaklaştırdı, böylece yaralarımın zarar gelmeden uzanıp gökyüzünü izlemeye başladım.

Gökyüzü. Rüzgar yüzümü yalayıp saçlarımı havalandırdı. Biraz üşümüş hissettim, ama sorun değildi. Bu benim sınırlarımı fark etmemi sağlamıştı – benim nerede bittiğimi ve dünyanın geri kalanının nerede başladığını. Hala hayattayım, diye düşündüm. İlk defa o çatıda bunun farkına varmışım.

Hayattaydım.

Sonra, Ian'ın kapüşonlu hırkasını üzerime örttüğünü ve yanıma oturup arkasına doğru yaslandığını hissettim. Bana bir kurabiye uzattı, ben de uzanıp aldım.

Kimse konuşmadı, ve belki de ilk defa—bütün hayatım boyunca—bu sorun değildi. Rüzgarı, aşağıda akıp giden trafiği, yediğimiz kurabiyelerin çıtırtılarını dinledik. Güneş batarken gökyüzünün kararışını izledik. Hayat, çok fazla anı öğütüyordu. Bir sürü an, yalnızca seni bir sonrakine taşımak için var oluyordu. Ama bu an varış noktasının ta kendisiydi.

Mutlu hissediyor muydum? Tam olarak değil. Mutlu ya da neşeli hissettiğinizde, bu sanki kalbinizi aydınlatan bir ışık gibidir, oysa benim kalbim bu aydınlığı hissedebilmek için fazla donuktu.

Eğer insan duygularını müziğe benzetirsek, benimkiler şefi olmayan bir orkestra gibiydi. Bir sürü farklı sesi duyuyordum, ama onları nasıl okuyacağımı veya nasıl anlaşılır bir melodi haline getirebileceğimi bilmiyordum. Ama vücudumdaki enstrümanların çalıştığına şüphe yoktu—rüzgarın altındaki cildim, titrek nefesler alan akciğerlerim, gökyüzünün muhteşemliğini izleyen gözlerim. Müzik vardı—güzel bir müzik—ben melodiyi tanıyamıyor olsam bile.

Olanlar göz önüne alındığında, bu kadar iyi hissediyor olmam tuhaf görünüyordu, ve fazla uzun sürmeyeceğinden de emindim. Beynim hala geleceğimin mahvolduğunun farkındaydı—Chip’in itirafı sadece ilişkimizin değil, bildiğim hayatımın da sonunu getirmişti.

Ama açık havada olmanın verdiği fiziksel zevk inkar edilemeyecek kadar gerçektir. Sonrasında Chip’in bunu nasıl ve neden yaptığını anlamaya çalışırken bir çöküş anı olacaktı—öfke, boşluk ve kaybettiğim şeyler için keder—ama daha değil. Bu gece değil. Ian bana bu imkansız hediye vermişti—her şeyden biraz olsa uzaklaşma imkanını. Başka hiçbir şeyin rekabet edemeyeceği kadar gerçek bir an.

Uzun ve sessiz bir an boyunca sadece biz, rüzgar – ve belirmeye başlamış olan yıldızlar vardı.

Derken, Ian’ın sesini duydum, şaşırtıcı bir şekilde kulağımın çok yakınından geliyordu. “Muhtemelen bu yüzden Myles beni kovacak.”

Başımı çevirdim. İşte oradaydı, ciddi ciddi bir sohbet başlatıyordu. “Sahi mi? Bunu yapar mı?”

Kolunu başının altına almış göğü seyrediyordu, ve duruşu o kadar doğal, o kadar savunmasız, o kadar arkadaşçaydı ki, bu şok ediciydi. “Belki de yapmaz. Sonuçta kendi gözleriyle görmedi. Belki de hemşireler bizi ispiyonlamaz.”

“Ama antrenörler hastalarını sürekli dışarı çıkarmıyor mu?”

“Tabi. Eğitsel geziler için. Gruplar halinde. Tek başlarına çatıya değil.”

“Bana ne yapabileceğini düşünür ki?”

Bu soruyu klasik bir Ian sessizliği izledi—ama rahatsız hissetmekten ziyade, tam o anda Ian’ın bana yapabileceği şeyler üzerinde düşünmeye başlamıştım. Sessizlik uzun sürdükçe, hayallerim de daha belirgin hale geliyordu. Sadece birkaç

santim uzağımdaydı. Kolayca bu tarafa yuvarlanıp yüzünü bana yaklaştırabilirdi. Kolayca o koca ellerini vücudumda gezdirebilirdi. Bu düşünce aklıma takılıp kalmıştı. Neredeyse hissedebiliyordum—ellerinin ağırlığını, çenesindeki sakalları, dudaklarının ılıkliğini.

Ian tarafından öpüldüğüm bir fantazinin içine yuvarlandım, ama onun sesiyle kendime geldim. “Bu çatıda sana yapabileceğim centilmence olmayan pek çok şey var,” dedi sonunda. “Ve eminim Myles beni hepsiyle suçlayacaktır.”

Eski nişanlığımın suratına nişan yüzüğümü fırlattıktan yaklaşık bir saat sonra fizik terapistimle ilgili otuz saniyelik oldukça canlı, seksi ve kontrol edilemez bir fantezi kurduğumu itiraf etmek tuhaf ve biraz da utanç vericiydi. Ama bu önemliydi. Çünkü o saniyeler içinde bir şey olmuştu. O öpüşme fantazisi bana oldukça etkili, oldukça heyecan verici, oldukça fiziksel bir şeyler hissettirmişti.

Bu da—oldukça büyük bir haberd—hala öyle şeyler hissedebildiğim anlamına geliyordu.

Şu kadarını söylemeliyim ki, hastanede geçirdiğim zaman hayatımın en erotik tecrübesi sayılmazdı. O ayki endişelerim göz önüne alındığında, gelecekteki seks hayatım oldukça alt sıralarda yer alıyordu. Muhtemelen, eğer yürüyebilmekle seks yapmak arasında bir tercih yapmam gerekse, yürümeyi tercih ederdim. Ama seçeneğim yoktu. O taraflardaki hislerimin en kibar tabirle “inişli çıkışlı” olacağı söylendiğinden, hayatımın o bölümünün tamamen bittiğini düşünmüştüm. Yine de, bunun doğru olup olmadığını kontrol etmek istesem de, sonucundan korkmuştum. Bir tarafım bilmek istemiyordu. *Boşuna bela arama.*

Ama şimdi, bu çatı sayesinde, biliyordum.

Vücudum bir şeyler hissedebiliyordu. Zevk içerikli şeyler.

Doğru, vücudum bu şeyleri—en azından çoğu günler—benimle aynı odada bile olmak istemeyen bir adama karşı

hissetmişti, ama detaylara takılmayacaktım. Bu harika bir haberdirdi, Tanrı aşkına, ne kadar garip şartlarda farkına varmış olursam olayım. Hayatın en büyük zevklerinden biri hala menüdeydi!

Bu konuda neşeli hissediyor muydum? Hayır. “Neşe” artık hissedebildiğim bir şey gibi görünmüyordu. Mutluluğa ulaşabileceğimden de emin değildim. Şu an yapabileceğimin en iyisi, “memnun”du. Bu durumdan *memnun* hissediyordum. Ve—belki biraz daha fazlası: rahatlama. Hissetmeyi beklediğimi bile bilmediğim bir rahatlama.

Güneş artık tamamen batmış, yerini yıldızlarla dolu gece gökyüzü almıştı. Doğrulup oturmayı denedim, ama anında dengemi kaybedince Ian hemen yardım etti. O da doğruldu ve beni oturur pozisyona getirdi. “İyi misin?” diye sordu.

“Hı-hı,” dedim.

“Miden bulanmış gibi görünüyorsun.”

Ancak bu kadar yanlış anlayabilirdi. “Ben iyiyim.”

“Geri dönmek ister misin?”

Dönüp gözlerine baktım. “Asla geri dönmek istemiyorum.”

Hafifçe omuz silkti. “Tamam.”

“Bana zavallı patronunu anlat,” dedim sonra, şehrin ışıklarını seyrederken. “Neler oluyor?”

“Ancak kapüşonlu hırkamı giyersen anlatırım.”

“Ben iyiyim,” dedim.

“Giy şunu.”

“Tamam patron,” dedim. Dediğini yapar yapmaz, Ian’ın muhteşem kokusu burnuma doldu. O kadar baskındı ki, tek yapabildiğim yüzümü bastırıp derin derin içime çekmemek için kendimi tutmak oldu. Sonra konuşmasını beklediğimi bildirmek için Ian’a baktım.

Konuşmadığında, ısrar ettim. “Ee? Demek Myles beni buraya çıkardığın için seni kovabilir.”

“Bunu kesinlikle yapacaktır.”

“Benden o şekilde hoşlanmadığın halde.” Bu, kızların yüzde bir ihtimal bile olsa erkeklerin karşı çıkması için söyledikleri bir şeydi.

Ian karşı çıkmadı. Bakışlarını ufuk çizgisine dikti. “Hayır. Senden o şekilde hoşlanmıyorum.”

“Öyleyse güvendesin.”

Gözünü kaçırdı. “İnan bana, güvende olmaktan çok uzağım.”

“Myles’in seninle derdi ne ki?”

“Uzun hikaye.”

Rüzgar, bir saç tutamını yüzüme doğru savurup duruyordu. Kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım, ama fazla kısaydı. “Zamandan bol bir şeyim yok.”

Ian iç çekti. “Eskiden burada çalışıyordum. Teksas’tan buraya bunun için taşındım, bu hastanede işe girmek için. Genç yaşta başladım, ve fizik tedavi merkezinin başına geçecek kadar yükseldim. Myles bu sırada geldi, ama onun üzerine ben defalarca terfi ettim.”

“Neden?”

“Çünkü o takıntılı pisliğin ve aşağılık zorbanın teki.”

“Sanırım haklısın.”

“Her neyse, daha sonra salonda çalışmak için bir kadın terapist işe girdi. Adı Kayla’ydı. Görür görmez birbirimizden hoşlandık ve görüşmeye başladık.”

Sınırları zorluyordum, ama kendimi tutamadım. “Nasıl biriydi?”

Hafifçe omuz silkti. "Sevimli. Enerjik. Aptallığa hiç tahammül edemezdi. Çok kaba olabilirdi." Bunu büyük bir hayranlıkla söylemişti.

Onun hakkında düşünmesini izledim. Bir süre sonra, sordum. "Bunun Myles'la ne ilgisi var?"

Ian derin bir nefes aldı. "Myles da ondan hoşlanmıştı. Onu ilk kendisinin gördüğünü ve benim ondan çaldığımı söylüyordu."

"Yaptın mı peki?"

"Onu önce görmüş olabilir," dedi Ian omuz silkerek. "Ama Kayla ondan hiçbir zaman hoşlanmadı. Asla onun olmayan bir şeyi çalamam."

"Haklısın."

"Ama Myles bunu anlamıyordu, hala da anlamıyor. Ondan hoşlanıyordu, ve önemli olan tek şey buydu."

"Bu yüzden mi senden nefret ediyor?"

Ian başını salladı. "Bu yüzden benden nefret ediyor. Onun hayatını mahvettim, şimdi de o benimkini mahvetmeye kararlı."

"Ama kız ondan hoşlanmıyormuş ki!"

"Onun kalbini kazanabileceğini iddia ediyor."

"Hala onunla beraber değilsin ama, değil mi?" diye sordum doğrulamak için.

"Hayır."

"Ayrıldınız mı?"

Nefesini tuttu. "Öyle sayılır."

"Öyleyse sorun ne?"

"Bunu ben de çok düşündüm. Bence Myles, hayatında bir düşmana ihtiyaç duyan adamlardan. Bir düşmanla savaşıarak kendini kahraman gibi hissetmek istiyor."

“Ama o bir kahraman değil!”

Ian bana baktı ve yine omuz silkti. “Ama ben bir kötü adam olabilirim.”

Bekledim.

“Ona karşı nazik değildim. Kayla’yı kazandığımda biraz böbürlendim. Keşke geri dönüp bunu değiştirebilsem. Bana yakışan bir hareket değildi.”

“Tamam,” dedim. “Ama Myles tam da böbürlenmek isteyeceğin türden bir insan.”

“Belki,” dedi Ian. “Ama daha olgunca davranmalıyım.”

Buna cevap vermedim. Pişmanlık ne demek bilirdim.

Ian devam etti. “Hastaneden ayrılma fikri kafamda şekillendiğinde Kayla’yla bir yıldır birlikteydik. Kritik safhanın ötesinde olan, ama hala iyileşmek isteyen, sigortasız insanlar için bir rehabilitasyon merkezi açmak istiyordum. Sinir sistemini tekrar çalıştırıp beyinle yeniden bağ kurmasını sağlamanın yollarını arayan pek çok harika araştırma var. Bu çalışmaları kullanmak istedim.”

“Bu harika bir fikir.”

“Kayla da benimle geldi. Bir sürü borca girdik, bir tesis bulduk, bir iş planı çıkardık, tişörtler bastırdık, yani varımızı yoğunuzu bu işe yatırdık.”

Bana bir bakış attı. “Hastanenin en iyi çalışanlarıyla konuşup benimle gelmeleri için ikna ettim. Kafalarını ne kadar eğleneceğimiz ve ne kadar yol kat edebileceğimiz hakkındaki fikirlerle doldurdum. İnsanların hayatlarını değiştirebilirdik. Tedavide çığır açabilirdik.”

“Peki Myles?” diye sordum.

“Onu davet etmedim.”

“Çünkü pisliğin tekiydi.”

Ian başını salladı. “Gerçekten, pek çok yönden zehirli bir insandı. Dar görüşlü, kindar ve aksiydi. Etrafında olmasını isteyeceğin türden biri değildi. Onunla çalışmak istemiyordum. Bütün planımı ondan gizledim, ama bir şekilde öğrendi ve katılmak için ısrar etmeye başladı. Onu defalarca reddettim. Bu konuda oldukça ukalaydım. Neden onu istemediğimi sorunca, her şeyi açıkça söyledim.”

“Yani, onun iş için uygun olmadığını falan mı söyledin?”

“Aptalın teki olduğunu ve herkesin ondan nefret ettiğini söyledim.”

“Tamam. Bayağı açıkça olmuş.”

“Biz ayrılınca, burada neredeyse kimse kalmadı. Böylece onu terfi ettirdiler.”

“Böylece Myles patron oldu.”

“Ki benim için sorun değildi, ta ki – “

Ona baktım. “Ta ki?”

“Ta ki iş batana kadar. Ve birden kendimi işsiz ve parasız bir halde buldum. Sonra burada bir pozisyon açıldı. Böylece, kaderin talihsiz bir cilvesi olarak, onun için çalışmaya başladım.”

“İşin battı mı?”

Ian başını salladı.

“Nasıl? Neden? Yanında bir sürü harika insan vardı! Ve harika bir fikirdi.”

Tekrar başını salladı, ve bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğini anladım. “Pek çok sebebi vardı.”

Onu uzun süre izledim, ama konuşmadı.

Sonunda, Myles konusuna geri döndü. “Geldiğim andan itibaren benimle uğraşiyor—ki bu sen gelmeden birkaç hafta önceydi. Beni kovdurmak için elinden geleni yapıyor.”

“Onun için çalışmak işkence gibi geliyor olmalı.”

Beni onayladı. “Her şeyi daha da zorlaştırmak için her şeyi yapıyor. Eğer kitabına göre hareket etmezsem, kovulurum. Ama ben kitabına göre hareket etme konusunda hiç iyi olmadım.”

“Başka bir yerde çalışamaz mısın?”

Omuz silkti. “Hiçbir yerde açık pozisyon yok.”

“Belki başka bir şehirde?” diye önerdim, söylediğim anda bu fikirden nefret ederek.

“Başka şehirlere bakmak istememiştim. Ama belki de bunun zamanı gelmiştir.”

Aniden, omzumun onunkine yaslandığını fark ettim. Hemen geri çekildim—ama bu da kabalık gibi gelmişti. Biraz da bunu kapatmak için, konuştum. “Yani, her zaman bu kadar suratsız değildin?”

Hafifçe gülümsedi. “Hayır.”

“Daha önce şakalar yapar mıydın?”

“Tabi ki.”

“Ve eski tarz rock müzik dinler miydin?”

“Bu iş tanımında var.”

“Bana karşı kaba davranmanın benim için iyi olduğuna karar verdim.”

“Niyetlendiğimin yarısı kadar bile kaba davranmıyorum.”

Ona baktım. “Neden?”

Gözlerini kaçırıldı. “Gözlerinle ilgili bir şey, sanırım.”

Sormak zorundaydım. “Ne varmış gözlerimde?”

“Şöyle söyleyeyim, Myles’a kaba davranmak kendimi iyi hissettiriyor. Sana kaba davranmaksa kötü.”

Buna ne söyleyeceğimi bilmiyordum, o yüzden rüzgarın uğultusunu dinledim.

“Bana sıkıntılarını anlattığın için teşekkür ederim,” dedim bir süre sonra.

“Pek profesyonelce olmadı.”

“Profesyonellik abartılıyor.”

Sanki onu şaşırtacak derecede doğru bir şey söylemişim gibi yüzüme baktı. “Geri dönmeliyiz,” dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Ama o ısrar etti. “Geç oldu. Dinlenmen lazım.”

Aniden gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Onları hırkasının koluyla sildim. “Geri dönmek istemiyorum.”

Ian tekrar sırtına tırmanabilmem için dizlerimin üstüne kalkmama yardım etti. “Sana kurabiye teklif ederdim, ama hepsini yedik.”

“Buraya tekrar geleceğimize söz ver,” dedim tırmanırken.

“Söz veriyorum.”

“Yakında.”

“Yakında,” dedi ayağa kalkarken. Manzara, rüzgar, göğsüme dayandığını hissettiğim sırtı, tepemizdeki sınırsız gökyüzü, her şey o kadar baş döndürücüydü ki, gözlerimi kapattım.

Onyeddi

CHIPIN İTİRAFINDAN SONRA bir çeşit—şöyle diyelim—aydınlanma sürecine girdim. Çatıdan yatan hasta kanadına geri döndüğümde, beni hayatımın gerçeklerinden—her bir korkunç gerçekten—uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu, ve bir bakıma her şey anlamını kaybetmişti.

Özetle: fizik tedavi için gerekli olan motivasyona pek de sahip değildim.

Bu noktada inkar edemezdim, değer verdiğim her şey mahvolmuş, kırılmış ya da yarı yarıya parçalanmıştı. Kişisel hedeflerim bile. Çünkü kafamdaki sisi dağıtmak için Chip'e doğru yürüdüğümü hayal ettiğim o ilham verici fantezi, Tara ve çorbasını öğrendiğim anda dağılıp gitmişti.

Bir daha asla Chip'e doğru yürümeyecektim.

Bir daha asla yürümeyecektim, nokta.

Dürüst olmak gerekirse, vazgeçmek bir noktada iyi **hissettiriyordu**. Baskıyı azaltıyordu. Umut etmeye devam **etmek** çok yorucuydu.

Hayatım boyunca, hep somut hedeflerim olmuştu. İyi notlar almıştım, böylece iyi bir üniversiteye girebilmiştim. Üniversitede sıkı çalışmıştım, böylece iyi bir işletme okuluna gidebilmiştim. İşletme okulunda sıkı çalışmıştım, böylece iyi bir işe girmiş, iyi para kazanmış, iş dünyasında iyi bir lider olmuş, ailemi gururlandırmıştım. İstediklerim sadece bunlar değildi elbette. O kadar da yüzeysel değildim. Aşk, arkadaşlar, bebekler ve mutluluk da istiyordum. İyi bir insan olmak ve dünyaya yardım etmek istiyordum. Ama hayatımı belirli hedeflere ulaşmaya çalışarak geçirmiştım.

Şimdi neyin acısını çekiyordum? Ne için uğraşıyordum? Bacaklarımın birazcık daha hareket edebilmesi için mi? Yanıklarımın enfeksiyon kapmaması için mi? Eskiden olduğum insana biraz da olsa yaklaşabilmek için mi? Kafayı yemeden günü tamamlayabilmek için mi? Böyle hedefler için kendimi motive edemiyordum.

Bir şekilde, hayalimdeki Chip her şeyi bir arada tutan bir kilit taşıydı. O olmayınca, her şey dağılmıştı.

Annem beni sahte umutlarla beslemiş, ben de bunları gagasını açmış bekleyen yavru bir kuş gibi kabul etmişim. Yeterince sorgulamamıştım, çünkü istememiştım – ama kararlılıkla çılgınlık arasında keskin bir çizgi vardı.

Bazı şeyler gerçekten imkansızdı.

Büyükbabamı çocukken havalı tüfikle gözünden vurulmuştu. Bir gözünü kaybetmiş, bu yüzden de hayatının geri kalanını her gece çıkarıp yatağının yanındaki bir su bardağının içine koyduğu—yemin ederim doğru söylüyorum—cam bir gözle geçirmişti. Kitty ve ben eskiden o uyanmadan önce odasına sızıp gözü çalardık, o da kahvaltı saatinde—oyun olsun diye – sabahlığı ve pijamalarıyla içeri dalar, elini yüzüne kapatıp, “Biri gözümü çalmış!” diye bağıırdı. O gözünü bulana kadar kıkır kıkır gülerdik—o da asla şikayet etmezdi.

Ama hiçbir umut, istek veya inkar, o gözün tekrar çıkmasını sağlayamazdı.

Şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Tek yaptığım nefes alıp vermeye devam etmektir, bu bile çok fazla geliyordu. Bir nefes, sonra bir tane daha. Bazı günler diğerlerinden daha kolay. Ama açık olalım: Beklediğim hiçbir şey—hiçbir şey—yoktu.

Örneğin çatıdaki güzel gecemizden sonra Ian geldiğinde, hareket etmeyi reddettim.

O elbette ki tamamen iş havasındaydı. Önceki geceki sıcaklığından eser yoktu. Kapıdan içeri sanki beni hiç sırtında taşımamış, hırkasını giymemi istememiş, hatalarını anlatmamış gibi katı ve resmi bir şekilde girdi. Yüz ifadesine bakılırsa, bir sürü tekerlekli sandalyedeki insan içerisinde herhangi biri olabilirdim. Ki ben de tam olarak böyle hissediyorum.

Transfer tahtasını hazırladı, ama ben kalkmadım. Pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

“Tamam. Hadi gidelim,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ona bakmadım.

Yüzüme bakmak için eğildi ve uyuyup uyumadığımı kontrol etti. “Maggie,” dedi. “Gitme zamanı.”

Kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece cevap vermek için enerjim yoktu.

“Gidelim,” dedi yeniden.

Ama ben nefes alıp vermeye devam ettim.

“Gelmiyor musun yani? Seni bunun için mi hapisten kaçırdım ben?”

Pencereden bakmaya devam ederken, kendi sesimi duydum. “Sadece anlamsız geliyor.”

“Anlamalı bulman gerekmiyor. Sadece benimle gelmen gerekiyor.”

“Bugün değil.”

“Maggie,” dedi sesini alçaltarak. “Bana bakar mısın?”

Yapamadım. Pencereye takılıp kalmıştım, ve diğer her şey çok uzak geliyordu.

Ian yüzünü benimkine doğru eğdi, ama gözlerimi odaklayamıyordum. Kafası bulanık görünüyordu. “Kendine dikkat etmen gerek. Onun kazanmasına izin veremezsin.”

“Kimin?” dedi, hala odaklanamadan.

“Kalbini kıran hıyarın.”

Ama artık bir kalbim olduğundan emin değildim. Belki de kazada yanıp kül olmuştu. Öylece yatmaya devam ettim. Nefes al, ver. Al, ver.

“Fizik tedaviyi red mi ediyorsun?”

Reddedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gözlerimi pencerede tuttum. “Evet. Öyle yapıyorum.”

Ertesi gün, yine reddettim. Bir sonraki gün de.

Ailem endişeleniyordu. Ian beni başhekime rapor etmişti, o da raporları sosyal hizmetler görevlisine ve psikoloğa, dolayısıyla da aileme göstermişti. Profesyoneller, benim durumumda bir doz depresyonun normal, hatta sağlıklı olduğu konusunda hemfikirdiler, ama ailem, hatta Kitty bile, böyle düşünmüyordu.

Ailemin ekosistemini darmadağın etmiştim. Ben her zaman çalışkan, neşeli, kurallara uyan, başarılı tarafken, Kitty ise problemlerimizin kaynağı olmuştu.

Bu kadar basitti.

Problem olan tarafın ben olmam—herhangi birimiz için—ne ifade ediyordu?

Onları umutsuz önlemler almaya yöneltmişti. Sonradan öğrendiğime göre, annemle Kitty arasındaki—şimdi daha da kötü durumda olan—gerginliğe rağmen, Kitty ve ailem Chip'in itirafından sonraki kırk sekiz saat içinde gizlice toplanıp beni nasıl iyileştireceklerini tartışmışlardı.

Hepsi iş üstündeydiler, çoğunluğun iyiliği için bir araya gelmiş, eldeki işe odaklanmışlardı, Barnes&Noble'ın kafesinde buluşuyor, beni tekrar yola getirecek ilham verici hikayelerin olduğu kişisel gelişim kitapları bulmaya çalışıyorlardı. Annem ve Kitty aralarındaki her şeyi benim için bir kenara bırakmak konusunda sözsüz bir anlaşmaya varmış, beraber *Neden Ben? Normale Dönme Rehberi* ya da *Acı Çekmenin Güzelliği* gibi başlıklara para döküyorlardı.

Babam kitapları Kitty'nin getirmesini önermişti, çünkü onu düşman gibi görme olasılığım daha azdı.

"Ben düşman değilim!" diye itiraz etmiş annem.

Ama azınlıkta kalmış.

SONRADAN KITTY, bir projelerinin olmasının iyi geldiğini itiraf etmişti. Bütün kavgalarını ve anlaşmazlıklarını bir tarafa bırakmalarını başka ne sağlayabilirdi ki? Sorunlarını çözmemişlerdi, ama uğraşmaları gereken daha acil şeyler vardı.

"En azından birbirinizden özür dilemediniz mi?" diye sordum Kitty neyin peşinde olduklarını itiraf ettiğinde.

"Özür dilemek mi? Ne için?"

"Şey," dedim. "Sen, annemin en büyük sırrını onun izni olmadan benimle paylaştığın için. Ve annem, bütün çocukluğun için."

Kitty başını salladı. "Özür dileme falan olmadı. Sen hiç annemin özür dilediğini duydun mu?"

Mantıktıydı. Özür dilemek anneme göre değildi.

Kişisel gelişim kitaplarını okumayı reddettim elbette. Bunu tahmin etmeleri gerekiyordu. Kitty bazı bölümleri yüksek sesle okumaya kalktığında, kulaklarımı tıkayıp Aretha Franklin söyledim. Bu yüzden gecenin ilerleyen saatlerinde —yani dokuzdan sonra—ben uyuyunca Kitty onları el feneri ışığında kendisi okudu.

Eğer ben kendime yardım etmiyorsam, Tanrı yardımcım olsun, bunu o benim yerime yapacaktı.

Telaşlanmalarının sebebi, zamanın daralmış olmasıydı. Benim için açılan gelişim penceresinin tamamen kapanmasına üç buçuk hafta kalmıştı, ve mevcut depresyonum yüzünden gelişimim duraksamış durumdaydı.

İşin doğrusu, gelişimim Chip'in itirafından önce de duraksamıştı, ondan önceki bir hafta boyunca herhangi bir ivme göstermemiştim. Bunu ayrılıktan sonra fark etmiştik. Öncesinde, hala peri masalıma inanırken, bu duraksamanın doğal bir süreç olduğunu düşünmüştüm, ilham verici başarımdan önceki bir adaptasyon süreci.

Şimdiyse bu yavaşlamayı bambaşka bir şekilde açıklıyordum: sonun başlangıcı.

Bunu kimseye söylemedim, ama sanırım gayet barizdi.

Derken annemler bir özel öğretmene ihtiyacım olduğuna karar verdiler.

Annem bunu öğle yemeğinde dile getirdi. En sevdikleri yerden alınmış Vietnam usulü erişte salatası yiyorduk, ve babam o kadar zevk alıyordu ki, ağzını şapırdatıyordu.

“Yani,” dedi annem bir çatal dolusu erişteyi tutarken. “Buradaki son üç hafta.”

“Üç buçuk,” diye düzelttim.

“Sigorta bittikten sonra,” dedi babam. “Gelip bizimle birlikte yaşayacaksın.”

Somurttum. “Gelip sizinle birlikte falan yaşamayacağım.”

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Babam nazikçe sordu. “Nerede yaşayacaksın tatlım?”

“Kendi evimde tabi,” dedim. *Yani.*

Babam temkinli bir ifadeyle konuştu. “Senin evin üç katlı. Merdivenleri var.”

Gözlerimi kapattım. “Zemin katta kalırım.”

Babam şimdi neredeyse fısıldıyordu. “Zemin katta banyo yok. Mutfak da.”

Bunu biliyordum tabi ki. “Bir yolunu bulurum.”

Bulamayacağımı hepimiz biliyorduk. Ne yapacaktım – merdivenleri dizlerimin üstünde mi tırmanacaktım? Aslında, belki bu işe yarayabilirdi.

“Saçmalık,” dedi annem en otoriter sesiyle. “Orada kalamazsın. Bir emlakçıyla konuştum bile. Şimdi ev satmak için mükemmel bir zaman olduğunu söyledi. Güzel bir kar getirebilirmiş.” Sonra ekledi. “Dekorasyonunu da çok beğendi.”

Bu kadın bütün komşulara yaza kadar eskisinden de iyi olacağımı anlatıp duran kişiydi. “Ailemin yanına taşınmıyorum,” diye duyurdum. “Çocuk muyum ben!”

“Geçici olarak,” dedi babam tatlı tatlı.

Ama ben annemle konuşmaya devam ettim. “Emlakçıyla konuşma. Evimi satma. Eskisinden de iyi olacağımı söylemiştin!”

Bu çocukça bir suçlamaydı aslında, başıma gelen talihsizliklerden annemi sorumlu tutmak, ailelerin de çocuklar kadar güçsüz kaldığı bazı durumlarda küçük çocuklar bunu yapardı.

Aynı zamanda, bir bağımsızlık ilanıydı. Hayatım boyunca, ne yapacağım, nereye gideceğim, nasıl davranacağım konusunda annemin talimatlarına güvenmiştim. Annem

bana, doktorlara ve görünüşe göre bütün komşularımıza bu felci yeneceğim konusunda ısrar etmişti.

Her zaman hayatımı o yorumlamıştı. İşin doğrusu, ben de hep ona izin vermiştim.

Belki de artık bu onun işi değildi.

Bunu takip eden boğucu sessizlikte, herkes benim düşüncelerimin yer kabuğunun katmanları gibi yer değiştirdiğini duyabiliyorduk. Ne yöne doğru gittiğini bilmesek de.

Benim Kitty tarzı tepkimle karşılaşınca annem üzerine gitmedi. Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Tamam. Evini satmıyoruz.”

“Tabi ki. Sen istemediğin sürece,” dedi babam.

“İstemiyorum,” dedi. Bunu isteyeceğimi nasıl düşünürlerdi ki? Yeterince şey feda etmemiş miydim?

“Durum şu ki,” dedi annem konuya dönerek. “Buradaki zamanın tükeniyor.”

“Farkındayım,” dedim inatla öğle yemeğime dokunmayı reddederek.

“Düşündük de,” dedi babam neşeyle. “Neden fırsat varken iyileşmek ve toparlanmak için her şeyi yapmayasın ki?”

Konuşmadan önce bir ona, bir ötekine uzun uzun baktım. “Bütün hayatım mümkün olan her şeyi yapmakla geçti. İyileşmek ve toparlanmak için uğraşmadığım beş dakikam bile olmadı.”

Annem öne doğru eğildi. “Daha yeni çok ilham verici bir hikaye okuduğumu söylemiş miydim? Tam da senin durumundaki eski bir balerin hakkında? Haftalarca uğraşmış, hiçbir gelişme olmamış—derken bir sabah, birdenbire sağ ayak başparmağı kıvrılmış. Ertesi sabah ise bütün parmaklarını kıvrabilmiş. Sonraki sabah, dizlerini bükebiliyormuş. Ayın sonunda, tekrar bale yapacak durumdaymış!”

Sessizce—ve gizlice—parmaklarımı kıvırmaya çalıştım. Olmadı.

Nasıl yapılacağını hatırladığımdan bile emin değildim.

Bu ilham verici hikayelerden nefret ettiğimi düşünüyordum, ama bu tam olarak doğru değildi. Onlardan *tiksiniyordum*. “Ne demek istiyorsun yani?”

Annem gözlerini kırıştırdı. “Bir özel öğretmene ihtiyacın olduğunu düşünüyoruz.”

Özel öğretmen mi? Babama kaşlarımı çattım. “Ne bu?” dedim. “Üniversite sınavı mı?”

“Sana fazladan pratik yaptıracak biri,” dedi babam.

“Öyle bir şey yok,” dedim.

Babam omuz silkti. “Kişisel antrenör o zaman.”

“Sana—fiziksel olarak—sigortanın sağladığı minimum yarardan daha fazla yardım edebilecek biri.”

Minimum yarar ifadesi biraz onur kırıcıydı doğrusu. Sanki minimum yararı nasıl kendisi için tamamen maksimuma çevireceğini bilmeyen bir insana söylenecek bir şey gibiydi.

Annem devam etti. “Sadece hazır yapabiliyorken, elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmak istiyoruz.”

“Elimden gelen her şeyi yapıyorum zaten!” dedim.

Annem bana inanmadığını belirten bir bakış attı. “Seni finallerine, üniversite ve yüksekokul sınavlarına hazırlanırken izledim. Bundan daha fazlasını yapabileceğini biliyorum.”

Sesimi alçalttım. “Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Babam araya girdi. “Sanırım annem sadece yardımcı olmaya çalıştığımızı söylüyor. Her şekilde.”

Annemin söylemeye çalıştığı bu değildi tabi. Bunu net bir şekilde görebiliyordum. Yardım etmeye çalışıyordu—ama kendi seçtiği yöntemlerle. Annem hep çok yardımsever olmuştu—onun dediklerini harfiyen uyguladığınız sürece.

TÜM HAYATIM BOYUNCA annemin tavsiyelerini izlemek adeta kafama kazınmıştı. Asla onun birinci sınıf standartlarını sorgulamamak, bunlara erişmek için köpek gibi çalışmak, onları sorgusuz sualsiz içselleştirmek. O anda, belki de ilk defa, kafama dank etmişti: Annem her şeyi bilmiyordu. Her şeyi halletmiş falan değildi. Hayatım boyunca onun talimatlarını harfiyen yerine getirmiştım, ve sonunda beni getirdiği yer belliydi: buradaydım, yatağa hapsolmuş, eski balerinler hakkında hikayeler dinliyordum. İleri seviye matematik dersi almamı mı istiyordu? İleri seviye matematik almıştım. İşletmecilik alanında uzmanlaşmamı mı istiyordu? İşletmecilik alanında uzmanlaşmıştım. Yüksek lisans yapmamı mı istedi? Öyle yaptım. Sınıf birincisi. Her zaman. Her seferinde. Tam bir şampiyon gibi.

Orada oturup eskileri taradım, onun yardımını bir defa olsun reddedip kendi istediğimi yaptığım oldu mu diye. Bu arada, Kitty'nin hep yaptığı şeydi—annemin yardımını reddetmek—bu da onun evimizde geçirdiği gençlik yıllarını hepimiz için çekilmez hale getirmişti. Ama Kitty'nin hayatı acınası mıydı? Doğru, zor zamanlardan geçmişti, çılgın bir saç stili, bir dolu piercingi ve acayip bir yaşam biçimi vardı—ama o her zaman kendinden taviz vermeyen Kitty olmuştu. Kim olduğunu biliyordu. Sevdiği şeyleri yapıyordu. Peki ben kimdim? Evimi temiz tutmak, bakımlı olmak ve testlerde başarılı olmak dışında ne konuda iyiydim? Ne severdim? Ne konuda tutkuluydum? Benden beklenenleri yapmak dışında ben ne yapmak isterdim?

En ufak bir fikrim yoktu.

“Hayır,” diyen kendi sesimi duydum.

Annem bana gözlerini kırıpıştırdı.

“Hayır, teşekkürler yani. Özel öğretmen istemiyorum.

“Buradaki zaman kısıtlamasını anladığından emin değilim,” dedi annem.

“Bence anlıyorum.”

“Üç hafta içinde, bütün imkanların elden gidecek.”

“Öyle demeyelim de,” dedi babam.

Ama annem artık rahatsız olmuştu. “İyileşmek istemiyor musun?”

“Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.”

“Çünkü istiyormuşsun gibi görünmüyor.”

Yardım için babama baktım.

Araya girdi. “Belki de iyileşmek tanımını tekrar belirlemeliyiz.”

“İyileşmenin tekrar tanımlanmasına gerek yok,” dedi annem. “İyileşmek iyileşmektir.”

“Tabi,” dedim. “Bunu senin kullandığın anlamda kullanmıyorsak. Senin dilinde iyileşmek demek, tamir olmak demek. Tıpkı komşulara söz verdiğin gibi.”

Annem duruşunu düzeltti. “Tamir olmak istemiyor musun?”

“Bu yerinde bir soru değil.”

Annem kazanmak üzere olduğu zamanlarda olduğu gibi tek kaşını kaldırdı. “Bence çok yerinde bir soru.”

Tabi, hakkı vardı. Burada belli bir zaman diliminde gerçekleştirmem gereken gerçek, fiziksel bazı hedefler vardı ve vazgeçmek için pek de uygun bir zaman değildi. Ama o anda—belki de hayatımda ilk defa—ailemin bana ne

yapmam gerektiğini söyleyip durmasının ne yapacağıma karar vermemi kolaylaştırmadığını, aksine zorlaştırdığını fark ettim. Bu sadece ufak bir histi, ama artık biliyordum, tamamen anlamıştım, denemek benim görevimdi.

“Artık bu konuda konuşmak istemiyorum,” dediğimi duyduğum.

“Tamam,” dedi annem. “Bir ara verelim.”

Başımı salladım. “Hayır. Bunu bitiriyoruz. Bir daha sizinle bunu tartışmak istemiyorum.” Sesim tıpkı annemin bir konuyu kapatırken kullandığı ses tonuna benziyordu. “Eğer her gün gelip öğle yemeğinde beni görmek istemiyorsanız, tamam. Ama benim tedavimle ilgili konuları konuşmuyoruz.”

Annem babama baktı.

“Eğer bu konuyu tekrar açarsanız,” diye devam ettim. “Siz odadan çıkana kadar çığlık atarım.” Eski hayatımda, odayı terk eden ben olurdum—ama artık bu bir seçenek değildi. “Eğer bu da işe yaramazsa,” diyerek annemin en nefret ettiği şeyi ortaya attım. “Film müziklerini söylemeye başlarım.”

Neredeyse titrediğini görebiliyordum. “Tamam,” dedi.

“Bunu kendi başıma halletmeliyim,” dedim babama bakıp sesimi yumuşatarak. “Siz bunu benim yerime yapamazsınız. Kendim yapmak zorundayım.”

Annemin kafasında oluşan yüz çeşit itirazı görebiliyordum. En belirginini şuydu? Ya her şeyi kendim yaparsam – ve yanlış yaparsam? Hakkı vardı. Ben bile bunun yuvadan uçmak için doğru bir zaman olup olmadığını sorguluyordum. Riskler biraz yüksek değil miydi? Akşam ne yiyeceğim gibi küçük şeylerle başlayıp adım adım ilerlesek olmaz mıydı? Ama bu soruların cevapsız kalmasına izin verdim. Hayatımda ilk defa, umrumda değildi. Bu iş beni aşmıştı.

Ezilmiş vücudum ve umutsuz ruhum, kontrolü ele alıyordu.

Onsekiz

ANNEME KARŞI KOYMAK, şaşırtıcı biçimde rahatlatıcıydı. Hayatım bu kadar kontrolümün dışına çıkmışken, küçük şeyler bile büyükmüş gibi gelebiliyordu.

Ian fizik tedavi için geldiğinde, onunla istekli bir şekilde gittim. İkimiz de konuşmadık, ama esneticiler, egzersiz bisikleti ve “Baldırustası” adını verdiğim makineyle çalışırken, benden istediği her şeyi yeni bir kararlılıkla yaptım.

Konuşmaşak bile, aramızdaki titreşim farklıydı. Sessizliği doldurmak için geveleyip durmak yerine, elimdeki işe odaklandım. O da pencereden dışarıyı izlemek yerine beni izledi ve—şaşırtıcı bir biçimde—yardım etti.

“Güzel,” dedi makinedeki ağırlıklar yükselirken. “İşte böyle.”

“Beni cesaretlendiriyor musun?” diye sordum ona bakmadan.

Gülümsediğini görmekten çok, hissettim. “Hayır.”

Myles bile bizi yavaşlatamadı. Duruşumu düzeltmek ve Ian'ın neden dikkat etmediğini sorgulamak için defalarca yanıımızdan geçti. Ayrıca Ian'ın mavi üniformasının doğru tonda olmadığını söyledi, ki Myles'in giydiğinden sadece bir ton açıldı. Bir seferinde, Myles sadece Ian'ın "sabahki personel toplantısını kaçırdığını" bildirmek için uğradı.

Ian ona bakmadı. "Toplantıdan haberim yoktu," dedi.

Myles ona *hadi ama* anlamına gelen bir bakış attı. "Olduğundan eminim. Bütün personele e-posta gönderildi."

"Ben almadım."

"Yani diyorsun ki, takımdaki her bir eleman e-postayı aldı ama sen almadın?"

"Öyle görünüyor."

"Bence sen sadece toplantıları sevmiyorsun."

"Toplantılardan nefret ederim," dedi Ian ayağa kalkıp Myles'a tepeden bakarak. "Özellikle de herkesin zamanını boşa harcayan saçma sapan toplantılardan. Ama onları asla kaçırmam – tabi birisi benim adresimi alıcı listesinden bilerek silmediği sürece."

Myles'ın yüzünden bir yakalandık ifadesi geçtiğini fark ettim. Sonra kendini toparladı. "Yoklama alıyorum," dedi sonra. "O yüzden bir dahakine katılsan iyi olur, Zamanında."

"Memnuniyetle," dedi Ian arkasını dönerek.

"Gerçekten adını alıcı listesinden silmiş mi?" diye fısıldadım Myles gidince.

"Yorum yok."

"Eğer sana haber vermezse bir sonrakine nasıl gideceksin ki?"

Ian gözlerime baktı. "Casus ağımı uyardım."

Fizik tedaviden sonra o kadar yorgundum ki, yatağıma zar zor dönebildim.

Komadaymış gibi uyudum, ve tam Kitty'nin akşam yemeği getirdiği saatte uyandığımda, kurt gibi açtım. Ayrıca, anneme nasıl karşı durduğum ve fizik tedavide nasıl harikalar yarattığım konusunda rapor vermeye de hazırdım, böylece beraber bu ikisinin alakalı olup olmadığının analizini yapabiliirdik.

Ama kapı açıldığında, gelen Kitty değildi.

Iandı.

İlk aklıma gelen şeydu: İşi bırakıyordu. Bana—ya da Myles'a—daha fazla katlanamayacaktı.

Yatağa doğru yürüdü ve ayakta durdu. Biraz rahatsız görünüyordu.

İşleri ele almaya karar verdim. “Son zamanlarda o kadar zorluk çıkardığım için özür dilerim,” dedim.

“Durumun zordu,” dedi. “Sen değil.”

Bu çok nazıkçeydi.

“Aslında olanlarla gayet güzel başa çıktığını düşünüyorum,” dedi.

“Sahi mi?”

Başını salladı. “Bugün iyi çalıştın.”

“Öyle mi?”

“Farkı hissetmiyor musun?”

Soru bir şeyin farkına varmamı sağlamıştı. Bu belki de ilk defa zor bir şeyi başkaları ne düşünür diye değil, kendim için yapışımdı.

Bu garip ve yeni bir histi, ama beni doğru yönlendirdiğini hissediyordum.

“Farklıydı,” diye onayladım. “Ama sebebini anlayamadım.”

“Sen çok güçlüsün Maggie,” dedi. Yüz ifadesi çok ciddiye, neredeyse *hüzünlüydü*. “Fark ettiğinden çok daha fazla.”

“Umarım. Buna ihtiyacım olacak.”

“Ve bence daha fazlasını yapmalıyız.”

Bu konu nereye gidiyordu? “Tamam.”

“Bu yüzden buradayım.”

“Ne demek bu?”

“Baban beni akşamları fazladan seanslar yapmamız için tuttu.”

Babam özel öğretmen olarak Ian’ı mı tutmuştu? Bu konuda yeterince açık davranmamış mıydım? “Ona özel öğretmen istemediğimi söylemiştim.”

“Bundan bahsetti.”

Başımı salladım. “İşin aslı, bugün onlara hayatımı yönetmelerini istemediğimi söylediğimde, zafer dolu bir an yaşadım ve kendi başıma olup kendi kararlarımı almak konusunda bir adım attım ve bugün spor salonunda gördüğün ekstra atılganlık uzun zamandır kaybettiğim gücümü geri alışıma sayesindeydi ve eğer şimdi vazgeçip onların kontrolü ele almalarına müsaade edersem, tam savaşı kazanmışken teslim olmuş olurum.”

Beni takip edebilmesinin imkanı yoktu.

Ama başını salladı. “Anladım.”

“Öyle mi?”

“Ben de kesinlikle senin—” burada durup doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “—kendi gücünü ele alman gerektiğini düşünüyorum.”

Benimle çatışmayacaktı. “Teşekkürler,” dedim.

“Tabi eğer,” diye devam etti.

“Tabi eğer ne?”

“Bir muharebeyi kazanmak iyi hissettirmiş olsa da, ben senin savaşı kazanmanı istiyorum.”

“Ne demek bu?”

“Annen ve baban haklı demek.”

Gerçekten mi? “Bu pek yardımcı olmuyor.”

“Fazladan yardımdan zarar gelmez. Standart fizik tedavi sınırlarının dışında da yapabileceğimiz pek çok aktivite var.”

“Mesela?”

“Her şey. Yüzme. Yoga. At binme. Masaj. Refleksoloji. Soğuk ve sıcak. Akupunktur. Düşünebileceğin her şey. Spor salonunda sigortanın karşıladığı şeylerle sınırlıyız. Bu kötü bir liste değil, ama her şey de yok tabi.”

Neden buradaydı ki? Neden babama tamam demişti? Neden bu hastanede kalması gerekenden bir saniye daha fazla kalmayı kabul ediyordu? “Umutsuz durumda olduğumuzu mu söylüyorsun?”

Başını salladı. “Umutsuz değil,” dedi. “Yaratıcı.”

Ona baktım. Yorgun ve açtım, günü bitirmeye hazırdım ve annemin tarafını tuttuğu için babama öfkeliydim. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Babamı tanıyorum. O kadar da iyi para veriyor olamaz.”

“Benim spor salonumda yaptığımız şey buydu,” dedi. “Sevdiğim kısım buydu – yaratıcılık, meydan okuma, sınırların dışına çıkma.”

Ian’a sevdiği şeyi yapması için bir şans verecek miydim? Tabi ki. Ama kendim için bir şey yapmanın tadına vardıktan sonra, sırf Ian mesleki tatmin yaşayacak diye geri adım atıp özel öğretmeni kabul etmek istemiyordum.

Ta ki o şu sözleri söyleyene kadar. “Artı, seni dışarı çıkarabilirim.”

“Ne demek dışarı çıkarabilirsin?”

Omuz silkti. “Eğer terapi için at bineceksen, bunu binanın içinde yapamayız.”

“Yani beni hastaneden çıkarabilir misin?”

“Terapi için, evet.”

“Sık sık çıkabilir miyiz?”

“Eğer bunun için enerjin varsa.”

“Myles’la sorun yaşamaz mısın?”

“Her durumda Myles’la sorun yaşıyorum zaten.”

Ve voila! İşte içsel motivasyon! Ailemi mutlu etmek için ya da Ian’a mesleki tatmin yaşatmak için bir şey yapmak kendim için çizdiğim sınırları bulandıracaktı, ama buradan defolup gitmenin bulanık bir tarafı yoktu.

“Kabul,” dedim. “Ben varım.”

Ian hafifçe gülümsedi. “Harika,” dedi. “Hadi gidelim.”

“Şimdi çıkamam,” dedim. “Kızkardeşim akşam yemeği getiriyor.”

“Ha,” dedi. “Tamam o zaman. Ben beklerim.”

“Aç mısın? Bize katılmak ister misin?”

“Ne yiyeceğinize bağlı.”

“İtalyan, sanırım.” Tam o anda, beni doğrularcasına, Kitty elinde Napoli’s torbasıyla içeri girdi.

“Bu kim?” diye sordu yanından geçerken.

Onunla tanışmamış olduğunu düşünmek çok garipti. Ama Ian’ın vardiyası gündüzdü ve Kitty akşamları geliyordu.

“Kitty, bu Ian, fizik terapistim. Ian, bu kızkardeşim Kitty.”

“Kara koyun kızkardeşin,” diye düzeltti Kitty, sonra da Ian’ı süzdü. “Bana onun bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin.” Onunla tokalaşmak için elini uzattı. “Bana Kitty Kat diyebilirsin.”

“Terapistimle flört etme,” dedim.

“Bana direnebiliyor gibi görünüyor,” dedi Kitty. Sonra Ian’a döndü. “Soda ister misin?” Çantasından bir kutu şekerli kola çıkardı. Ona, *bunu içtiğine inanamıyorum* der gibi baktım, o da bana *insanların zararlı alışkanlıkları olabilir* diye omuz silkti.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Ian.

Kitty bana döndüğünde şeker bulmuş çocuk gibi görünüyordu. Sonra fısıldadı. “Gerçekten de İskoçmuş.”

Başımı salladım.

“Yum.”

“Terapistimle flört etme!”

“Hey! *O bir İskoç*. Bütün kurallar iptal.”

“Babam onu özel öğretmenim olması için kiraladı. Benim isteğim dışında.” Bunu hatırlayınca, yine ayak parmaklarımı kıvırmaya çalıştım. Olmadı.

Ian “Gerçekten sana yardım edebileceğimi düşünüyorum,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Öyle olsa iyi olur. Annem benim tekrar mükemmel olmamı istiyor, ve daha azını da kabul etmez.”

“Buna katılıyorum,” dedi Kitty.

Ama Ian bana bakıyordu. “Önceden mükemmel miydin?”

Omuz silktim. “Deli gibi uğraşıyordum,” dedim, aynı anda Kitty “Evet,” dedi.

“Bayağı meşgulumuşsun anlaşılan,” dedi Ian.

“Hiçbir fikrin yok,” dedi Kitty.

“Eğlenmek için ne yapardın?” diye sordu Ian bana bakarak.

Ben de ona baktım. “O zamanlar gerçekten de sıkı çalışırdım.”

“Bu kulağa eğlenceliymiş gibi gelmiyor.”

“Bence beni yargılayacak durumda değilsin, Bay Triatlon.”

“Ben eğlenceliyimdir,” diye itiraz etti Ian.

“Sen eğlencelinin tam zıddısın,” dedim.

“Bu gecedен sonra fikrin değişebilir.” Hafifçe kaşlarını kaldırdı, *beni dinle* dercesine.

Şüpheyle yüzümü buruşturdum. “Bu gece ne olacak ki?”

“Seni yüzmeye götüreceğim.”

Bir anlığına ona baktım. “Burada havuz mu var?”

“Bir terapi havuzu,” dedi. “Bodrum katta.”

Etrafıma baktım. “Mayom yok.”

“Evet, var,” dedi Kitty şarkı söyler gibi. “Annem bir tane getirdi.”

Ian bana başını salladı. “Görünüşe göre, varmış.”

“İstersen çıplak da yüzebilirsin tabi,” diye önerdi Kitty.

Aniden yaralarımı hatırladım. Boynumdaki üçüncü derece yanıkları. “Bekle! Yüzebilir miyim ki?” dedim, boyun ve çene bölgemi işaret ederek. “Bunlar varken?”

Ian omuzlarını silkti. “Hadi gidip öğrenelim.”

Bir saat sonra, en az sevdiğim mayomu giymiştim—yıllardır giymediğim, puantiyeli eski moda bir iki parçalı mayo—ve spagetti bacaklarım aşağı sallanırken havuzun kenarında oturuyordum. Daha önce binlerce kez yaptığım bir şeydi, ama bu sefer farklıydı. Birincisi, alt tarafların duyarlılığı parça parça olduğu için, soğuk suyu bazı bölgelerde hissedebiliyor, bazı bölgelerde hissedemiyordum. İkincisi, bacaklarımı

çirpamadığım için, ıslak havlular gibi öylece kenardan sallanıyorlardı.

Terapi havuzu akşam dokuz buçukta boşaltılmıştı, ve o kadar çok klorin kokuyordu ki, bu sanki bir şişe çamaşır suyunu burnuna dayamak gibiydi. Florasanlar, ortama halka açık bir banyo havası veriyordu. Burada olmamamız gerektiğine dair içimde bir his vardı.

Ian'ın üstünü değiştirmesini beklerken, bir yandan da böyle son dakika yüzüşleri için mayosunu burada mı tuttuğunu merak ediyordum.

Anlaşılan tutmuyordu. Düz bir pamuklu kargo şortla ve gömleksiz olarak içeri girdi. Çıplak omuzlarının ve göğsünün görüntüsü o kadar şoke ediciydi ki, öylece bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Böyle mi yüzeceksin?” diye sordum.

“İstersen çıplak da yüzebilirim.”

“Sen az önce şaka mı yaptın?”

“Ben asla şaka yapmam,” dedi. Sonra da havuzun uzak bir ucuna balıklama atladı. Yüzeye çıktığında, saçlarını tüylerini temizleyen köpekler gibi sallayarak üstüme su sıçrattı.

O yaklaşırken ellerimi kaldırdım. “Beni ıslatma.”

“Tamam,” diye onayladı. “Yanıklarının iyileşmesi haftalar alacakmış. Doktorla da bir görüş, ama sanırım tekrar yüzebilmen için bir yıl geçmesi gerekecek.”

“Bir yıl mı?” Bu aklıma gelmemişti.

“Ama bu havuzu kullanamayacağın anlamına gelmez tabi, dikkatli olduğun sürece.”

“Ben dikkatli olurum, Bay Gülle. Asıl sen dikkatli ol.”

Babamın en sevdiği Burt Reynolds filmine yaptığım göndermeyi anlamamış gibi göründü, ama devam etti. “Suyun en güzel özelliği, her şeyi kolaylaştırmasıdır.”

“Ne yapacağız?”

“Yürüyeceğiz,” dedi sanki bu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

Aniden beni suya çekeceğini hissettim. “Dikkatli ol!”

Yüzümdeki endişeyi gördü. “Dinle. Burası sığ bir havuz. Ancak beline kadar geliyor.”

“Ama ayakta duramam.”

“Suyun içindeyken durabilirsin.”

“Ya düşersem?”

“Seni yakalarım.”

“Ama ya yakalayamazsan?”

Ian kaşını kaldırdı. “Eğer havuzun içindeyken aniden kalp krizi geçirip ölürsem, seni tutamayabilirim. Böyle bir şey olursa, sırt üstü yüzerek kenara kadar git ve birisi gelip sana yardım edene kadar çılgık at. Çünkü bir hastanedesin ve çabucak tıbbi yardım alabilirsin, ayrıca bünyende zaten bir yığın antibiyotik olduğu için, enfeksiyon kapma ihtimalin de yok, ama eğer olursa, tekrar söylüyorum, hastanedesin.”

“Peki sen?”

“Ben zaten öldüm. Sen havuzdan çıkmaya bak.”

Gülümsedim. “Bu başka hastaları travmaya sokabilir.”

“O zaman çöpe at beni. Her neyse.”

Derin bir nefes aldım ve girmeye hazırlandım. Ian ellerini kaburgalarımın alt kısmına, iki parçalı mayomun açıkta bıraktığı çıplak tenime koymaya hazırlandığında, birisi sizi gıdıklamaya gelirken hissettiğiniz o baş döndürücü beklentiyi hissettim.

Derin bir nefes aldım.

Bana dokunmadan durdu. “Ne?”

Ellerini üstümde hissetmeyi nasıl şiddetle beklediğimi ona anlatmama imkan yoktu. Bu, bilmemesi gereken şeyler kategorisindeydi. “Ben gıdıklanırım,” dedim.

Başını sallayarak anladığını belirtti ve devam etti.

“Seni tuttum,” dedi—ve aniden, beklenmedik bir şekilde, değişiverdi. Artık çatıdaki Ian’dı. Fizik tedavi salonundaki kafasının üzerinde öfke çizimiyle dolaşan adam değildi. Sorularımı tek kelimelik cevap sayılmayan cevaplarla, homurdanmalarla ve sessizlikle karşılayan o adam değil. Az önce bir—ya da iki—espri patlatmış gibi görünen bir adamdı. Gözlerimin içine bakıyor, bana dikkatini veriyor ve ona güvenebileceğimi söylüyordu.

“Sen gıdıklanır mısın?” diye sordum.

Bana bir bakış attı. “Gıdıklanıyor gibi mi görünüyorum?”

Bunu denemek için güçlü bir istek duydum, ama suyun içine düşmekten korktum. “Sen de kimsin?” diye sordum onu süzerek.

Sanki mantıksız bir şey sormuşum gibi kaşlarını çattı. “Ben seni havuzun diğer ucuna yürütecek olan adamım.”

Bunu söyler söylemez, beni kendine doğru hafifçe çekti, ben de kenardan kaydım—ama zarifçe suda süzölmek yerine, ciyakladım ve ahtapot gibi olarak tarif edebileceğimiz bir şekilde boynuna sarıldım.

Bunu yapmak istememiştim. Aslında her zaman olduğu gibi suya girecektim.

Ama bu normal bir zaman değildi. Yanıklarım aşırı çıplakmış gibiydi, ve bacaklarımdan suda dışardakinden daha iyi çalışacağına da güvenmiyordum. Ian’a da tam olarak güvendiğim söylenemezdi. Ve sonuç: tavuk gibi suya giren ve boğazına sarılıp kafamı atlayışı sonrasında ıslanmış olan omzuna gömen ben.

“Çok mu hızlı oldu?” dedi.

Boynuna doğru başımı salladım, teninin hissettirdiklerinden hoşlanırken.

“Biraz geri çekil. Yoksa bu terapi olmaz. Sadece sarılma olur.”

“Sarılma da bir tür terapi olabilir.”

“Babanın bana ödeme yaptığı türden bir terapi değil ama.”

“Eğer ondan istersem yapabilir.”

“Bunu yapabilirsin. Derin nefes al.”

Ve yaptım. Sonra da aramıza biraz mesafe bırakacak şekilde geri çekildim, ve bacaklarımı sanki yabancı nesnelermiş gibi doğru pozisyona getirmeye çalıştım. O ellerini benim kaburgalarımın altında tuttu, ben de benimkileri onun omuzlarında. Ve işte oradaydık, belimize kadar gelen suyun içinde ayakta duruyorduk. O anda, ilk defa hissettim – bir elektrik akımı gibiydi, küçük bir neşe titreşimi.

Ve Ian gördü. Hissettiğimi gördü. Onun yüzünden başka bakabileceğim bir yer yoktu, ve yüz ifademi bir saniyede okudu.

Gülümsemekten kendimi alamadım.

O da gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Gördüğüm ilk gülümsemesi. Ve bir başka elektrik akımı hissettim.

“Ayakta duruyorsun,” dedi.

“Sen de gülümsüyorsun,” dedim.

“Gülümsemiyorum,” dedi. Ama bu sadece onun daha fazla gülümsemesine sebep oldu. Başını geri attı ve konuştu. “Odaklan! Odaklan!” Bunu daha çok kendine söyler gibiydi.

Bir anlığına, boynundaki sakalların altında titreşen bütün kasları ve tendonları hissettim, aniden kendimi, neden burada olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı unutuverdim. Bir

saniyeliğine o kargo şortu içinde yüzen bir adamdı, ben de onun tarafından tutulan kadındım.

Ama sadece bir saniyeliğine.

Derken kafasını dikti ve ciddileşti. “Tamam,” dedi. “Ben bir adım geri atarken, sen de bir adım ileri at.”

O bir adım geri attığında, ben de dizimi öne doğru getirdim. Sonra akıntı ayağımı da sürükledi. Ve yere koydum.

“Yaptım!” diye fısıldadım.

“Güzel. Bir kere daha.”

Yine yaptım.

Yavaştı, ama bu tanıdık kalıba göre hareket etmek iyi gelmişti. Önce bir ayak, sonra diğeri, yan yana, tarih öncesinden beri kullanılan o hareketlerle. Hem mutluluk, hem hayal kırıklığıydı. Bana ne istediğimi, kim olduğumu ve ne kaybettiğimi hatırlatmak için yeterliydi. Bu arada ağlamaya başladığımın farkında değildim, çünkü öbür uca vardığımızda yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ama gülümsüyordum. Hem ağlıyor, hem gülüyordum. Hem üzgün, hem de mutluydum. Kesin olan şeydu ki, artık donmuş halde değildim.

“Bütün yolu geldik!” dedim. Ve sanki bundan daha ilginç bir şey olamazmış gibi, “Bütün yolu geldik!” dedim tekrar.

“Aynen. Öyle yaptık.”

“Sana beşlik çakmak istiyorum, ama bırakmak da istemiyorum.”

“Beşlik çakma. Geri dönmemiz lazım.”

Bütün gece devam edebilirmişim gibi hissediyordum, ama Ian bunun heyecandan kaynaklandığını söyledi. Fark ettiğimden daha fazla çalıştığımı yemin etti.

“Aslında,” dedim geri dönerken. “Ayağımı öne getirenin kaslarım olduğunu düşünmüyorum. Sanırım sadece dizimin arkasındaki akıntıyla sürüklendi.”

“Bu doğru. Teori şu, vücudun bunu ne kadar çok yaparsa, nasıl yapılacağını o kadar çabuk hatırlar. Bu hareketleri yapmak vücudundaki anıları uyandıracaktır. En azından öyle umuyoruz.”

“Düşmeme izin vermediğin için teşekkürler.”

“Daha havuzdan çıkmadık.”

“Bugün bana karşı bu kadar nazik olduğun için de teşekkürler.”

Ama Ian’ın buna verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden bir kez daha sessiz kaldı.

Ondokuz

BİR GECE, Kitty Fas usulü kuzu tajineyle geldikten sonra, bir hastane gönüllüsü kapıda belirdi. Enerjik ve iri gözlü biriydi, elinde bir yazı altlığı taşıyordu. Bir hafta sonra çocuk kanadında yapılacak olan el sanatları fuarı için gönüllü topluyordu, ve ben de tam onu kovalamak için nefesimi topluyordum ki, Kitty sordu. “Ne tür el işleri?”

“Her şey,” dedi gönüllü. “Taş boyama, parmak örgüsü, arkadaşlık bilezikleri, roket balonlar, balmumu heykeller, kumda mumlar. Ve tabi, oynayan gözleri olan her şey.”

Kitty bana baktı. “Çocuk kanadındakiler bizden çok daha fazla eğleniyorlar.”

“Yazılmak ister misiniz?” diye sordu gönüllü.

“Evet,” dedi Kitty gürültüyle, ben “Hayır,” derken.

Gönüllü Kitty’ye baktı. “Harika.”

“Örgü için başvurabilir miyiz?” diye sordu Kitty. “Kız kardeşim bir sümüklüböcek örüyor.”

“Ooo, kesin getir!” dedi gönüllü. “Çocuklar buna bayılır.”

Kitty bana kaşlarını oynattı. “Belki birkaç oynayan göz çalabiliriz.”

Gönüllü çıkınca, “Ben gitmiyorum,” dedim.

“Evet gidiyorsun. Yazıldın bile.”

“Sen yazıldın.”

“Yapacak başka işin mi var?”

“Beni neşelendirmeye çalışmaktan vazgeç. Bunun beni daha kötü yaptığını biliyorsun.”

“Her şey seni daha kötü yapıyor zaten.”

“Evet. Ama sen benim bu yüzden suçlu hissetmemi sağlıyorsun.”

“Bak, az önce Instagram’da çok ilham verici bir alıntı gördüm: ‘Zorluklar bizi güçlü yanlarımıza yönlendirir.’”

“Bir kez daha Instagram dersin bu binayı ateşe vereceğim.”

“Tamam. Ama dünya üzerindeki her makale elinde olanları takdir etmeni ve elinde olmayanlar yüzünden yas tutmamani söylüyor.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun şu an?”

Tereddüt etti. “Tamam, bu biraz çılgıncaydı.”

Gözlerimi devirdim. “Dört hafta oldu. Değer verdiğim her şeyi kaybettiğimden beri dört hafta! Adapte olmak için bana biraz zaman veremez misiniz?”

“Evet! Tabi ki! Ama bu arada, gidip birkaç hasta çocuğa sümüklüböcek örmeyi öğretelim!”

“Lanet olsun, beni düzeltmeye çalışmayı bırak artık!”

Bu arada Ian kapıda belirmişti, ama bu bizi yavaşlatmadı. Kitty kollarını ona doğru salladı. “Ian da seni düzeltmeye çalışıyor!”

Ona doğru baktım. “Bu onun işi.”

“Yani?”

“Yani! Bu farklı bir durum.”

“Daha mı iyi yani?”

Ian da tam buradaydı ve dinliyordu, ama fikirlerimi ispatlamaya kararlıydım. “Evet! Çünkü üç hafta sonra, onu bir daha asla görmeyeceğim. Benim hakkımda düşünmeyecek, benimle ilgili endişelenmeyecek, ve hayatının geri kalanında beni neşelendirmek için uğraşmayacak. Ben trafik hayatımı yaşamak için şu kapıdan çıktığımda rahatlayacak, çünkü işi bitmiş olacak.”

Tam devam edecektim ki, Ian araya girdi. “Bu doğru değil.”

Kitty de ben de ona döndük. “Doğru olmayan ne?” diye sordum.

“Sen gittikten sonra seni düşünmeyeceğim. Hatta seni sık sık düşünmeyeceğimden eminim.”

Daha fazlası var mıydı? Hayır elbette. Kısa cümlelerin adamı.

Ama tartışmayı bırakıp gözlerimizi ona dikmemizi sağlayacak kadarını söylemişti.

“Fas usulü tajine ister misin?” dedi Kitty sonra, saklama kabını açıp uzatarak.

Ian hayır dedi.

“Maggie bir sümüklüböcek örüyor,” dedi Kitty. “Görmek ister misin?”

Bu onu gülümsetmişti. Bunu görmeye bayılıyordum. “Çok isterim,” dedi Ian.

“Hey,” dedim Kit’e. “Sakın – “

“Şşşt,” Kit parmağını kaldırdı. “Bir atkı için, berbat. Bir örgü sümüklüböcek için, tam bir şaheser. O yüzden sümüklüböceğe devam et ve gurur duy.” Örgüyü Ian’a attı.

Ian örgüyü bir saniyeliğine tuttu, bir Kitty'e bir bana baktı, sonra da "Bu güzel bir örgü sümüklüböcek," dedi.

Kit bana döndü. "İskoç aksanında neden her şey kulağa seksi geliyor?" Sonra, tekrar Ian'a döndü. "Eğer el sanatları fuardaki çocuklardan biri olsaydın, bunu orada görmek istemez miydin?"

Ian başını kaldırdı. "El sanatları fuarı mı?"

"Evet, çocuklar için düzenliyorlar, ama buradaki Bayan Huysuzlar Kraliçesi katılmak istemiyor."

Kitty'e bir bakış attım.

Ama hakkını vermeliydim. Kitty'nin bana takılması Ian'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin kenarları sıcak denebilecek bir ifadeyle kırışmıştı. Ve sonra, öyle normal, arkadaşça, tasasız bir ifadeyle başını salladı ve "Birden annem aklıma geldi," dedi.

Kit de ben de kaşlarımızı çattık. "Annen mi?"

"Her zaman söylediği bir şey vardı: 'Eğer kendin için ne yapacağını bilmiyorsan, başkaları için bir şey yap.'"

FUARA GİTTİK. Başka seçeneğimiz var mıydı ki? Hiçbirimiz Ian'ın annesine itaatsizlik etmeye cesaret edemezdik.

Fuar, kazadan beri başıma gelen en eğlenceli şeydi.

Orada, bir sürü farklı çocukla çevriliyken, haftalardır olduğumdan daha rahat hissettim. Terapi salonunda, kırık yanlarımı nasıl tamir edeceğimize odaklanıyorduk. Odamdaysa, yani, bir hastane odasıdaydım. Ama çocuk kanadındaki bu oyun odasında, sadece parlak renkler, uçan balonlar, yün hayvanlar, şarkı söyleme ve yüz boyama vardı. Gürültülü müydü? Evet. Kaotik miydi? Kesinlikle. Kit'le beraber parmak örgüsü standımızı kurup çocuklara öğretmek ve aralarda Kit'le sohbet etmek çok huzurlu hissettirmişti.

“Bunlar senin insanların,” dedi Kitty.

“Gerçekten beni anlıyorlar,” dedim.

“Düşündüğümden daha beceriklisin,” dedi yaptığım uzun yün yılanı süzerken.

“Düşündüğümden daha becerikliymişim,” dedim omuz silkerek.

Burada, bütün bu huzur ve kaos ortamının ortasında, Kit bana iki önemli haber vermeye karar verdi.

Bir: New York’a biletini ayırtmıştı. Benim hastaneden taburcu olduğum sabah o da geri dönüyordu.

“Benimle eve gelmeyecek misin?”

Bana delirmişim gibi baktı. “Hayır.”

“Birkaç saatliğine bile mi? Yerleşmeme yardım etmek için?”

“Hayır. En ucuz uçuş buydu, ben de aldım.”

“Beni bırakıp gittiğine inanamıyorum.”

“Daha iki hafta var.”

“İki buçuk,” diye düzelttim.

“Hastane takvimine göre, bu on yıl falan demek.”

“Şimdi beni korkuttun işte.”

“Yapmak için geldiğim her şeyi yaptım,” dedi sonra. “Seninle aramı düzelttim. Annemle yüzleştim. Şişko Benjamin’le erotik bir macera yaşadım.”

“Buraya sonuncu için mi gelmiştin?”

Yüzünü buruşturdu. “Sanırım Şişko Benjamin olayı sürpriz oldu.”

“Ve annemle aramı düzelttin mi?” diye sordum.

“Yapabildiğim kadarıyla,” dedi.

“Çünkü hiç konuşmadık, yani—” nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. “—bana söylediğinden beri, o *bilgi* hakkında.”

Kitty omuz silkti. “Eh, yani. Biraz meşguldük.”

Doğru, meşguldük. Ama bu aynı zamanda büyük, dünyayı sarsan haberlere karşı klasik Jacobsen ailesi tepkisiydi: yokmuş gibi davranmak.

Bu soruyu sormanın muhtemelen daha nazik bir yolu vardı, ama ben doğrudan sormayı seçtim. “Gerçek babanın kim olduğunu bilmek istemiyor musun?”

Kit bunu duyunca birden sessizleşti.

“Babamız benim gerçek babam.”

Duygularını mı incitmişim? “Tabi ki öyle,” diye düzelttim. “Ben sadece *biyolojik* babanı demek istemişim.”

Biraz düşündü. “Aslında bunu düşündüm. Merak ediyorum. Ama babam bilmediği sürece, başka bir şey yapmak sadakatsizlik gibi geliyor.”

“Ve babam asla bilmeyecek.”

İkimiz de onayladık.

İki: Kit’in diğer haberi şuydu, buradaki son akşamımda bir parti düzenlemeye karar vermişti. Terapi salonunda.

“Bunu yapmana asla izin vermezler,” dedim.

“Geceleri kapalı oluyor. Kimse bilmek zorunda değil.”

Nisanın birinde gerçekleşecek olsa da, bu bir “Sevgililer Günü partisi” olacaktı.

“Detaylar,” dedi Kitty bir fff sesi çıkararak. “Aşkın zamanı yoktur.”

“O günün Şaka Günü olduğunu da biliyorsun değil mi?”

“Bu da ancak senin aklına gelirdi.”

“Geçen Sevgililer Günü’nde başıma ne geldiğini biliyorsun, değil mi?” dedim.

“Evet,” dedi.

Tabi ki biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Ama yine de söyledim. “Bir uçak kazası geçirdim.”

“Yani. Farkındayım. Sana telafi imkanı veriyorum işte.”

Başımı salladım. “Hayır.”

Ama gözlerinde ateşler yanıyordu. “Ben her şeyi ayarlarım. Sen hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Hemşirelerle konuşurum, dekorasyonu yaparım. Her şeyi düşündüm! Her yerde kalp şekilli çikolatalar, ‘aşk iksiri’ adını vereceğimiz panç, ve Şişko Benjamin’in catering şirketinden çalacağı çikolata şelalesi. Flamalar ve aşk şarkılarından oluşan karaoke, eski odamda duran disko topunu da getiririm. Böyle şeylere bayılıyorum! Lütfen bunu senin için yapmama izin ver. Tamam mı?”

Belki de çocukların el sanatları fuarının o çekici hâvasındandı, ama derin bir iç çektim, omuzlarım düştüğü anda kazandığını anladı.

Kollarını zaferle havaya kaldırdı.

“Kimi davet edeceksin ki?” dedim. Sonra uyarır gibi parmağımı kaldırdım. “Facebook’tan kimseyi çağırmak yok. Normal insanlar yok, tamam mı?”

“Sadece yaralı kişiler. Senin katındaki insanlar. Ve hemşireler. Ve elbette Şişko Benjamin.”

“Neden bunu yapmak zorundasın ki?” dedim. “Neden sadece taco yiyip televizyon izlemiyoruz?”

“Gidişim ses getirmeli,” dedi. “Ve bence seninki de.”

İşte o anda anladım. “Planlamaya çoktan başladın, değil mi?”

Bana kaşlarını oynattı. “Aslında sürpriz olması gerekiyordu, ama biliyorsun ki sır tutmayı beceremem.”

“Seni sinsî şeytan!”

“Sana çılgın olman için meydan okuyorum,” dedi. “Çikolata şelalesinden içeceksin.”

Yirmi

ERTESİ GECE Kitty şaşırtıcı haberlerle geldi. Bana izin vermişlerdi.

Bir kutu ıspanaklı böreği muzaffer bir edayla kaldırdı, ve “Harika haberlerim var!” dedi.

Yeni bir sümüklüböcek örüyordum. “Ne?”

“Senin için muhteşem bir doğum günü hediyeimiz var.”

Bunu düşünmem gerekiyordu. Pazar günü doğum günümdü. “Doğum günümü unutmuşum,” dedim.

“Hediyenin ne kadar mükemmel olduğuna inanamayacaksınız.”

“Yüzümün normale dönmesi mi?”

Kit kaşlarını çattı ve suratını buruşturdu. “Tam öyle değil,” dedi. “Ama yaklaştın.”

“Neymiş peki?”

Kit gerindi. “Beynini uçurmak üzereyiz.”

“Biz kim?”

“Annem ve ben.”

“Ne zamandır annemle sen ‘biz’ oldunuz?”

Kitty’nin ifadesi karardı. “Bir çeşit kırılğan, ne sen sor ne ben söyleyeyim tarzı ateşkes.”

Kaşlarımı çattım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Linda’nın kategorizasyon yeteneğini asla küçümseme,” dedi Kit. “Ya da benimkini.”

“Yani hiçbir şey hakkında konuşmuyor musunuz?”

“Senin dışında.”

“Tamam.”

“Görüntümden tamamen nefret ediyor ama.”

“Eder tabi.”

“Özellikle dövmelerden.”

Kit’e bir bakış attım. *Eder tabi.*

“Ama bu onun fikriydi. Tamamı.”

“Neyin tamamı?”

Kit trompet çalıyormuş gibi yaptı. “Gelmiş geçmiş en muhteşem doğum günü organizasyonunu anons ediyorum!” diye duyurdu. “Seni gece dışarı çıkarıyoruz.”

“Dışarı mı?”

Kit normal ses tonuna döndü. “Annem evde spagetti ve pasta yemenin hoşuna gidebileceğini düşündü.”

Geleneksel doğum günü yemeğimiz. Spagetti ve pasta. Düşüncesi bile beni hüznlendirmişti. “Eve gitmek istemiyorum.”

“Biliyorum.” Kitty kendinden oldukça memnun görünüyordu. “Ona bunu söyledim! Babam da beni destekledi.”

“Annemlere gitmeyecek miyim?”

“Hayır. Daha iyisi.”

“Nereye?”

Kitty bir dans figürü yaptı. “Göle.”

“Göle mi? Bizim göle mi?”

Ellerini çırpıttı.

Ama işe yaramazdı. “Göle gidemem,” dedim. Orası büyükbabamın eski balıkçı kulübesiydi. En hafif tabirle, rüstikti. Tekerlekli sandalyeyle ulaşmak çok zordu.

“Gidebilirsin! Her şey ayarlandı!”

“Beni buradan böyle bir şey için asla çıkarmazlar.”

“Annem izin aldı. Her şey tamam. Sana söylemek için kesinleşmesini bekliyordum. Cumartesi gecesini gölde geçireceğiz. Bu da demektir ki doğum günü sabahında hastanede uyanmayacaksınız.”

“Ama...” Ne düşüneceğimden emin değildim. Kit heyecanlanmamı bekliyordu, ama bu bana berbat, korkunç, tüketici bir fikir gibi geliyordu.

“Biz her şeyi ayarladık. Annem bütün hafta temizlik yaptı, her yer pırıl pırıl. Temiz örtüler, toz falan yok. Ayrıca mutfığa da tonlarca yiyecek depoladı.”

“Annem de geliyor mu?”

“Hayır! Olay da bu! Dedim ki, ‘Anne, Margaret genç bir kadın. Doğum gününü kendi gibi gençlerle geçirmek ister.’ Babam da beni destekledi.”

“Yani doğum günümü kiminle geçiriyorum?”

“Benimle!”

Bu gittikçe kötüye gidiyordu. “Kit, sen benimle ilgilenemezsin. Sen kendine bile zor bakıyorsun.”

“Kaba ve yanlış. Seninle ilgilenebilirim, çünkü erkek arkadaşınla konuşup bizimle gelmesi için ikna ettim ve bütün ağır işi o yapacak.”

Erkek arkadaşım mı? “Kim—Chip mi?” İlişkimizi bitirdiğimizden beri onu ne görmüş, ne de ondan bir haber almıştım. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Kitbaşını salladı. “İskoç erkek arkadaşından bahsediyorum.”

Elimi ağzıma kapattım. “Yapmadın.”

“Yaptım!”

“Ona sordun mu?”

Başını salladı.

“Ve kabul etti öyle mi?”

“Seni kazara öldürebileceğimi ima etmiş olabilirim.”

Başımı yastığa çarptım. “Hayır.”

“Her neyse, asıl hediyen bu. Gizli aşkında yasak seks yapabilirsin.” Sonra kaşlarını çatı ve eğilip fısıldadı. “Vajinan hala çalışıyor değil mi?”

Ellerimi gözlerime kapattım. “Gizli aşk yok. Yasak seks falan da yok. Hadi ama Kitty!”

“Sen beni amatör mü sanıyorsun? Aranızdaki seksüel gerilimi göremiyor muyum? Seksüel gerilim benim ana dilim!”

“Kit, bana bir bak. Hayatıma bak.”

“Ne olmuş?”

“Lisede değiliz. Korkunç yıkımlarla dolu berbat bir ay geçirdim.”

“Biraz eğlenmek için bir sebep daha.”

“Eğlenmekten nefret ediyorum. Artık eğlenmeye inanmıyorum.”

“İlan’layken eğleniyorsun.”

“Bunu yapmayacağız.”

“Her şey ayarlandı. O gün için izin falan alacak.”

“Yani sen, ben ve fizik terapistim doğum günümü geçirmek için göle mi gidiyoruz?”

Kit başını salladı. “Bir de Şişko Benjamin. Ben de kendi yasak seksimi yapacağım tabi ki.”

“Bıyık ne olacak?”

“Düzenli bir ilişkimiz yok.”

Uzun haftasonlarımı ve yazlarımı o küçük balıkçı kulübesinde etrafı dolaşarak, saatlerce yüzerek, sadece öğle ve akşam yemeği için ara vererek, ve sandalla gölü gezerek geçirmiştım. Çocukluğım orada geçmişti, ve her şeyin böyle sonuçlanacağını—elbette ki—düşünemezdim. Hayatım bu kadar değişmişken, normal bir şeyle yüzleşmek—bir market ya da sinema salonu bile olsa—kalp kırıcı geliyordu. Ama bu kadar mutlu bir yer? Eski hayatımın anılarıyla bu kadar dolu olan bir yer? Geleceğe her daim umutla baktığım bir yer?

Bunu düşünmek bile kalbimi kırıyordu.

Yine de, her şey ayarlanmıştı. Buradan çıkmayı da istiyordum doğrusu. O gölü gerçekten severdim. Kulübe sahilden en fazla birkaç yüz fit uzaktaydı ve uyandığınızda ilk gördüğünüz şey suya yansıyan güneş ışığıydı. Bunu görmek istiyordum. Böyle güzel bir yerde olmak istiyordum.

Kit devam etti. “Kamp yemeği yiyip marşmellov kızartacağız.”

Midemin içi adeta çakıl taşlarıyla doluydu. Gitmeyi ne kadar çok istiyorsam, bir o kadar da istemiyordum.

Ama nasıl reddedeceğimi de bilmiyordum. Bu olacaktı. Ayrıca, Kit haksız da değildi, Ian’layken eğleniyordum.

O BENİM ÖZEL ÖĞRETMENİM olduğunda beri, Ian’la ben terapi salonunda ninja takımı gibi olmuştuk. Motivasyonum ve odaklanmam yüksekti, ve Ian da nihayet insanları cesaretlendirmenin onlara iyi geldiğini anlamıştı. Her gün

spor salonunda çalışıyorduk, ve akşam yemeğinden sonra tekrar çalışıyorduk.

Aslında, her sabah rutin haline getirdiğim parmak kıvrırma alıştırmalarımın bahsettiğim tek kişi Ian'dı. Ayak parmaklarıma cesaret verici bir konuşma yapıp sonra da kıvrırmaya çalışmadan güne başlamıyordum.

Bunu anlattığımda, "Onlara ne söylüyorsun?" diye sordu.

"Ayak parmaklarıma mı?"

Başını salladı. "Cesaret verici konuşmaların sırasında."

Sağlık hizmetlerinin güvenliği açısından, doğruyu söyledim. "Hadi ama çocuklar. Düşündüğünüzden çok daha güçlüsünüz." diyorum."

"Onlar ne söylüyorlar?"

Ona bir bakış attım. "Aynı fikirdeyiz bayan' diyorlar."

Bazı geceler yorgun olduğumda, Ian Kitty ve benimle takılıyor, bacaklarımin alt kısımlarını bölgesel terapi, esnetme ya da masajla çalıştırıyor, bu arada da benimle daha önce hiç yapmadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Spor salonunda, Myles hep dibimizde olduğu için, Ian hep iş modunda oluyordu. Her ne kadar artık daha az somurtsa da, yine de somurtuyordu.

Ama iş sonrası saatlerde, Ian çok farklıydı.

Öncelikle, bütün aktivitelerimizle ilgiliydi. Terapi salonunda tamamen iş odaklı bir tavrı vardı, ama kendi başınayken enerjikti ve sürprizlerle doluydu. Çok yorgun olmadığım zamanlarda, havuza gidiyorduk, ki artık orayı neşelendirmek için bir sürü eşya vardı - sörf tahtaları, yüzme sosisleri ve şişme tek boynuzlular. Diğer zamanlarda, akupunkturcu bir arkadaşıyla geliyor, Kitty susamlı tavuk yiyerek bizi izlerken, odada akupunktur yapıyordu. Arada sırada, aynı zamanda aromaterapi konusunda da uzman olan bir refleksolojist getiriyordu. Hatta bir keresinde, bir masöz

getirmişti – ki bu beni biraz tedirgin etmişti, **çünkü onun sırtıma dokunmasını bile istemiyordum – ama kadın sadece taşınabilir bir ultrason makinesiyle baldırlarımı ve ayaklarımı uyarmıştı.**

Yardıma oluyor muydu? Kim bilir? Zararı olmuyordu en azından.

Terapi salonu tamamen işti, ama özel öğretim saatleri eğlenceydi.

Bazı geceler, yatma saatine kadar salonun dışında basket atışı yapıyorduk. İlk oynadığımızda, Ian'a basketbolda nasıl berbat olduğumu anlattıktan sonra, onu on üç sayı farkla yenmiştim. Bundan pek memnun olmamıştı. Sonrasında, her oynadığımızda onu yendim. Potanın önünde oturuyor, Ian'ın bana uzattığı toparla süre dolana kadar atış üstüne atış yapıyordum. Sonra sıra Ian'a geçiyordu. Bazen basket atabiliyor, bazen atamıyordu. Bu konuda başarılı olduğundan emindim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, ben olağanüstüydüm. Hiçbir atışı kaçırmıyordum. Bu da Ian'ı deli ediyordu – özellikle de daha önce hiç bu oyunu oynamadığım düşünülürse.

Onu deli etmeyi seviyordum.

Özel eğitim için ilk geldiği gece, rahatsız bir tavırla ayakta dikilip Kit'le benim yemeğimizi bitirmemizi beklemişti. Şimdiyse, Kit'le beraber yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu, yatağı masayla aynı hizaya getiriyor, akşam yemeğini üzerine yayıyorduk, bacaklarımın ve ayaklarımın araları saklama kaplarıyla dolu oluyordu.

Belki yiyecek yüzündendi, belki Kit'le benim aramdaki kolay iletişimden, ya da sadece Myles'in ortada olmayışından, Ian tamamen farklı bir adam oluyordu. Tasasız, güler yüzlü, sevinebilir bir adam. Onu ne kadar uzun süre görürsem, daha da fazla görmek istiyordum. Bu bir oyun gibi olmuştu.

Kit ve ben, Ian'ı gülümsetmek, kızarmasını sağlamak, ya da kahkaha attırmak – bazen de üçü birden – için ona karşı

takım oluyorduk. Onu utandırmak çok işe yarıyordu. Küfür ediyorduk. Kadınsal meselelerden bahsediyorduk. Bize İskoçça küfür öğretmesini istiyorduk. Ki görünüşe göre bayağı da vardı ve çok eğlenceliydi. Bir sürü farklı kelime ve ifade öğrenmiştik.

Ian bize, İskoç aksanının İngiltere’de Amerikan aksanı kadar kabul görmediğini söylemişti.

“Bence kıskanıyorlar,” dedi Kit.

“O zaman aksanıyla dalga geçmemeli miyiz?” diye sordum. Çünkü inkar edilemez biçimde havalı olan bir aksanla dalga geçmek bir şeydi, ama zaten yokuş aşağı giden bir aksana tekme atmak başka bir şey.

“İskoççayla dalga geçebilirsiniz,” dedi. “Tabi ben de Teksasçayla dalga geçersem.”

Kit’le birbirimize baktık. “Teksasça’nın dalga geçecek nesi var ki?”

Ian beni işaret etti. “Düşmek yerine devrilmek diyor. Böyle bir ifade yok, biliyorsun değil mi?”

“Tabi ki var,” dedim.

Ian başını salladı. “Sadece Teksas’ta.”

Aksanını taklit etmeye bayılıyorduk, ama bu konuda çok kötüydük. Ayrıca ona söylemesi için Amerikan kelimeleri veriyorduk, özellikle de Kit’in Google’dan bulduğu Caloosahatchee Nehri, Tangipaho Gölü ve Quittapahilla Creek gibi Yerel Amerikan yer isimlerini. Bunları söylemeye çalışması Kitty’i kahkahalarla güldürüyor, beni de büyülüyordu. Dudaklarının kelimeleri söylemeye çalışırken aldığı şekli izliyor, özellikle de tipik İskoç o’larını yapmasına bakıyordum. Bazen gülmeyi unutuyordum. Bazen sadece hipnotize oluyordum.

Aslında oldukça eğlenceli biri olduğu ortaya çıkmıştı. Onu kabuğundan dışarı çıkarmayı başarmıştık, ama biz

de çok eğleniyorduk. Akşam yemeklerinde bazen o kadar çok gülüyorduk ki, yemeğimizi bitiremiyorduk. Bu böyle ahmakça, yetişkin hayatınızda neredeyse hiç yapmadığını şekilde kontrolsüz bir gülüştü: Sadece komik değil, histerikti – aslında komik olmayan şeylere bile gülüyorduk, sandalye tıktırtısına, yere düşüp zıplayan bir sebzeye, gürültüyü duyup kontrol etmeye gelen hemşireye.

Hayatımın bu kadar karanlık bir döneminde, bu şartlarda bu kadar çok gülebilmem garipti. Ama hüznün bir şeyleri daha eğlenceli hale getirebileceğini fark etmiştim. Yeterince zorluğa katlandığınızda, gülmeye daha çok ihtiyacınız oluyordu. Babamla erkek kardeşinin, ben çocukken, annelerinin cenazesinde, arabayla mezarlığa giderken bütün akrabalarıyla dalga geçip birbirlerini güldürdüklerini hatırlıyorum. Onlar ön koltukta idi, Kit, annem ve ben arkadaydık, ve orada oturup daha yeni çok sevdikleri annelerini sonsuza kadar kaybetmiş bu iki yetişkin adamın, resmen uluyarak gülmelerini izlemiştik.

O zamanlar on yaşında falandım. “Ne yapıyorsunuz?” diye sormuştum babama. “Nasıl gülebiliyorsunuz?”

“Tatlım,” demişti babam. “Eğer gülmezsek, ağlayacağız.”

İşte bizim gülmemiz de böyleydi. Bizi ele geçiriyordu. Yüzümüzü ağrıtıyordu. Ve bütün üzüntülere rağmen değil, o üzüntüler yüzünden oluyordu.

Kit benden daha cesurdu. Bir gün işe gelirken kilt giymesi için ona yalvarmıştı.

“Buraya kiltle gelersen,” dedi. “Sana on bin dolar veririm.”

“On bin doları yok,” diye fısıldadım Ian’a.

Ian gülümsedi. “Benim de kiltim yok, yani eşitiz.”

Çoğunlukla Kitty ve ben Ian’a takılırdık, ama bir gece, suşi yerken, bir çay kaşığı dolusu wasabi sosu çubuklarıyla kaldırdı, bize gösterdi ve “Bunu yiyebileceğime dair iddiaya girelim mi?” dedi.

Ona deliymiş gibi baktım. “Hepsini mi?” Elindeki wasabinin onda biri kadarı bile kulaklarından duman çıkarmaya yeterdi.

Ian başını salladı.

“Hayır,” dedi Kit. “Ben iddiaya girmem. Ben bile o kadar deli değilim.”

“Ben girerim,” dedim—ve geri almaya fırsat bulamadan, Ian hepsini ağzına attı, yuttu ve kollarını zaferle havaya kaldırdı.

Kitty ve ben ona bakakaldık.

“O kadar da kötü değil,” dedi Ian, ama yaşlar gözlerinde hücum ederken kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu, yüzü kızarıırken öksürüp tıksırmaya başladı.

Suyunu kaptı ve bütün şişeyi bir dikişte bitirdi. Sonra benim suyum içti. Sonra da Kitty’ninkini.

“Vaay!” dedi odanın içinde dolanırken. “Bu yaktı.”

“İskoçça küfret!” diye seslendik.

Ama şu an odanın içinde koşuşturuyordu. “Pek iyi bir fikir değil.”

“Adi çeneli de!” dedi Kitty.

“Kendine mankafa şişlik de!” diye atladım.

“Pislik,” diye düzeltti, eğilip kesik kesik nefes alırken. Sonra başını yatağın ayakucuna vurdu. Derken salyalarının aktığını fark etti ve ona doğru salladığım peçeteyi kaptı.

İyileşmesi yarım saat sürdü, bize bir kılçık fırlattı. “Ben bir pislğim,” dedi. “Ne düşünüyordum ki?”

Sesimdeki şefkati saklamaya bile zahmet etmeden, “Bizi eğlendireceğini düşünüyordun,” dedim.

Eğlenmeyi tercih etmek üzerine sözsüz bir anlaşmaya varmış gibiydik.

“Bu bilimsel olarak kanıtlanmış,” dedi Google kraliçesi Kitty, Ian ve onunla yiyeceğim akşam yemeğinin düşüncesinin bile günümü daha iyi hale getirdiğini fark ettiğimde. “Bir ödülü alma beklentisi, beyinde o ödülü aldığın anla aynı yeri uyarıyor. İşte beyin böyle bir ahmak. Aradaki farkı anlamıyor bile.”

Günümün geri kalanında gerçekten, ama gerçekten eğlenceli hiçbir şey yoktu. Ama akşam yemeklerini sabırsızlıkla bekliyordum.

Yirmibir

DIŞARI ÇIKACAĞIM gecenin sabahı, sıradan bir sabah olarak başladı—banyo, temizlenme, başarısız parmaklarımı kıvrırma denemesi—ve ailem her zamanki gibi öğle yemeğine geldiler. Ama sonra, terapi salonuna gitmek yerine, sandalyeme oturdum ve annemler beni küçük bir çantayla birlikte babamın arabasının yanında bekleyen Kitty'e götürdüler.

Hastaneden ayrılma konusunda şaşırtıcı bir şekilde endişeli hissediyordum.

Heyecanlı, mutlu, coşkulu hissediyor olmam gerekirdi. Ama sadece sarsılmış hissediyordum. Babamın büyük arabasını sürmesi konusunda Kit'e güvenmiyordum. Bir yandan araba sürerken bir yandan mesaj yazmaya çalışan aptallara güvenmiyordum. Kontrollü hastane odamın dışındaki büyük, kötü, kaotik dünyaya güvenmiyordum.

Arabaya bindikten sonra bile rahatlayamadım. Eğer pençeleri olan bir kedi olsaydım, kesinlikle şu an tırnaklarımı panele geçirmiştım. Her dönüş, her kırmızı ışık, her fren endişeyle irkilmeme sebep oluyordu.

“Rahatlaman gerek,” dedi Kit.

Başımı salladım. “Evet. Güzel tavsiye. Rahatla.”

Ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendini nasıl rahatlatırdın ki?

Kulübeye geldiğimizde, boynumun gerginliği başıma vurmuştu. Sersemlemiştim ve başım ağrıyordu, bu yüzden Kit biraz kestirmem gerektiğini söyledi.

Tabi ev, tekerlekli sandalye için müsait değildi. Neden olsundu ki? Sandalyemi çakıllı girişten içeri sürdük, ama evin girişinde duraksadık.

“Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum,” dedim.

“Sus,” dedi Kit. “Hiçbir şey olmazsa, senin İskoç geldiğinde seni içeri taşır.” Daha uygun bir giriş var mı diye arka tarafı kontrol etmeye giderken sordu, “Kötü mü olur yani?”

“Yürü git,” dedim gözlerimi kapatarak.

Buraya dönmek korktuğum kadar kötüydü. Büyükbabamlar altmışlarda burayı satın aldıklarından beri her şey aynıydı. Ön verandanın kapısı gıcırıyor ve çarpıyordu. Alt basamaklardaki delik hala duruyordu. Büyükannemin diktiği armut ağaçları rüzgarda sallanıyordu.

Farklı olan tek şey bendim.

Bu bedenimde o kadar şiddetli bir keder uyandırmıştı ki, eğilip başımı dizlerime koydum. “Buraya asla gelmemeliydik,” diye fısıldadım kendi kendime.

Derken çakıllı yoldan gelen arabanın sesini duydum.

Kafamı kaldırdığımda, eski kahverengi bir Bronco gördüm. Ian içindeydi. Kapı açıldı, omzunda bir çantayla bana doğru yürümeye başladı. Üniforma yerine kot pantolon giyyordu. Ve spor ayakkabı yerine kahverengi deri ayakkabılar. Ve ekoseli bir gömlek.

Kusmak üzere olduğumu unuttum.

“Bu yer sana yakışmış,” dedi Ian yaklaştığında.

“Sahi mi? Çünkü ben az önce kusmak üzereydim.”

“Araba mı tuttu?”

“Daha çok kalbim tuttu diyelim.”

“Buraya tekrar gelmek seni üzdü mü?”

Başımı salladım.

“Ama mutlu da etmiştir umarım?”

Başımı bu defa olumsuz anlamda salladım. “Daha değil. Ama seni gördüğüme sevindim.”

“Neden burada yalnız başına duruyorsun?”

“Kitty beni içeri nasıl götüreceğini bulmaya çalışıyor.”

Ian başını salladı. “Buna ben yardım edebilirim.” Bunu dedikten sonra çantasını bıraktı, bana doğru geldi, eğilip önümde durdu ve tırmanmamı işaret etti. “Hadi gidelim.”

Ben de yaptım. Kollarını dizlerimin altında sabitledi, ben de baldırlarımla tutundum ve ellerimi omuzlarına koydum. Bir saniyeliğine kokusu burnuma doldu, derken yürüyüp evin etrafında Kitty’i aramaya başladık.

Ian gölü görünce duraksadı – tıpkı hatırladığım gibiydi, mavi, parlak ve kocaman. Yokuş boyunca çimenler yayılıyordu, ve durduğumuz yerden manzara harikaydı.

“Bu sizin gölünüz mü?” diye sordu Ian.

“Bu bizim gölümüz,” dedim, ve konuşurken yanağım boynuna sürtündü.

“Beni gezdirir misin?” diye sordu Ian.

“Tabi ki.”

Tam o anda, Kit köşeyi döndü. “Anlaşılan şeyi beklemek zorundayız—“Derken bizi gördü, Ian’ın gömleğine ve kot pantolonuna baktı. “Brawny tuvalet kağıdı adamı.”

Artık geri dönmek istemiyordum. Ian'ın gelmesi her şeyi düzeltmiş falan değildi. Ama biraz daha iyi hale getirmişti. Kalbim hala yas dolu bir melodi çalıyordu, ama Ian'ın gelişi araya farklı bir melodi de katmıştı. Üzgün şarkıyı durdurmamış, ama karıştırmıştı.

İşemem gerekiyordu—yolculuktan sonra, hepimizin gerekiyordu—bu yüzden Kitty kapıyı açtıktan sonra Ian beni banyoya götürdü ve üstümde kıyafetlerimle tuvaletin üstüne oturttu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Olsaydı bile, asla ondan istemezdim. “Ben hallederim,” dedim.

Tekerlekli sandalyem gölde pek işe yaramıyordu. Zemin fazla çimenli ve taşlıydı, kapı pervazları ise fazla dardı. Sonuç olarak, Ian beni fazlaca taşımak zorunda kaldı.

Doğum günüm gelmek üzereydi.

Taze, güneşli bir gündü, Kitty ve Ian yerleşirken suyun kenarında ahşap bir sandalyede oturdum. Yaralarım güneş değmemesi gerekiyordu, bu yüzden Kitty bana pembe puantiyeli bir şemsiye getirdi. Yaralarımı kapatıp, ayaklarımı, bacaklarımı ve sağ kolumu açıkta bırakacak şekilde şemsiyeyi yerleştirdim. Güneşi tenimde hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Gözlerimi kapattım ve bu hissin tadını çıkardım. Serin bir esinti vardı, ama ben sıcak hissediyordum.

Her şeye rağmen, katlanmak zorunda olduklarıma rağmen, bu an gerçekten güzeldi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama arkamdaki çakıllı yolda çıtırdayan ayak seslerini duyduğumda, baş ağrım geçmişti.

Ian'dı. “Kitty sandalları çıkarmamı istedi,” dedi duraksamadan.

Başımı sallayıp güneşlenmeye devam ettim, ama gözlerimi kapatmadım.

Ian sandal evinin kilidini açtı ve sandalları birbiri ardına sahile çıkarmaya başladı: Küçük bir sandal, iki kayık, iki su kayağı, balık tutmak için eski, hantal bir tekne, ve büyükbabamın Cherokee desenleri çizdiği bir kano. Gidip gidip geliyordu. Büyüleyiciydi.

Bir süre sonra Kitty bana katıldı, ve daha oturmadan, “İşte bu bayağı muhteşem bir adam,” dedi.

“O bir adam değil, fizik terapisti.”

Kitty bakışlarını ayırmadı. “İkisi birden olduğuna eminim.”

“Senin *adam* nerede?” diye sordum.

“Hangisi?” dedi sinsice.

“Tombul ama sevimli olan,” diye cevap verdim.

Lafıma biraz alınmış gibi göründü. Hatta korumacı. “Yolda, geliyor.”

Ian’ın son tekneyi de çıkarıp bize dönmesini izledik. Sanırım bu iş onu bayağı yormuştu, çünkü bize doğru gelirken gömleğini çıkarıp boynunun arkasını silmek için kullandı, şimdi yalnız beyaz atletle kalmıştı.

Kit bir ıslık koyuverdi.

“Kit!” dedim. “Onu nesnelleştirme!”

“Bu benim suçum değil,” dedi Ian’ı işaret ederek. “Bundan sorumlu tutulamam.”

Ian yanımıza geldiğinde, gömleğini çimenlere bıraktı. Gözleri bendeydi. “Bana gölü göstermek ister misin?”

“Olur,” dedim hızlıca.

“Aslında, biraz kestirmek istiyor,” dedi Kit.

Kitty’e vurdum. “Hayır, istemiyorum!”

“Aslında kayığı düşünmüştüm,” dedi Ian. “Ama yan yatarsa diye endişeliyim.”

Ben de boynum hakkında endişeliydim. Gölün suyu tabi ki terapi havuzu kadar klorlu değildi.

“Kano daha iyi olur,” dedim.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Kit.

“Hayır,” dedik ikimiz aynı anda.

Ian beni ve güneş şemsiyemi suyun kıyısına kadar taşıdı, sonra o boyalı kanoyu suya indirirken ben bekledim. Sonra beni tekrar kaldırdı ve pantolonuyla suyun içine girip dikkatlice kanoya yerleştirdi.

Ian da binice kano hafifçe sallandı, bu beni biraz korkuttu. Çocukluğumdan beri bu kanodaki can yeleğini giymemiştim, ki o da uçak yastığı gibi kafanızın etrafını saran türdendi. Tabi, boynumun etrafına bir şey saramazdım—hala omzu kesik tişörtlerimi giyiyordum—o yüzden kollarımı etrafına tuhaf bir şekilde sarıp sıkıca tuttum.

“Çok komik görünüyorum,” dedim.

Ian başını salladı. “Şey görünüyorsun—” Devam etmeden önce dikkat çekici birkaç saniye duraksadı. “Tedbirli.”

“Bunu çok sık duyuyorum,” dedim güneş gözlüğümü takarken, ne söylemek üzere olduğunu merak ederek.

Gölün kalabalık zamanı henüz gelmemişti. Bu yüzden baş başa gibiydik.

“Nereye?” diye sordu Ian gölü uzak ucunu işaret ederek.

Konuşmamak bu sefer hiç sorun değildi. Kürek suya vurdu, kano etrafa sular sıçratarak ilerledi, rüzgar uğuldadı. Bu yeri çok iyi hatırlıyordum—adeta benliğimin bir parçası gibiydi—öyle ki buraya gelmeden bile buradaymış gibi hissedebilirdim.

Ama gerçekten burada olmak, suyun üstünde, hayatta – bu nefes kesiciydi.

Ian'a buraya inşa edilmiş ilk ev olan yüz yaşında eski bir eve yönlendirdim ve hakkında duyduğum bütün hayalet hikayelerini anlattım. Sonra, zengin bir adamın yaptırmaya başladığı ama şu anda terk edilmiş durumda olan on yıllık bir köşkün önünden geçtik. "Bu da hayaletli," dedim. Sonra, her yıl Temmuz'da tekne yarışlarının yapıldığı bölgeden geçtik, ve çocukların zıplamayı çok sevdiği devasa yüzen trambolini, arabalar için park yeri olmayan, sadece tekneler için rıhtımı olan bir hamburgerciyi gördük.

Suya doğru eğilip parmaklarımı daldırdım. Bu suya parmaklarımı aynen böyle binlerce kez daldırmıştım. Evler aynıydı, bulutlar aynıydı, hatta orada evleneceğimi düşündüğüm sahil bile aynıydı.

Bütün bunları düşünürken, Ian kürek çekmeye devam etti ve ben mutlu olduğum kadar üzgün de hissetmeye devam ettim.

Eğer kazadan önce sorsaydınız, duyguların ana renklerden oluşan bloklar gibi olduğunu söylerdim: Bir süre mavi hissederdiniz, sonra sarı, sonra kırmızı. Ama şimdi duygusal yerleşimi tamamen farklı görüyordum – bir Seurat tablosunun noktacılığı gibi: her renk, başka bir çok renkten oluşuyordu. Yakından baktığınızda noktalar halindeydi. Geri çekildiğinizde, gölde bir öğleden sonraydı – desen ve anlam oluşturmak için, bütün renkler birbirine yaslanıyordu.

Belki de bu olumlu bir şeydir, diye düşünürken buldum kendimi. Belki de artık dünyayı bir ressamın gözlerinden görüyordumdur.

Gözlerimi kapatıp dalmak istiyordum. Ama Ian'a sormak istediğim bir soru kafama takılıp duruyordu, ve şimdi yalnız olduğumuza göre, sormak zorundaydım.

"Bir şey soracağım," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak.

“Tamam,” dedi Ian, hala kürek çekerken.

“İşin neden battı?”

Sorumun onu gerdiğini hissedebiliyordum.

Ama bir kere sormuştum, o yüzden gözlerimi sudan ayırmadan devam ettim. “Ne oldu?”

Ian cevap vermedi. Sadece kürek çekmeye devam etti.

“Yani, sonuçta çok iyi bir fikirmiş.”

Ian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sonunda dönüp ona baktım.

“Ben işleri çok iyi yönetemedim,” dedi sonunda. “Fazla ihmalkar davrandım.”

Tamam der gibi omuz silktim. Sanki beklediğim cevap buymuş gibi.

Oysa ki cevabı sadece daha fazla soru doğurmuştu. Neden bu kadar iyi bir fikri bulan, o kadar çabalayıp işi kuran—hatta bütün işi baştan yaratan—bir adam onu ihmal ederdi ki?

Ancak duruşundan bu konuda konuşmak istemediğini görebiliyordum.

Bu yüzden bıraktım.

Buraya mutsuz olmak için gelmemiştik.

Buraya en azından bir süreliğine mutlu olmayı denemek için gelmiştik.

GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE güneş batıyordu, ve tombul vücudu ve diken diken hipster sakalıyla şişmandan ziyade “fıçı gibi” olarak tabir edebileceğimiz Şişko Benjamin gelmişti. O ve Kit kamp ateşi yakıyorlardı. Ian beni ateşin yanında taşıyıp sandalyeye oturturken, Kit ve Benjamin’in flörtleşmesini izledim. Benjamin ellerini ondan uzak tutamıyordu – ve Kit de bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu.

Kit bize ateşin üstündeki bir ızgarada sebzeli güveç yapmıştı. (Erkekler odun toplamaya gittiğinde, “Benjamin vegan, diyerek özür diledi). Güneş tamamen batıp hava serinleyince, Ian battaniye getirmeye gitti. Geri döndüğünde, kolunun altında bir şey daha vardı.

Bir ukulele.

“Müzisyen misin?” dedi Kit bunu görünce.

Ian başını salladı. “Yıllardır çalmadım. Ama ‘Mutlu Yıllar’ şarkısını çalabilirim.”

Çaldı da. Aslında bana serenat yaptı denebilir. Battaniyemi boynuma değdirmeden etrafıma sardım, ve Ian istek parçaları çalıp şarkı söylerken ateşin başında oturduk. Defalarca hata yapmasına rağmen, onun dışında kimsenin umrunda değildi.

“Özür dileme,” dedim. “Tanıdığım en iyi ukulele çalıcısısın.”

Ian bana gülümsedi. “Aynı zamandan tanıdığın tek ukulele çalıcısı olmalıyım.”

“Aynen öyle.”

Biraz Bob Dylan, biraz James Taylor, bir Van Morrison, çokça da Beatles biliyordu.

“Böylece, doğumgünü, kamp ateşim, Beatles doğum günü şarkıları partisine döndü. Ardı ardına şarkılar söyledik. Sonra sebzeli güveci yedik. Sonra doğumgünü pastası olarak eritilmiş şekerlemelerle süslü, browniler yedik.

“Marşmallov yapacağımızı sanıyordum,” dedim.

Zamanında çok yaptık,” dedi Kitty. “Yeni bir şeyler denemenin zamanı.”

Daha önce ateşte, pekçok yemek pişirmiştım. “Ve burada bir sürü doğumgünü kutlamıştım, ama itiraf etmeliyim, ne kadar tanıdık gelirse gelsin, hiçbiri böyle değildi.

Kendimi burada kalmak isterken buldum, içeri gitmek istemiyordum.

Ian, hazır olup olmadığımı görmek için beni kontrol edip duruyordu, bende her seferinde başımı sallıyordum. Yazlık elbisemin içinde üşümüştüm, ama yine de ateşin başından ayrılmak istemiyordum. Kit ve Benjamin güveci bitirdiler, tabakları yıkamak için içeri götürdüler, sonra da Tanrı bilir ne yapmak için ortadan kayboldular, ama umursamadım. Ateşe bakmayı seviyordum. Ian'ın çalması için şarkı istemeye devam ettim. Beraber şarkılar söyledik. Seslerimizin birbirine karışması, hoşuma gitmişti.

Ertesi gün hepsi bitecekti. Florasan ışıkları ve mor perdeleri olan o çirkin hastane odasına geri dönecektik. Ne kadar erken uyursam sabaha o kadar çabuk gelecekti. Ben bunu istemiyordum.

Sonunda Ian konuştu. “Üşümüş olmalısın, benim bile popom dondu.”

“Umurumda değil.”

Bana baktı. “Dudakların maviye dönmüş.”

Ukulelesini bıraktı ve yanıma geldi, ellerimi tuttu. “Aman Tanrım, Maggie, donmuşsun.”

Aniden beni kaldırdı, bu sefer sırtına değil, kucağına aldı. Yaralı olmayan tarafımı göğsüne yasladı, ben de taşınmamı kolaylaştırmak için kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna koydum. Bir kez daha kokusu burnuma doldu. Kokuyu içime çekip, tadını çıkarmak için kendime izin verdim. Derken, ona fark ettirmeden dudaklarımı boynuna dokundurabilir miyim acaba diye düşündüm.

Bizi avludan geçirip, büyük, ılık eve götürdü, mutfaktan geçirdi ve yukarı çıkardı.

İçerisi sessizdi, sanki boş gibiydi, Kit ve Benjamin'in yürüyüşe mi çıktığını merak ettim. Ian yürürken, ışıkları yaktı, yukarı çıktığında tereddüt etti. Nabzının attığını, boynunda hissedebiliyordum

“Hangi oda?” diye sordu.

“Koridorun sonundaki,” dedim.

Direğiyle koridorun ışığını aradı ama bulamayınca, karanlıkta devam etti. Görmeyi engelleyecek kadar karanlık değildi. Gölgeler ve karartılar vardı. Dikkatlice adım attı, hala tereddütlüydü. Odanın kapısı açıktı ve yatak, hemen öndeydi. Gölden yansıyan mavi ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Odaya yürüdü, içeri girdi ve yerdeki eski kilime takıldı.

Sendeleyip dizlerinin üzerine düştü. Bu olurken, beni sıkıca göğsüne bastırmıştı, öne doğru düşüp, üzerime kapaklanmamak için uğraştığından, arkaya düşmeyi başardı.

Yani ben onun üzerine kapaklandım.

Tamamen üzerindeydim.

İlk önce, darbeden sonra bir yerimizin yaralanıp yaralanmadığına odaklandık. Başını vurmuş veya bir yerini burkmuş muydu? Hayır. Benim yanıklarında bir şey var mıydı? Yoktu. Sırtım iyi miydi? Tamamen iyiydi. Kimsenin bir yeri acıyor muydu? Görünüşe göre, hayır.

Derken, durumun farkına vardık. Baş başa, gölden gelen ışıqla aydınlanan bir odada, yerde nefes nefeseydik.

Yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı, öylece nefes nefese, birbirimize bakarak uzun saniyeler boyunca durduk. Gözleri o kadar koyu maviydi ki siyah gibi görünüyordu.

Derken, o anda yapılacak tek şeymiş gibi görünen, çılgınca bir şey yaptım: Eğildim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onu öptüm.

Bum! Artık üşümüyordum.

Sonra geri çekildim, yüzüne bakarak ne düşündüğünü anlamak istiyordum, ama o eliyle başımı tutup beni geri çekti. Bir öpücük daha. Bu sefer daha derin, daha ılık ve daha yavaş. Haftalardır dudaklarını izliyor ve dokunmak için yanıp

tutuşuyordum—parmaklarımla bile olsa—göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak için. Kokusu kadar tadının da güzel olup olmadığını görmek için. Ve artık biliyordum. Evet.

“Tadın brownie gibi,” dedim öpücüğün arasından, dudaklarım hala onunkilere dokunurken.

“Tadın marşmallov gibi,” dedi ve dilini benimkine dokundurdu

“Aksanını seviyorum,” dedim bir dakika sonra biraz geri çekilerek.

“Ben de seninkini seviyorum,” dedi öne eğilip dudaklarımı yakalayarak.

“Ukuleleni seviyorum,” dedim bir dakika sonra yine,

“Ben de seninkini seviyorum.”

“Benim ukulelem yok ki.”

“Umurumda değil.”

Daha iyi yerleşebilmek için biraz hareket ettim, o da sırtını yere tamamen yasladı, şimdi ellerim başının iki yanından yerde duruyordu, vücutlarımız birbirine yaslanıyordu.

“Yaralanmadığına emin misin?” dedim hala onu öperken,

“Biraz yaralanmış olabilirim.”

“Neresi?”

“Önemli değil”.

“Hala acıyor mu?”

“Şu anda hiçbir yerim acımıyor.”

Amacım neydi? Fizik terapistimi baştan çıkarmaya mı çalışıyordum? Böyle bir şey için hazır olup olmadığımdan bile emin değildim. Tek bildiğim yakınlaşmak istediğimdi. Eğer yapabilirsem, göğüs kafesinden içeri girerdim. Onu içime çekmek istiyordum, onun da beni içine çekmesini. Onu her

gördüğümde içime dolan hisler ormanında kaybolup, bir daha ortaya çıkmamak istiyordum.

Kayboldum da. Dudaklarımı boynuna götürüp, içime çektim ve biraz da ısırdım. O da ellerini sırtımdan yukarı çıkararak, yanmamış tarafımdan tutup tek beni tekrar dudaklarına doğru eğdi.

Bir anlığına dünya üzerinde sadece ikimiz vardık sanki. Hasret, yakınlık, ve sıcaklık vardı.

Bu yüzden Kit ve Şişko Benjamin'in merdivenlerden yukarı çıktığını duymadım. Ya da koridoru geçtiğini. Ya da eski, gıcırdayan kapı kolunu çevirdiğini.

Hayır, Kit ve Benjamin'i ilk gördüğümde, kapıyı açmış, ışıkları yakmış ve yerde yattığımızı keşfetmişlerdi.

"Aman Tanrım!" dedi Kit kıkırtısını bastırmak için elini ağzına kapatarak, "Bu oda dolu."

"Dışarı çık Kit," dedim, öfkeli kız kardeş sesimle.

"Üzgünüm," dedi Şişko Benjamin, ikimizin de önünde eğilip selam vererek.

Odadan geri geri dışarı çıkıp kapıyı kapattılar. Tepemizdeki ışığı açık bırakmışlardı.

"Bekle," dediğini duydum Kit'in kapının öbür tarafından. "Bunlar beraber miydi ki?"

Derken, ay ışığı birden kayboldu.

Ian sanki bir rüyadan uyanıyormuşçasına kapıya doğru gözlerini kırıştırdı. Bense oturmuş, nefesimi toparlamaya çalışarak ay ışığını nasıl tekrar geri getireceğimi düşünüyordum.

Fakat Ian şimdi dirseklerinin üzerindeydi. "Aman Tanrım, Maggie," dedi kıvrılarak altımdan çıkarken.

O ayağa kalkıp beni kaldırına kadar yerde bekledim.

Beni yatağıma taşıdı.

Belki de daha rahat bir yerde devam etmek istediğine dair küçük umuda tutundum.

Ama beni yerleştirdiğinde dönüp pencereye yürüdü. Her zamanki sessizliğiyle bir süre perdeye dokundu. En sonunda, konuştuğunda, "Maggie," dedi. "Üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?"

"Bunu yapmamalıyım."

"Sen bir şey yapmadın. Ben seni öptüm."

"Sana karşılık vermemeliydim."

"Çünkü," diye tahmin yürüttüm. "Hastalarla takılmak, ahlak kurallarına mı aykırı?"

Ian şimdi odanın içinde dolanıyordu.

Tekrar denedim. "Çünkü Myles bunu öğrenirse işini mi kaybedersin?"

"Eğer Myles bunu öğrenirse lisansımı kaybederim," dedi. "Ama sorun o değil."

"O zaman ne?"

"Sen bunu hak etmiyorsun."

Tekrar kollarında olmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu. "Bence hak ediyorum. Fazlasıyla hak ediyorum."

Ian elini saçlarından geçirdi. "Bunu yargılayabilecek durumda değilsin."

"Neyim ne?"

Nihayet dönüp bana baktı. Tepedeki ışık, fazlasıyla parlak görünüyordu. "Bunu yargılayabilecek kadar sağlıklı düşünemiyorsun."

"Yani neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyecek durumda olduğumu mu söylüyorsun?"

“Demek istediğim—”

“Binmek bile istemediğim bir uçakla nişanlım kaza yaptı ve ben felç olurken, o yara bandı bile takmadan yürüyüp gitti diye mi? Çok bariz: yanlış. Senin buraya gelmen, bana Mutlu Yıllar şarkısını çalman ve hayatımın en güzel öpücüğünü vermen mi? Kesinlikle doğru.”

“İşte bu. O senin hayatının en güzel öpücüğü değildi”

İnanamayarak kaşlarımı kaldırdım. “Ne demek değildi?”

“Sadece sen öyle olduğunu düşünüyorsun.”

“İkisinin aynı şey olduğundan eminim.”

Ama o başını salladı. “Bir insan senin yaşadığın şeyleri yaşadığında, bütün dünyası paramparça olduğunda, işleri tekrar eskisi gibi açıkça görebilmesi için uzun zaman geçmesi gerekir. Aylar. Yıllar hatta. Travma, seni hissedemeyeceğin şekillerde savunmasız bırakır. Ben bunu biliyorum. Bunun eğitimini aldım, kitaplar okudum, testlere girdim. Bunun ahlak kurallarına aykırı olmasının bir sebebi var, Margaret – iyi bir sebep. Seni korumak.”

Şimdi de Margaret mı olmuştum? Yüzümden akan gözyaşlarını hissettim, ama bunun için sabrım yoktu. Onları kolumla sildim. “Bunların hiçbirisi umurumda değil.”

“Ama benim umrumda. Senin iyiliğin için.”

“Ama sen—” Büyük, titrek bir nefes beni durdurdu. Devam etmekte tereddüt ettim, çünkü itiraf edeceğim şey büyük bir şeydi. Ama denemek zorundaydım. En azından dürüstçe konuşmak zorundaydım. Derin bir nefes daha aldım ve konuştum, “Sen bütün gün boyunca sabırsızlıkla beklediğim tek şeysin.”

İrkilmiş gibi gözlerini kapattı. Beklediğim tepki bu değildi. “Ben de sana tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum,” dedi.

“Anlamıyorum.”

“Bana karşı hissettiklerin, güvende olmadığın anlamına geliyor. Buraya gelmemeliydim. Bunun olası bir risk olduğunu biliyordum.”

Yani buraya gelmeden önce ondan hoşlandığımı biliyordu. Kesik bir nefes aldım. “Sen benden hoşlanmıyor musun?”

Ian ellerini tekrar saçından geçirdi. Yatak odasının kapısına doğru yürürken deniz mavisi gözlerini bana çevirdi. “Ben herkesten nefret ediyorum,” dedi. “Senin dışında.” Çıkmak için kapıyı açarken, ekledi. “Bu da senin güvende olmamanın bir başka sebebi.”

“Gidiyor musun?” diye sordum, odadan çıktığı belliydi. Ama ben “Şehre mi dönüyorsun?” demek istemiştım.

“Hayır. Tabi ki hayır. Seninle ilgilenmek için gece burada kalacağım.”

“Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok.”

“Başında Edi’yle Būdū’yü bırakmama mı tercih ederdin?”

Sanırım etmezdim.

Devam etti. “Yarın, güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olacağım.”

“Başka bir terapistle yer değiştirmeyeceksin değil mi?”

“Bu sana bağlı.”

Başka bir terapisti hayal bile edemiyordum. “Başkasını istemiyorum.”

“O zaman kalacağım.”

“Özel ders için gelmeye devam edecek misin?”

“Eğer istersen. Ama akşam yemeğinden sonra geleceğim, bazı şeylerin sınırının çizmemiz lazım.”

“Yani beraber eğlenemeyecek miyiz?”

Başını salladı. “Bu en iyisi.”

Ne söyleyebilirdim ki? Bunun en iyisi değil, en kötüsü olduğunu mu? Bu tartışmayı kazanmanın bir yolu yoktu. Kendim için neyin iyi olduğunu anlayacak kapasitede olmadığımı karar vermişti. Ve söylediklerine bakılırsa, kendine de pek güvenmiyordu. Beni red mi ediyordu? Benimle ilgilenmiyor muydu? Bir insanı öyle öpüp de hiçbir şey hissetmemek mümkün müydü? Beni istediğine emindim, ama belki de bu herkesin hissettiği türden bir istektir. Belki de o kadar yalnızdı ki her kız olabilirdi – benim gibi kırık biri bile.

Hala kapıda duruyor ve kapı kolunu tutan eline bakıyordu. Sonra bana baktı. “Sana yarın vermek için bir hediye getirmişt看,” dedi. “Ama belki de artık istemezsin.”

Gözlerimi pencereye çevirdim. “At gitsin,” dedim.

Arkasından kapıyı kapattığını duydum, ve öylece gitmişti.

Bundan sonra uzun süre uyanık kaldım. Kit’in odasına geri dönmesini bekledim, çünkü işlemem gerekiyordu ve Ian’dan yardım istemektense ölmeyi tercih ederdim. Belki de onsuz daha iyiydim. O kesinlikle böyle düşünüyor gibi görünüyordu. Ama o kadar düşünmeme rağmen, bunun nasıl olacağını bulamamıştım.

Yirmiiki

ERTESİ GÜN—asıl doğum günüm—hiç de beklediğim gibi geçmedi.

Uyanıp, Kit ve Benjamin'in aşk kuşu hallerine bakarak, garip bir kahvaltı yaparken, Ian'ın taş gibi bir yüzle, pencereden dışarıyı seyredeceğini beklemiştim.

Ama tam olarak böyle olmadı.

Uyanıp her sabah yaptığım gibi parmaklarımı kıvrırma çalışması yapınca, bir tanesi şoke edici bir şey yaptı.

Hareket etti.

Kıvrıldı.

Tam olarak söylemek gerekirse, sana ayağımın başparmağı.

Bir tarafım hala uyuyor olabileceğimi düşündü.

Tekrar denedim ve tekrar hareket etti.

“Hey!” diye bağırardım. “Hey!”

Saniyeler sonra göl evindeki diğer üç kişi de, garip bir pijamalar topluluğu şeklinde içeri dalarak uyanan ilk kişinin

ben olduğunu belli ettiler. Kit, daha önce hiç görmediğim, pembe bir gecelik giyiyordu, ve Şişko Benjamin'in sakalları yerçekimine meydan okuyan bir hal almıştı. Dikkat etmemek için elimden geleni yaptım, Ian'sa, mavi pamuklu bir pijama altı giyiyordu. Ayrıca saçları, Benjamin'in sakallarından bile beter haldeydi, ama bu onu sadece daha sevimli göstermişti.

Bunların hiçbiri önemli değildi tabii ki. "Rüya mı görüyorum?" dedim.

"Daha güneş doğmadı," dedi Kit en güzel abla sesiyle.

"Şu anda rüya görüyor olup olmadığını bilmem gerek. Rüya mı görüyorum?"

Şişko Benjamin atıldı. "Tabii eğer rüya görüyor olsaydın, sana düzgün bir cevap veremiyor olmamız gerekirdi."

Ian yaklaştı. "Neler oluyor?"

"Bak," dedim, ayak parmağımı işaret ederek.

Herkes baktı.

Parmağımı önce öne, sonra arkaya doğru kıvrıdım.

"Hayır! Sen! Bunu! Yapmadın!" diye çılgık attı Kit dönüp beni kucaklayarak.

"Ne?" dedi Benjamin. "Ben kaçırdım."

"Tekrar yap," dedi Ian.

Tekrar yaptım.

"Her denediğinde oluyor mu?" diye sordu Ian.

"Şimdiye kadar evet," dedim.

"Başka bir tanesini kıvrırabilir misin?"

Denedim. Olmadı. Başımı salladım.

Daha sonra, Ian yanında gerekli ekipman olmamasına rağmen, mini bir değerlendirme yaptı. Ya da üstünde gömlek. Pek birşey öğrenemedik, iki şey dışında: Bir; parmağımı kendi isteğimle kıvrıbiliyordum, ve iki; rüya görmüyordum.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum Ian’a.

“Artık öncekinden daha fazla tepki veriyor anlamına geliyor.”

Bu mantıksız bir cevap değildi, ama söylemesini istediğim bu değildi.

Anlaşılan Kit’in de değildi. “Bu tekrar yürüyebileceği anlamına geliyor,” dedi. Aşağı yukarı zıplayıp duruyordu. “Değil mi?”

Hepimiz tekrar parmağıma baktık.

Durup durup kıvrıyor, gösteriş yapıyordum.

Ama Ian zıplamıyordu. “Öyle olmayabilir,” dedi parmağıma kötümserce bakarak.

“En azından kötü bir işaret değil,” dedim.

“Bu acayip bir doğum günü hediyesi,” dedi. “Hakkını vermeliyim.”

PARMAĞINDAN DOLAYI yaşadığım heyecana rağmen, eve dönüş yolunda Ian’la ilgili bencilce ve kabaca düşünceler edinmekten kendimi alamadım. Örneğin, tam bir kötümserdi. Ne kendisinin nede bir başkasının mutlu olmasına izin vermiyordu. Mutlu olma fırsatlarını geri tepiyordu. Belki de gerçekten başka bir terapistle çalışmalıydım. Nasıl motive edeceğini ve nasıl ilham vereceğini bilen bir terapistle. Belki de Ian’ın umutlanma izin vermeyişi beni geri çekiyordu.

Kit, elbette bütün bu olanlarla ilgili heyecandan patlıyordu

“Parmağının tam bir dahi olduğunu biliyordum,” dedi sürücü koltuğundan. “O parmakların Neil Armstrong’u, yada Abraham Lincoln’ü.”

Onun bildiği kadarıyla, haftasonu mükemmelden de öte geçmişti. Konuşmak istediği bir sürü konu vardı ama elbette bir numaralısı, parmağını tarihi kişilere benzetmeyi

bıraktığımızda, “Dün gece geldiğimizde, seninle Cesur Yürek arasında neler oluyordu?”

Ona söylemek istedim. Fena halde. Ona, yaşadığımız her özel anı yavaş çekimde tekrar tekrar anlatmak, hatta bütün yol boyunca ve önümüzdeki birkaç gün içinde bunların analizini yapmak istedim. Ian’ın davranışlarının pek çok farklı, birbiriyle çelişen açıklamalarını görebiliyordum, (seçimlerinin, ses tonunun yüz ifadesinin) ve hangisinin doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama ona anlatamadım.

Kit, mahremiyet kavramına sahip değildi. Bunu onun coşkusuna veriyordum—sonuçta haberleri varsa paylaşmak isterdi—ama biraz da dedikoducuydu. Kimin dinliyor olabileceğini düşünmeden sürekli telefonda konuşurdu. Instagram meselesine girmek bile istemiyorum.

Eğer olanların bir kısmını bile öğrenirse, Myles’in Ian’ın lisansını almakta tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Haftalardır her gün salonda Ian’a işkence edişini izlemiştim. Onu kışkırtmaya çalışmasına, bam teline basmasını ve en sonunda benim onun çok sinirli biri olduğunu düşünecek seviyeye gelmemi istemişti.

Myles için biraz üzülüyordum. Hayatındaki bir şeyler onu devam etmek yerine intikam almaya zorlamıştı Ama Ian için daha fazla üzülüyordum. Myles intikam peşinde koşan kıyar herifin tekiydi

Çoğunlukla bu aslında Ian’ın problemiydi, ama bugün benim de problemimdi, çünkü dünya üzerinde yapmayı en çok istediğim şeyi yapmaktan beni alıkoyuyordu: Kitty’e söylemekten.

Bekliyordu. “Takılıyor musunuz nedir?”

“Ne yazık ki,” dedim. “Hayır.”

“Hayır mı? Yerde ne yapıyordunuz o zaman?”

“Takılıp düştü,” dedim, omuz silkerek, çok önemli bir şey değil der gibi.

Kit bana hiç inanmamış gibi gözlerini kıstı.

Bunu geçiştirmek zorundaydım. “Annemin her yere serdiği o kilimleri biliyorsun değil mi? Onlardan birine takıldı ve cidden adam tam bir kahraman gibi beni düşmeden yakaladı.”

Kiti, yan gözle beni süzdü. “Saçmalık.”

“Yemin ederim,” dedim. “Kıvrılan parmağımın üzerine.”

Bu işe yaramıştı. “Tamam,” dedi. “Öyleyse ikinizin arasında neler oluyor? Aranızdaki, romantik gerilim, o kadar yüksek ki, yemin ederim onu bir süveter gibi üzerime giyebilirim.”

Kendi kendime bunun yalan söylemek olmadığını söyledim, bu sadece doğruları biraz değiştirmekti. “Ateşin başında ona bazı duygularımı itiraf ettim.”

“Harika,” dedi Kit. “Aşk itiraflarını severim.”

“Ona karşı tüketici, kocaman, kalp parçalayıcı hislerim olduğunu ve gün boyunca görmeyi sabırsızlıkla beklediğim tek şey olduğunu söyledim.”

“kız kardeşinin getirdiği muhteşem yemeklerin yanında.”

“Elbette.”

“O ne dedi?”

Şu anda ona minnettardım, çünkü bana söylediği saçmalıkları ben kendim asla uyduramazdım. “Tam olarak, şöyle dedi, hayır yok.”

“Hayır yok ne?”

“Hayır, ona karşı hislerim yok.”

Kit dönüp bana baktı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Gözünü yoldan ayırma, lütfen.”

“Açıkla!”

“Dedi ki, sadece ona karşı hislerim olduğunu düşünüyordum. Böyle şeyler her zaman olurmuş. Hayatım çok kötü durumda olduğu için, beni mutlu edecek şeylere tutunmaya çalışıyordum, ama bunu atlattığında ona karşı hislerim olmadığını, hepsinin kafamın içinde “olduğunu anlayacakmışım. Gerçekten.”

Bunu söylemiş olamaz.”

“Söyledi. Sonra da bana bütün o çalışmalardan edindiği bilgileri aktardı ve sadece bir beyaz atlı prensin gelip beni bulduğum durumdan kurtaracağını düşünen prenses sendromu yaşadığımı söyledi.”

Düşündüğümden daha iyi bir yalancıydım. Gerçi o da buna benzer şeyler söylemişti.

“Peki haklı mı?” diye sordu, Kit.

“Hayır!” dedim. “Kimse gelip beni bu durumdan kurtaramaz. Tabi bu parmağımın olayı mucizevi bir şeye dönüşmezse.”

“Yani, hislerine karşılık vermiyor mu? Hiç mi?”

“Hiç,” dedim. “Özetle bana bir sağlık personeli olarak iyiliğimi dilediğini, ama lanet olası çenemi kapatıp yatağa gitmemi söyledi. Sonra da bunu yaptırmaya çalışırken kilime takılıp düştü ve benim devasa ağırlığımın altında kaldı.”

“Yalan söylüyor,” dedi Kitty, “Sana nasıl baktığını gördüm.”

Sormaktan kendimi alamadım. “Nasıl bakıyor?”

“Sanki çölde bir şelaleymişsin gibi.”

Sahi mi? Düşüncesi bile mideme takla attırmıştı. Ama düşündüklerimi gizlemek zorundaydım. “Başka bir şey daha var. Ben daha söylemeden ona karşı neler hissettiğimi bildiğine, çünkü haftalardır bunu belli ettiğimi ama cesaretimi kırmak istemediğini çünkü bunun tedavime yardımcı olabileceğini düşündüğünü söyledi.”

“Narsist herif,” diye bağırdı Kit.

“Evet,” dedim. “Ama işin aslı şu ki, haksız sayılmaz. Biliyorsun ki bir şeyler hissettiğimiz öğretmenlerin derslerine her zaman daha fazla çalışırız.”

Kit başını salladı ve onun yüzünü en az kendiminki kadar iyi bildiğimden, anladım. Bunu yutmuştu.

“Sanırım bundan sonra,” dedi. “Sadece kendin için daha sıkı çalışman gerekecek.”

“Sanırım öyle,” dedim.

Ve bu doğrudu, daha öncesinde yalan söylüyor olsam da.

BÜYÜK PARMAK MUCİZESİ, beni bir tür ünlüye dönüştürmüştü. İlgisini kaybetmiş olan doktorlar, aniden günde birkaç kez uğramaya başlamışlardı. Koridordaki diğer hastalar olayı birinci ağızdan dinlemek istiyorlardı. Hatta Kit, bana el yapımı bir kart bile hazırlamıştı. Üzerinde, “Engelleri tekmelemeni sabırsızlıkla bekliyorum!” yazıyordu.

O kadar meşguldüm ki Ian’la yaşadıklarım çok uzakmış gibi görünüyordu. Şu an daha büyük dertlerim var, diye düşünüyordum. Yeniden yürümeye başlayacaktım, saçlarım uzayacaktı. Ve sonra, bir gün hastaneye uğrayacaktım, kaybettiğim bir şey için—ne olabilirdi? Bir küpe? Ya da bir kitap? —Ve o, bütün mükemmelliği, yenilmezliği ve uzun boyuyla beni koridorda karşılayacaktı. Beni üzgünce selamlayacaktı, çünkü şansını kaçırdığını biliyor olacaktı. Bense ona, hey-gerçekten de-aramızda-bir şeyler-olabilirdi gülümsemesi atacak, saçlarımı savurup onu kendi pişmanlığıyla boğulması için arkamda bırakacaktım.

Bu hayali, kafamın içinde kaç kere oynattığımı bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki, her seferinde bir sebepten Olivia Newton John’un *Grease*’in büyük finalinde giydiği parlak pantolonları ve yüksek topuklular giyiyor oluyordum. Ve onun muhteşem kalçasına sahip oluyordum.

İşin aslı, gölden döndüğümüzden beri ilk defa onu salonda gördüğümde, görüntüsü beni şaşırtmıştı. Üzerinde her zamanki gibi üniforması vardı ve saçlarını aynı şekilde yapmıştı, ama beni şaşırtan yeni duruşuydu. Yeni tanıştığımdeki, öfkeli somurtkan Ian değildi. Ama kendimi kaptırdığım sıcakkanlı, sevimli Ian da değildi.

Bu yeni Ian, orada değildi. Bunu tanımlayacak kelime bulamıyorum, ama sanki gitmişti. Duruşu boştu. Omuzları boştu. Bakışları boştu. Sanki eskiden olduğu insanın bir kabuğu gibiydi.

Yapması gereken her şeyi yapıyordu. Egzersizlerimde beni yürütüyordu. Zamanında geliyordu. Hatta danışmak için uzmanlar getirilmiş ve her şeyi doğru yaptığımızdan emin olmak istemişti. Ama hiç gülümsemiyordu. Hiç rahatlamıyordu.

Ve gölden döndüğümüzden beri bana bir kere bile Maggie diye seslenmemişti.

Perşembe günü, sigortamın bitmesini ve ailemle yaşamak için hastaneden çıkmama bir hafta kala, bunu artık katlanamadım.

Günlerdir parmak nöbetindeydik—gelmeyecek olan bir mucizeyi bekliyorduk. Süperstar başparmağıma bile artık güvenemiyordum. Gelişimimi durduran Ian'ın tuhaf davranması mıydı? Ne olursa olsun yardımcı olmuyordu. Zamanım tükeniyordu. Terapist olarak bir robot istemiyordum.

O gece Ian özel ders için geldiğinde yeni birini istediğimi söyledim.

Bir tepki vereceğini umuyordum—yüzünden geçecek olan bir hayal kırıklığı ifadesi, bunu neden istediğime dair insani bir merak, hatta rahatsızlığı bile kabul edebilirdim. Ama hiçbir şey.

“Tamam,” dedi Ian, boş bir bardağın duygusuzluğuyla. “Senin için iyi olacağını düşünüyorsan.”

“Muhtemelen spor salonunda da farklı bir antrenörle çalışmalıyım,” dedim.

Yine tepki yok. “Anlıyorum,” dediği Ian. “Eğer değişimi benim ayarlama izin verirsen bu Myles’a beni kovması için daha az neden verir.”

“Sorun değil,” dedim.

“İyi birini bulacağım.” Poker suratı kalbimi kırıyordu.

“Harika.”

Tam kapıdan çıkıyordu ki ona seslendim. Geri döndü.

Bubelkideonusongörüşümdü. Benizavallı, aşık, hayalperest bir kız olarak hatırlayacağı düşüncesine katlanamıyordum. Umursayan tek kişi ben olmak istemiyordum. Eğer o robot gibi davranabiliyorsa ben de yapabilirdim

“Gölde, beni dizginlediğin için teşekkür ederim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

Ian üzgünce gülümsedi. “Hangi dizginleme?”

Ve bu şekilde ayrıldık.

O GECE GEÇ SAATLERDE Kit’in 1 Nisan Sevgililer Günü partisine bir hafta kala, iptal etmesini istedim.

“Yapamam,” dedi.” Karaoke makinesini kiraladım bile.”

Ellerimi kaldırdım, *yani?* “O zaman geri ver.”

Beni taklit etti. “Depozitonun geri alamam.”

Taco kabuklarından yapılmış devasa kaselerin içerisinden, taco salatası yiyorduk.

Kit devam etti. “Ayrıca, kağıttan kalpler yapmaları için bir grup çocuk ayarladım. Rodrigo isimli bir adam bedava çalmaları için müzik grubunu getirecek. Dekorasyon malzemeleri ve yüz tane kalp şeklinde kurabiye aldım. Bu

kattaki bütün hastaları ve hemşireleri davet ettim. Hem ben lanet olası Sevgililer Günü'nü çok severim. Sende sevmelisin."

"O gün, Sevgililer Günü değil," dedim.

"Bu kötü bir davranış şekli."

"Aynen öyle."

"Sevmek zorunda değilsin," dedi Kit. "Gelsen yeter."

"Gelmiyorum."

Çiğnemeyi bıraktı. "Gelmek zorundasın!"

"Başımı salladım. "Bir haftam kaldı. Partilemeye zamanım yok. Vaktimi boşa harcamayacağım."

"Ama bu benim son gecem olacak – senin de!"

"Tam da bu yüzden parti iptal etmeli ve o geceyi benimle geçirmelisin."

PARTİYİ İPTAL ETMEDİ. Ben sonraki günlerimi yeni terapistimle tanışmak, yeni terapistimle çalışmak ve akşamları yeni terapistimle özel dersler yapmakla geçirirken, o da kağıtlardan kalp şeklinden dekorasyonlar yapmakla geçirdi.

Yeni antrenörüm ilk öncelerde istediğim Topuzlu Rob'du. Şüphesiz, ortamdaki en neşeli ve en flörtöz kişiydi. Acayip bir enerjisi vardı ve trampet patlaması gibi gülüyordu. Bu sesi defalarca spor salonunun geri planında duymuştum. Aşırı derecede komik bir şeyler olduğu için böyle güldüğünü farz etmiştim. Sık sık onun ve hastalarının egzersiz bisikletine binmek gibi sıradan aktivitelerden nasıl bu kadar komik şeyler çıkarabileceğini merak etmiş ve Ian'ı bu kadar ciddi olduğu için eleştirmiştim.

Ama şimdi, bu son haftamda Rob'la çalışmaya başlayınca, şunu anlamıştım: O gülüş sahteydi.

Aşırı gülüyordu. Bir şeyler, olduklarından yüz kat daha komikmiş gibi numara yapıyordu. Ufacık bir espriye

benzemeyen espri yaptığım zaman başını arkaya atıyor ve kahkahalarla gülüyordu. Bu, hiç gülmemekten daha kötüydü —çok daha kötü.

Onunla ilk çalışmaya başladığımızda bu gülüşten o kadar nefret etmişim ki, bu beni sessizliğe itmişti. Onu güldürecek bir şey yapmak istemiyordum. Ama bu bile işe yaramadı. Benden tepki alamayınca diğer hastalara ve diğer antrenörlere döndü ve onların komik olmayan şakalarına gülmeye başladı.

En azından ona karşılıksız ve trajik bir şekilde aşık değildim. En azından bana hayat değiştirici bir öpücük verip sonra da, “Ne var biliyor musun? Boş ver,” dememişti.

En azından ondan hoşlanmadığımı biliyordu.

Bu kadar basit.

Artık tedavime odaklanabilirdim. Ya da ilerlemeyen tedavime.

Spor salonuna her gittiğimde Ian’ın da orada olacağından korkuyordum. Genellikle orada bir başkasıyla çalışıyor oluyordu, ve bu da, çalıştığı ister kel kafalı, yaşlı bir adam isterse menopoza girmiş bir kadın olsun, beni kışkandırıyor. Ben ona defalarca kaçamak bakışlar atarken, o bana bir kere bile bakmıyor, orada olduğumu bile fark etmiyordu.

Sanırım insanları kendinizden uzaklaştırdığınızda olan şey buydu.

Gerçi beni ilk iten de oydu.

Spor salonda olduğunu fark eden birisi vardı aslında. Myles.

Artık Ian odanın öbür ucunda olduğundan, şimdi beni daha sık kontrol etmeye geliyordu.

“Nasıl gidiyor?” diyordu, aniden belirip.

“İyi, teşekkürler,” diyordum göz teması kurmadan.

Bazen beni, Ian konusunda kışkırtmaya çalışıyordu. “İkiniz yürütemediniz ha?”

Bunu yaparak beni kandırabileceğini mi sanıyordu? Ian’ın başını belaya sokmamı mı istiyordu?

“Gayet iyi gitti,” dedim, hızlı bir şekilde düşünerek.

“O kadar iyi gitti ki,” diye bastırdı Myles. “Yeni bir antrenör istedin.”

“Bu Ian’ın fikriydi,” dedim. Yalan.

Myles sanki ben dünyadaki en büyük yalancıymışım gibi başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Tıbbi durumum konusunda yaptığım takıntılı çalışmalar burada meyvesini verdi. “Evet,” dedim. “Çünkü Rob, fonksiyonel elektriksel stimülasyon konusunda daha tecrübeli ve Ian benim iyi bir aday olabileceğimi düşündü.”

Bir anda Myles’in ukalılığı sönmüştü. “Zaten onunla çalışmaya devam etmek isteyeceğini düşünmemiştim. Sana karşı hiç arkadaş canlısı değildi. Hatta düşmanca davranıyordu—”

Araya girdim. Ben düşmanca demezdim –

Myles devam etti. “Tabi, odanın kapısında durup seni şarkı söylerken dinlemediği zaman.”

Dönüp yüzüne baktım. “Ne?”

“Bunu bilmiyor muydun?”

Başımı salladım.

“Evet,” dedi Myles kaşlarını kaldırarak. “Ürkütücü değil mi? Ona iki defa uyarı vermek zorunda kaldım.”

Etrafıma bakarak Ian’ı aradım. Yaşlı bir kadının sandalyesinden mindere geçmesine yardım ediyordu.

“Her neyse,” dedi Myles tekrar dikkatimi tekrar kendine çekerek. “Eğer seni tekrar rahatsız ederse, bana haber ver.” Elini bir silah gibi tutup bana çevirdi, göz kırptı, ve tetiği çekti.

TOPUZLU ROB VE BEN bütün hafta, köpek gibi çalıştık, hem gündüz seanslarında hem de akşamki özel derslerde, ama hiçbir gelişme olmadı. Ian dakika dakika ne yapılması gerektiği konusunda ayrıntılı bir çizelge bırakmıştı—hem de çizelgelerden nefret ettiği halde. Rob ve ben, bunu titizlikle takip ettik ama hiç bir değişiklik yoktu.

Aklıma gelen her şeyi yaptım. Vitaminlerimi aldım, bol bol uyudum, bol bol su içtim ve günde bin kere parmaklarımı kıvrırmak için uğraştım. Başparmağımı kıvrırmayı becermem, bu işi başaracağım konusundaki beklentileri yükseltmişti. Ama herhangi bir gelişme olmadıkça, ben de artık bu kavramsal uyumsuzluğu kabul ediyordum: Günün birinde iyileşebilirdim, ya da hiç iyileşmeyebilirdim de.

Yine de başka konularda gelişme gösteriyordum. Omzum dermatoloğun söylediğine göre, “güzelce” iyileşiyordu ve yüzümdeki yara kabukları, iz bırakmamıştı. Boynumdaki dikişler açılmaya başlamıştı, ve aynaya bakmadığım sürece, vücudum yeterince normalmiş gibi hissediyordum.

Yeterince normalmiş gibi.

Hiç gelişme göstermiyor değildim. Vücudumun alt bölümlerindeki kasların adını bir tıp öğrencisi kadar iyi sayabiliyordum. Rob’un söylediğine göre, içsel gücüm takdire şayandı ve bütün gün mekik çekebilirdim. Kollarım ve omuzlarım canavar gibiydi. Hatta ayakta bile durabiliyordum—rekorum 12 dakikaydı—ama ancak birine yada bir şeye tutunursam.

Problem adım atacağım sırada ayağımı öne getirmemi sağlayan kaslardaydı Kesinlikle işlerini yapmıyorlardı. Mucizevi başparmağım dışında dizinin altındaki her şey, teknik terimle, flasiddi.

Benim şahsi tercihimse, “sarkık”tı.

Her koşulda iyi değildi. Tibialis anterior, tibialis posterior, popliteus fibularis longus, fibularis brevis, plantaris soleus, ve gastrocnemius tamamen felçliydi. Bacağımı uzatmaya yarayan kaslar, yani semimembranosus, semitendinosus, ve biceps femoris ise özellikle moral bozucuydu. Baldırımı öne doğru getirebiliyor, (patron iliopsoas sağolsun) ama uzatamıyordum.

Hala.

İşte bu yüzden Sevgililer Günü partisine gitmeyecektim. O son hafta, yavaş yavaş şunun farkına varmamı sağlamıştı: Yürümek söz konusu olduğunda; çabalarım, kararlılığım, uzun saatler boyunca aldığım özel derslere, ve gösterdiğim etkileyici gelişmelere rağmen, başarısız olabilirdim.

Ben asla başarısız olmazdım. Daha önce hiç başarısız olmamıştım. Bir heceleme testinde bile.

BU BENİ UYKUSUZ BIRAKIYORDU. O son hafta boyunca, defalarca, yatma saati geldiğinde beş dakikalığına uyumuş, sonra sıçrayarak uyanıp yatak örtüsünün altında rahatsızca dönüp durmuştum. Pek çok gece endişeden kurtulamadığım için, Kit'i uyandırmamaya çalışarak, sessizce sandalyeme geçmiş ve spor salonunun yolunu tutmuştum. Oradan yürüyüş çubuklarına geçiyor, ellerimle tutunuyor ve yere çökme seviyesine gelene kadar çalışıyordum.

Gece salona gitmek, muhtemelen kötü bir fikirdi. Vücudumun dinlenmesine izin versem daha iyi olurdu. Ama kendimi durduramıyordum. Biraz daha zorlarsam başarılı olabileceğim fikrini kafamdan atamıyordum. Bu zorlukta başarısız olma fikri - muhtemelen hayatım boyunca önemli olan tek zorlukta - düzgün düşünmemi engelliyordu.

Kit'in partisinden önceki gece, yine salona gittim. Kollarım çubuklara tutunmaya çalışmaktan ağrıyordu ve kulaklarımda Ian'ın İskoç aksanıyla "Kollar, bacaklar değildir," dediğini

duyuyordum, ama umurumda değildi. Çünkü kollarım önemsemiyordum. Gittim, geldim gittim, geldim - on kere, yirmi kere. Bacaklarımın alt kısmının hareket etmesini, ayaklarımın görevini yapmasını, bir şey, bende bir hayat kıvılcımı uyandıracak herhangi bir şey bekleyerek.

Derken, otuzuncu turumu yaparken, kollarım tükendi.

Her şey çok hızlı oldu. Sendeledim ve kesik kesik nefes alarak mindere sert bir şekilde kapaklandım. Ve orada, yüzüm mindere kapaklanmış şekilde yatarken, ilk defa gerçeği anladım: Bir daha asla yürüyemeyecektim.

Asla.

Bunun üstesinden gelemeyecektim. Eskisinden de iyi olamayacaktım. Herkese gününü göstermeyecektim. Kuralın istisnası olmayacaktım. İnternette yayılacak ilham verici bir konuşmayı yapan kişi olmayacaktım.

O ana kadar tecrübe ettiğim, düşündüğüm, ya da umduğum her şey birden çok komik göründü. Bütün bu yaşadıklarım o kadar çılgınca ve olağandışıydı ki, gerçek olamayacakmış gibi görünüyorlardı. Şu ana kadar. Tek başıma yerde yatarken, nihayet anlamıştım. Bundan sonra benim için tek gerçek şeydu:

Hayatımın geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirecektim.

BİR SES DUYDUĞUMDA bu düşünce daha yeni aklımdan geçiyordu - İskoç aksanlı bir ses. “Burada ne haltlar dönüyor?”

Hareket etmedim. Orada öylece yatıp, gecenin bir yarısında terapi salonundan geçmekte olan kişinin başka bir İskoç olma ihtimalini hesaplamaya çalıştım.

Pek yüksek değildi.

Derken Ian'ın, spor ayakkabılarının zeminde gıcırdadığını duydum—hızlıydı, sanki koşuyormuş gibi—sonra sanki ben tehlikeydeymişim gibi telaşlı bir şekilde adımını söyledi.

“Maggie! Ne oldu?”

Yüzümü minderden kaldıramadım. “Bana artık Maggie demiyordun.”

Ellerinin ve dizlerinin üstünde yanıma çöktü. “Ne oldu? Anlat bana.”

“Neden buradasın ki?”

“Mesaiye kaldım. Ne oldu?”

Yardım çağırmaya niyetliydi. Ama benim yardıma ihtiyacım yoktu. Elimi kaldırıp onu durdurdum, sonra da her şeyi tek bir cümle ile açıklamaya çalıştım.

“Başarısız oldum,” dedim.

“Çubukları mı kullanıyordum? Tek başına? Tanrım, Maggie, buraya yalnız başına gelmemen gerekiyor!”

Ama bunun bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Yaralandın mı?” diye sordu Ian.

“Hayır.”

“Kalkabilir misin?”

“Hayır.”

“Seni odana geri götürelim.” Beni kollarına doğru çekti.

“Hayır,” dedim. “Bana bir dakika ver.”

Iann tereddüt etti.

“Lütfen,” dedim.

Sonra Ian beni bırakmadan geri çekilip, mindere oturdu. Hala kollarındaydım.

Muhtemelen aldığı bütün tıbbi eğitim, beni odama geri götürmesini, değerlerimi kontrol etmesini ve fiziksel sağlığımla ilgilenmesini söylüyordu. Ama yapmadı. Yaralanmadığımı söylediğimde bana inanmıştı. Aydınlik koridora çıkmaya hazır

olmadığının farkındaydı. Ne yapmaya çalıştığım anlamıştı. Herkes gibi o da yeterince gelişme göstermediğimi biliyordu. Anlamıştı.

Bu yüzden bana daha fazla soru sormadı. Sadece orada, o karanlık spor salonunda, beni göğsüne bastırdı ve saçlarımı okşadı.

UYUYAKALMIŞ OLMALIYDIM ve Ian da beni kollarında odaya taşımış olmalıydı, çünkü ertesi sabah uyandığımda yatağımdaydım ve Kit yanımda horulduyordu, ama nasıl geri geldiğimi hatırlamıyordum.

O gün yine hareketlerimi yaptım. Bu kadardı. Gerçekten bitmişti. Her şey aynıydı, tek bir şey dışında: Artık hiç umudum yoktu.

Kit, bütün gün benimle kaldı, dekorasyon yapmaya ve parti için organizasyon telefonları etmeye devam etti, ama ona söylemedim. Benimle tartışmasını istemiyordum. Tartışacak bir şey de yoktu. Öğleden sonra bir ara ben Rob'la, terapiye giderken, o da çıktı ve döndüğümde hala yoktu. Daha sonra uyudum ve akşam yemeğine kadar uyanmadım: hastane yemeği. Bugün özel bir şey yoktu. Kit, parti hazırlıklarındaydı ve ben de buradaydım. Tek başıma jöle yiyordum.

Yemeğimi yerken, odanın köşesinde duran bir şey dikkatimi çekti, bir elbise. Televizyon standından aşağı doğru sallanıyordu ve üzerinde Kit'in el yazısı ile yazılmış bir not vardı.

Düşük omuzlu (sağ!) bir disko diva elbisesi!

Tam senin bedeninde.

Salvation Army'den 5 dolara aldım.

(Senin için yıkadım da). Lütfen partiye gel!

Pembe ve altın renkli, tek omuzlu kabarık bir elbiseydi. Hem komik, hem de ilginç bir şekilde sevimliydi.

Yine de partiye gitmeyecektim.

Yemek tabağının üstündeki sarı kapağı kaldırdım. Bir tür gri et, aşırı pişmiş patates püresi, ve konserve bezelyeler.

Yok.

Kaşığım la jöleyi dürttüm. Hemşirelerin dinlenme odasında şakalaşmasını dinledim. Bir tanesi Topuzlu Rob'dan hoşlanıyordu ve akşam partiye geleceğini düşünüyordu.

Anlaşılan, akşam özel ders de yoktu.

İyi. Zaten bir işe yaramıyordu.

Tepside tatlı olarak çikolata parçacıklı kurabiye vardı—ki bunun benim şansım olduğunu düşünüyordum—ta ki ısırp da yulaf ezmesinden yapıldığını görene kadar.

Ortalık normalden çok daha sakindi. Sanırım herkes terapi salonundaydı.

Derken kapı açıldı ve Kit içeri girdi.

“Sana ihtiyacım var,” dedi.

“Ne?”

“Müzik grubu berbat! Çocuklara ağlıyor!”

“O kadar da kötü olamaz.”

“Evet o kadar,” dedi örtülerimi açarken. “Git işe, dişlerini fırçala, elbiseni giy. On dakika içinde aşk şarkıları potpurisi yapacağız.”

Başımı salladım. “Hiç sanmıyorum.”

Bir elini kalçasına koydu. “Sen bana ihtiyacın olduğunda ben her seferinde buradaydım.”

“Son günlerden mi bahsediyoruz, yoksa bütün hayatımızdan mı? Çünkü sanırım bu konuda hatalısın.”

Kit kolumdan çekti. “Sana ihtiyacım var, çocukların da sana ihtiyacı var. Sevgililer Günü’nün sana ihtiyacı var, Ian’ın annesinin sana ihtiyacı var.”

Ne? Bu son söylediği ile dikkatimi çekmeyi başarmıştı. “Ian’ın annesi mi?”

Parmağını bana doğrulttu, Ian’ın bir seferinde söylediği ve en sevdiğimiz alıntı haline gelmiş olan cümleyi söyledi. “Eğer kendin için ne yapacağını bilmiyorsan, başkaları için bir şeyler yap.”

Beni kandırmayı başarmıştı.

Gerçekten de partiye gittim. Gerçi ben gittiğimde müzik grubu gayet güzel bir şekilde çalışıyordu, ortada ağlayan bir çocuk falan yoktu ve Kit’in beni kandırdığı gayet açıktı.

Ona bir bakış attım. “Bu hiç hoş değildi.”

“Sadece bu kurabiyeleri yerken yüzündeki o somurtuk ifadeyi tutmaya çalış,” dedi, bana kalp şeklinde şeker parçacıklı bir kurabiye uzatırken.

Neyse, en azından kurabiyeler yulaf ezmeli değildi.

Kit ortadan kayboldu. El sanatları masası, disko topu, dünyaca ünlü çalıntı çikolata şelalesi, kalpler ve flamalarla baş başa kaldım. Hatta insanların tepelerinden sallandırıp onları öpüşmeye zorlamak için bir çubuğun ucuna ökse otu bile takmıştı. Bu işi onun için Rob yapıyor ve her başardığında da o meşhur kahkahasını atıyordu.

İtiraf ediyorum, oldukça güzel bir partiydi. Elbisemi gerçekten sevmiştim. Benden istediği aşk şarkıları potpurisini söyledim ve burada olmak, odamda yalnız olmaktan iyiydi. İşin doğrusu, dikkatimi dağıtma konusunda etkili olmuştu.

Ne kadar üzgün olsam da birazcık da olsa mutlu hissetmişim.

O yüzden kaldım, saat sekizde çocukları yataklarına gönderdik ve biz orada kalıp kurabiye yemeye ve şarkı söylemeye devam ettik.

Gece boyunca söylediğim en güzel şarkı en son söylediğimdi. “Best of My Love”ı söylerken, gerçekten kendimden geçmiştim ve şarkının yarısında, başımı kaldırdığımda odanın karşısından duran Ian’ın büyülenmiş gibi beni seyrettiğini gördüm. Tabii ki bu daha güçlü ve daha iyi söylememe sebep oldu ve şarkının geri kalanına bütün kalbimi döktüm. Şarkı bittiğinde müthiş bir alkış aldım. Ve daha sonra kurabiye yemek için odanın öbür tarafına gittiğimde Ian peşimden geldi.

İkimiz de uzun birkaç saniye boyunca öylece durduk.

“Muhteşem bir şarkıydı,” dedi. En sonunda ifadesi sıcaktı, odaklanmıştı, ve kesinlikle robot gibi değildi. Gerçek Ian’ı tekrar duymak, içimi özlemle doldurdu.

“Teşekkür ederim.”

“Senin gibi şarkı söyleyebilen biriyle hiç tanışmamıştım.”

Gülümsedim. “Tekrar teşekkürler.”

“Seni görmek güzel,” dedi.

“Beni görmezden geliyor olmasaydın, hafta boyunca spor salonunda da görebilirdin.”

“Seni görmezden gelmiyordum,” dedi, kaşlarını çatarak. “Ben—” Sonra durdu ve tekrar konuşmadı.

“Kit partiye gelmeyeceğini söylemişti.”

“Gelmeyecektim.”

“Ama buradasın.”

“Kurabiye çalmaya geldim.”

“Anlıyorum.”

Koridordaki ofisleri işaret etti. “Mesaiye kalmıştım.”

“Bunu çok sık yapıyorsun.”

“Aslında senin rahatsızlığını araştırıyordum,” dedi biraz utanmış görünerek. “Yardım etmenin yollarını arıyordum.”

Hakkını vermeliydim, bu nazikçeydi. Ama onun yerine, “Boşa zaman harcama,” dedim, “Bu iş bitti.”

“Ne bitti?”

“Tedavim.”

Başını salladı. “Tedavinin pek çok farklı yolu vardır.”

Gözlerimi kaçırdım.

Bu onun kaçması için iyi bir fırsattı, ama yapmadı. Bunun yerine durup benimle sohbet başlatmaya çalıştı. Odayı işaret etti. “Hepiniz çok eğleniyor gibi görünüyorsunuz.”

“İsteyerek değil,” dedim. “Kit bizi zorladı.”

Bizim konuştuğumuzu fark eden Kit’e doğru baktı. Bana döndüğünde beni baştan aşağı süzdü. “Güzel elbise,” dedi.

“Sanırım bundan sonra hep düşük omuzlu elbise giyeceğim,” dedim. “Omuzum iyileştikten sonra bile.”

“Öyle yapmalısın.”

“Bu benim imzam olabilir. Heykelimi dikmelerini gerektirecek kadar mükemmel bir şey yaptığımda beni böyle bir elbisenin içine sokmaktan başka çareleri kalmayacak.” Elimle elbisenin fırfırların işaret ettim.

Bunun üzerine, Ian gülümsedi - samimi bir gülümsemedi. Uzun zamandır görmemiştim.

Tam başka bir şey söylemek üzereydi ki, Kit yanımızda bitti ve bağırdı. “Ökse otu bombası!”

Ian da ben de yukarı baktık, kafalarımızın üstünde bir ökse otu tutuyordu.

“Ökse otu Noel içindir,” dedi Ian.

“Sence umurumda mı?” dedi Kit.

“Bütün gece o şeyi kullanarak insanları öpüşmeye zorladı,” diye açıkladım.

“Beni kız kardeşini öpmeye mi zorlayacaksın?”

Kit omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

“Beni öpemez,” dedim Kit’e. “Bu kurallara aykırı.”

“Hangi kurallara?” diye sordu.

“Hepsine,” dedim.

Ama Ian seçeneklerini değerlendiriyordu. “Yapmazsam ne olur?”

Kit ona, benimle zıtlasma bakışı attı ve sonra da sanki meydan okur gibi, “Sanırım bir öpücük şansını kaybedersin,” dedi.

“Beni öpmek zorunda değilsin,” dedim Ian’a, sonra Kit’e döndüm. “Kes şunu! Onu kovduracaksın!”

Ama Ian sandalyemin önünde eğilmişti. Önce bir ayağımı, sonra diğerini pedallardan kaldırarak yere koydu. Ayaklarım çıplaktı ve zeminin serinliğini hissedebiliyordum. Sonra Ian ellerimi omuzlarına koyabilmem için eğildi - daha önce havuzda pek çok defa yaptığı gibi. Sonra da beni sabit tutabilmek için ellerini kalçalarımın altına koydu. Öne doğru yaklaştım, dizlerini kilitledim, ona doğru hareket ettim ve - ikimiz de ayakta duruyorduk.

“Ökse otunu görmezden gelmek kötü şans getirir,” dedi.

O mavi gözler. Yüzü çok yakınımdaydı. Hava ciğerlerimi gıdıklıyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydı? “Bu odadaki hiç kimsenin daha fazla kötü şansa ihtiyacı yok,” dedim.

Bakışları benimkine kilitlenmişti. “Çok doğru.”

“Ama beni öpemezsin,” dedim inkar etmesini deli gibi umut ederek.

“Öpemez miyim?”

“Ya biri seni rapor ederse?”

“Umurumda değil.”

“Değil mi?”

“Umursadığım tek soruyu duymak ister misin?”

Başımınla onayladım.

Tam gözlerimin içine baktı ve konuştu. “Sen ne istiyorsun?”

Nefesimi tuttum. Ben ne istiyordum?

Bu ne biçim bir soruydu böyle?

Onu istiyordum.

Onu çatıya sürüklemek ve bütün gece orada kalmak istiyordum.

Eskiden olduğum gibi bir kız olmak istiyordum. Uzun saçlı, kot pantolonlu ve kalçalı. İstedğim birinin de beni isteyebileceği türden bir kız.

Ama buna asla söylemezdim

İstedğim şeyleri asla elde edemeyebilirdim, ama bunu bilecek olan tek kişi bendim.

O yüzden omuz siktim.

Ian beni süzdü, sanki bakarak ne istediğimi anlayabilecekmiş gibiydi.

Sonra bir kez daha ökse otunu işaret etti ve o da omuz silkti.

Bana yaklaştı ve belimin etrafındaki kollarını biraz daha sıktı. Ben de kollarımı uzatıp, boynunun etrafına doladım ve bunu yaparken de gözlerimi mavi üniformasının yakasından görünen köprücük kemiklerinde, çenesinde ve en sonunda da dudaklarında gezdirdim.

O da bana doğru eğildi. Sanki her şey, Nina arka fonda “Midnight Train to Georgia” söylerken yavaş çekimde oluyordu. Santimetreler kala yavaşladı ve oylanmaya başladı,

sanki anın tadını çıkarıyor gibiydi. Sanki her şeyi ezberliyor gibi. Disko topunun ışığı, odayı yıldızlarla doldurana kadar, Kit'in ışıkları ne kadar kıstığının farkında değildim. Ve birden odadaki sabit duran tek şey Ian'mış gibi hissetmeye başladım.

Onunla ilgili her şey tutunmak istediğim sabit ve somut bir şey gibiydi. Yaklaştı, yaklaştı ve imkansız bir şekilde dudaklarını benimkilere bastırırdı.

Belki de bunu yapmamalıydı. Ama Tanrım, bunu yapmaya karar verdiği için çok mutluydum.

Ve işte yine dudakları oradaydı, sanki sonsuza dek kaybettiğimi zannederken tekrar bulmuşum gibi ve oda etrafımda o kadar hızla dönmeye başladı ki, hiçbir şey göremez oldum. Anın sıcaklığına, rahatlığına, elektriğine kendimi kaptırdım. Uzun sürmeyeceğini biliyordum, ama sonsuza kadar sürmesini umut ediyordum.

Ta ki müzik aniden durana kadar.

Ve ışıklar bir anda tüm parlaklığıyla yanana kadar.

Oda dondu, karaoke makinası, sustu. Neler olduğunu görmek için döndük ve hepimiz aynı anda aynı şeyi gördük: Myles.

Myles içeri girmişti.

Odanın yarısına kadar gelmiş, doğrudan bize bakıyordu. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Bir parti," dedi Kit, neyle uğraştığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Myles ona bakmadı. "Az önce terapistlerimden birinin bir hastayla öpüştüğünü mü gördüm?"

"Tabii ki," diye atladı Kit. "Hatta Instagram'a bile koydum."

"Tebrikler," dedi Myles Ian'a. "Kovuldun."

Kalabalık nefesini tuttu.

“İşine veda et,” dedi Myles anın tadını çıkararak. “Terapistlik lisansına veda et. Göçmen kanununa bir göz gezdirmem gerekecek, ama eminim ki, ülkeye de veda edeceksin.” Myles bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını Ian’a doğru salladı. “Bay bay çalışma vizesi!”

Ama Ian ona arkasını dönmüştü. Bana bakıyor, yüzümü inceliyor, detayları ezberliyordu Ian’ın, ifadesinden Myles’in doğruyu söylediğini anlayabiliyordum. Ian az önce işini değil, çok daha fazlasını kaybetmişti.

O anda dizlerim titremeye başladı. Tabii Ian, bunu beklediği için beni sandalyeme oturtmaya hazırdı. Beni yerleştirdikten sonra doğrulup ayağa kalktı, elimi sıktı, ve veda eder gibiydi.

“Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun adamım?” Myles biraz daha yaklaştı. “Çünkü çok ciddiym. Her şeyini kaybettin.”

Myles’in küçük suratı kırmızı ve terliydi, Ian’sa tam tersi daha sakin ve huzurlu görünüyordu.

Ian dönüp ona baktı. “Aslında,” dedi. “Her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum—ve senin gibi aşağılık bir sinsî tarafından sabote edilmek bunun yakınından bile geçmez.”

“Sen kendi kendini sabote ettin, arkadaşım.”

Ian bunu düşündü. “Belki de öyledir.” Sonra ona baktı. “Ama ben senin arkadaşın değilim.”

“Bu adam kim?” diye sordu Kit odadakilere. Sonra Myles’a baktı. “Bu Sevgililer Günü partisi. Rahatla adamım. Bir kurabiye al.”

Myles kafasını kaldırdı ve ilk defa Kite dikkat etti. “Bugün Sevgililer Günü değil ki.”

“Neden herkes buna bu kadar kafayı takıyor?”

“Ian –,” diye başladım.

Ama Ian kafasını bile çeviremeden, Myles havladı. “Hastadan uzak dur!”

Ian ona bir bakış attı. “Sadece onu odasına geri götüreceğim.”

“Götürmeyeceksin,” dedi Myles aramızdan geçerken. “Ona bir adım daha yaklaşırsan seni bu binadan attırırım.”

Ian ona öyle bir baktı ki, hepimiz bir anda ne kadar uzun boylu olduğunu fark ettik. “Sen ve hangi ordu, solucan suratlı pislik?”

Bunun üzerine Myles bir yumruk atmaya kalktı. Ama Ian bunu bir şekilde engelledi, sonra da Myles’in iki bileğini birden yakalayarak havada tuttu. “Bunu yapmak istemezsin,” dedi sakince. “Seni yanlışlıkla öldürmek istemem. Yani kendi iyiliğimi düşünüyorum.”

Eğer Myles’in surat ifadesi bir ses olsaydı, sızlanma olurdu. Boyunu aşan bir işe girmişti, ve bunun farkındaydı. Ian’ın onu ezebileceğini biliyordu—ve artık kaybedebilecek çok az şeyi olduğunu da.

Myles yenilgi anlamında elini kaldırdı. “Tamam,” dedi.

Ian Myles’ı bıraktı. İkisi de geri çekildi.

Derken Ian birkaç adım daha attı, gittiğini anladım.

Etrafına bir baktı, her şeyi son bir kez aklına kazıdı.

Sonra bana döndü. “Maggie!”

Zaten gözlerim, diğer herkesle birlikte, onun üzerindeydi.

Hoşça kal deme, diye düşünürken buldum kendimi. *Sakın hoşça kal deme.*

Bana baktı, hafifçe başını salladı, ve “Sevgililer Günün kutlu olsun,” dedi.

Yirmiüç

ERTESİ GÜN YENİ başlangıçlara gebeydi—ve bazı sonlara.

O gün Kitty New York'a dönüyordu, Ian da hastaneden ayrılıyordu. Plan şuydu: annemler sabah hastaneye gelecek, babam Kitty'i havaalanına götürürken annem de benimle kalıp toplanmama yardım edecekti. Beklerken, somurtmamak için aşırı derecede çaba harcıyordum.

“Beni onlarla bırakıp gittiğine inanamıyorum.”

Kit bunu yutmamıştı. “Bence zamanı gelmişti,” dedi. “Bu kadar zamanı kavgasız dövüşsüz atlatmış olmamız mucize.”

Haksız sayılmazdı.

Tabi bazılarımız için bu zaman diğerlerinden daha zor geçmişti.

Bavulunun fermuarını çekip kapının yanına koyunca bana döndü. “Şimdi izin verirsen, sana söylemek istediğim rahatlatıcı şeyi söyleyebilir miyim?”

“Söyleyebilirsin,” dedim. “Ama bunu rahatlatıcı bulacağıma söz veremem.”

“Ben rahatlatıcı buluyorum,” dedi Kit. “Bence yeterli.”

“O zaman dökül.”

“Şu TED konuşmasını dinledim, Harvard’lı bir araştırmacı vardı –” duraksadı. “Yoksa Stanford mıydı? Aslında sanırım MIT’dendi. Her neyse, acayip girişimci bir tipti –”

“Seni asla takip edemiyorum şu an, farkında mısın?”

Devam etti. “Matematiksel olasılıkları mı ne araştırıyormuş, ve konuşmasında insanların mutluluk için bir ayar noktası olduğunu söyledi.”

“Bunun matematiksel olasılıklarla ne alakası var?”

“Asıl konu, muhteşem istatistiklerinin olması. Piyangoyu kazanan insanları düşün, aradan bir yıl geçtiğinde, acayip mutlu olduklarını düşünürsün değil mi?”

Bir cevap bekliyordu. “Evet,” dedim.

“Ama değıllermiş. En önceden oldukları kadar acınası durumdalarmış.”

Başımı kaldırdım. “Önceden acınası durumdalar mıymış ki?”

“Ve,” diye devam etti. “Önceden başlarına kötü şeyler gelmiş insanlar—eşini kaybedenler, iflas edenler, kaza geçirenler—”

“Yani benim gibiler?”

Kitty başını salladı. “Kesinlikle!” Bana işaret etti. “Felç olanlardan özellikle bahsetti.”

Bu kelimeyi duymak beni biraz sarsmıştı. Ama aldırmadım. “Hala bunun matematikle ilgisini anlayamadım.”

“Senin gibi alt bölgelerini kullanamayanlar için – tekerlekli sandalyedekiler için—özel bir çalışma yapmışlar, ve aldıkları sonuçlar tamamen doğruymuş. Kazadan bir yıl sonra, eskiden oldukları gibi mutlu olduklarını keşfetmişler.”

Gözümü dikip ona baktım.

“Bu harika değil mi?”

“İki saattir bana bunu mu anlatıyordun sen?”

“Evet! İyi olacaksın! Bunu duyduğuna memnun olmadın mı?”

“Kararsızım.”

Sonra, son bir kez sarılmak için geldi. “Sadece bunu hatırlaman gerek, tamam mı?” Biraz daha sıkı sarıldı. “Farklı türlerde mutlu sonlar olabilir.”

DERKEN ANNEMLER kapıda belirdiler. Yanlarında üzerinde fiyonk olan yeni bir tekerlekli sandalye vardı. Ciddiyim: fiyonk. Sanki on altı yaşındaymışım da bana yeni bir üstü açık araba almışlar gibi.

Öylece baktım. “Bu şimdiye kadar aldığım en kötü iyi hediye.”

Babam kendine özgü sarılmalarından biri için yanıma geldi. “Titanyumu NASA tarafından geliştirilmiş,” dedi. “Tekerlekleri jilet gibi ince, basketbolcuların kullandıklarından.”

“Kahretsin,” dedim. “Şimdi basket takımına katılmam gerekecek.” Ian’la oynadığım basket atışı oyunlarını düşündüm ve belki de katılabiliyim diye aklımdan geçirdim.

Babam bana bütün özelliklerini göstermek ve bir test sürüş yapmak istiyordu, ama şimdilik reddettim.

“O şeye bayıldı,” dedi annem. “Dün bütün günü etrafta onunla dolaşarak geçirdi.”

Babam, omuzuna ovalayarak onu onayladı. “Biraz kollarım ağrıyor.”

İkisi de çok heyecanlıydı. Annem onun, katlanabilir olmasına bayılmıştı - ne kadar ince görüldüğüne. “Doğru açıdan baktığında,” dedi. “Orada bir sandalye olduğunu bile fark etmezsin.”

“Yani bacaklarıma altına almış, caddeden aşağı garip bir şekilde süzülüyor gibi mi görüneceğim?”

Annem bana burun kıvırdı. “Ne demek istediğimi anladın.”

Herkes çok medeniydi. Herkes çok nazikti. Daha yeni yeni bir araya gelmeye başladığımızı asla anlamazdınız Sonra garip bir şey oldu. Babamla havaalanına gitmek için çıkmadan önce Kit, anneme sarıldı.

Ve annem onu bırakmadı.

Normal bir sarılma ne kadar sürer? Beş saniye mi? Bu neredeyse beş dakika kadar sürdü. O kadar uzun sürdü ki, Kit gözlerini açıp bana baktı. *Noluyor?*

Kimse konuşmadı. Orada öylece durup, sessiz bir şekilde izledik.

Bu yıllar sonra Kit ve annemin ilk sarılışıydı.

Annem sonunda bıraktığında yanaklarında gözyaşları vardı. Onları sildi ve babama döndü. “Havaalanında yemek için bir şeylere ihtiyacı olacak.”

Babam, neyin geleceğini anlamıştı. Saatine baktı. “Beni sandviç dükkanına mı gönderiyorsun?”

Bu anneme özgü bir hareket haline gelmeye başlamıştı, onu sandviç dükkanına göndermek. Özellikle de kızlara özel bir konuşma yapacaksa.

Babam başını salladı. “Zamanımız yok.”

“Evet, var,” dedi annem.

Kit de onu onayladı. “Aslında bayağı zamanımız var.”

Babam anneme *gerçekten mi* der gibi baktı. Sonra içini çekti, Kit’in bavulunu yere bıraktı ve Kit ve ben kaşlarımızı çatarak birbirimize bakarken, odadan çıktı.

Annem onun gidişini izledi ve babam, koridorun sonundaki asansöre bindiğinde bize döndü. Yüz ifadesi temkinliydi.

Derin bir nefes alıp yutkundu. Sonra kapıyı kapattı ve Kite doğru bir adım attı.

“Onun adı,” dedi. “Derin Buruk’tu.”

Kit nefesini tuttu, önce bana baktı, sonra da kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapıya bakan anneme döndü.

“Türk’tü. Bir değişim öğrencisiydi. Aşırı derecede yakışıklıydı. Siyah saçlar ve siyah kirpiklerle çevrelenmiş yeşil gözler. Son senemizin ilk gününde geldi ve aylar boyunca bütün kızlar ondan bahsetti. Ben onun hakkında konuşmadım. Onu görmezden geldim. Dokuzuncu sınıftan beri babanızla çıkıyordum ve başka kimseyi aramıyordum. Ama ona dikkat etmekten kendimi alamamıştım. Film yıldızı gibiydi. Çok çekiciydi. Ve bir sebepten, o da bana kafayı takmıştı. Bana notlar yazıyor, koridorda benimle flört ediyor, dolabıma çiçek bırakıyordu. Ona defalarca peşimi bırakmasını söyledim, ama yapamadığını söyledi. Kafeteryada ya da futbol maçlarında sürekli bana bakıyordu. Bana aşkını itiraf etti—takıntılı bir aşk —ve babanızdan ayrılıp onunla çıkmam için yalvardı.”

Annemin ellerine baktım. Titriyorlardı.

“Türk erkekleri ısrarcılıkları ile meşhurdur,” diye devam etti. “Bunu biliyor muydun? Aşkları konusunda kararlıdılar. Babanız—harika babanız, hayatımın aşkı—tam olarak öyle değildi. Bu tekdüzelik ve tasasızlık, onun çılgınca tutkulu olmasına izin vermiyordu. Nazik ve iyi kalpliydi ama aynı zamanda liseli bir çocuktü. Pek çok şeyi yanlış biliyordu. Romantizmden, flörtten veya bir kadına nasıl davranacağından anlamıyordu. Birbirimizin en iyi arkadaşydık ama Derin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Duvarlarımı bir bir yıktı. Elimden geleni yaptım. Onu defalarca ittim, uzaklaştırdım. Ama o gelmeye devam etti, daha sert ve daha güçlü. İşin doğrusu bundan hoşlanıyordum. Onun ilgisini çekmekten hoşlanıyordum. Bütün kızlar ona aşık olduğu

halde, onun beni seçmiş olmasından hoşlanıyordum. Neden beni seçtiğini hiç anlamamıştım. Hala da bilmiyorum.”

Annem çok sarsılmış görünüyordu. Yatağa, dizlerimin yanına elimle vurdum. “Gel otur.”

Dalgin bir şekilde gelip oturdu. “O yıl,” diye devam etti. “Noel tatili sırasında, babanız ailesini ziyaret etmek için gitmişti. Bir haftalığına yoktu. Bir şekilde Derin, onun gittiğini öğrenmişti. Geceleri pencerenin önündeki ağaca tırmanıp cama vurmaya başladı, onu iki defa geri çevirdim. Ama üçüncü gece, yakında evine döneceğini ve gitmeden önce bana bir şey söylemek istediğini söyledi.” Gözlerini kapattı. “Tanrı yardımcım olsun, onu içeri aldım. Haftanın geri kalanında her geldiğinde onu içeri aldım. Şafak vaktine kadar kalıyor, sonra da sessizce gidiyordu. Babanız dönmeden önceki gece Derin’e bir daha gelmemesini söyledim ve o da gelmedi.”

“Sana söylemek istediği şey neydi?” diye sordum.

Annem kaşlarını çattı. “Ne var biliyor musun? Hatırlamıyorum bile.”

Kit, derin derin içini çekti.

“Okul tekrar başladığında,” diye devam etti annem. “Derin, İstanbul’a dönmüştü. Onu bir daha hiç görmedim. İlkbahar tatili sırasında hamile olduğumu fark ettim ve yaz tatili sırasında bunu babanız da anladı. Bebeğin kendisinden olduğunu düşündü. Ben de onu düzeltmedim. Olabilirdi de. Çok mutluydu, evlenme teklif etti. Bende kabul ettim ve Derin Buruk hiç olmamış gibi davrandım.”

“Ben kan testi yaptırana kadar,” dedi, Kitty.

Annem başını salladı. “Seni ilk gördüğüm ana kadar. O anda biliyordum.”

“Ondan nefret ediyor musun? O adamdan?” diye sordu Kit.

“Hayır,” dedi annem. “Ondan nefret etmiyorum. Artık değil.”

“Benden nefret ediyor musun?”

“Hayır!” dedi annem.

“Peki bana baktığında onu mu görüyorsun?”

“Bazen. Onun kirpiklerini almışsın.”

“Huron olduklarını söylemiştin.”

Annem özür diler gibi omuz silkti.

“Suçlu hissediyor musun?”

“Bazen. Bazen de korkuyorum.”

Kitty onayladı. “Babamın öğrenmesinden ve beni artık sevmemesinden.”

Annem, olumsuz anlamda başını salladı. “Babanın öğrenmesinden ve *beni* artık sevmemesinden.”

Kit’e baktım. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Annem onayladı. “İlk günden beri sana bayılıyor.”

“Annem tam bir oyuncu.”

Annem endişeli bir kahkaha attı.

“Hiçbir zaman öğrenmeyecek,” dedi. Kitty, bana bakarak.

Babama karşı annemlerle birlik olmak ahlaki olarak yanlış bir davranış mıydı? Bunu o anda önemsemiyordum. “Ben ona söylemem.”

“Bende.”

Annem oldukça rahatlamış görünüyordu, sanki yıllardır sakladığı sırları açığa çıkartmak, içini boşaltmış gibiydi. Gözlerini Kit’ten ayırmadı.

“Sen her zaman onun favorisiydin, biliyorsun,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Kit. “Az biraz.”

“Her zaman anneme karşı senin tarafını tutardı.”

“Biliyorum.”

“Öyle yaptığı için mutluyum,” dedi annemiz. “Birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum.”

Bunu takip eden sessizlikte, odanın dışından, koridordan bir ses geldiğini duyduk.

“Yardımcı olabilir miyim efendim?” diye sordu birisi.

Önce cevap gelmedi, ama sonra bir adam boğazını temizledi. “Hayır,” dedi. “Hayır, ben sadece... anahtarlarımı unutmuşum.”

Annemin gözleri büyüdü, çünkü bu babamın sesiydi.

Hemşire, onun yanından geçip odaya daldı, bu arada, arkasındaki kapıyı açık bıraktı. Üçümüz de döndüğümüzde, babamı gördük. Kapının eşiğinde donup kalmıştı, gözlerini odaklayamıyordu. Nereye baktığını görmeyen bir şekilde bize doğru bakıyordu.

“Üzgünüm,” dedi bir dakika sonra, yüzü şoktan bembeyaz olmuştu. “Arabamın anahtarlarını almak için geri gelmiştim, bunun yerine kendimi, kapıyı dinlerken buldum.”

Yirmidört

ANNEM DAHA ÖNCE hiç duymadığım bir şekilde hıçkırarak babama doğru koştu, ama babam onu engelledi ve bir adım geri attı.

Gözlerine bakmıyordu.

“Hadi Kitty,” dedi onun da gözlerine bakmayarak. “Yakalaman gereken bir uçak var.”

“Cliff—” diye başladı annem.

Babam, “Hayır!” diye bağırdı ve annem nefesini tuttu.

Sonra yavaş çekimde Kitty’nin bavuluna uzandı, annemin çantasından arabanın anahtarlarını aldı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Annemin bacakları onu taşı mıyordu, ama Kitty onu yakaladı ve yatağın yanındaki sandalyeye götürdü.

“Üzgünüm, çok üzgünüm,” dedi Kitty. “Onunla konuşacağım.”

Annem, titreyen elini ağzına götürdü.

“Her şey iyi olacak,” dedim. “Bunu düzelteceğiz. O seni seviyor.”

Kit’in uçağını yakalaması gerekiyordu. Bana baktı. “Sen bunu halledersin değil mi?”

Bundan pek emin olmasam da, başımı salladım. “Sen uçağını kaçırma.”

Kit bana yaklaşip sıkıca sarıldı. “Bana ihtiyacın olursa ara.”

“Olursa değil,” dedim. “Olduğunda.”

“Tabi sıkılırsan o başka,” dedi Kit.

“Belki de herkesin bilmesi daha iyi olmuştur,” dedim. Ama olanlar yüzünden donup kalmış olan anneme baktığımda, bunun nasıl olacağını hayal etmek zordu.

BABAM, HAVAALANINDAN SONRA geri dönmedi. Hayatımda ilk defa, ona ihtiyacım olduğunda yanımda değildi.

Ama anlıyordum.

Kendisi yerine bir araba servisi göndermişti.

Annemin eşyalarımı ve getirdiği dekorasyonları toplaması normalden iki kat fazla sürdü, bu arada şoför, başında şapkasıyla koridorda bekledi.

Doğrusu annem odaklanabiliyor gibi görünmüyordu.

Yattığım yerden ona tavsiye ve cesaret vermeye çalıştım, ama o sadece odanın içinde öylece dolaşüyor, bir şeyleri yerinden alıyor, sonra geri bırakıyordu. Birkaç şeyi paketledikten sonra odak noktasını tekrar kaybetti ve pek çoğunu dolabın içine geri bıraktı.

Bu arada, hemşireler ve hastalar, hoşça kal demek için uğrayıp duruyorlardı

Tabii ki Ian’ı görmeyi beklemiyordum. Myles muhtemelen güvenliği uyanmıştı. Ama gün içinde yaşadığımız bütün dramaya rağmen onu beklemekten kendimi alamıyordum.

Tanıştığımızdan beri ilk defa bu kadar uzun süredir onu görmemiştim.

Gün boyunca, bu altı hafta içerisinde tanıdığım herkesi gördüm. Sosyal hizmetler uzmanı, hastane psikoloğu, Priya ve Nina da hoşça kal demek için uğradı. Sonra omurilik cerrahı ve dermatolog, sigorta temsilcisi ve iki hademe. Sanki yaz kampındaydım ve gelecek yaza kadar hoşça kal demenin zamanı gelmişti.

Ayrılmamız saatler sürdü.

Derken, tekerlekli sandalyemi annemlerin evinin eşiğinden geçiriyordum—babamın benim için yeni yaptığı rampanın üzerinden—göğsüme dolan umutsuzluğun üstesinden gelmeye çalışırken, içimden ona teşekkür ettim, ve işçiliğini takdir etmekten kendimi alamadım.

Ama oturma odasına doğru ilerlediğimde, babam oradaydı.

Bizi gördüğünde donup kaldı ve gözlerini yere dikti. Biz de donup kaldık.

Elinde, fermuar açık bir çanta vardı, pijamaları ve diş fırçası görünüyordu, sanırım biz gelmeden önce çıkmaya çalışıyordu.

“Selam Cliff,” dedi annem neredeyse fısıldayarak.

Ama babam başını çevirdi ve onun gitmesini bekledi.

Bunun üzerine annem, yanımızdan geçerek yatak odasına gitti.

O gider gitmez, babam gözlerime baktı.

“Nasıl gidiyor evlat?” dedi önümde eğilerek.

Babamın elindeki çantaya baktım. “Gidiyor musun?”

Babam başını salladı. “Umarım sorun yoktur.”

“Anlıyorum,” dedim. “Gerçekten.”

“Sadece birkaç güne ihtiyacım var. Kafamı toplamak için.”

Tabii ki bu beni şaşırtmamıştı.

Ama günün geri kalanında olan hemen hemen her şey beni şaşırttı. Kitty’i nasıl şimdiden bu kadar özlediğim, dışarda olmanın nasıl bu kadar garip hissettirdiği, ön kapının arkamdan kapandığını duymanın nasıl aynı anda hem rahatlatıcı hem de korkutucu gelebildiği.

Çocukluk yatak odam da şaşırtıcıydı. Babam gittikten sonra annem beni oraya götürdü, sanki daha neşeli konular açmaya çalışıyor gibiydi. Orayı yeniden dekore ettirmişti. Kapağı itip açtı ve sessizce “Sürpriz!” dedi.

Neredeyse her şeyi değiştirmişti—pembe dantelli bir örtüsü olan yatağımı, çiçekli sandalyemi, perdelerimi, halımı. Eski her şey gitmişti—pelüş hayvanlar, fotoğraf albümleri, kitaplar, dağınıklık, posterler.

“Her şey nerede?” diye sordum.

“Depoda,” diye cevap verdi: “Hatırası olan şeyler en azından. Mobilyaları ise kaldırıma koydum. İki günde gitti.”

Bu hem iyi hem de kötüydü. O eski ve tanıdık eşyaların getireceği rahatlığı benden almıştı, ama aynı zamanda eski hayatımı hatırlatmasından dolayı oluşacak rahatsızlığı da götürmüştü. Bu yeni oda, bir otel odası gibiydi. Keten, katlamalı perdeler. Pencerenin önünde bir şezlong. Yatağın üstünde bir sürü yastık. Aynalı bir avize. Her şeyi onun en sevdiği renk olan grej tonlarında düzenlenmişti, gri ve bej arası bir ton. Rahat, sofistike ve bir hayli yabancıydı. Bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu.

“Yeni bir başlangıç için yeni bir oda,” dedi.

Hakkını vermeliydim. Harika bir zevki vardı. “Bence çok iyi bir fikir,” dedim.

“Ne zaman istersen baban ayıklaman için eski eşyalarını getirebilir,” dedi. Sonra olanları hatırladı ve titrek bir nefes aldı. “Tabi geri dönerse.”

“Dönecek,” dedim. “Sadece zamana ihtiyacı var.” Sonradan bu, ona bir iyilik yapıyormuşuz gibi görüldüğü için ekledim. “Ona bunu verebiliriz değil mi?”

Başını salladı. “Ona bunu verebiliriz.”

Annem odanın kapısında bir süre oyalandı, beni yalnız bırakıp bırakmaması gerektiğinden pek emin değildi. “Tamam,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Bırakayım da sen yerleş.”

Uzun bir süre öylece oturdum. Yirmi dakika? Bir saat? Belki de şoktaydım. Tek bildiğim, hayatın beni bu noktaya nasıl getirdiğini anlamadığımdı. Geçmiş düşünemiyordum, ama geleceği de göremiyordum.

Kapı çaldığında babam mı geldi diye merak ettim.

Ama birkaç dakika sonra annem koridoru geçti, kapımı (çalmadan) açtı, ve—o kadar kişi içinde—Ian’ı sundu.

Sanırım o anda “Ziyaretçin var” tarzı resmi bir şey söyledi. Ona bir şarap sprintzer ikram etmiş de olabilir, ki Ian reddetti. Tek hatırladığım onun görüntüsüydü.

Çünkü onu görür görmez, yeniden hayattaymış gibi hissettim.

Ian Moffat benim yatak odamdaydı. Mavi tişörtü ve düğmeli kot pantolonuyla.

“Selam,” dedi annem gittikten sonra. Parmaklarını cebine soktu etrafına bakarak. “Güzel ev.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Özür dilemeye geldim,” dedi sonra kıpırdanarak. “Sanırım hayatını kolaylaştırmaktan çok zorlaştırdık—ama niyetim bu değildi.”

Bekledim.

“Sadece daha iyi olmana yardım etmek istemiştim, olabildiği kadarıyla.”

Tamam.

“Seni bu kadar önemsemek için kendime izin vermemeliydim.”

Ona baktım. “Beni önemsemek için kendine izin mi verdin?”

Ama bir anda söylediklerinin yanlış tarafına odaklandığını fark ettim. Ian cevap vermedi, gözlerini haliya dikmişti.

Birden kalbimde aptalca bir umut ışığı yandı. Belki de bu yüzden gelmişti. Belki de artık hastası olmadığım için biz – ne? Takılabilir miydik? Öpüşebilir miydik? Çıkabilir miydik? Beraber mi olabilirdik?

“Ayrıca,” diye ekledi Ian. “Resmi olarak kovulduğumu da haber vermeye geldim. Myles dün bana bildirdi.”

“Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?”

“İkisi de.”

Gülümsedim

Konuşmaya devam etti. “Yine de özleyeceğim.”

“Lisansını da alacaklar mı?”

“Evet.”

Eğer lisansını kaybederse, vizesinide kaybederdi. “Bu ülkeden ayrılman gerektiği anlamına mı geliyor?”

Bunun üzerine bir anlığına duraksadı. Yürüyüp yanımdaki yatağa oturdu. “Sanırım evet.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Seni gönderiyorlar mı? Hükümet peşinde mi?”

Başını salladı. “Myles benim peşimde, ve bunu kazanacak.”

“Onunla savaşmayacak mısın?”

“Savaşacak bir şey yok. Bu iş bitti. Kız kardeşin Instagram’da paylaşmış.”

“Aman Tanrım!” Ellerimi yüzüme kapattım. “Kit.”

“Bu onun suçu değil,” dedi. “Seni o odadaki yüz kadar kişinin önünde öptüm. Pek de özel bir an değildi.”

“Ama senin de suçun değildi! Ökse otu vardı!”

Ian başını salladı.

“Bir şefkat öpücüğüydü!” diye devam ettim. “Sadece nazik olmaya çalışıyordun! Senin için ifade veririm!”

Bana hayal görüyormuşum gibi bakarak gülümsedi—ama sevimli bir şekilde.

“Teknik olarak benim antrenörüm bile değildin!”

“Fark etmez. Orada çalışıyordum. Sende bir hastaydın.”

Bu çılgınca görünüyordu. “Bu kadar mı yani? Bir öpücük yüzünden sürülüyor musun?”

Ian hafifçe gülümsedi. “Öyle görünüyor.”

Birden çok yakınındaymış gibi göründü. Sadece birkaç santim uzağında. Onun burada olması – bu kadar yakında – ayrılması fikrini dayanılmaz hale getiriyordu. “Gidemezsin,” dedim.

Omuz silktili. “Burada kalamam. Vizem belli bir lisans gerektiren belli bir iş içindi.”

“Ne yapacaksın?”

“Eve döneceğim. Edinburgh’a.”

Göğsümde bir kramp hissettim.

O devam etti. “Orada dört tane erkek kardeşim var. İki tanesi doktor. Birisi çoktan bana bir hastanede mülakat ayarladı.”

Sesimi sabit tutmaya çalıştım, sanki sadece sohbet ediyormuşuz gibi. “Bu güzel.”

Ama cevap vermedi, uzanıp elimi tuttu. Dokunuşuyla titrek bir nefes aldım. Sonra bıraktı.

“Mülakat Pazartesi günü,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu pazartesi mi?”

Başını salladı.

“Bu demek oluyor ki sen... gidiyorsun – *ne zaman?*”

“Yarın sabah.”

Panik. Kaza sonrası hayatımı içinde Ian olmadan düşünemiyordum. Bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar zavallıydım, ama o, bu dünyada beni neredeyse mutlu hissettiren tek şeydi. O odaya girene kadar her şeyi siyah beyazdı, sonra birden her şey renklere bürünmüştü.

Chip’i kaybetmek? Gözümü bile kırpmamıştım. Şu anda Ian’ı kaybetmek? Nefesim kesiliyordu.

“İyi olacaksın, biliyorsun. Düşündüğünden daha güçlüsün —”

Ama o lafını bitirmeden, ikimizi de şok edecek bir şey yaptım.

“Evlen benimle,” dedim.

Ağzını açtı. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Harika bir fikir gibi görünüyordu. “Evlen benimle,” dedim. “Böylece kalabilirsin.”

“Seninle evlenmemi mi istiyorsun?”

Başımı salladım.

“Yeşil kart için?”

“Kalmak istiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Burası güneşli, insanlar arkadaş canlısı, ve taco var. İskoçya’da taco var mı?”

“İskoçya’da taco var,” dedi. “Ama buradaki gibi değil.”

Gerçekten taco hakkında mı konuşuyorduk?

Devam ettim. “Birkaç hafta önce aklıma, tekerlekli sandalyedeki çocuklar için yaz kampı açmak hakkında harika bir fikir geldi.” Hızlı düşünüyordum. Her şeyi kafamda toparlıyordum. “Belki de bunu beraber yapabiliriz, yaz kampını inşa etmeyi ve yönetmeyi demek istiyorum. Partner olabiliriz. Sen terapistleri yönetirsin, işini yaparsın ve kabuğun dışına çıkmak fikrini gerçekleştirirsin. Ben de kaynak bulurum. Ve acı çeken çocuklar için bir ütopya yaratabiliriz – bahçesi, tekerlekli sandalye yarış pisti, havuzu, film geceleri, patlamış mısırı, jonglörlük dersleri, kurabiye fırını, basket atışları ve at binişi olan bir yer. Ve de bir korosu!”

Çok heyecanlanmıştım. Devam ettim. “Yetişkinler için de dersler koyabiliriz. Kışın da tedaviler yapar, sanat fuarları düzenler, yetişkinlere sümüklü böcek, örme gibi el işleri öğretir, ve buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacı olan insanlar için bir ışık ve umut kaynağı yaratılmasına yardımcı oluruz. Diğer işinde biraz ilgini kaybettğini biliyorum, ama bu farklı olacak.”

Kafamda canlandırabiliyordum. Bu iş gerçekten harika olacaktı.

Ayrıca, ki bu da hiç azımsanmayacak bir noktaydı, ona tamamen, nefes kesici bir şekilde aşkıttım. Birdenbire bunu ona söylemem gerektiğini hissettim. Hazır olsam da, olmasam da. Eğer yarın sabah ülkeden ayrılacaksa ve onu bir daha hiç görmeyeceksem, gerçekleri bilmeden gitmesine nasıl müsaade edebilirdim?

Kazadan beri bir sürü cesurca şey yapmıştım. Ama yemin ederim, hiçbiri bu kadar korkutucu değildi.

“İan,” dedim sonra ciğerlerimdeki havanın buz gibi olduğunu hissederken. “Asıl konu şu ki; ben sana aşığım.”

Donup kaldı.

Bir tepki bekleyerek yüzüne baktım. Bu onun için iyi haber miydi, yoksa kötü haber mi? Duymayı umduğu bir şey miydi, yoksa duymamayı umduğu bir şey miydi? Büyük ihtimalle onun için sadece üzgün, zavallı bir hastaydım. Ama o öpücükler - onun kalp kıran öpücükleri - bana, görmezden gelemeyeceğim bir umut vermişti. Onun ne hissettiğini hiç bilmiyordum. Ama tahmin yürütmeye zaman yoktu. Kendini ele vermemek konusunda çok iyiydi.

O cevap vermeyince ben devam ettim. “Çılgınca, kalbim patlarcasına aşığım. Mümkün olabileceğini bile düşünmediğim derecede aşığım. Bütün diğer duyguların küçük ve zavallı görüldüğü türden bir aşk. Güneş ışığı gibi olan ve bir şekilde içimi heyecanla dolduran - heyecanlanacak hiçbir şey olmadığında bile. Durum ne kadar kötü olursa olsun, her şeyi daha iyi gösteren, ve dişlerini fırçalamak gibi sıradan şeyleri bile sihirle dolduran.”

Hislerimi gerçekten anlatabilmiş miydim bilmiyordum. Belki de, şunları da söylemeliydim: *Geceleri uyuyamadığında seni düşünüyorum. Ya da, Chip'e karşı hissettiklerim sana karşı hissettiklerimin yanından bile geçemez. Ya da, sen hayatımdaki en iyi şeysin.*

O cevap vermedikçe ben daha da bastırmak istiyordum. Daha da yalvaracak gibi hissediyordum. Şunları söylemeye daha da yaklaşıyordum: *Lütfen evlen benimle! Bana aşık olmaman önemli değil!* Bundan daha azı için de onu kabul ederdim. Arkadaşlığı için onu kabul ederdim. Onu her şey için kabul ederdim, yeter ki yanımda kalsın.

Ama bunların hiçbirini söylemedim, ve daha sonra söylemediğime memnun oldum. Yüz ifadesi nihayet netleştğinde durdum. Eğer içimde evet diyeceğine dair bir umut varsa bile, yüz ifadesini gördüğüm anda kayboldu.

“Ben işime ilgimi kaybetmedim,” dedi.

Ben ona devasa bir ilan-ı aşk etmiştim, ve o bundan mı bahsediyordu?

Devam etti. “İş harika gidiyordu. Her şey gayet yolundaydı, hatta büyüyorduk. Herkesin kazandığı o imkansız anlardan biriydi. Ben mutluydum, çalışanlar mutluydu, müşteriler mutluydu. Kayla da mutluydu. Beraber yaşamaya başlamıştık. Evlenmeyi konuşuyorduk.” Titrek bir nefes aldı. “Derken bir gece—aslında Oscar ödüllерinin verildiğı geceydi—Kayla mikrodalgada patlayan mısırlardan almak için bir yere uğramıştı. Çünkü, Oscar töreninin patlamış mısır olmadan izlenmeyeceğine dair bir kuralı vardı.” Ian duraksadı. “Bir çocuk—genç bir çocuk—elinde bir tüfekle markete girip ateş açtı. Hiçbir sebep yokken. Kimse nedenini anlayamadı. Neden o dükkan, neden o gün, neden o an? Bir güvenlik görevlisini, iki kasiyeri, ve sırada bekleyen iki müşteriyi vurdu. Ve kendini öldürmeden önce vurduğu son kişi Kayla’ydı.”

Devamını o daha söylemeden biliyordum.

O olayı hatırlıyordum. Günlerce yerel haberleri işgal etmişti. Dükkandaki hiç kimsenin sağ kurtulmadığını biliyordum.

Ama hiçbir şey bilmeseydim bile Ian’ın yüzündeki ifadeden anlayabilirdim, o kadar belli ve inkar edilemezdi ki. Sevdiği kadın—evlenmek istediğı kadın—patlamış mısır almaya gitmiş ve bir daha asla geri dönmemişti.

Sahtesini yapabileceğiniz yüz ifadeleri vardır. Numaradan gülümseyebilir ya da kaş çatabilirsiniz. Hatta numaradan ağlayabilirsiniz bile. Ama bazı ifadeler o kadar gerçek ve o kadar kalptendir ki, tanımlanamaz. Ian’da gördüğüm işte buydu. Gördüğüm en umutsuz, tarif edilemez, acı verici keder.

Hareketsiz ve sessiz kaldım. Ne söyleyebilirdim ki? Nasıl cevap verebilirdim? Kelimelerim tükenmişti En sonunda sadece şunu fısıldayabildim. “Çok üzıldüm.”

Başını salladı. Sanki başka bir şey görebilirmiş gibi yere bakıyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Olayı hatırlıyorum," dedim. "Üç yıl kadar önce olmuştu değil mi?"

Başını kaldırmadı. "Neredeyse tam olarak üç yıl."

Aniden pek çok şeyin farkına varmıştım. "Bu yüzden işe olan ilgini kaybettin," dedim.

Başını salladı. Hatırladıklarının içinde kaybolmuştu. "Olay yerinde öldü. Hiç şansı yoktu. İki yerinden vurulmuştu. Bir kurşun sağ göğsünden girip akciğerini delmiş, diğeri ise kulağından girip başının arkasından çıkmıştı. Sadece bir kişi kurtuldu. Dükkan, soruşturmayaboyuncakapalı kaldı, ama sonra tekrar açıldı. İki hafta içinde, kanları temizleyip, kapılarını tekrar açtılar. Oraya asla gitmedim. Artık o caddeden bile geçemiyorum. İnsanların oradan alışveriş yapabiliyor olmaları garip geliyor. Hiçbir fikirleri yok. Cipslerini ve biralarını alıp onun son nefesini vermiş olduğu yerde sıra bekliyorlar. Soğuk gri bir zeminde tek başına öldü. Her şey orada bitti. Uğruna çaba gösterdiği, sevdiği, umut ettiği her şey."

Göğsünün inip kalkmasını izledim. Sonunda sessizliğini anlıyordum. Bütün bu yaşadıkları boyunca kelimeler, onu yarı yolda bırakmış olmalıydı. Aklıma hastanedeyken spor salonunda öylece durduğu, sanki dünyaya ve içindeki her şeye tahammül etmek için bütün gücünü harcıyormuş gibi görüldüğü zamanlar geldi. Onun için gerçekten zor olmuş olmalıydı.

Sessizliği bozmadım, yada doldurmaya çalışmadım. Biz orada öylece otururken, etrafımızı sarmasına izin verdim.

Bir süre sonra sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibi başını kaldırdı.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi gözlerime bakarak. "O günden beri başıma gelen tek iyi şey sendin."

Öğrendiklerim her şeyi değiştirmişti. Yeşil kart fikrim şimdi çok aptalca görünüyordu. Bu aptallığa tutunup onu bir şakaya dönüştürmek istedim. “Sahte düşün teklifim hala geçerli,” dedim.

Gülümsemesini umuyordum ve bir saniyeliğine gülümsedi de. “Yeşil kart için seninle evlenemem,” dedi.

Pencereden vuran, ışıktaki profilini izledim ve ona karşı içimde derin bir özlem hissettim. Onun başından geçenleri öğrenince, benim problemlerim çok küçükmüş gibi geliyordu. Bu beni geri adım atıp kendi durumuma daha geniş bir çerçeveden bakmaya zorladı. Onun kaybettiklerinin ufak bir kısmına bile şahit olmak hem ona olan ilan, aşkından utanmama hem de ona daha fazla bağlanmama sebep olmuştu.

Hislerimi fark etmiş olmalıydı. “Ve bu arada, bana gerçekten aşık değilsin,” dedi.

Bu konu değişikliğiyle, odadaki ışık değişmiş gibi göründü. Az da olsa, bulutların arasından güneş çıkmış gibiydi.

“Sanırım,” dedim. “Bunu ben daha iyi bilirim.”

“Bunu daha önce de konuştuk,” dedi. “Gerçek değil.”

Başımı kaldırdım. “Oldukça gerçekmiş gibi hissettiriyor.”

“Dinle,” dedi. “Kaçırılan kişilerin kendilerini esir tutanlara aşık olabildiğini biliyorsun değil mi? Bu da öyle bir şey.”

“Stockholm sendromuna yakalandığımı mı söylüyorsun?”

“Buna benzer bir durum yaşadığını söylüyorum.”

“Beni kaçırdın mı yani?”

Arkasını döndü. “Seni kaçırmadım, ama seni tutan kişilerden biri oldum. Esir tutuluyordun. Eski hayatından çalınmış, eski arkadaşlarından ayrı düşmüş, ve başkalarının insafına kalmıştın. Pek çok insanın asla karşılaşmayacağı bir zorlukla karşı karşıya kaldın. Buna tepki olarak seni tutan kişilerden birine karşı hayali bir bağ geliştirdin. Güvende

hissetmek, bir umut yaratmak, ve daha az yalnız hissetmek için. Kendini korumanın klasik bir yolu.”

“Bu konuda baya düşünmüşsün gibi görünüyor.”

“Haksız mıyım?”

Aslında bilmiyordum. Sanırım duruma bu açıdan bakmak da mümkündü. “Sence aramızdaki bağ hayali mi?” diye sordum.

Ian cevap vermedi.

“Bunu sende hissediyor musun?” diye bastırdım. “Yoksa ben kafamdan mı uydurdum?” Kafamdan, onun gibi bir adamın benim gibi bir kızla asla ilgilenmeyeceğine dair yüz tane sebep bulabiliyordum. Tabi ki. Buna dair bütün umutlarımı aklımdan sildim. Ama yine de, bunu düşünmemiştim. Bunu *hissetmiştim*, hem de defalarca.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi Ian sonra.

“Nasıl hoşlanmak?”

Ian yine cevap vermedi.

“Çünkü dürüst olmak gerekirse,” dedim sessizliği bozarak. “Eğer benimle aynı şeyleri hissetmiyorsan hislerimin gerçek ya da hayali olmasının bir önemi olmaz değil mi? Eğer benimle gerçekten ilgilenmiyorsan—ki bu konuda hiçbir fikrim yok. Bazen gerçekten ilgileniyormuşsun, bazen de asla ilgilenmiyormuşsun gibi geliyor—o zaman bu konuşma çok anlamsız. Kaçırılmak ya da psikolojik teoriler hakkında konuşmamız gerekmiyor. Sadece ilgilenmediğini söylersin ve işimiz biter.”

“Sadece ilgilenmediğini söyle ve İskoçya’ya, evine dön. Ben de burada annemle kalayım, akşam yemeğinde spagetti yiyeyim. Birbirimizi bir daha hiç görmeyelim. Bu kadar basit.”

Ian yere baktı.

“İlgilenmediğini söyle,” diye fısıldadım, vücudumdaki her hücreyle tam tersini söylemesini umut ederek.

Sonunda bana döndü, gözlerinde bir şey değişmişti. Artık orada yumuşaklık yoktu. “İlgilenmiyorum,” dedi.

Arkama yaslandım. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi. En azından bu şekilde değil. Gerçekten kastederek değil. “İlgilenmiyorsun,” dedim.

Sesi düzdü. “Senden hoşlanıyorum. Beraber çalışması zevkli bir hastaydın. Durumunun zorluğuna rağmen azmine ve çalışma isteğine hayran olmuştum. Ama sana karşı romantik hisler beslemiyorum.”

Ağır çekimde yavaş nefesler aldım. Ona inanıyor muydum? “Peki ya, göldeki aşırı tutkulu, olimpik seviyede öpüşme?”

Omuz silkti. “Sanırım sadece iyi öpüşüyorum.”

“Peki ya diğer öpücük? Hani bir oda dolusu insanın önünde gerçekleşip, kariyerini bitiren?”

Başını kaldırıp, dikkatlice gözlerimin içine baktı. “Kendimi fazlasıyla yalnız hissediyor olmalıydım.”

“Öyleyse,” dedim parçaları bir araya getirerek. “Tutkudan değildi, umutsuzluktandı.”

Neredeyse sıkılmış görünüyordu. “Öyle de denebilir.”

“O zaman,” diye tekrar denedim, inkar etmesini umut ederek. “Diyorsun ki, sana karşı yoğun hisler beslediğimi biliyordun, ama beni reddetmedin, çünkü yalnız ve azgındın?”

“Öyle de denebilir.”

“Tamam,” dedim ve bir utanç dalgası hissettim.

Tabi ki bana aşık değildi. Neden oldu ki? Ne düşünüyordum acaba? İsteddiği şeyi yapabilir, istediği kişi olabilir, istediği kişiyi seçebilirdi. Önünde koca bir dünya vardı. Benim sahip olduğumsa yarım bir hayattı. Bunun eğlenceli, sevilabilir ya da çekici hiçbir tarafı yoktu. Ne hale

geldiğimi unutmuştum. Eğer beni en iyi tanıyan Chip bile beni istemediyse, başka birisi neden istesindi ki? Artık sevilebilir değildim. *Kendime not.*

“Tamam,” dedim yine. Tüm gerçekler bir anda yüzüme vururken, kalbim ağrımaya başlamıştı.

Artık dürüst olmanın yararı yoktu. Gerçi bu saatten sonra kurtarılabilir bir durum da yoktu. Sadece buradan gitmesini sağlamalıydım. Bir an önce, dünyam yıkılmadan evvel.

İşimiz bitmişti. Arkamı döndüm. “İskoçya’ya iyi yolculuklar.”

Ama duraksadı.

“Senin için bir şey getirdim,” dedi küçük bir paket çıkararak. “Aslında doğum günü hediyen. Göle getirmiştım... Ama yine de almanı istiyorum.”

Ona bakmadım. “Hayır, teşekkürler.”

Tereddüt etti. “Senin için buraya bırakabilirim.”

“Burada bırakma. İstemiyorum.”

Öylece bekledi.

“Gitme zamanı dostum,” dedim sonra. “Çık dışarı.”

“Aslında birbirimizin numaralarını alabiliriz diye düşünmüştüm.”

Bunu neden isteyelim ki? “Öyle mi?” dedim sahte bir nezaketle. “Ben bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum.”

“Arkadaş kalabileceğimizi umuyordum.”

Tanrının cezası. “Hayır teşekkürler,” dedim. “Böyle iyi.”

“İyi olup olmadığını nasıl öğreneceğim?”

“Ben iyi olacağım,” dedim ona bakmadan. “Senin de dediğin gibi, görüldüğümde daha güçlüyüm.”

“Belki de biz—”

“Çık git artık,” dedim. “Lütfen.” Gerçekten işimiz bitmişti.

Sessiz kaldı. Sonra kapıya doğru yürüdüğünü duydum. Kapıya ulaştığında bana döndü. “Üzgünüm Margaret. Seni hiç unutmayacağım.”

“Bu çok komik,” dedim ona doğru dönerek, ama gözlerine bakmayarak. “Çünkü ben seni çoktan unuttum.”

ERTESİSABA, yeni grej renkli odamda uyanık yatarken, kapının yanındaki masanın üzerinde bir şey olduğunu gördüm. Ian’ın doğum günü hediyesi. Yine de bırakmıştı.

Onu görmek beni çok öfkелendirdi. Bunu yapmamasını söylememiş miydim? Benim hiçbir konuda söz hakkım yok muydu?

Onu mutfaktaki çöp kutusuna atmakta kararlıyım.

Muhtemelen kalkıp giyinmeliydim, ama yapmadım. Kit’in gitmeden önce söylediği rahatlatıcı şeyi düşünürken buldum kendimi. Kit’in uzmanı bir yıl vermişti. Bir yıl içinde normale dönecek miydim? Bana oldukça imkansız görünüyordu.

Ama o anda ben kendi rahatlatıcı düşüncemi buldum.

Bir yıl bekleyeceğim, diye düşündüm. Ve eğer kendimi daha iyi hissetmezsem kendimi öldüreceğim.

Bu beni biraz neşelendirmişti.

Bir yıl boyunca tek yapmam gereken günü kurtarmaktı. Annemden büyük bir duvar takvimi isterdim. Sonra da atlatmayı başardığım her günü kocaman bir X işaretiyle işaretlerdim. İşler iyiye gidecekti. Kit’in matematikçisi söz vermişti. Harika. Ben de öyle umuyordum.

Ama eğer haksızsa da, bir B planım vardı.

Az da olsa iyi bir haber: Eve geri taşınmak düşündüğüm kadar kötü olmamıştı.

Her ne kadar babam eve gelmese de.

Bizden istediği biraz zaman, uzun bir zamana dönüşmüştü.

Annemle telefonda konuştular, detayların üzerinden geçtiler, babam bütün hikayeyi öğrenmek istedi. Bazen annem ağlayıp yalvardı, ki bu rahatsız ediciydi, çünkü annem asla ağlamazdı. Ya da yalvarmazdı.

Ama babam eve geri dönmedi.

Aslında, bir ay içerisinde, arayıp kişisel bir proje için bir seyahate çıkacağını haber verdi. Marangozluk ve inşaat yeteneklerini kullanarak Connecticut'taki bir müzenin tarihi bir balina gemisini restore etmesine yardım edecekti. Orada küçük bir ev kiralamıştı. Ne zaman geri döneceğinden emin değildi. Geri dönerse.

"Baban Mystic, Connecticut'a taşınıyor," dedi annem gözyaşlarına boğulmadan önce. "Orada gönüllü marangozluk yapacak."

Annemi daha önce hiç babam şehirden ayrıldıktan sonraki haftalarda olduğu kadar paramparça olmuş görmemiştim. İşlerini tamamen bırakmıştı. Hiçbirine gitmiyordu. Evin içinde ağlayarak dolaşıyor ya da boş boş bakıyordu. Yemek yemeyi tamamen unutuyor ya da yemeğini yaptıktan sonra önüne koyup boş boş bakarken, yemek soğuyordu. Onu babamın en sevdiği sandalyeye oturup, halıyı seyrederken yada kolçağa bulaştırdığı çikolata lekesine bakarken buluyordum.

"Bir keresinde bunun için ona kızmıştım," dedi sessizce, onu izlediğimi gördüğünde. "O sandalyeyi tekrar yüzletmek için senelerce beklemişim ve daha bir hafta olmadan, baban kolçağa çikolata bulaştırmıştı."

Artık bunun için o kadar da kızgın görünmüyordu.

Durum her ne kadar kötü olsa da, iyi tarafları da vardı. Onu farklı bir gözle görmemi sağlamıştı. Onun hikayesini daha geniş bir açıdan değerlendiriyordum. Hayatımda ilk defa onun hakkında korumacı hissediyordum. Şimdiye kadar hep

çok güçlü, çok kontrollü olmuştu. Onu daha önce hiç şimdiki olduğu kadar kırılgan görmemiştim.

Bunun başka bir olumlu tarafı daha vardı. Onun için endişelenmekten, kendim hakkında endişelenmeye zaman bulamıyordum.

Birkaç günde bir babama e-posta atıyor, ve sadece iyi olduğunu haber vermek istediğimi söylerken, ne zaman geri döneceğini öğrenmeye çalışıyordum. Ya da geri dönüp dönmeyeceğini. Ayrıca ev cephesindeki gelişmeleri haber vermek için Kit'i de aramıştım—çünkü birkaç kere babamı Mystic'de ziyaret etmişti. O da bana babamın tarafından haberler verebiliyordu.

Resmi olarak ayrılmamışlardı. Babam sadece kafasını dinliyordu. Kitty, bize onun kimseyle görüşmediğine yemin etmişti. Ayrıca çok da keyifsiz görünmediğini eklemişti. Sadece çok fazla konserve çorba yiyordu.

Annemle geçirdiğim zaman şaşırtıcı bir hal almıştı. Babam gittikten sonra onda bir şeyler değişmişti. Hastanede iken, öğle yemeklerinde, tavsiyeler, fikirler ve yarısı kurgu, ilham verici hikayelerle başımı şişirirdi. Her zaman olduğu gibi bana kendi istediğini yaptırmaya çalışırdı. Acımasız, eleştirel ve peşin hükümlüydü

Ama şimdi o kapı kapandığı ve bunu kabullendiğimiz için çok daha sakindi. Eğer yapılacak hiçbir şey yoksa beni bir şey yapmaya zorlayamazdı. Rahatlayıp hepimizi serbest bırakabilirdi. Tabi aslında o kapı tam olarak kapanmış sayılmazdı. İlk tedavi sürecinden uzun süre sonra bile nörolojik aktivite potansiyeli olduğundan bahseden bazı makaleler bulmuştum.

Ama annem bunu bilmiyordu ve söylemeye de hiç niyetim yoktu.

İkimizin de ne kadar ağır bir depresyon geçirdiği düşünülürse, annemle yaşamak şaşırtıcı bir şekilde hoştu.

İşe dönebilecek kadar iyileştiğinde, çalışma yükünü yarıya indirdi. Öğle yemeklerinde evde olmaya dikkat ediyor, bize sandviç ve smoothie hazırlıyordu. Teoride, akşam yemeğinden ben sorumluydum—ama çoğu gece yolun aşağısındaki İtalyan restoranından hazır yemek alıyorduk. Akşam yemeğinden sonra, neredeyse her gece puzzle yapıp şarabımızı yudumlarken, arka fonda haberleri dinliyorduk.

İkimiz de acınası durumdaydık ve birbirimizin varlığından memnunduk.

Tabi ki zor olmasını beklediğim her şey oldukça zordu.

Kendimin kırık bir versiyonu olarak bu eve geri dönmek zordu. Her köşede, geçmişle şimdiyi karşılaştırmak zordu. Eski kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, eşyalarımı, fotoğraf albümlerimi, patenlerimi görmek zordu—gelecekteki hayatımın nasıl olacağına dair tahminlerimle dolu olan günlüklerimden bahsetmiyorum bile. Koşmanın, zıplamanın, seksek oynamanın, bisiklete binmenin nasıl bir şey olduğuna dair hatıralarla dolu olan yerlerde gezmek zordu. Kapıya yürümek, mutfak tezgahına yaslanmak, ya da duşta ayakta durmak gibi aşırı sıradan şeyleri bile özlüyordum. Kaybettiğim şeyler için pişmanlık duymamak zordu. Çantada keklik olduğunu düşündüğüm şeyler için. Boşa harcadığım zaman için.

Yalan söylemeyeceğim. Eve dönmeden önce hastanede yaşadığım her şey? Orası kolay kısımdı.

Hastaneden çıkana kadar, durumum tam olarak gerçek gibi gelmemişti.

Kit, Priya ve Nina olmadan—evet tamam bir de Ian—sanki beni batmaktan kurtaracak kimse yok gibiydi.

Bende battım.

Acı, öfke, yas tutma, kendine acıma, korku, özlem ve yalnızlığın bir araya geldiği; uykusuzluk, kabuslar, öfke ve

endişe nöbetleri, bir şeyleri kırıp parçalama olarak kendini gösteren, uzun ve zor bir depresyon dönemine girdim. Aslında annemin sosluklarından birini yanlışlıkla düşürüp kırınca o kadar öfkelen dim ki, bütün takıma arka bahçeye çıkardım ve araba yolunda yaklaşık on tanesini daha kırdım.

Sonra da annem eve gelip beni bulana kadar arka bahçede ağladım.

Bana bağ ırmalıydı. Ama bilin bakalım ne yaptı?

Mutfağa gitti ve kırıp parçalamak için birkaç parça tabak çanak da o getirdi.

O hafta sonu Goodwill'e gitti ve istediğimiz zaman kırabilmemiz için bir sürü porselen aldı. Sonrasında onları temizlemiyorduk bile. Sanki mozaik bir esermiş gibi kırık parçaları öylece arka bahçede bırakıyorduk

"Aslında güzel görünüyor," dedi annem bir gün.

Bir bakıma öyleydi de.

Yıllar önce, bir güvenlik kamerası tarafından çekilmiş, sonra da internette yayılmış bir video izlemiştim, plajda yanlış bir yerde oynayan çocukların görüntüsü. Dalga kükreyerek geliyor ve üçü de akıntıya kapılıyordu. Plaj, uzun ve düzdü. Videoyu izlerken, çocukların ayağa kalkıp dengelerini bulmalarını ve güvenli bir yere kaçmalarını bekliyorsunuz. Ama dalga çok güçlüydü, bu yüzden kendilerini toplayamıyorlardı. Denizin üstünde bir görünüp bir kayboluyorlardı. Ayağa kalkmaya başlarken, tekrar yuvarlanıyor, nefes almak için başlarını çıkarmışken dev bir dalga gelip onları yutuyordu. Şöyle düşünüyordunuz: "O çocuklar, kıyıda n beş metre uzaklıkta boğulacak." Aslında boğulmayacaklarını biliyordunuz—çünkü videonun başlığı Mucize Kurtuluş'tu—ama yine de boğulacaklarından eminmiş gibi hissediyordunuz.

İşte hastaneden ayrıldıktan sonraki aylarda tam da böyleydim. Kendimi o üç çocuk gibi hissediyordum. Mucize bir kurtuluş yaşamıştım, ama aynı zamanda da boğuluyordum.

Örneğin, eski arkadaşlarım beni görmek istiyorlardı, ama ben onları görmek istemiyordum. Bir araya gelip bir şeyler yemek yada kahve içmek istiyorlardı.

Bunu yapmayı neden isteyecektim ki? Yüzlerinde göreceğim acıma ifadesinden, ya da benim hakkımda yapacakları varsayımlardan ödüm kopuyordu. Benim için ne kadar üzüldüklerini görmek istemiyordum. Bütün o kızların, Chip'in nasıl hayatımı mahvedip sonra da beni terk ettiğini dinledikten sonra vereceği tepkilerden korkuyordum. Onların başkalarının acılarından zevk alma güdülerini beslemeyecektim.

Annem benim gibi insanların birbiriyle iletişim kurmasının önemli olduğundan bahseden bir makale okumuştı. Hatta beni spada bir kızlar günü organize etmek için ikna etmeye bile çalıştı. "Eğlenceli olacak," diye denedi. "Saçlarımızı yaptırırız. Manikür-pedikür yaptırırız. Eve döndüğünde kendini harika hissedersin."

"Ben asla kendimi harika hissetmeyeceğim anne," dedim. "Artık koleksiyonumda böyle bir his yok."

"İnsanlarla iletişim kurmanın Alzheimer'ı önleyeceğine dair bir makale okudum."

"Alzheimer hakkında azıcık bile olsa endişelenmiyorum."

Umutsuz hissetmemek için çok uğraştım, ama yine de öyle hissediyordum. Evden çıkmayı denedim, ama her seferinde kapının önünde kalakaldım. Hayatındaki güzel şeyleri saymayı denedim, ama sadece denemek bile beni öfkeliendirdi. Aylar boyunca her şey böyle devam etti. En ufak bir değişiklik bile olmadı. Geçıştirmek istemiyorum, ama anlatacak pek bir şey de yok. Uyan. Kızgın hisset. İnsanlardan kaç. Tabak çanak kır. Aynı şeyleri tekrar et.

Derken, yazın sonlarına doğru, Kit hafta sonu için eve geldi.

Yirmibeş

EVET, KİTİN ERKEK ARKADAŞI Bıyık Beauty Parlor’u batırmıştı. Oraya döndüğünde, işler düşündüğünden çok daha kötü durumdaydı. Anlaşılan, bir dükkan işletmek, yerleri süpürüp çöpü çıkarmak, randevuları ayarlamak gibi sıkıcı gündelik işlerle ilgilenmek istemiyordu. Kızgın müşterilerle, memnuniyetsiz çalışanlarla, ve bir hamamböceği istilasıyla Kit ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Söz verdiği gibi her gün telefonda konuşamamıştık. Gerçi her gün annemi aramak için fırsat buluyordu.

Önemli değil di. Annemin ona daha çok ihtiyacı vardı.

“Eğer beni Instagram’da takip etseydin,” dedi Kit. “Telefonda konuşmamıza gerek kalmazdı.”

“Aynı şey değil.”

Aramızda babamla en çok iletişim kuran kişi Kit’ti. Bu yüzden aniden annemle onun konuşacak pek çok şeyi olmuştu. Ayrıca, çözmeleri gereken, yıllardır süregelen kırgınlıklar, yanlış anlaşılmalara, hayal kırıklıkları ve suçlamalar vardı. Ama

haklarını vermem gerek. Öylece gülümseyip olmamış gibi yapmadılar. Üzerine gittiler. Tartıştılar, anlaşmazlığa düştüler, kendi hayatları ve başkalarının hayatları üzerine aldıkları notları karşılaştırdılar.

Yine de, konuştuğumuz zamanlarda, Kit sağlığımla, ilerlememle günlük rutinimle ilgileniyordu. Bazen o kadar çok soru soruyordu ki, kendisi hakkında konuşmaya fırsat kalmıyordu. Özellikle de nasıl hissettiğim ve kendimle nasıl ilgilendiğim konusundaki sorular. Bana omurilik sağlığı, iyileşme, evde rehabilitasyon, fonksiyonel elektriksel stimülasyon, ve nörojenezi hakkında makaleler göndermeye başlamıştı. Bu konuyu ilk araştırmaya başladığımız zamankilerden farklı, oldukça teknik makaleler.

“Bunları nereden buluyorsun?” diye sordum. “Dükkanı yeniden boyamakla meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Bıyık’la ayrıldım,” diye itiraf etti.

“İşini batırdığı için mi?”

“Şişko Benjamin’e aşık olduğum için.”

“Hepimiz Şişko Benjamin’e aşığız. Çok sevimli biri.”

“Her neyse, uykusuzluk çekiyorum.”

“Gecenin bir yarısı benim için endişelenme!” dedim. “Git uyu!”

“Kimse gece yarısı, kimin hakkında endişeleneceğini seçemez,” dedi. “Makaleler oku ve çeneni kapat.”

Ben de öyle yaptım. En azından denedim. Aslında birçoğunun sadece çıktısını alıp biriktiriyordum. Çok kuruydular. Tahminimce, Kit bile sadece başlıklarını okuyordu.

Aslında yazın başında ziyaret edebilmeyi umuyordu, ama Ağustos’a kadar gelemedi. Ki bu sorun değildi. Çünkü o dönemler çok da eğlenceli olduğum söylenemezdi.

Gerçi, Ağustos'ta da çok eğlenceli değildim.

Ama Kit'le beraber olmak yardımcı oluyor gibi görünüyordu.

Beni giydiriyor, rujumu sürüyor ve beraberinde yeni restoranlar keşfetmeye sürüklüyordu. Disko şarkıları dinleyip beraber söyledik, ve hepsini kameraya çekti. Bir öğleden sonra beni okyanusa götürdü.

"Senin için endişeleniyorum," dedi, dalgaları seyrederken fotoğraflarımı çekerek. "Yaşlı bir insan gibi yaşıyorsun."

"Ben iyiyim," dedim.

Bana yaklaşip kokladı. "Naftalin kokuyorsun."

Ona kaşlarını çattım. "Hayır, kokmuyorum."

"Yirmi sekiz yaşındasın, biliyorsun değil mi? Yetmiş sekiz değil."

"Bence gayet iyiyim," dedim. Yaşıyordum sonuçta değil mi? Belki gün doğumunda yoga yapmıyordum. Ama en azından sabahları yataktan çıkıyordum. Genellikle.

"Neden araba kullanmayı öğrenmiyorsun?"

"Nereye gideceğim ki?"

"Bacakların için payanda almayı hiç düşündün mü?"

"Sandalyemden memnunum."

"Bence biraz daha fazla çaba göstermelisin."

Niyetinin iyi olduğundan emindim, ama insanların benim hakkımdaki iyi niyetlerinden sıkılmıştım. "Bence sen kendi işine baksan daha iyi olur."

Ama Kit umursamadı. "Benim işim sensin," dedi omuz silkerek. "Hep öyle oldun."

Takipçilerinin görmesi için milyonlarca fotoğrafımı çekti: Spagetti yerken, ayak tırnaklarımı gökkuşağı renklerine boyarken, kalp çerçeveli güneş gözlükleriyle güneşlenirken.

Saç kesimimi yeniden düzeltip onu da Instagram'a attı. 1950'lerden kalma Retro rujunu sürdürüp onu da Instagram'a attı. Omzumdaki yaraların bile fotoğrafını attı.

“Kit! Kimse benim iğrenç omuzunu görmek istemiyor!”

“Herkes görmek istiyor. Sen artık bir Instagram yıldızısın bayan, bunu kabul etsen iyi olur.”

Ama elbette ki, Kit beni daha da fazla zorlamak zorundaydı. Gitmeden önceki gece, akşam yemeğinde, başka kimse yokmuş gibi annemin önünde, “Yaz kampı projen nasıl gidiyor?” diye sordu.

Bu akşam yemeği masasında dile getirilmeyecek kadar mahrem bir soruydu. Anneme baktım.

“Yaz kampı mı?” dedi annem. “Yaz kampına gitmek mi istiyorsun?”

“Kendisi bir yaz kampı kurmak istiyor,” dedi Kit.

Annem yerinde doğruldu. *Bir şeyler kurmak mı? Evet, lütfen!*

Bana arka arkaya elli tane soru sordu, ama hepsini geçiştirdim.

“Aylardır bunu düşünmedim bile,” dedim. Ki doğruydum.

Ama o gece uykuya dalmadan önce, kendimi bu konuyu yeniden düşünürken buldum. Gerçek dünyaya dönünce, günlük dertlerimin altında ezilirken bu fikri tamamen unutmuştum. Bunu bana hatırlatmak, tam Kit'e uygun bir hareketti.

Gece boyunca fikirler kafamda uçuşup durdu. Ve ertesi sabah kahve bile içmeden, pijamalarımınla mutfığa giderek bir kağıt bulup kafamdakilerin bir listesini yaptım.

Tekerlekli sandalye bowlingi
 Kamp ateşi
 Bahçıvanlık
 Şarkı söyleme
 El bisikleti
 Tekerlekli sandalyede kungfu
 Bungee jumping
 Pinball
 Basket atışı
 Yarış
 Kürek çekme
 Zip-lining
 Masa tenisi
 Tekerlekli sandalyede engelli parkur
 Ata binme

“Bunlar da ne?” dedi annem içeri girdiğinde, omzumun üstünden bakarak.

“Yaz kampı için fikirler,” dedim.

Başını salladı. “Ben de bu konuyu düşünüyorum.”

“Sahi mi?”

“Eğer bunu yaparsak,” dedi. “Belki de kampın tabelası mozaikten yapmalıyız. Bu sayede bütün o kırık porselenleri değerlendirme imkanı buluruz.”

İşte Kit daha fazla çaba göstermem için beni böyle ikna etti. Tıpkı şarkı söylemem için beni ikna etmesi gibi. Beni kandırarak. Karşı koyamayacağım bir melodi çalarak. Ama hakkını vermeliydim—ya da belki de Ian’ın, annesinin hakkını vermeliydim—çünkü kağıda karaladığım bir sonraki şey, onun o ünlü özlü sözüydü: *Eğer kendin için ne yapacağını bilmiyorsan, başkaları için bir şeyler yap.*

Kit o sabah gitti, ama sorun değildi. Hastaneden ayrıldığı sabah hissettiğim paniği hissetmiyordum.

Artık bir projeye sahiptim.

Ya da belki de proje bana sahipti.

Takip eden haftalarda kendimi işe verdim. Bütün yemek masasını işgal ettim. Binalar için planlar çizdim ve bir mimara danıştım. İnternette emlakçıları araştırdım, ucuz olacak kadar uzak, ama ulaşımı kolay olacak kadar yakın bir alan aradım. Ayrıca, neler yaptıklarını ve neler sunduklarını görmek için internette diğer kar amacı gütmeyen kamplara da baktım. İsimler için beyin fırtınası yaptım ve grafikleri inceledim. Çevre düzenlemesi, kütüphane seramik stüdyosu, çardaklı kafe, fırın ve bir kelebek bahçesi için planlar yaptım. Her yer tekerlekli sandalye ulaşımına uygun ve her şey mimari açıdan çok güzel olacaktı. Annem hastane odamı dekore ederken, gözlerimi devirip durmuştum. Ama dekorasyonları kaldırdığımızda, bunu neden yaptığını anlamıştım. Odanın verdiği his değişmişti. Getirdiği örtüler, perdeler, masa lambaları ve renk doneleri olmadan, sanki dünyanın en hüzünlü yeri gibi hissettiriyordu.

Bu yerin güneş ışığı gibi hissettirmesini istiyordum. Umut gibi hissettirmesini. Ilık, ama serin Aydınlık, ama gölgeli. Tetikte, ama sakin. Sihir gibi hissettirmesini istiyordum.

“Oraya Cehennem Tekerlekleri diyebilirsin,” diye önerdi annem bir gece akşam yemeğinde.

“*Cehennem* yanlış bir fikir verebilir.”

“Peki ya, Sihirli Kamp?”

Omuzlarımı silktim. “Bu da biraz genç sihirbazlar için bir akademi ismi gibi oldu.”

“Fena bir fikir değil,” dedi.

Ona işaret ettim. “Evet. Sihir dersleri koymalıyız.” Sonra isme geri döndüm. “Çocuklar için yeterince eğlenceli, yetişkinler içinse yeterince ciddi olmalı.”

Annem sırtıttı. “O zaman, Margaret Jacobsen Omurilik Tedavi Merkezi’ni eliyoruz.”

Ona bir bakış attım. “Çok tatlısın.”

“Umut Kampı nasıl?” diye sordu.

Üzerinde BİZ BÖYLE İLERLERİZ sloganı olan kamp tişörtleri çizerken, bir isim bulma işini daha sonraya bıraktık.

Annemin bir müteahhit olması hem şansım, hem de şanssızlığımdı.

Bu onun tonlarca işçi, tesisatçı, elektrikçi, araştırmacı, emlakçı, duvarcı, boyacı, dağıtımçı, tedarikçi, klimacı ve yıkım uzmanı tanıdığı anlamına geliyordu. Her türlü numarayı biliyor ve en iyi anlaşmaları yapıyorlardı. Bunlar olumlu taraflardı.

Olumsuz tarafı ise: Bunu gerçekten yapacaksam annemle bayağı bir vakit geçirmem gerekecekti.

Ve bunu gerçekten yapacağım gibi görünüyordu. Öncelikle, şu an bundan başka bir şey düşünemiyordum. Tekrar beynimi kullanabilmenin bana nasıl iyi geldiğini anlatamam - bütün iş eğitimimi, yeteneklerimi, tasarımı becerimi, ve yaratıcılığımı. Bu proje, yapmayı sevdiğim hemen her şeyi bir araya getirmişti.

Ayrıca, evden dışarı çıkmamı da sağlamıştı.

Bir noktada, arazi aramaya başlamam, insanlarla buluşup onlarla fikirler ve stratejiler konusunda konuşmam, potansiyel yardımcıları ve ortaklarla, öğle yemekleri ve kahve için buluşmam gerekmişti. Sadece evden ayrılmış olmak için evden çıkmak bana hiç çekici gelmiyordu. Ama beş bin dolarlık bir bağış sözü için evden çıkmak? İşte bunu yapabiliyordum.

Eski takım elbiselerimin ve inci küpelerinin tozunu aldım, cesaretimi topladım ve öğle yemeğine gittim.

Hatta Kit, benim bir kampanya başlatmamı sağlamış, sonra da bunu Instagram'daki altmış altı bin takipçisiyle paylaşmıştı. Yardımlar yağmaya başladı. Para birikti. Sonunda bu projeyi gerçekleştirebileceğim gibi görünüyordu.

“Seni seviyorlar!” dedi Kit telefonda. “Bana o ince çizgili Ann Taylor takım elbisenle bir fotoğrafını yolla!”

Her şey birdenbire düzelip mükemmel mi olmuştur? Hayır. Restoranlarda acıyan bakışlara maruz kalıyor muydum? Sürekli. Hala umutsuzluk, öfke, acı, keder, ve özlem dolu anlar yaşıyor muydum? Öyle de denebilir. Hatta günün birinde Simyex halkla ilişkilerden Neil Putnam'a rastladım—kazadan önce beni resmi olmayarak işe alan, sonra da tekrar çıkaran adam. Beni kesinlikle tanımadı. Sonunda ona kim olduğumu açıkladığımda ise, “Saçını değiştirmişsin!” dedi.

Evet, bu gerçekten oldu.

Ama artık hayatımın tonu farklıydı. Bir amacım vardı. Sabah duş almak için bir sebebim vardı. Kendimle ilgilenmem için bir sebebim vardı. Bundan da fazlası, başkaları için bir şeyler yapmanın, aslında kendin için bir şeyler yapmak anlamına geldiğini fark etmeye başlamıştım. Harikaydı.

Daha iyi hissetmek güzeldi, bu yüzden bunu sürdürmenin yollarını aradım. Sesli kitaplar okumaya başladım. Koroya katıldım. Her ne kadar daha iyiye gitmesem de, örgü örmeye devam ettim. Kendi kendime pastalar yapmayı öğrendim. Annemin eski evimi satmasına izin verdim.

İntihar takvimime üç yüzüncü X'i koyduğumda, şehrin dışındaki seksen hektarlık, eski bir meşe ağacı, üç tepesi ve bir kedi balığı havuzu olan bir alan için ciddi bir kontrat imzalamıştım. Evimin satışından gelen parayı kaparo olarak kullandım. O gece, bunca zaman sonra babam hala eve

dönmemiş, ve belki de annem de kendi garip takvimini işaretliyor olsa da, bunu şampanyayla kutladık.

Her şeye rağmen bu umuda tutunmaya karar verdim, ve intihar takvimimi geri dönüşüme attım.

Eğer hayatımın geri kalanı böyle olacaksa, diye düşünürken buldum kendimi bir gün. Fena değil.

Gerçekten de öyleydi.

Yirmialti

DERKEN, CHIP evlenmeye karar verdi.

Evlenmeye.

O sinsi çorbacı eski kız arkadaşı Tara'yla, yani Mızımız'la.

Başka yer yokmuş gibi, Avrupa'da. Bruges isimli sevimli bir Belçika kasabasında.

Davetiye de, başka gün yokmuş gibi Sevgililer Günü'nde geldi. Bu da benim bu üç şeye dikkat etmeme yol açtı. Bir; Sevgililer Günü'ydü. İki; kazadan beri tam bir yıl geçmişti. Ve üç; Chip'i tamamen unutmuştum.

Ayrıca, bir şey daha dikkatimi çekti. Davetiyenin üzerinde yalnızca annemin, babamın, ve Kit'in ismi vardı.

Görünüşe göre, annemin nişandan haberi vardı. Sonuçta hala Evelyn'le arkadaştı. Ondan, öylece vazgeçemezdi. Evelyn ben taşındığımdan beri eve bir kez bile gelmemiş olsa da. Uzun bir süre, annemin işlerini hallettiğini söyleyerek çıkıp, gizlice onunla buluştu. Ama ben gerçeğin farkındaydım.

“Evelyn’le arkadaş olabilirsin,” dedim ona bir gece akşam yemeğinden sonra. “Sorun değil.”

“Onunla arkadaş değilim!”

“Bu bana sadakatsizlik ettiğin anlamına gelmez. Ben iyiyim.”

“O seni aldattı! Senden vazgeçti!”

“Zor zamanlardı.”

Benim adıma kızgın olmasına gerek yoktu. Gerçekten. Yeterince şey kaybetmemiş miydik?

Anlıyordum. Gerçekten. İyi arkadaşlara rastlamak zordu. İkisi arkadaş kaldılar, bizimle ilgili konuşmaktan kaçındılar, ta ki bir gün Evelyn ona yaklaşmakta olan düğünün haberini vermek zorunda kalana kadar.

Annem haberleri verdi: Chip terfi etmişti—bir kere de değil, iki kere. Ve çalıştığı yatırım bankasının basamaklarını, onun gibi yakışıklı, kendine güvenen ve başarılı bir erkekten bekleyeceğiniz gibi hızla tırmanıyordu. Aslında onu Brüksel ofisine transfer etmişlerdi.

“Chip Belçika’da mı yaşıyor?”

Annem başını salladı.

“Ama Fransızca konuşamaz ki!”

Az da olsa bir kızgınlık hissettim. Chip terfi mi etmişti? Hem de Avrupa’ya? O kaza, onu yavaşlatmamıştı. Hayatı gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı? Birinin hayatta sizi yendiğini düşündüğünüz zaman hissettiğiniz o ekşi duyguya kapıldım.

Derken içimden bir nefes aldım.

Ne olmuş yani? Chip, Brüksel’deydi ama ben Teksas’ta gayet mutluydum. İkimiz de hayatımıza devam etmiştik. Aynı anda ikimiz de iyi olabilirdik. Tanrı aşkına, bir tahterevallide değildik ya! Dünyada herkese yetecek kadar iyi şey vardı.

Chip'in istediği her şeyi sorgulamadan, zorluk çekmeden elde etmiş olması, onun elindekilerin benimkilerden daha iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

“Bir süredir düğünden haberim vardı,” diye itiraf etti annem. “Evelyn beni uyarmıştı.”

“Niye bana söylemedin?”

“Bu işin yürüyeceğini düşünmemiştim,” dedi annem. “Anlaşılan kız Brüksel'e onun peşinden gitmiş. Elinde bavullarla havaalanında belirip onunla gitmeye karar verdiğini söylemiş.”

Omuz silktim. Kızın hakkını vermek lazımdı. “Taşaklıymış.”

Annem gözlerini kapattı. “Lütfen sofrada taşaklardan bahsetme.” Sonra devam etti. “İyi haber, düğün Avrupa'da. Bu yüzden kimse bizden gitmemizi bekleyemez.”

“Benim dışında herkesi davet edeceklerini biliyor muydun?” diye sordum, ona zarfı göstererek.

Yüz ifadesine bakılırsa, bilmiyordu. “Bir hata olmuş olmalı,” dedi.

El yazısına baktığımda, bana bir hata varmış gibi gelmedi, ama bir şey söyleyemedi, annemin telefonu çaldı.

Kit arıyordu.

Annem onu hoparlöre aldı.

“Düğünden haberiniz var mı?” dedi Kit.

“Davetiyeyi yeni aldık,” dedi annem.

“Ve üstünde benim adım yok,” diye ekledim. “Benim dışımda herkesi davet etmişler.”

“Belki de gözden kaçmıştır,” diye tahmin yürüttü annem.

“Ya da belki sana özel bir davetiye gönderiyorlardır,” diye ona katıldı Kit.

Anneme bir bakış attım. “Hiç sanmıyorum.”

“Yine de,” dedi Kit kararlı bir sesle. “Mutlaka gelmelisin. Gizlice sızarsın.”

Ben, “Tabi ki hayır!” derken, annem aynı anda, “Saygın insanların yapacağı gibi boykot edeceğiz,” dedi.

“Dinle,” dedi Kit. “Babamı da davet etmişler. Evelyn onun ‘ücretli izinde’ olduğunu bildiği için telefonla aramış.”

“Umarım o da boykot ediyordur.”

“Hayır,” dedi Kit. “Gidiyor.”

Annem kaşlarını çatı. “Niye gidiyor ki? Seyahat etmeyi sevmez bile!”

“Gidiyor,” diye anons etti Kit. “Çünkü onu ben ikna ettim.”

“Kit –”

“Ve onu ikna ettim, çünkü ona *Komik Tuzak*¹ olayını yapacağız.”

Annem kaşlarını çatı. Hiçbir şey anlamamıştı.

“Ona senin geleceğini söylemeyeceğiz,” diye devam etti Kit. “Ve sen, yıkılmış görünerek onun karşısına çıkacaksın. Ve yaşayacağı şok, ona doğrudan senin kollarına fırlatacak.”

“Burada bazı mantık hataları görüyorum,” dedi annem.

“Sürekli senin hakkında konuşuyor,” diye ısrar etti Kit. “Durmadan seni özleyiyor. Bence onu uzak tutan sadece gururu. Bence bunu aşması için ona bir fırsat yaratmalıyız.”

“Beni affetmesi için ona sürpriz yapmamı istiyorsun?” diye sordu annem.

“Şok ve şaşkınlık,” dedim başımı sallayarak. Berbat bir fikre göre, çok da kötü değildi.

“Kesinlikle,” dedi Kit.

1 *Komik Tuzak* (Parent Trap): Ayrılan ebeveynlerini yeniden bir araya getirmeye çalışan ikizlerin hikayesini konu eden 1998 yapımı bir film.

Omuz silktim. “Aslında işe yarayacak kadar aptalca olabilir.” Ama annem kafasını iki yana sallıyordu. “Hayır. Yapamam.” “Evet! Yapabilirsin!” dedi Kit.

“Bu çok fazla,” dedi annem, ve o anda bana fazlasıyla yaşlı göründü. Ve küçülmüş. O her zaman çok güçlüydü, ve seçimleri konusunda kendinden fazlasıyla emin görünürdü. Onu böyle tereddütlü ve şüpheli görmek tuhaftı. Omuzlarını düşürdüğünü ve duraksadığını görmek, yabancı bir histi. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşmiş gibiydi. Onu böyle çekingen görmek dengemi bozsa da, itiraf etmeliydim, onu insancillaştırmıştı da. Kendimi ona karşı korumacı hissediyordum.

“Mags ve ben sana yardım edeceğiz,” diye önerdi Kit sonra. “Seninle geleceğiz. Bu işin yürümesini sağlayacağız.”

Annem, sanki ben onu duyamıyormuşum gibi sesini alçalttı. “Margaret’tan bunu isteyemem.”

“Farkında mısınız?” dedim. “Ben davet edilmedim.”

“O zaman düğüne gelmeyin,” dedi Kit *yani* der gibi. “Belçika’ya gelseniz yeter. Bu kadar basit.”

Ama bu kadar basit miydi gerçekten? O kadar uzağa seyahat etmek kolay olmayacaktı. Bu bir yılda inşa ettiğim güvenli yuvadan ayrılmak kolay olmayacaktı. Binlerce bilinmezlikle yüzleşmek kolay olmayacaktı. Ve yeniden uçmak – ki bir daha asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeydi – kolayın tam tersiydi.

Ama Kit bunu gerçekleştirmeye hazırdı. “Belçika’ya aile seyahati! Tartışma bitmiştir!” dedi Kit. “Ben her şeyi organize ederim. Alışveriş merkezine gidin ve kendinize giyecek muhteşem bir şeyler alın.”

Annem gözlerini bana dikti, sanki *bu iyi bir fikir mi?* der gibi.

Bende ona başımı salladım. *Herhalde yani.*

Bu iyi bir fikir miydi? Bilmiyordum. Aslında bana oldukça riskli görünüyordu – herkes için. Sonuçta intihar takvimimden daha yeni kurtulmuştum. Kafamı suyun üstünde tutmayı zar zor beceriyordum, ve beni suyun altına geri göndermek çok da zor değildi. Bunu yapabilir miydim?

Birdenbire, belki de yapabilirim, diye düşündüm.

Özellikle de Belçika'nın İskoçya'dan çok da uzak olmadığı aklıma geldiğinde.

Annemle babamı kapanışlarını yapmak için bir araya getirmek kötü bir fikirmiş gibi görünmüyordu. Sonra belki bende kendi kapanışımı yapmak için İskoçya'ya bir uğrardım.

Korkunç, kalp kırıcı, aptalca bir fikirdi—ama bir kere düşünmeye başlayınca, bir daha aklımdan atamamıştım.

Hatta bu fikir, gece beni derin uykumdan uyandırmış ve aradaki mesafeyi Google'dan araştırmama neden olmuştu. Brüksel'den Edinburgh'a direk uçuş iki saatten az sürüyordu. Kolaydı.

Bir ya da iki günlüğüne uğrayabilirdim belki. İş için oralarda bulunuyormuş gibi yapabilirdim. Ian'ı sanki onun orada olduğunu sonradan hatırlamış gibi kayıtsız bir şekilde arardım. Kahve içmek için buluşabilirdik. Birkaç saatliğine de olsa, tekrar onun yanında olabilirdim. Bunu düşündükçe nasıl olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ben—tabi ki—tekerlekli sandalyemde olacaktım. Hava kapalı olacaktı. Sandalyemin geçemeyeceği kadar dar bir kapısı olan bir kafede buluşacaktık, bu yüzden ben dışarda beklerken, Ian kahvelerimizi kağıt bardaklarla alacaktı, eğer Avrupa'da böyle bir şey varsa. Bizi yakınlardaki bir banka yönlendirecekti. Ve ben tamamen özlemle dolu olacaktım —sanki fırından yeni çıkmış bir ekmeğe bakan, aç bir insan gibi. Ve o da... Ne? Hala hayatta olduğum için belli belirsiz

mutlu mu olacaktı? Profesyonel bir tavırla omurgamın durumunu merak mı edecekti? Nazik mi olacaktı? Hatta—aman Tanrım!—sahte bir arkadaş canlısı tavır mı takınacaktı? Ya da daha kötüsü! Belki de şimdiye kadar başka birisiyle görüşmeye başlamıştı, uzun boylu ve gelişmiş vücutlu biriyle—Triatlon'dan bir arkadaşıyla—ve benimle tanıştırmak için onu da getirecekti. Bilirsiniz, bunu düşünmek benim için çok eğlenceliydi. Ben sandalyemde asexual bir acıyla oturacak, onların bankta yan yana oturup birbirlerine gülümsemelerini ve bakışmalarını izleyecek, ama kurumuş ve erişte bacaklı bir kocakarı gibi görünmemek için, onlara belli etmemeye çalışacaktım.

Hayatımın en berbat anı olurdu. Düşünmesi bile midemi bulandırıyordu.

Ama yine de yapmak istiyordum. Ya da yapmaya *ihtiyacım vardı*.

Kit bu fikre bayıldı—ama sonuçta o berbat fikirleri çok severdi. Detayları öğrenmek istedi. “Ne yapacaksın? Ian’ın kapısının önünde belirip ona sürpriz mi yapacaksın?”

“Hayır,” dedim. “Ona telefonla sürpriz yapacağım, normal bir insan gibi.”

“Yani oraya vardığın zaman demek istiyorsun? Yani sokak köşelerindeki o küçük kırmızı telefon kulübelerinden birinden?”

Kafamı salladım. “Bu bir casus filmi değil. Sadece ona iş için falan şehirde olduğumu söyleyeceğim.”

“Buna bayıldım. Sinsi bir saldırı.”

“Yoksa korkup vazgeçebilirim.”

“Onun nasıl bulacaksın ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Bunu düşündüm. “Belki de hastaneden adresini almak için Topuzlu Rob’dan yardım isterim.”

Kit duruma açıklık getirdi. “Yani eski iş arkadaşını gizlice araştırmana yardım etmesi için eski antrenöründen yardım isteyeceksin.”

“Öyle de denebilir.”

“Harika,” dedi Kit. “Ne yanlış gidebilir ki?”

Yirmiyedi

KİT ODAKLANABİLMEMİZ için yola çıkmamızdan üç gün önce Teksas'a geldi.

Saatler boyunca annemin ve benim ne giyeceğimiz konusunda kafa yordu. Kit, annemin yeşil giymesini istiyordu —babamın en sevdiği renk. Bu yüzden doğru görüntüyü bulana kadar annemi, kendisiyle beraber dört ayrı mağazaya sürükledi. Sonra da saçını ve tırnaklarını yaptırmayı ve yeni makyaj malzemeleri alması konusunda ısrar etti.

“Yeni bir ruja ihtiyacım yok,” diye itiraz etti annem.

“Bu hayatının dönüm noktası,” dedi Kit. “Ya büyük oyna, ya da hiç oynama.”

Ben? Benim durumun daha zordu. Kit, benimle annem için uğraştığından daha fazla uğraştı, üstelik düğüne gitmeyecektim bile. Zaten sahip olduğum kıyafetlerden herhangi birini giyebilirdim, ama Kit bunu duymak bile istemiyordu. “Zavallı gardırobumdaki hiçbir şey işe yaramazdı. Kit, benim “zeki, sofistike ve bir parçada git-ve-kendini-becer tarzı” bir şey

giymemi istiyordu. Ama çokta göze çarpmamalıydı. İskoçya'ya Ian'a, "şöyle bir selam vermek için" uğrayacaksam, bir erkeğe "özlem gözyaşları döktürecek" uygun bir iş kıyafeti bulma zahmetine de katlanmalıydım.

"Belki de biraz fazla yüksekte uçuyoruzdur," dedim.

"Şşt! Çalışıyorum."

Mükemmel kıyafetimi bulmak Kit'in iki gününü aldı. Dört yüz dolara mal olan gri bir pantolon ceket takım ve beyaz bir bluz.

"Buna değdi," dedi Kit.

Ayrıca bir yıl sonra ilk defa yeni bir gecelik almam için ısrar etti. "Ya havaalanında yakışıklı bir yabancıyla tanışırsan?" dedi. Sonra dolabımdan bir şeyler çıkararak ekledi. "Onunla şansını, spor sütyenin ve gri taytınla mı deneyeceksin?"

Ona bir bakış attım. "Hiç kimsenin görmeyeceği rahatsız iç çamaşırlarına iki yüz dolarımı harcamayacağım."

"Yaşlı bir kadın gibi davranmayı bırak," dedi iç çamaşırlarımı havaya kaldırarak. "Seninle aynı odada kalacağım. Kimse görmese bile iç çamaşırlarını ben göreceğim. Ve bu gördüklerim," Elindekileri çöp kutusuna attı. "Yaşama sevincimi yok ediyor."

Sonunda, geceliği bana hediye olarak aldı. İsteğimin dışında.

Ayrıca alışveriş günümüzün fotoğraflarını Instagram'da paylaştı—ama kıyafetimin son halini paylaşmayı reddetti. "Fazla muhteşemsin," dedi. "İnternet çökebilir."

NEREDEYSE KORKUP VAZGEÇİYORDUM. Bu muhtemelen kötü bir fikirdi. Ama sonra aklıma, annemin sene boyuncaki, üzgün ve sessiz hali geldi ve kararlılığım geri döndü. Babamı geri kazanıp kazanamayacağını gerçekten bilmiyordum. Planımız, hayal kırıklığıyla sonuçlanma ihtimali hayli yüksek, riskli bir plandı.

Ama önemli değildi. En azından denemesine yardım etmem gerektiğini biliyordum.

Ayrıca annem, birikmiş uçuş millerini birinci sınıfta uçmamız için harcamıştı bile.

Bunu söylediğinde, Kit bakakaldı.

Annem omuz silkti. “Ya büyük oyna, ya da hiç oynama.”

Kit’e baktım. “Bunu tişörtlere bastırmalıyız.”

Ertesi sabah, yine tereddüt etmeye başladım.

“Ne düşünüyordum ki?” dedim Kit’e sabah kahvelerimizi hazırlarken. “Bu tekerlekli sandalyeyle Avrupa’da nasıl gezeceğim? O yer, muhtemelen taş basamaklarla dolu. Taş basamaklar ve asortik insanlarla. Bu çılgınlık. Beni daha gümrükte durdurup, eve geri gönderecekler.”

Kit bunu yutmadı. “Bu kadar kolay pes etmezsın.”

Belki etmezdim—ama istiyordum. “Bu hayatımın en kötü tecrübesi olacak.”

Annem yanımdan geçiyordu ve omuzlarımı sıkmak için durdu. “Hayır,” dedi. “En kötü tecrübeni zaten atlattın.”

Zaten asıl mesele de buydu. Bu, kazadan beri ilk uçuşum olacaktı. “Bunu yapabileceğimden emin değilim,” dedim.

Kit, kahvesini bitirip boş fincanını lavabonun içine bıraktı. “Kendinden şüphe etmeni sevdim,” dedi. “Bunun üzerinde çalışabiliriz. Ama önce o uçağa binelim.”

BİRİNCİ SINIF, VIP bir parti gibiydi.

Daha önce hiç Avrupa’ya uçmadığım gibi, daha önce hiç ekonomi sınıfı dışında bir yerde de uçmamıştım. Şimdi ise neler kaçırdığımı gördüğüm için bunun pişmanlığını yaşıyordum. Birinci sınıfta, bizi, şampanya ve çilekle karşıladılar ve bundan sonrası daha da iyiydi. İçerde bir yüzme havuzu ve bir DJ vardı.

Önce Londra'ya uçacak, sonra Belçika'ya ikinci bir uçuş yapacak, ve oradan da Bruges'e giden trene binecektik. Uzun bir bir buçuk gün olacaktı. Ama şikayet edemezdik. Bize sanki spadaymışız gibi ılık battaniyeler ve ellerimize koymamız için buharlı sıcak havlular verdiler. Koltuklarımız açılıp yatak olabiliyordu. Ayrıca tekerlekli sandalyemle rahat girebilmem için kapağa en yakın koltukları vermişlerdi.

Yine de ne kadar lüks olursa olsun, bu benim kazadan sonraki ilk uçuşum olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Beynimi başka şeylere odaklamak için ne kadar uğraşsam da—ki gerçekten üstün bir çaba sarf ediyordum—vücudumu kandırıyordum. Ellerim buz gibiydi ve titriyordu. Gözlerim kapana kısılmış fareler gibi etrafı tarayıp duruyordu. Kalbim saldırıya uğramışçasına göğsümü dövüyordu. Endişelenmenin bir anlamı olmadığına farkındaydım. Bu iş olacaktı. Benim elimde olan bir şey yoktu. Tercihimi yapmıştım, şimdi de buna katlanmak zorundaydım.

Kemerlerimizi bağladığımızda, annem elimi tutmak için uzandı ve ne kadar soğuk olduğunu fark etti.

Gözlerime baktı. "Tekrar uçmaktan korkuyor musun?"

Burnumu kırıttırdım. "Birazcık."

Kit bana doğru eğildi. "Hatırlıyor musun, hani Hawaii'ye gitmiştik ve sen – *hayatta kalmıştın?*"

"Hatırladığım kadarıyla hepimiz hayatta kalmıştık," dedi annem.

"Dikkatini dağıtmamı ister misin?" dedi Kit, bana *bunu kesinlikle yapabilirim* bakışı atarak.

Ellerim artık neredeyse morarmıştı. "Bunu yapabilir misin bilmiyorum."

Kit bana doğru kaşlarını oynattı. "Yapabilirim."

Motorlar çalışmaya başlamıştı. Koltuklarımız birbirine bakıyordu. Ben de ona doğru eğildim. "Nasıl?"

Annemle göz göze gelip başını salladı, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi. Annem el bagajını karıştırdı ve içinden anında tanıdığım, küçük bir paket çıkardı. Bu Ian'ın, doğum günü hediyesiydi.

“Hey!” dedim. “Ben onu mutfaktaki çöp kutusuna atmıştım.”

“Ben de geri çıkardım,” dedi annem.

Kutuya baktım.

Annem, “İstiyor musun?” diye sordu.

Pilot hoparlörden, son duyuruları yapıyordu. Başımı salladım.

Kutuyu bana uzattı. Ben de bantları yırtıp paket kağıdını açtım. Sonra kutunun kapağını kaldırdım. İçinde bir kolye vardı. Zarif gümüş bir zincir, küçük gümüş bir levhayı taşıyordu ve levhanın üzerinde daktilo harfleriyle yazılmış tek bir kelime vardı: Cesaret.

“Neymiş?” dedi Kit.

“Bir kolye.”

“Ne yazıyor?” diye sordu annem.

Cesaret.

Kit ve annem birbirlerine baktılar. “Eh,” dedi annem. “İyi ki de kurtarmışım değil mi?”

Kolyeyi boynuma takıp, metal levhanın soğukluğunu göğsümde hissettiğimde, uçak kapılardan uzaklaşmaya başladı.

Korkunun içimi doldurduğunu hissettim.

“Dikkatini dağıtacak bir şeyim daha var,” dedi Kit beni izleyerek. “Çok daha iyi bir şey.”

“Ne?”

“Rob’un, senin için bulduğu adres yanlışmış.”

Tamam. Bu dikkat dağıtıcıydı. “Yanlış mıymış?”

Başını salladı. “O adres Ian’ın Edinburgh’daki ailesinin evinin adresiymiş. Ama orada yaşamıyor.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Bana gizemli bir, *sana söyleyecek çok şeyim var* gülümsemesi attı. “Birbirimizle iletişimdeyiz.”

Bir endişe dalgası hissettim. *Bunun sonu nereye varacak?* Bana bu kadar ilginç ne söyleyecek olabilirdi ki? Beynim tabi ki her zaman olduğu gibi en kötüsünü düşündü. “Lütfen bana Ian’la çıktığını söyleme,” dedim.

“Ne? Hayır! İğrenç! Ben Şişko Benjamin’le beraberim.”

“O zaman ne demeye Ian’la iletişimdeyin?”

Aynı gülümseme. “Beni internetten buldu. Senin nasıl olduğunu öğrenmek istedi.”

Uçak bir saniyeliğine durdu, sonra tekrar ilerlemeye başladı. “Sahi mi? bu ne zaman oldu?”

“Ben geri döndükten birkaç hafta sonra. Ara ara benden haber alıp alamayacağını sordu.”

“Neden bana söylemedin?”

“Sana söylemememi istedi. Sen öfkelenmek istemiyordu.”

Bu haberi sindirmeye çalıştım. “Yaptı mı? Haber aldı mı?”

Başını salladı. “Aslında evet.”

Ses tonunu duyunca tekrar sordum. “Çok sık mı?”

“Yaklaşık haftada bir.”

“Haftada bir mi?” Durumun oldukça tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. “Seni telefonla mı arıyordu?”

“Genellikle sadece e-posta atıyordu. Ayrıca sana gönderdiği makaleler var ya?”

Uçak pistte hızlanmaya başladı. “Hani şu asla okumadığından emin olduğum makaleler.”

“O gönderiyordu.”

Makaleleri, o göndermiş! Bu birçok şeyi açıklıyordu. İyi de neden? “Sesi nasıl geliyordu?”

“Endişeli bir profesyonel gibi.”

“Başka bir şey hakkında konuştunuz mu?”

Başını salladı. “Genellikle sadece sağlığın hakkında. Oldukça kuruydu.”

Uçağın burnu havaya kalktı. Başımı salladım. “Tamam.”

“Ama şahsi fikrimi sorarsan, senden hala hoşlanıyor.”

“Benden hiçbir zaman hoşlanmadı ki.”

“Katılmıyorum.”

“Bunu bana kendisi kesin bir dille söyledi,” dedim. “Benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Ben kendi kendime hayallere kapıldım, o da yaşamak için bir sebebim olsun diye buna ses etmedi. Güven bana. Eğer en ufak bir umut ışığı bile olsaydı, peşinden giderdim.”

Kit, *Tamam. Sen öyle diyorsan*, der gibi omuz silkti. Uçak şimdi zeminden ayrılmıştı. Uğuldayarak ve sarsılarak yükseliyordu. Kolyeme dokundum. *Cesaret*.

“Aslında bir şey daha var,” dedi Kit.

Başımı kaldırdım.

“Beni Instagram’da takip etmeye başladı.”

Derin bir nefes aldım. “O yüzden mi bir milyon tane fotoğrafımı çektin?”

Başını salladı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. “Ne var biliyor musun? Kendisi tek bir resim bile atmadı ve

başka kimseyi takip etmiyor. Profil resmi bile yok. Takip ettiği tek kişi benim.”

Ian'ın Instagram kullanması fikrini sindirmeye çalıştım. “Yaralarımın fotoğraflarını da mı gördü?”

Kit yavaşça onayladı.

“Ve bu sabah havaalanında çektiğini?”

Kit yine onayladı. “Telefonunu kontrol ettiğini varsayarsak.”

“O zaman Avrupa'ya gittiğimizi biliyor olabilir.”

“Sanırım.”

“Sinsi saldırımız da buraya kadarmış.”

“Olumlu tarafından bak,” dedi Kit. “Artık nerede yaşadığını daha kolay bulabiliriz.”

“Nasıl olacaktı o?”

“İskoçya'ya gittiğimizde,” dedi Kit omuz silkerek. “Mesaj atıp adresini sorarız olur biter.”

Ona doğru başımı salladım. “Neredeyse fazla kolay.”

Kit yavaşça başımı okşadı. “Neredeyse.”

UÇMAKTAN KORKMAMIN YANINDA, bu seyahat de beni endişelendiriyordu. Evdeyken rutinler geliştirmiş ve neyi nasıl yapacağımı çözerek kendimi olan güvenimi geri kazanmıştım. Avrupada ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnternette her şeyi araştırmıştık tabii, ve çantamda çıktılardan oluşan bir dosya vardı. Örneğin, Brüksel'den Bruges'e giden trende bir rampa koymaları için önceden aramanız gerekiyordu, böylece ortaya çıkıp da bunu talep edemiyordunuz. Ayrıca otel odalarımızın da zemin katta olduğundan emin olmam gerekmişti. Kit kanalda tekne turuna çıkmamızı istiyordu, ama kasabadaki teknelerin tekerlekli sandalyeyle binmek için uygun olmadığını öğrenmiştik

Olabileceğimiz en iyi şekilde hazırdık. Ama hiçbir şey bize Bruges'te yaşadığımız asıl tecrübeye hazırlamamıştı. Burası bir peri masalından fırlamış gibiydi. Neon tabelalar, ya da billboardlar gibi 21. yüzyıla ait hiçbir şey yoktu. Taretleri ve eğik duvarlarıyla ortaçağ tarzı, taş ve tuğla binalar, Gotik bir kilisenin olduğu kasaba meydanı, çikolatacılar ve Arnavut kaldırımli sokaklar. Ve kanallar! Birkaç blokta bir kanalın iki yakasını birbirine bağlayan taş köprüler vardı.

Kuğulardan bahsetmiyorum bile.

Bütün hazırlıklarına değmişti Yolculukta zorlu anlar yaşamıştık—örneğin, trene binip de omuz omuza duran insanlarla dolu olduğunu gördüğümüz gibi—o kadar doluydu ki, insanlar bize yer açmak için başka bir kompartımana geçmiş olmalarına rağmen, Kit benim kucağıma oturmak zorunda kalmıştı. Ama genel olarak korktuğum kadar zor olmamıştı. Gelişmiş vücutlu, Fransızca konuşan yabancılar arasında yolumu bulmaya çalışırken, önüme engel üstüne engel, aşağılama üstüne aşağılama çıkmasını beklemiştim. Ama şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde gelmiştik.

Otele, sabahın geç saatlerinde giriş yaptık. Jet-lag rehberimiz akşam ona kadar uyanık kalmamız gerektiğini söylediği için, oda servisinden, kızarmış biftek sipariş edip Avrupa kanallarını seyrettik. Çok geç olmadan annem ve Kit çikolatacılarını gezmek için çıktılar ve ellerinde bitter, sütlü, beyaz, naneli, ve tuzlu karamelli; içleri krema ve nugat, meyve püresi, kahve, fındık ve fıstık ezmesi ile dolu; kalp, güneş ve denizyıldızı şekillerinde çikolatalarla dolu paketlerle döndüler.

Kit, hepsini yatağın üzerine yığıdı.

“Kafayı yemişsiniz,” dedim ikisine de. “Bunların hepsini yememiz mümkün değil.”

“Tabii ki mümkün,” dedi Kit.

“Hastalanırsınız,” diye ısrar ettim.

“Ben hastalanmam,” dedi Kit. “Bünyem buna alışkın.”

Sonunda hepsini yedik. Yemeye devam ettikçe, bu kazanmamız gereken bir meydan okumaymış gibi hissettirmeye başlamıştı. Gerçekten de hastalandık. Tam bir çılgınlıktı. Sonrasında, annemle ben yemyeşil suratlarla yataklarımızda yatarken, Kit banyoda kusuyordu.

“Sanırım sadece susuz kaldım,” dedi pencerenin yanındaki yatağına tırmanırken.

Ama sabah olduğunda, Kit hala hastaydı.

“Belki de havaalanında dizanteri kapmışımdır,” dedi. Öğleye doğru mide bulantısı geçmeye başlamıştı. Akşam olduğundaysa Kit hayli bitkindi, ama neyse ki, daha kötü bir şey yoktu.

Giyinme zamanı geldiğinde, Kit yatağında ölü gibi yatıyordu.

“Daha iyisin,” diye ısrar etmeye çalıştım, o gözlerinin üstüne nemli bir bez koyarken. “Dört saattir kusmadın. İkinizin artık gitmesi lazım.”

Ama Kit gözlerini açmadan kurbağa gibi bir sesle konuştu. “Sanırım ben gidemeyeceğim.”

“Ama,” dedim. “Gitmek zorundasın! Bu senin çılgın planındı!”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Kit.

Annem çantasını kapattı. “Belki de vazgeçmeliyiz,” diye önerdi.

“Vazgeçmiyorsunuz,” dedi Kit.

“Eh, yalnız başıma gidemem,” dedi annem.

“Mags seninle gelebilir.”

“Ben davet edilmedim.”

“Benim yerime git,” dedi Kit. “Üç kişi geleceğimizi bildirmiştik.”

“Ama beni burada istemiyorlar.”

“Saçmalık,” dedi annem. “Sadece gözden kaçmış olmalı.”

Kit'e baktım, gerçekten korkunç görünüyordu. Sonra da, en az onun kadar korkunç görünen endişeli anneme baktım. Kit'in bir yere gidemeyeceği açıktı. Ama annemi de yalnız başına gönderemezdim. İçimi çektim, anneme, “Bana Kit'in elbisesini ver,” dedim.

Kırmızıydı—Kit'e göre, hayatını-mahvedeceğim kırmızısıydı—ve straplezdi, kabarık eteğiyle elliler tarzında gibi görünüyordu. Annem telaşlı bir şekilde yardım etmeye çalışırken, elbisenin içine girdim. Altına da yeni geceliği giydim. Saçımı ve Kit'in bana aldığı yeni malzemelerle makyajımı yaptım. Kırmızı bir ruj sürdüm. Boynundaki yara izlerini kapatmak için bir eşarp takmayı düşündüm, ama sonra o şekilde çok daha kötü görüneceğine karar verdim.

Aynaya son bir bakış atarken, Ian'ın kolyesini takıp takmamam gerektiğini düşündüm ve sonradan *tabii ki* diye karar verdim. Bu gece, *cesaret* sözcüğüne ihtiyacım olacaktı.

Annemi iterek kapıdan dışarı çıkardım.

Bunu yapıyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, bu sene boyunca katlandığımız şeyler göz önüne alındığında, ne kadar zor olabilirdi ki?

DÜĞÜNÜN YAPILDIĞI ŞAPEL çok uzakta değildi. Hemen köşedeydi

Araştırmalarım bana Bruges'in zemininin gayet düz olduğunu, ve Arnavut kaldırımlarının da benim için engel teşkil etmeyeceğini göstermişti, ki doğrudu. Aynı şekilde şapel de zemin katta olduğu için tekerlekli sandalyemle kolayca girebileceğimi biliyordum. Bilmediğim şey şapelin ne kadar küçük olduğuydu.

Gerçekten. Sanki küçük bir Noel süsü gibiydi.

Binanın dışında içeri sığamayan davetlilerden oluşan bir kalabalık bekliyordu.

Tabii ki herkes alabilecek başka kiliseler de vardı. Tabi ki Evelyn Dunbar, mekanın büyüklüğü gibi bir detayı atlamış olamazdı. Ama aradan kafalarını uzatıp içeriyi görmeye çalışan kalabalıkla beraber beklediğimiz süre içinde, belki de Chip'in annesinin bunu bilerek yaptığını düşündüm.

"Sence herkesin sığmayacağını biliyor muydu?"

"Bundan şüpheliyim," dedi annem başını sallayarak. "Aşırı dolu bir kilise boş bir kiliseden daha iyidir."

Kilisenin avlusunda beklemek için bir yer bulduk, ama annemin oturabileceği bir yer yoktu. O ayakta kaldığı için de konuşamıyorduk. Bu yüzden sonraki yarım saati, onun endişeyle ellerini ovuşturmasını izleyerek geçirdim.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum bir süre sonra.

Bana baktı. "Neyi?"

"Ellerini ovuşturmayı. Endişeli misin?"

"Ben ellerimi ovuşturmuyorum," dedi durarak.

O anda, annemin herkes gibi kilisenin içini görmeye çalışmadığını fark ettim. Gözleriyle kalabalığı tarıyordu

İşte o küçük anda, bu kadar yolu gelmekle iyi bir şey yaptığımı düşündüm. Yapması gereken önemli bir şey vardı, ve bende bunu yapmasına yardım ediyordum.

On dakika geçti. Sonra on dakika daha. Sonunda annem gidip kapıdaki görevliye, gecikmeye neyin sebep olduğunu sormaya karar verdi.

Böylece ayrı düştük. Kalabalığı yararak o yöne doğru gidip gözden kayboldu. Ve o gideli daha beş dakika olmamıştı ki, kilise çanları çalmaya başladı. O geri dönmeden şapelin kapıları açıldı ve gelinle damat dışarıya çıktı.

Tabii ki öyle yapacaklardı. Bu bir düğündü! Onların düğünüydü.

Eğilerek, kendimi gözlerden saklamaya çalıştım. O anda bir de şunu fark etmiştim: *Chip'in düğününe gizlice girmiştim.*

Saklanabileceğim hiçbir yer yoktu, ama kilisenin ufak avlusu parlak elbiseler ve smokinler giymiş yabancılarla dolu olduğundan, fotoğrafçı düğün fotoğrafları için asıl önemli kişileri seslenerek çağırmak zorunda kaldı.

Bir görevli geri kalan herkesi resepsiyon için yandaki caddeye doğru yönlendirdi. Ama ben bir türlü geri dönmeyen annemi bekledim.

Sandalyemde eğilmiş durumdayken, pek rahat bir pozisyonda değildim. Tanıdığım insanlar, yüzümü görmeden önümden geçip gidiyordu. Bense sadece onların kemerlerini ve çantalarını görüyordum.

Sonunda annemi sormak için sandalyemi kilisenin kapısına doğru sürdüm.

“Yeşil elbiseli bir kadını arıyorum,” diye sordum görevliye.

Başını salladı. “İçerde kimse kalmadı.”

Etrafıma bakındım. Kalabalığın içinde beni gözden kaçırmış olabilir miydi? Belki de benim çoktan oraya gittiğimi düşünerek, resepsiyona gitmişti. Orada, titreyerek ve endişeli bir şekilde beni mi bekliyordu? Annemin resepsiyonda yalnız başına ellerini ovuştururkenki görüntüsü, kafamda belirdi.

Onu bulmamın zamanı gelmişti. İlerleyen kalabalığın arkasından sandalyem sürdüm.

HEPSİNİ GÖZDEN KAÇIRMAM çok da uzun sürmedi tabii.

Araştırmalarım, Bruges'teki caddelerin yüzde doksan beşinin tekerlekli sandalye için uygun olduğunu söylüyordu. Ama anlaşılan bu cadde, diğer yüzde beşlik dilimdeydi. Buranın taşları daha küçük ve daha dardı, aralarındaki

boşluklarsa daha derindi. Babamın gurur duyduğu “jilet gibi ince” tekerlekler, bu zemin için pek de uygun değildi. Aslında defalarca takıldım. Tekerlekler taşların arasına girince oradan kurtulmak için ileri geri manevralar yapmak zorunda kaldım. Yavaş ilerliyordu ve sinir bozucuydu. Ellerim kirlenmişti. Parmaklarım acımişti. Hatta bir ara rüzgar yüzünden elbisemin etiği tekerleklerin arasına sıkıştı.

Sonunda cadde daha iyi ve daha düz bir alana açıldı. Burada biraz daha hızlanıp taş köprüye doğru ilerleyebildim. Sonunda davetlileri yakalamıştım. Bir taksi durağında. Nehir taksilerini beklerken. Araştırmalarımın tekerlekli sandalyeler için uygun olmadığını bildiğim türden olanları.

Resepsiyona nasıl gideceğimiz belli olmuştu. Teknelerle.

Orada köprüde durup, önümdeki manzaraya baktım. Davetlilerle dolu iki tekne rıhtımdan yeni ayrılmıştı ve son tekne de yükleniyordu. Smokinl erkekler ve gece elbiseli kadınlar, tahta turnikelerin önünde sıra bekliyordu. Kalabalığın arasında annemin yeşil elbisesini aradım, ama bulamadım. Sonra tekneye baktım. Eğer birisi yardım ederse, binmeyi başarabilirdim. Ama oraya doğru ilerleyip, taksi durağının girişine geldiğimde daha büyük bir problemle karşılaştım. Nehre doğru giden yolda yaklaşık yirmi tane taş basamak vardı.

Simetrik olmayan, ayrık, yirmi taş basamak.

Tepede bekledim. Basamaklar yüksek ve dardı. Amerika’da, bir tümseği aşmayı başarmıştım, ve eğer şanslı günümdeysen de iki alçak basamağı geçebilirdim belki. Ama bunu değil. Buradan aşağıya inebilmemin bir yolu yoktu. Kendimi öldürmeden.

İnsanların sağlam bacaklarını ve ayaklarını kullanarak, merdivenlerden aşağı inip teknelere binmelerini izlerken keskin bir umutsuzluk hissettim. Burada ne işim vardı?

Kitty gelememişti, annemi kaybetmiştim. Ve zaten davet bile edilmediğim o resepsiyona gidebilmemin bir yolu yoktu.

Ağlamak üzereymişim gibi boğazımda bir yanma hissettim.

Titrek bir nefes aldım. Buraya hiç gelmemeliydim. Vazgeçmenin zamanı gelmişti, hatta geçiyordu bile.

Tam o anda teknenin sürücüsü beni fark etti.

“*Est-ce que vous allez à la soirée?*” diye sordu Fransızca.

Benim Belçikalı olduğumu düşünmüştü. Ne gurur verici! “*Non!*” diye seslendim. “*C’est d’accord!*” Hayır! Sorun yok! Yaşasın lisedeki Fransızca dersleri. Teksas’ta pek işime yaramamıştı.

Bu arada tekne sürücüsü rıhtımdaki yetmiş yaşlarında görünen iki adama işaret etti, onlar da büyük bir kararlılıkla merdivenleri tırmanıp, yanıma geldiler.

“Non, non,” dedim, yardıma ihtiyacım yokmuş gibi ellerimi sallayarak “*Mes jambons sont éclatés.*” “Bacaklarım kırık,” demeye çalışıyordum. Ama o sırada Fransızca “bacak” anlamına gelen *jambe* kelimesiyle, *jambon* kelimesini karıştırdığımı fark edememiştim. Ayrıca, yanlışlıkla kırık yerine patlamış demiştim. Yani kısaca onlara jambonlarımın patladığını söylüyordum.

Kİ ADAM DURDU VE birbirlerine baktılar.

Yine de gelmeye devam ettiler. Yardıma ihtiyacım olduğu açıktı.

Tabi ki oradan tesadüfen geçmiyordum. Tabi ki düğündeki davetlilerden biriydim. Merdivenleri inemiyor olmam, oraya gidemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

İtirazlarıma rağmen yaşlı, ama şaşırtıcı derecede güçlü bir liman işçisi, beni kaldırdı, ve sanki her gün kadınları böyle

taşıyormuş gibi kucakladı. Merdivenleri inmeye başladık. Diğer adamsa sandalyemi katlayıp bizi takip etti. Ve farkına bile varmadan tekneye bindik. Beni yüzüm kalabalığa dönük bir şekilde oturtular.

Benim oturduğum sıra ve yanımdaki boş olan hariç, sıraların hepsi bana doğru dönüktü. Kilise avlusundayken kimse bana dikkat etmemişti. Şimdiyse herkes beni süzüyordu.

Ne yapabilirdim ki? Buradan inemezdim. Yerimi değiştirmenin bir yolu da yoktu. O yüzden ben de onları süzdüm. Kimseyi tanıımıyordum. Sandalyem ve ben bir tekne dolusu meraklı yabancıyla birlikte sıkışıp kalmıştık. Hala hareket etmemiş olan bir teknede.

Mürettebat Flamanca konuşmaya geri dönmüştü, ama *sürücünün artık ayrılmak istediğini* anlayabiliyordum, oysa liman işçileri beklemesini söylüyordu. Onlara tekneyi çözmelerini söyleyip duruyordu, ama onlar yapmıyorlardı. Sonunda bir tanesi merdivenleri tırmanıp etrafına bakındı. Sonra da birilerine seslenip aşağıyı işaret etti.

Biri mi geliyordu?

Derken gördüm.

Gerçekten biri geliyordu.

Düğün ekibi.

Yirmisekiz

BASAMAKLARIN TEPEİNDE, tam da az önce benim durduğum yerde, *Vanity Fair*'dan fırlamış gibi yayılmışlardı. Onlara ilk defa doğru düzgün baktım. Bizim düğünümüzde sağdıç olacaklarını konuştuğumuz herkesin—Woody, Statler, Murphy, ve Harris—tanımadığım kadınlarla çift olduğunu görmek çok garipti. Tam da bunu düşünürken bir rüzgar esti ve bütün nedimelerin etekleri yavaş çekimde havalandı.

Derken, grup ayrılmaya başladı. Ben de gelinle damadı görmeye kendimi hazırladım. Ama karşımdaki çift Chip ve Mızımız değildi. Jim ve Evelyn Dunbar'dı. Chip'in ailesi.

Hastanede kavga ettiğimiz günden bu yana Evelyn'i defalarca görmüştüm. Sonuçta kapı komşumuzdu.

Ama onunla konuşmamıştım. Bu kadar zamandır, bir kere bile.

Önceleri onu görünce saklanıyordum. Onunla yüzleşemeyecekmişim gibi hissediyordum ve bunu istemiyordum da. Zaman geçtikçe, onu görmeyi önemsememeye başladım. Tabi o aralar annemle o gizli randevularına başlamışlardı.

Birbirimizi görmezden gelmek için özel bir çaba sarf etmedik. Öylece oluverdi.

Bir süre sonra annem Evelyn'in hastanedeki ufak tartışmamızı tamamen unuttuğu konusunda ısrar etmeye başladı. Ama ben, onun uzun süre önce durumumuzdaki kötü kişi olarak beni etiketlediğinden şüpheleniyordum: Mükemmel oğlunu, suçluluk duygusu yüzünden mükemmel hayatını bırakması için zorlayan o mutsuz, kırık kız. Evelyn hiçbir zaman oğlunun kısıtlı yönleriyle yüzleşebilecek bir kadın olmamıştı. Hayatın gerçekleri konusunda oldukça seçiciydi.

Tabi bir de davetiyede benim adımın atlanması olayı vardı.

Sorun değildi. Bunu önemsemiyordum. Bir şey dışında: Şu an bana doğru geliyordu ve kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Açık mavi, damadın-annesi kıyafeti ve incileriyle bana doğru yaklaştıkça, beni gördüğünde ne tepki vereceğini merak etmeye başladım.

Sonradan ortaya çıktığına göre, pek de memnun olmadı.

Teorime göre, kendimizi tehdit altında hissettiğimiz zaman, en zalim halimiz ortaya çıkardı. Onları inciteceğinizi, onlardan bir şey çalacağınızı, ya da onların hakkı olan bir şeyi ellerinden alacağınızı düşündükleri zaman, insanlar gerçekten çok kötü şeyler yapabiliyorlardı. Ve Evelyn Dunbar'la göz göze geldiğim anda, benim hakkımda yukarıdakilerin hepsini düşündüğünden emin oldum.

Düğünü mahvetmek için geldiğimi düşünmüş olmalıydı. Onun yerinde ben olsam, ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Tekneye adımını attı ve beni gördüğü anda donup kaldı. Bay Dunbar diğer davetlilerle sohbet ediyordu. Ama o bana doğru eğilip sesini alçalttı ve, "Burada ne işin var?" dedi.

Diğer davetliler bize bakıyordu. Komik Tuzak planımızı böyle ortalık yerde anlatmaya hiç niyetim yoktu. Bu yüzden

omuz silktim. “Kit hastalandı. Bu yüzden onun yerine ben geldim.”

Etrafına bakındı. *Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.* “Sen davetli değilsin.”

“Bunu fark ettim,” dedim.

“Bunun tuhaf olacağını düşündük.”

“Doğru düşünmüşsünüz.”

“Yine de buradasın.”

“Annem sadece gözden kaçmış olabileceğini düşündü.”

“Öyle değildi.”

“Sorun çıkarmayacağım,” dedim en sonunda, ellerimi masum bir ifadeyle kaldırarak. Onu yatıştırmak istemiştim, ama görünüşe göre daha da sinirlenmişti.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye tısladı.

Bana aşırı tepki veriyormuş gibi görünüyordu. “Ne yapmışım?” diye sordum.

“Buraya davetsizce gelip gulyabani gibi oturarak insanları izliyorsun. Tüyler ürpertici.”

Öyle mi yapıyordum? “Sen bana az önce gulyabani mi dedin?”

“Ne elde etmeye çalışıyorsun?”

“Ben hala ‘gulyabani’deyim.”

“Chip hayatına devam ediyor. Sen de öyle yapmalısın.”

“Katılıyorum.”

“O zaman burada ne işin var? Başka gün yokmuş gibi neden bugünü onun için garip hale getiriyorsun?”

Ben buraya kimse için bir şeyi garip hale getirmeye gelmemiştim. Ama sanırım öfke bulaşıcıydı. Bu yüzden kendimi tutamadım. “Chip hayatımın geri kalanının her

gününü benim için garip hale getirdi, bu yüzden ödedik. Tabii asla gerçekten ödeşemeyeceğimiz dışında. Tabi bende onu felç etmezsem.”

Evelyn gözlerini kısıtı, aniden buraya gerçekten damadı felç etmek için geldiğimden korkmuş gibiydi. “Hiç komik değil,” dedi.

Ona, hadi ama der gibi baktım. “Bence biraz komik.”

“Bence buradan gitmelisin.”

Bazen başarısızlık dışında bir seçeneğimiz kalmazdı. Ama bu, o anlardan biri değildi. Bu kadar yolu sonunda pes etmek için gelmemiştim. Kurtarmam gereken bir annem vardı.

“Bir yere gitmiyorum,” dedim.

Ama Evelyn bana deneme bile bakışı attı. “Gidiyorsun,” dedi. “Hemen.” Gelip benimle ilgilenmeleri için mürettebata işaret verdi.

Bu gece böyle mi bitecekti? Bir grup yaşlı Flaman tarafından rıhtıma geri bırakılmamla? Burada olma sebebimi düşündüm. Kim olmak istediğimi düşündüm, ve önüme çıkan engeller karşısında daha güçlü olmak istediğime karar verdim. Ve daha akıllı, eğer becerebilirim. İşleri daha iyi hale getiren biri olmak istiyordum, daha kötü değil.

“Sana küfrettiğim için özür dilerim,” dedim ona.

Evelyn gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Hastanedeyken. Geçen yıl. Seni sinirlendirmek için kötü şeyler söyledim.”

Evelyn bunu hatırlayınca dudaklarını birbirine bastırdı. İfadesi tam olarak yumuşamamıştı, ama onu şaşırttığımı görebiliyordum.

“Çok canım yanıyordu,” dedim. “Ve sana patladım. Sanırım başka insanların da canı yanarsa, benim canım daha az acır diye düşünmüştüm. Ama seni incitmek bana kendimi daha

iyi hissettirmedi. Daha kötü hissettirdi. Pişmanım, ve üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Daha nazik olmalıydım.”

Şimdi daha fazla gözlerini kırıştıyordu.

İşaret verdiği mürettebat yanımıza geldiğinde, onun istediğini yapmak için gelmiş gibi durmuyordu. Aksine onun oturmasını isteyecekmiş gibi duruyordu. Arkasındaki sırayı işaret ederek, Evelyn'e oturması için ısrar etmeye başladı.

Normalde Evelyn bunu kabul etmezdi.

Ama onun kendinden emin duruşunu biraz kırmış gibiydim. Ya da belki de niyetimin iyi olduğuna gerçekten inanmıştı. Her ne olduyrsa, adamlara karşı çıkmadı. Sakince onu yerine yönlendirmelerine izin verdi.

DÜĞÜN EKİBİNİN geri kalanı, ortadaki—tam karşımda duran—iki sandalyeyi onur konukları Chip'le Mızımız için boş bırakarak yerleşti.

Evelyn'le karşılaşmamdan sonra hissettiğim birazcık huzur, onların köprü geçişlerini ve merdivenlerden aşağıya adeta yavaş çekimdeymişçesine göz alıcı bir biçimde inişlerini gördüğümde kayboldu.

Tekne sürücüsünün sandalyemi nereye koyduğunu görmek için etrafıma bakındım. Sanki onlar beni fark etmeden sürüp gidebilirmişim gibi.

Tabi ki sürüp gitmek falan yoktu. Orada, gelin ve damat için ayrılmış iki sandalyenin tam karşısında oturmak tek seçeneğimdi.

Ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum—bağlamalı mıydım? açık mı bırakmalıydım—ya da başımı ne yana çevireceğimi. Kuğulara bakarak onları görmemiş gibi mi davranmalıydım? Ya da belki de yüzüme nazik bir gülümseme yapıştırmalı ve Hey, geldiğinizi görmemişim der gibi bakmalıydım.

Bunun yerine parmaklarımın ucuyla Ian'ın kolyesine dokundum. *Cesaret.*

Chip yerine oturana kadar beni fark etmedi. Bir saniyeliğine kolunu Mızımız'ın etrafına dolayıp bacaklarını uzatarak, kanalın manzarasına baktı. Ben de belki de beni hiç fark etmeyeceğini düşünerek umuda kapıldım.

Maalesef.

Gözleri yüzümde durduğunda, öne doğru eğildi ve şaşkınlıkla baktı "Margaret?"

Adımı duyunca Mızımız da yerinde doğrulup gözlerini üzerime dikti.

İşte oradaydı. Chip'in yeni "ben"i. Bronz teni ve fazla kaçırdığı eyelinerıyla.

Tara. Sadece resimlerden tanıdığım kız. Zaman zaman Chip'in benimle kıyasladığı kız—ama yalnızca benim üstün yanlarımı vurgulamak için. Daha iyi kahve yapıyordum. Daha iyi bir espri anlayışım vardı. Müzik kulağım daha iyiydi. İşte orada, kanlı canlı karşımdaydı.

Oldukça somurtkan görünüyordu.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi Chip. Ve o anda, şunun farkına vardım: Davetli listesinden çıkarıldığından haberi yoktu.

Bilmediği bir şey ona zarar veremezdi. "Hepimiz geldik," dedim ve ekledim. "Herkes." Birlikten kuvvet doğar.

Chip, ailemin diğer üyelerini görmek için etrafına bakındı

"Onları kaybettim," dedim, önemli bir şey yok der gibi.

Sonra sandalyemi aradı ama göremedi. "Sandalyen nerde?" diye sordu. "Onu hala kullanıyor musun?"

Eğer hayatım bir film olsaydı cevabımın şöyle olması gerekirdi: "O eski şey mi? Aylardır görmedim." O an, yerimden bir tanrıça gibi kalkıp Chipe, Mızımız'a, ve kendim

dahil, benden şüphe duyan herkese karşı zaferimi ilan ettiğim an olurdu. Ayakta. Muzaffer. Filmin sonu.

Böyle bir sonu yaşamayı çok isterdim. Ama benim hikayem bu değildi. Hikayemin sonu da böyle olmayacaktı.

Depo bölümünü işaret ettim. “Orada.”

“Yani sen hala –”

“Felçliyim,” dedim başımı sallayarak.

Sanki ona saldıracağımı düşünüyormuş gibi dikkatle bana yaklaştı. Sonra da yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme oturttu. “Nasılsın?” dedi.

İşte o anda anladım: Bana acıyordu.

O an gelin de kollarını göğsünde bağlayarak bize doğru yaklaştı, ama onun yüzündeki ifade, acıma değildi.

Bakışlarına karşılık verdim. “Harikayım,” dedim bütün dişlerimi göstererek “Sen nasılsın?”

Chip cevap veremeden Mızımız araya dalarak onun dikkatini tekrar üzerine çekti. “Chip!” diye mızımızlandı (İşte geldi). “Neler oluyor?”

Chip gülümsemeyi bıraktı ve ciddi bir şekilde bana baktı. “Neden geldin?”

“Uzun hikaye,” dedim.

Chip derin derin iç çekti. “Çünkü burada yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorum.”

“Harika,” dedim. “Seni destekliyorum.”

“Bu bir kinaye miydi?”

“Hayır!”

“Beni destekleme ne ihtiyacım yok, tamam mı?”

Omuz silktim. “Çok geç.”

Manzaraya bakınca, gördüğüm şeydi: Chip şaşkındı, bana acıyordu ve amacım hakkında peşin hükümleri vardı. Ama yeni karısı, sadece öfkeliydi.

“Bakın,” dedim ikisine de. “Size mutluluklar dilerim. Tamam mı? Zavallı bir şekilde seni takip etmiyorum. Hayatıma devam ettim.”

Ama ikisi de bana inanmadı.

O anda Statler, arka taraftaki sıradan seslendi. “Düğünü mahvetmeye mi geldin Jacobsen?”

Bu tabii ki bir şakaydı - şüphesiz bu gerginliği azaltmak için yapılmıştı. Ama o anda herkesin ne düşündüğünü fark ettim. Buraya trajik ve komik umutlarla düğünü sabote etmek için gelmişim.

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırarak, “Sadece tebrik etmek için geldim,” dedim.

Ama Statler sadece güldü. Onlara göre, sadece son bir umutsuz girişimde bulunan—Ne için? Damatla düğünden kaçmak için mi?—eski sevgiliydim. Başka bir açıklaması olamazdı. Mantıksız da sayılmazdı. Eski sevgilinin düğünü için üç yüz mil uçmak, biraz şüpheli görünüyordu.

Birdenbire kendimi onlara açıklama yapmaya çalışırken buldum.

“Zor bir yıldız,” diye ilan ettim Statler’a, mutlu çiftte, ve teknedeki herkese. “Kendi seçtiğim bir hayat değildi,” diye devam ettim. “Ve bazı kısımlar hala çok kötü. Ama iyi yönleri de var. Daha akıllıyım. Daha naziğim. Daha iyi örgü örebiliyorum.”

Muhtemelen anlamayacaklardı. Bazı bilgelikler, yalnızca yaşayarak kazanılabilirdi O anda işin ucunu bırakmam gerekirdi. Ama sadece hakkımı savunmam gerektiğini hissediyordum.

“Bir yaz kampı kuruyorum,” dedim sonra. “Kar amacı gütmeyen bir yer olacak. Yapabildiğim kadar mutlu, meşgul, ve üretkenim. Hayattaki amacımı buldum. Bu iş benim için o kadar tatmin edici ve heyecan verici ki, uyumak bile istemiyorum.”

Yüzlerinden okuyabiliyordum. İkna olmamışlardı.

Ama sorun değildi.

Yaşamak için nedenler bulma isteği, beni yaşamaya değer bir hayat inşa etmeye zorlamıştı. Asla kazanın iyi bir şey olduğunu söylemiyorum. Her şeyin bir sebepten dolayı gerçekleştiğini de iddia etmeyeceğim. Bütün trajediler gibi bu da anlamsızdı.

Ama bir şeyden emindim: Acı çekme kapasitemiz ne kadar büyük olursa, mutlu olma kapasitemiz de aynı derecede büyük oluyordu.

O yüzden devam ettim. “Bilmediğiniz şey işte bu. Daha doğrusu hayat senin canını çıkarmadan önce anlayamayacağınız şey. Artık daha iyiyim. Kırık olmak için fazla iyiyim.”

Bunun doğruluğu hem yerimde kalmamı, hem de titrememi sağladı.

Gerçek bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Ta ki Chip’in gelini bana bir bakış atana kadar. Hadi ama.

Chip de ikna olmuş görünmüyordu. “Yani hayatına devam ettin, öyle mi?”

Of. “Evet.”

Bakışları adeta bana meydan okuyordu. “Yani,” diye sordu. “Yeni biriyle görüşüyor musun?”

Cidden mi? Hayatına devam etmenin tek tanımını bu muydu? Mutlu olmak için ya da daha iyi bir hayat yaşamak için birileriyle çıkmaktan daha iyi bir yolu yok muydu

Buralarda aşık olmak dışında bir mutluluk türü bulunmuyor muydu? Soru feminist açıdan zoruma gitmişti. Ona bütün gece kadınların hayatlarını değerli yapan şeyin bir erkekle yaşadıkları romantik ilişki olmadığı üzerine ders vermek istiyordum. Rezil! Bağnaz! Eski kafalı!

Bunları söylemek üzereydim. Bir saniye daha geçse yapacaktım.

Yirmidokuz

AMA O ANDA, birinin bağırdığını duyduk. “Bekleyin! Tekneyi tutun!”

Bunun üzerine, limandaki adamların ipleri çözdüğünü ve yola çıkmaya başlamış olduğumuzu fark ettim.

Sesin geldiği yöne doğru döndük. Ve liman işçilerinden birisi Flamanca, “Bekleyin! Bir kişi daha var!” anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir şeyler söyledi.

Smokinli bir adam yalnız başına merdivenlerden aşağı iniyordu.

Tuhaf bir şekilde, ilk bakışta Ian’a benzettiğim bir adam.

Yaklaştıkça, hala Ian gibi görünmeye devam eden bir adam.

Ve sonuçta gerçekten Ian olduğu ortaya çıkan bir adam.

Gerçekten. Benim Ian’ım. Edinburgh’ta değildi. Buradaydı. Bruges’te.. Şal yaka smokiniyle, Chip’in resepsiyonuna giden tekneyi yakalamak için koşuyordu.

Ian. Buradaydı. Belli ki o da davetsiz gelmişti.

Onu gördüm, ama o beni görmedi. Koşmak ve fazlasıyla yakışıklı görünmekle meşguldü.

Chip ve Tara'yı görmenin benim için sarsıcı olduğunu söyleyebilirdim. Ama Ian'ın o merdivenlerden inişini görene kadar bu kelimenin anlamını bile bilmiyordum.

Akciğerlerim çalışmayı bıraktı.

Eğer gözlerimi ondan alabilseydim, saklanacak bir yer arardım.

Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ian'ın yeni saç kesimine - daha kısa ama daha dik - ve smokininin üzerine nasıl oturduğuna baktım. Belli ki, Avrupalı erkekler pantolonlarını Amerikalı erkeklere göre daha dar seçiyorlardı, sanki çamaşır makinesinde yıkanırken çekmiş gibi.

İyi bir şekilde.

Derken, Ian tahta turnikeden geçti ve orada, rıhtımdaydı, bize doğru koşuyordu—hayır, depar atıyordu.

Tekne çoktan kıyıdan ayrılmıştı. Rıhtımından bir metre kadar uzaktaydı. Ama Ian duraksamadı bile.

Rıhtımın kenarından zıplayıp güvertedeki bir açıklığa kondu. Dizlerimden yaklaşık üç santim öteye.

Bu daha önce hiç görmediğim kadar havalı bir James Bond hareketiydi.

Ian ayağa kalkıp kalabalığa döndü. "Umarım bu tekne resepsiyona giden teknedir."

O ses. O aksan - yine, onca zaman sonra. İçimin ılık tereyağı gibi eridiğini hissettim.

Sürücü, Ian'a öfkeli bir şekilde Flamanca bir şeyler söyledi - tahminimce, Hiç hoş değil adamım! Kendine öldürtecektin! tarzında bir şeyler—tam o anda kalabalık alkışlamaya başladı.

Ian takım elbisesinin tozlarını süpürdü, sürücünden özür diledi, ve tezahürat eden davetlilere el sallayıp teşekkür etti. Derken, etrafına bakınıp hiç boş yer olmadığını gördü.

O anda sürücü, ona oturmasını işaret etti ve benim yanımdaki boş yeri gösterdi.

Ian arkasını döndü ve beni gördü.

Bakışlarımız kilitlendi.

Eğer gerginlikten ölebilseydim, o an da ölürdüm. Ama bunu bile yapamadım. Nefes alamadım, düşünemedim. Ve görünüşe bakılırsa Ian da aynı durumdaydı.

“Oturun lütfen bayım,” dedi sürücü en sonunda İngilizce.

Ama Ian oturmadı, onun yerine güverteye dizlerinin üstüne çöktü. Tam benim önüme. Önümde diz çökmüştü.

“Buradasın,” dedi nefes nefese.

Tek düşünebildiğim saçma sapan şeylerdi. “Ben burada değilim. Sen buradasın.”

Teknedeki her bir kişi şu anda bizi izliyordu. Ama sürücü motorun hızını artırınca bunun oluşturduğu gürültü bize biraz mahremiyet sağladı.

“Geç kaldığım için üzgünüm,” dedi.

Davet edilmediğin bir partiye geç kalabilir miydin? “Geç kalmadın,” dedim.

Gözleri aşağı doğru kaydı ve kolyemi gördü. “Hediyemi takıyorsun,” dedi.

Başımı salladım.

“Atarsın diye düşünmüştüm.”

“Atmıştım,” dedim. “Annem çöpten geri çıkarmış.”

“İyi kadın,” dedi. “Sevdin mi?”

Yavaşça başımı salladım.

Bunca zaman sonra sesini duymak iyi geldiyse yüzünü görmek mest ediciydi. Ona bu kadar yakın olmak beni sersemletmişti. Elimde bir fotoğrafı bile yoktu, o yüzden yüzünü neredeyse bir yıldır görmüyordum. Görüntüyü içime çektim. O her zaman biraz hüzünlü görünen koyu mavi gözler, kravatının üstünden görünen Adem elması, hatırladığımdan daha düzgün duran çenesi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Sen burada ne yapıyorsun?”

“Ben,” dedim teknedeki davetlileri işaret ederek. “Düğün için buradayım.”

“Pislik eski nişanlının düğünü için.”

“O kadar da kötü değildi,” dedim. Sonra ona sıırttım. “Ama iyi de değildi.”

Öne doğru eğilip ellerimi tuttu. “Gerçekten ne düşünüyordun ki?”

Omuz silktim. “Annemle babam ayrıldı. Kit ve ben de onları tekrar bir araya getirmek için Komik Tuzak olayına girdik.”

Ian kaşlarını çattı. “Eski nişanlının düğününde mi?”

“Şartlar öyle gerektirdi.” Gözlerine baktım. “Ayrıca, daha önce hiç Avrupa’yı görmemiştim.”

İskoçya’ya gelmelisin.”

Yüz ifadesini okuyamıyordum. Biliyor muydu? “Bunu düşünüyordum,” dedim.

Şaşırmış görünüyordu. “Sahi mi?”

“Burada işim bittiğinde uğrayabilirim diye düşünmüştüm.”

Yüzümü inceledi. “Bu doğru mu?”

“Evet. Bilmiyor muydun? Kit sana söylemedim mi?”

“Hayır. Söylemedi.”

“Çünkü onunla iletişimde olduğunu biliyorum.”

Gözlerini kaçırdı. “Sana göz kulak olmak zorundaydım.”

“Seni son gördüğümde beni hiçbir zaman önemsemediğini söylediğinden gayet eminim. O yüzden neden ‘zorunda’ olduğunu anlamıyorum.”

“Yalan söylüyordum.”

“Ne?”

“Onu söylediğimde sana yalan söylüyordum.”

Yüzünü daha iyi görebilmek için eğildim. “Beni önemsemediğini söylerken mi?”

Gözlerini gözlerime kilitledi. “Aynen öyle.” Bana doğru yaklaştı. “Seni önemsiyorum.” Sonra ekledi. “Çok fazla.”

“Bir insanı çok fazla önemsemek mümkün mü?”

“Hala bunu çözmeye çalışıyorum.”

Yüzünü inceledim. Ne söylemeye çalışıyordu? “Belki de şimdi yalan söylüyorsundur.”

Başını salladı, ellerimden birini alıp kalbine bastırdı. Deli gibi çarpıyordu. “Yalan söylemiyorum,” dedi.

Bu acayip bir itiraftı. “Neden daha önce yalan söyledin?”

“Çünkü böylesinin senin için daha iyi olduğunu düşünüyordum.”

“Neden? Neden kalbimi kırmanın benim için daha iyi olduğunu düşündün?”

Kaşlarını çatıp daha da yaklaştı. “Kalbini mi kırdım?”

“Fazlasıyla.”

“Üzgünüm. Bunun olacağını düşünmemiştim.”

“Çünkü senden gerçekten hoşlanmadığımı düşünüyordun.”

Ian başını salladı. “Bunun travma sonrası etkilerden olduğunu düşünüyordum.”

“Eh, tahmin et bakalım? Öyle değildi.”

“Aslında sana bir iyilik yaptığımı sanıyordum. Acı çekecek olan tarafın ben olduğumu düşünmüştüm.”

Sormak zorundaydım. “Neden acı çekecektin?”

Bakışlarımı yakaladı. “Çünkü sensiz olmak istemiyorum.”

Nefes almayı bıraktım.

Bu gerçekten oluyor olamazdı—ben Kit’in kırmızı elbisesinin içinde ellerimi kalbine koymuş, önümde dizi çökmüş olan smokinli Ian’la konuşuyordum. Ama yine de; tekne, su, rüzgar ve dalgalar, inkar edilemezdi.

Sallanan fenerlerle aydınlanan taş bir köprünün altından geçtik ama zar zor fark ettim. Ta ki tam köprüyü geçtiğimizde adımın seslenildiğini duyana kadar.

“Margaret!” Ses çok yakından geliyordu.

Yukarı baktım.

“Margaret!”

Köprünün üstünden sallanan elleri gördüm. İki çift el.

“Margaret!”

Annemle babamdı. Beraber, yan yana, köprünün üstünde duruyorlardı.

Neden resepsiyonda değilsiniz?” diye seslendim.

“Ekmeye karar verdik.”

“Bana niye haber vermediniz?”

“Seni bulamadık!”

O anda babam, kolunu annemin omzuna attı. Böylece anladım: Annem iyiydi.

Daha da fazlası: İkisi de iyiydi.

Onunla ilgili hissettiğim onca endişe? Sonunda bırakabilirdim. Birbirlerini bulmuşlardı ve ne yapacaklarını

biliyorlardı. Ya sorunların üstesinden gelir ya da gelemezlerdi. Ama benim buradaki işim bitmişti.

TEKNE YAVAŞLAMADI. İlerlemeye devam ettik. Annemler Bruges gecesine doğru gözden kaybolurken, bir süre daha el sallamaya devam ettiler. Sonra ellerini indirip, yürüyüşlerine devam etmek için döndüler.

Ian da onları bir süre izledi, sonra bana döndü.

“Sen neden buradasın?” diye sordum.

“Seni bulmak için geldim.”

“Ta İskoçya’dan buraya beni bulmak için mi geldin?”

Başını salladı.

“Neden?”

“Çünkü seni özledim.”

“Sahi mi?”

Ian başını salladı. “Her gün.”

Kolayca yumuşamak istemiyordum. Ayak diremek, dik durmak ve kızgın kalmak istiyordum. Belki elimin altında atan kalbi, ya da gözlerindeki samimiyet, belki de smokiniyle çok yakışıklı görünüyorsa olmasından dolayı, direnemedim. “Ben de seni özledim.”

“Bunca zaman sonra bile mi?”

“Aslında bakarsan, giderek daha kötü oluyor,” diye itiraf ettim.

“Kendi kendime seni tekrar bulmak için bir yıl beklemem gerektiğini söyledim—sana hayatını düzene oturtmak ve yolunu bulmak için zaman vermem gerektiğini. Hatta erkek kardeşlerime bile danıştım ve herkes onayladı—en az bir yıl. Şimdi bir yıl geçti. Kit Belçika’ya geldiğinize dair o gönderiyi paylaştığında, Amerika’ya bir bilet almıştım.”

“Amerika’ya bilet mi almıştın?”

Ian başını salladı.

“Ama sonra Bruges’e geldin.”

Tekrar başını salladı.

“Kit senin geleceğini biliyor muydu?”

“Öyle tahmin ediyorum. Uçuş programımızı, otelinizi, ve düğün davetiyesinin resmini bana mesaj attı. Sonra o ve anneniz o çılgın düğüne giderken senin bütün akşam boyunca yalnız olacağına dair yemin etti. Sonra da benim için sizinkiyle aynı koridordan bir oda tuttuğunu söyledi.”

Başımı salladım. Kit. Çok sinsiydi. “O zaman önce otele gittin.”

Başını salladı. “Orada senin yerine onunla karşılaşınca, beni arkandan kiliseye gönderdi.”

“Oradan da kanaldaki teknelere. Ve buradayız.”

“Ama,” dedi Ian. “Bana İskoçya işinden bahsetmemişi.”

Gözlerine baktım. “Öyle mi?”

“Sen oraya neden gidecektin?”

“Bilirsin, turistik sebeplerle. Loch Ness’i ziyaret edecektim. Birkaç kilt görecektim.”

Ian hafifçe gülümsedi. İşte oradaydı.

Çok garipti, geriye dönüp baktığımda, o kalabalık teknede bizden başka kimse yokmuş gibi hissetmek. Motorun sesi, etrafımızdaki insanlar, geçmiş ve gelecek kaybolmuştu.

“İlk tanıştığımızda,” dedi Ian. “Sana yardım etmem gerekiyordu, ama aslında bana yardım eden sendin. Benimle dalga geçişin, benim sertliğim kırmaya çalışman—defalarca beni şaşırttın ve dünyaya farklı açılardan bakmamı sağladın. Senin yanındayken kendimi daha iyi hissediyordum. Beni güldürüyordun—muhtemelen beraber geçirdiğimiz

birkaç haftada, hayatım boyunca güldüğümde daha fazla gülmüştüm. Bana şapşallığı öğrettin. Bana dünyada olmanın farklı bir yolunu gösterdin. Ruhumun daha sıcak, daha umut dolu bir tarafını ortaya çıkardın. Ve sonra, ayrılınca, eski halime geri döndüm.”

Devam etti. “Gri gökyüzünün olduğu evime geri döndüm. Sevmediğim bir işe girdim. Daha iyi bir şey aramadım bile, çünkü tek yaptığım sana geri dönene kadar geçecek olan haftaları saymaktı. Sana bir yıl vereceğime dair, kendimle bir anlaşma yaptım—ama en az yüz defa onu bozmanın eşiğine geldim. Tek istisnam başka biriyle görüşmeye başlamandı. İşte o zaman Teksas’a gelecek ve senin için savaşıyordum.”

Ona sanki aklını kaçırmış gibi baktım. “Biriyle görüşmek mi? Mesela kim?”

“Bence kamp barınaklarında çalışan marangozun sana karşı hisleri var.”

“Tabii ki yok.”

“Mimarın da varsa bu beni şaşırtmazdı. Biraz fazla hevesli.”

“Bu saçmalığın daniskası.”

“Ve tabii her an Chip’in yalvararak sana geri dönmesini bekliyordum.”

“Şu anda evli olduğunu göz önüne alırsak, olasılık dışı.”

“Kısacası bir yıl boyunca beklemek zorundaydım.”

“Benim iyiliğim için.”

Ian başını salladı. “Böylece ayaklarının üstünde durabilecektin.”

Derin bir nefes aldım. “Kelime anlamıyla değil tabii. Çünkü bu gerçekleşecekmiş gibi görünmüyor.”

Ian başını salladı. “Belki öyle, ama harika bir iş çıkardın. Seni uzaktan destekliyordum.”

İlan'ın sadece söyledikleri değil, aynı zamanda onları söyleme şekli—çok yoğun, çok kararlı—beni hipnotize ediyordu.

“Sana ne söylediğimi anlıyor musun?” diye sordu sonra.

Anlıyor muyum diye düşündüm. “Daha iyi olduğum için mutlu olduğumu mu söylüyorsun?”

Başın tam olarak öyle değil anlamında salladı.

“Senin için de zor bir yıl olduğumu mu söylüyorsun?”

Bu da değil.

Omuz silktim. “Sanırım bana söylemen gerekecek.”

Bir süredir topukların üstünde dinleniyordu. Ama şimdi tekrar dizlerinin üstüne çöktü ve bana yaklaştı.

“Sürekli seni düşünüyorum Maggie Jacobsen. Seni özlemekten uyuyamıyorum. Durmadan seni görmek, senin yanında olmak istiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, bunun içinde boğulacağımdan korkuyorum.”

Yine o gözler.

Belki de o an eğilip onu öpmeliydim, ama hareket edemiyordum. Bir şeyi bu kadar çok isteyip de elde etmiş olmam imkansız gibi görünüyordu. Bunu o kadar zamandır içimde tutuyordum ki, şimdi nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyordum.

Derken elini boynuma koyup beni dudaklarına doğru çekti.

Ve o öpücükle tekrar hayata döndüm.

Sanki dünya durdu, ama tekne ilerlemeye devam etti. Taş basamaklı girişleri olan evlerin, tahta panjurlu kayıkhanelerin, asılmış fenerlerle ve masalardaki mumlarla aydınlanan kafelerin yanından geçtik. Ama hiçbirine dikkat etmedik.

Hatta tekne resepsiyon alanına varıp rıhtıma yanaştığında, gelinle damat ve aileleri, düğün ekibi ve tüm misafirler, gözlerini kaçırarak, tekneden inip resepsiyona doğru yürürlerken bile ayrılmadık. Onların farkında bile değildik.

Sadece orada kalıp uzun zamandır beklediğimiz öpücüğün içinde kaybolduk.

SÖZ

BU ON YIL önceydi.

Bu arada, resepsiyona gitmedik. Tekneyle geri döndük, oradan da otele gittik. Ian nazıkçe—ve etkileyici bir şekilde—beni sırtına alıp otele taşıdı, katlanmış tekerlekli sandalyemse koltuğunun altındaydı.

Yavaştan almamız gerektiğine karar verdik, ama öyle yapmadık.

Ian'ın otel odasına gittik—benimkinin hemen yanındaydı—ve bütün gece oturduk. Akşamın büyük bir kısmını, Ian'ı belki de benden etkilenmiyor olabileceği konusunda ikna etmeye çalışarak geçirdim. O da, bunun tam tersini kanıtlamaya çalıştı. Oldukça ikna ediciydi.

Sabahleyin kahvaltıda, otelin büfesinde birbirimize rastladık—Kiti, annem ve babam, Ian, ve ben—ve beraber bir masaya oturduk. Hiçbirimiz çok canlı görünmüyorduk, ama Kit en kötüsüydü.

“Sanırım seni doktora götürmemiz gerekecek,” dedi annem elini Kit’in alnına koyarak. “Madam Tussauds’taki balmumu heykellere dönmüşsün.”

Kit onun elini itti. “Ben iyiyim.”

“Yanlış,” dedi annem. “Solgun ve terlisin.” Sonra ona bir bakış attı. “Eminim, Belçika’da da doktor vardır.”

“Doktora ihtiyacım yok.”

Annem yardım için bana baktı. “Mantıklı davranmasını sağlar mısın?”

“Şey görünüyorsun – “Bunun nasıl nazıkçe söyleyebilirdim? “Kendinde değil gibi. Neden sadece – “

Ama Kit birden beni bastırmaya başladı. “Ben iyiyim! Ben iyiyim! Doktora falan ihtiyacım yok!”

O sırada konuşmaya devam ediyordum. “—bir doktora görünmüyorsun? Her ihtimale karşı.”

Ve babam ekledi. “Eve kadar uzun bir uçuş var, son ihtiyacın olan şey –»

O sırada annem araya girdi. “Ebola olabilir, apandisit patlamış olabilir, bir çeşit kolibasili olabilir –”

Orada, sevimli Belçika, otelinin kahvaltı salonunda, hepimiz aynı anda birbirimizin sesini bastırmaya çalışarak konuşurken, Kit belki de bu deliliğe bir son vermek için aniden bağırdı. “Ben hasta değilim! Sadece hamileyim!”

Hepimizin sesi kesildi.

“Bu sabah bir test yaptım. Aslında üç tane.”

“Kimin?” dedim, uzun bir sessizlikten sonra sahte bir fısıltıyla. “Şişko Benjamin mi yoksa Bıyık mı?”

“Ben oyumu Şişko Benjamin’den yana kullanıyorum,” dedi annem sakince.

“Ben de,” dedi babam elini kaldırarak.

İlan ve ben de Şişko Benjamin'den yana oy kullandık. "Oybirliğiyle karar verildi," diye ilan ettim.

Kit bize bir bakış attı. Çok kötüsünüz.

Sonra konuştu. "Benjamin, tamam mı? Şimdi gidip kusmam lazım."

İŞTE BİZİM HİKAYEMİZ bu. Kazadan sonraki on yıl boyunca hayat herkes için devam etti. Hep olduğu gibi.

Annemle babam barıştı. Babam kin tutabilen ya da kızgın kalabilen türden bir adam değildi. Bir defasında bana açıkladığı gibi; "Annen hiçbir zaman mükemmel biri olmadı ama ben onu yine de sevdim." Ben onun yerinde olsam ne yapardım hiç bilmiyorum. Ama geri dönüp işleri yoluna koymaya çalışmak ona uyuyordu. Terk etmek onun stili değildi. O, iyi-günde-kötü-günde tarzı bir adamdı.

Babam iki yıl sonra emekli oldu ve bundan bir ay sonra da bize akciğer kanser olduğunu açıkladı. O kadar şeyden sonra. Sigara bile içmezdi.

"Çok fazla talaş," diye omuz silkti bize söylediğinde.

Tıpkı bir şampiyon gibi savaştı, ve annem her doktor randevusunda, her tedavide, onun yanındaydı. Onun için tüylü çoraplar ördü, ona *Reader's Digest*'ten makaleler okudu, onun için biftek, spagetti ve köfte pişirdi. En sevdiği yemekleri. Tekrar tekrar.

Zaman doldurmak için, tedaviler arasında kendini iyi hissettiği zamanlarda, körler için kitap seslendirmeye gönüllü oldu. Hikaye okumakta ne kadar yetenekli olduğunu anlaması uzun zaman almadı. Bir süre kendine kampın hikaye ustası diye bir iş icat etti. Her cuma gecesi çocukları ateşin başına topluyor, bütün farklı sesleri ve ses efektlerini yaparak onlara hikaye okuyordu. Bunu o kadar çok sevdi ki, okuyamayacak kadar hastalandığı zaman bile, yine de kamp ateşinin başına geliyor ve onun yerine hikaye okuyanları dinleyip tavsiyeler

veriyordu. Annem onu golf arabasıyla getiriyor, katlanan sandalyeler oturtuyordu.

Bir gece, sonlara doğru, onu hastanede ziyaret ettiğim sırada bana annemle geçirdiği son senenin en güzel senesi olduğunu söyledi.

“Neden?” diye sordum.

Sinsice gülümsedi. “Beni daha fazla takdir etti.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Bende onu daha fazla takdir ettim,” diye ekledi. “Ve ne var biliyor musun?”

“Ne?”

Bana yarım bir gülümsemeyle baktı. “Tek bir şeyi bile değiştirmezdin.” Sonra elimi sıktı. “Lütfen bunu kız kardeşine de söyle.”

Babam gömülmek istemedi, ekilmek istedi. Bu yüzden şenlik ateşi tepesinde külleri için bir çukur kazdık ve oraya bir meşe ağacı diktik. Annem, sırası geldiğinde kendi külleriyle de onunkinin tam yanına bir ağaç dikmemizi istedi. Böylece beraber büyüyebilirler ve dalları birbirine karışabilirdi.

Bunu sürekli dile getiriyor.

O öldüğünden beri üç yıl geçti, ama annem hala kaybolmuş görünüyor. Yine de kendini meşgul edecek şeyler buluyor. Babamsız geçirdiği o bir yıl onu değiştirdi, ve pek çok yönden özgürleştirdi. Artık kimsenin üzerine çok fazla gitmiyor, kendisi dahil.

Şimdi bizim için kampta kitapları saklıyor. Çocuklara yardım ediyor. Babam öldükten kısa bir süre sonra onun hikaye okuyuculuğu işini devralmak istediğini söyledi. Ayrıca Sew Feisty! adında, feminist bir örgü grubuna katıldı. Her hafta buluşup, dikiş dikmekten ve politikadan konuşuyorlar. Hala çok fazla endişeleniyor, ve her durumda ölümü

düşünüyor. Ian, ben, ve Oprah, onun şükretmesi gereken çok şey olduğunu söylüyoruz.

Ve deniyor. Denemek, pek çok şeyden önemlidir.

TEKRAR YÜRÜYÜP yürümediği merak ediyor musunuz?

Yürümedim.

Payandalar, yürüteçler ve elektrikli kas uyarıcıları denedik. Hatta kazadan iki yıl sonra bir ameliyat daha oldum, ama sonra vazgeçtik. Sürekli yeni teknolojiler çıkıyor. Ve belki bir gün, bilim beni yakalayabilir. Ama artık boşuna umutlanıyorum, internetten araştırmalar yapmıyorum. Başka şeyler için umutlanmayı öğrendim.

Omuzumdaki yara izlerinin iyileştiğini söylemekten mutluyum. On yıl boyunca E vitamini uyguladıktan sonra zar zor görülebiliyor. Ama graftlar farklı bir hikaye. Bazı bölümleri düz, bazı bölümleriyse vıcık vıcık ve alacalı. Ama ne kadar E vitamini uygularsam uygulayayım bir işe yaramadı.

O yüzden de kazanın beşinci yıldönümünde Kit'e tamamını dövmeyle kaplaması için izin verdim. Bunun için bana uzun zamandır yalvarıyordu, ve ne yapacağını da tasarlamıştı. Omzumun arka tarafından büyüyerek gelip yara izlerimi kapatan bir çiçek bahçesi. İlk gece taslağını yaptı. O zamandan beri de yavaş yavaş renkler ekliyor. Bir tarafımdan baktığınızda, tıpkı eski halim gibi görünüyorum. Diğer tarafımdan baktığınızdaysa çiçeklerle kaplıyım.

O gece annem de dövme yaptırmak istediğini söyledi, ama karar veremedi. Hala düşünüyor.

Yalan söylemeyeceğim. Bacaklarımı kaybetmek, hayatımdaki en zor şeydi. Bunu önemsizmiş gibi göstermek istemiyorum. Kolay bir şeymiş gibi rol yapmayacağım. Kolayın tam zıttıydı.

Ama iyi şeyler de oldu.

Ian bana aşık olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Ne desem, aksine ikna edemedim.

Bilin bakalım ne yaptık? Evlendik.

Bir süre çıktık, önce uzun mesafe olarak, ve sonra Ian Teksas'a geri geldi. Şimdi kampı beraberiz işletiyoruz. Ian fizik terapi kısmını yönetiyor. Myles, lisansının peşine düşmedi. Görünüşe göre, Ian'ı ülkeden gitmeye mecbur bırakmak onu tatmin edecek kadar yeterli bir intikam olmuştu. Sonra da Orlando'da bir iş bulup şehirden ayrıldı ve—neyse ki—bizi unuttu. Bense, işletme kısmıyla ilgileniyor ve bazı eğlenceli işleri yönetiyorum: Parmak boyası, sümüklü böcek örme, origami, pasta dekorasyonu, saman vagonu yolculuğu, *Neşeli Günler* şarkılarını söyleme.

Umut Kampı ile ilgili her şey hayal ettiğimden daha güzel oldu. Beklediğimden iki kat daha fazla para topladık—hem Kit'in takipçileri, hem de benim yorulmadan, saplantılı bir şekilde çalışmam sayesinde.

Evet. Kendimin hakkını veriyorum. Hepimizin hakkını veriyorum.

Ailem bir araya geldikten sonra iki dakika içinde planları alıp inşayı tartışmaya başladılar. Ve babam tam bir profesyonel gibi olaya girdi. Annemle babamı yeni gözlerle görüyordum, bir takım gibi çalışırken. Annemin iflah olmaz mükemmeliyetçiliği, bana değil de bir projeye odaklandığında, güçlü ve ilham vericiydi, ve babamın uyumlu pratikliği ise onu dengeliyordu. Elele verdiler ve aynı fikirde olmadıkları zamanlarda bile ilham verici bir uyumla çalıştılar.

Sanırım, tasarımcı armut dibine düşmüştü. Çünkü annemle zevklerimizin aynı olduğu ortaya çıktı: büyük pencereler, taş şömineler, ucuz, Batı tarzı retro lambalar, vagon tekeri parmaklıklar, büyük verandalar, tavan vantilatörleri, klasik çiftlik evi detaylarıyla süslü, modern çizgiler, ve acayip fikirler.

Gayet iyi anlaşıyorduk.

Kamp kurulalı yedi sene oldu. Hayat dolu, hareketli, ve sürekli gelişen bir yer. Güneşli ve ılık, teneke Teksas çatılarıyla taş ve alçı kaplama binalar büyük verandalar, gölgeli ağaçlar var. Yaban çiçeği tarlalarımız ve doğa parkurlarımız var. Her şey tekerlekli sandalyeyle ulaşımına uygun, ağaç ev bile. Freskler, oymalar, ve fısıkiyelerle mucize yaratmaları için her türden sanatçı bulduk. Kampın girişine, kırık porselenleri kullanarak mozaikler yaptık. Şimdi de insanların kendi porselenlerini kılabilimleri için mozaik sınıfımız var.

Kamp, yazın çocuklar için, kışınsa yetişkinler için çalışıyor. Film gecelerimiz, kurabiye yarışmalarımız, ve hastalar için yardım projelerimiz oluyor. Kaynak ağlarımız ve tanıtım sistemlerimiz var. Yeni yaralananlara dersler öneriyor, ayrıca sevdikleri içinde projeler ve destek alanları yaratıyoruz. İnsanlara bulundukları yerle başa çıkmalarına yardım ediyoruz. Ayrıca, nereye gidebilecekleri konusunda yol gösteriyoruz.

Her şeyi tamir edemiyoruz ama en azından işleri daha iyi hale getiriyoruz.

Bu benim rehberlik felsefem haline geldi. Size istediğiniz hayatın planladığınız kadar harika olmayabileceğini söyleyemem. Ama elinizdeki hayatı yaşamak zorundasınız. Önünüze çıkan engellerde ilham bulmalı, yaşadığınız zorluklardan haz almalısınız. Bizim burada yapmaya çalıştığımız şey bu. Acıları kahkahayla, sıcak battaniyelerle, kucaklamalarla, şarkılarla, pikniklerle, çikolata parçacıklı kurabiyelerle, ve yaban çiçekleriyle dengelemek. Çünkü yapabileceğimiz tek şey bu. Mecbur kaldığımızda acıyı taşımak, ve elde ettiğimizde mutluluğun tadını çıkarmak.

Hayatta her zaman, her zaman ikisi de var.

Ayrıca: yemek yarışmaları, karaoke konserleri, açık hava sinemaları, yastıklı su kayağı, doğa gezileri, kamp ateşleri,

marşmallovlar, skeçler, çömlek boyama, saman vagonu sürme ve bunun gibi pek çok ilham verici Aktivite. Ian'ın annesinin başkalarına yardım etmekle alakalı sözünü, taş bir levhaya kazıyıp ofis kapılarının üstüne astık. Ve başkalarına yardım etmek, programın büyük bir parçası haline geldi. Çocuklar birbirlerini akıl hocalığı yapıyor, el sanatları öğretiyor, bahçede çalışıyor ve temizliğe yardım ediyorlar. Hastanede olan çocuklar için partiler düzenliyor, büyükler için pasta pişiriyor, atları tımar ediyor, rehber köpeklerin eğitimine yardımcı oluyorlar. Tecrübeyle öğreniyorlar—öğrenmenin en iyi yolu—başkalarına yardım etmenin aslında kendine yardım etmek olduğunu.

Ve tabi ki herkes üzerinde BİZ BÖYLE İLERLERİZ yazan bir tişört alıyor.

Kiti ve Şişko Benjamin'e ne olduğunu merak ediyor musunuz? Avrupa'dan döner dönmez, Şişko Benjamin ve hipster sakalı evimize gelip onunla evlenmesi için Kitty'e yalvardı.

Ve Kitty reddetti.

Onun tarzı değildi.

Bir hayat boyu bağlılık törenini kabul etti ki aslında aynı şeydi. Ve koluna Benjamin'in adını dövme yaptı. New York'a gelip yanına taşınmasına müsaade etti. Sonunda Benjamin'in çok tatlı ve çok anaç bir partner olduğu ortaya çıktı. Ve Kitty dünyanın en sevimli bebeğini doğurdu. Sonrada ona Pandora Snapdragon adını verdiler.

Sanırım istediğiniz her şeyi elde edemiyordunuz.

Bu süreç içerisinde Şişko Benjamin isminin çok kaba olduğuna karar verdik ve adını Tatlı Benjamin olarak değiştirdik, her ne kadar o Şişko Benjamin isminden daha çok hoşlandığını söylese de. Sonunda bu isim de kısalarak Tatlısı halini aldı, ki bunu daha da az sevmiştii.

Pandora'ya ise Dorie diye sesleniyorduk, ve onun için yapabileceğimiz tek şey buydu. Şimdi on yaşında ve annesinden daha uzun. Kitty ve Tatlış Amca oldukça verimli bir çifttiler. Dorie daha beş yaşına gelmeden iki erkek kardeşi daha olmuştu. Bu yüzden aile kalabalıklaşınca Teksas'a geri taşındılar.

Ne yazık ki bütün protestolara rağmen oğlanlara Wolfgang ve Socrates isimlerini verdiler. Ama bu konuda çocuklarla dalga geçmiyoruz Sadece anne babalarıyla - gece geç saatlerde çocuklar uyuduktan sonra, ve büyükler kutu oyunlar oynayıp, şarap içerken—ve Tatlışko Amca'ya çılgın sakalını tıraş etmesi için yalvarıyoruz.

BU ARADA, ben de hamile kalabildim. Bir çocuk için uğraşıyorduk, ama ikizlerimiz oldu—bir kız, bir erkek. Ve onlarla ilgili hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey kolay olmadı. Şimdi altı yaşındalar ve en kötü kısmı atlattığımızı umuyoruz. Onlara Captain ve Tennille isimlerini verdik.

Şaka yapıyorum.

Onlara anne babalarımızın isimlerini verdik. Andrew Clifford ve Elizabeth Linda. Bütün yaz kampta kuzenleriyle oynuyorlar. Gölde yüzüyor, atları besliyor ve bahçenin bakımına yardımcı oluyorlar.

Her şey mükemmel mi? Tabi ki hayır. Her şey karmaşa içinde. Çılgınca, dörtнала, kalp kıran bir karmaşa.

Her şeyi tamir edemezsiniz. Yanına bile yaklaşılamazsınız.

Ama minnettar olmak için sebepler bulabilirsiniz.

Daha da fazlası: O sebepleri yaratmak için çalışabilirsiniz.

Benim olan biten her şeyden öğrendiğim bu oldu. Yıllar önce olan o kaza, sahip olduğum hayatı mahvetti. Ama dağılan parçalardan çok güzel bir mozaik ortaya çıktı. Sanırım, sanat da tam olarak bu: Bir şeyleri oldukları hallerinden farklı bir

şeye dönüştürmek. Şimdiki hayatım kesinlikle dönüştürüldü. Bu da onu bir sanat eseri yapıyor.

Tek bildiğim, mümkün olduğunca eğlenmeye çalışıyoruz.

Her yıl 1 Nisan'da, devasa bir Sevgililer Günü partisi düzenliyoruz. Böylece unutmuyoruz:

Aşk her zaman gerçekleşir. Hatta bunun da bir mozaigini yaptık.

Kaza hakkında düşünüyor muyum? Eğer Chip'le evlenseydim (ki şu anda ikinci evliliğini yaptı), ya da yaralanmasaydım, eskiden olduğu mükemmel kız olmaya devam etseydim, hayatım nasıl olurdu diye merak ediyor muyum?

Pek değil.

Artık geriye bakmamam gerektiğini biliyorum. Denemeyi, yenilmeyi, ve yine denemeyi biliyorum. Mutluluğun içerde başladığını biliyorum. Her sarılmanın, her sabah yüzüşünün, her gıdıklamanın, her yemeğin, her ılık banyonun, birilerinin sizi güldürdüğü her anın tadını çıkarıyorum.

En çok da, her şeyin en iyi yanını bulmanız gerektiğini biliyorum. Bir hayatınız var ve sadece öne doğru ilerliyor. Ve gerçekten de, farklı türlerde mutlu sonlar olabilir.